COLECȚIA

Iubiri de poveste

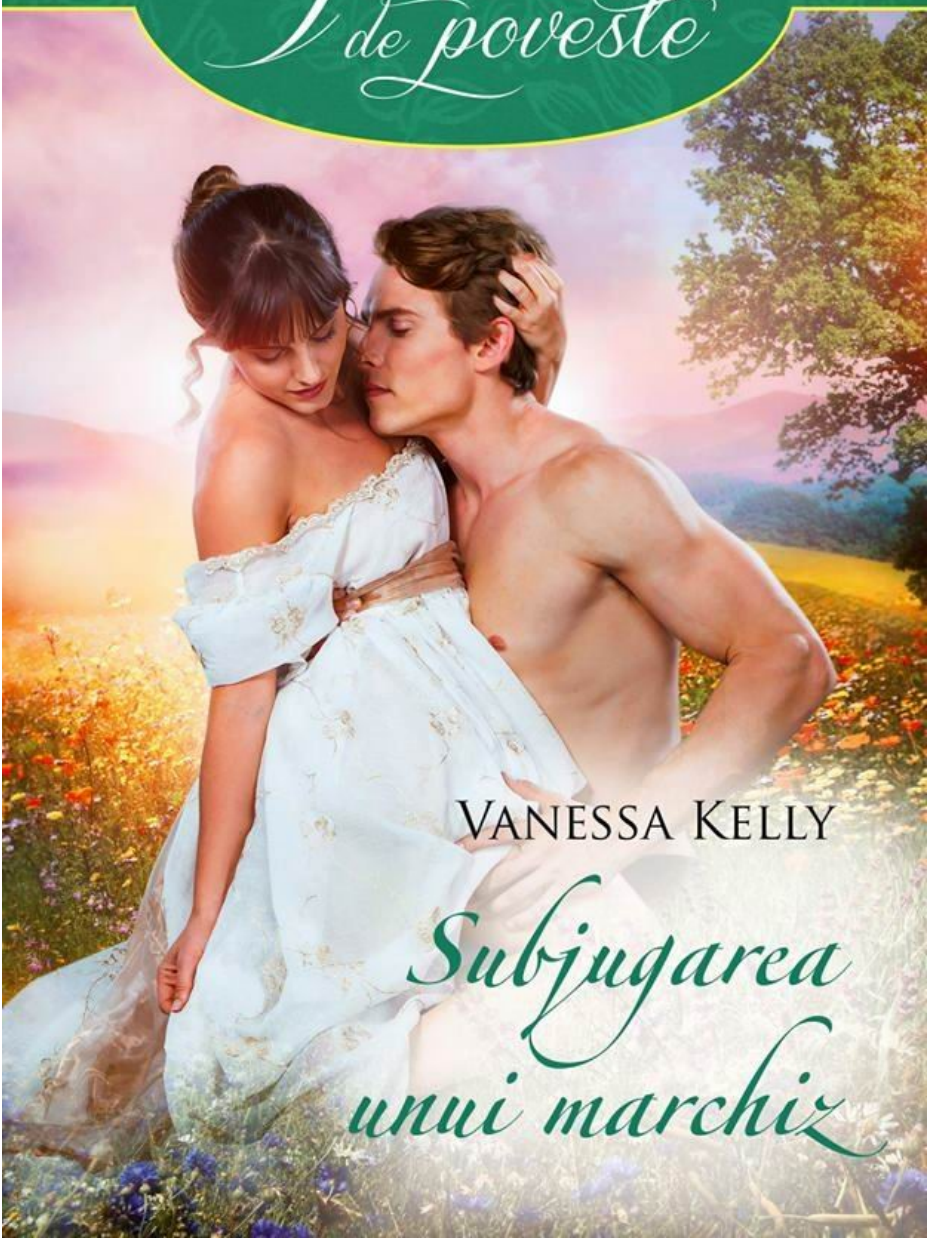

VANESSA KELLY

Subjugarea unui marchiz

VANESSA KELLY
SUBJUGAREA UNUI MARCHIZ

Mastering the Marquess by **Vanessa Kelly**

Copyright © 2009 Vanessa Kelly
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Mădălina Moţatu

Prolog

Wiltshire, 1815

Meredith Burnley ura primăvara. Toate lucrurile rele din viaţa ei avuseseră loc în zile frumoase de aprilie, cum era aceasta.

Stătea la marginea unui drum de pământ, privind îndelung la clopoţeii ce se învolburau în pădurile dese care înconjurau conacul familiei sale. Soarele privea pe furiş printre ramurile aplecate, scânteind peste o pătură de petale albastre şi iarbă verde, tânără, transformând-o într-un mozaic viu de culori scăldate în lumină.

Chiar era minunat, cugetă ea cu un aer trist.

Cu un oftat hotărât, azvârli amintirile dureroase într-un colţ întunecat al minţii ei şi îşi reluă mersul sprinten printre copaci, dorind să se întoarcă acasă înainte ca Annabel să se trezească din somnul ei de după-amiază.

Boala misterioasă a surorii sale vitrege revenise în plină forţă în ultimele luni. Deşi sănătatea lui Annabel păruse să se îmbunătăţească mult în anul ce trecuse, avusese loc un declin ciudat, în ciuda tratamentului dat de un specialist, doctorul Leeds, din Bristol. Meredith nu putea să înţeleagă, iar îngrijorarea pentru sora ei îi umbrea fiecare moment al zilei.

Ieşi de sub străvechii fagi arămii şi zări acoperişurile decolorate, de piatră, ale conacului iacobin, care îi fusese cămin de când era o copilă. De când îşi amintea, Swallow Hill fusese un refugiu bine-venit şi necesar.

Dar, apropiindu-se de casă, Meredith trase uimită aer în piept, la vederea unui rândaş care conducea din faţa uşii o cabrioletă cu doi cai. Nu aşteptau niciun vizitator, şi doar medicul venea neanunţat câteodată. Mări pasul, traversând pajiştea în graba ei de a ajunge la treptele din faţa casei. Vechea teamă i se cuibări în inimă – se înrăutăţise starea lui Annabel?

Tălpile ghetelor ei scurte răsunară pe treptele înguste de piatră în timp ce Meredith pătrunse în goană prin uşile de stejar deschise pentru vremea caldă de aprilie. Silueta încovoiată a majordomului său îşi făcu apariţia de după o uşă din fundul holului de la intrare, cu faţa ridată încreţită într-un zâmbet binevoitor.

— Bună ziua, domnişoară, zise Creed. Cum a fost plimbarea în sat?

— Plimbarea mea a fost foarte plăcută. Meredith îşi smulse mănuşile şi le azvârli pe o măsuţă de lângă intrare, în timp ce încercă să îşi stăpânească nerăbdarea faţă de bătrânul servitor. Avem vizitatori, Creed?

— Da, domnişoară. Vărul domniei voastre, domnul Jacob Burnley, tocmai ce a sosit de la Bristol.

— Vărul meu! Se încruntă, dezlegându-şi cu încetineală panglicile bonetei. Mătuşa Nora nu a pomenit că el plănuia să ne facă o vizită.

— Nu, domnişoară Burnley, nu a făcut-o.

Meredith se întoarse pe călcâie la auzul sunetului făcut de uşa salonului, care se deschidea în spatele ei. Jacob Burnley îşi făcu apariţia, purtându-şi încă mantia cu glugă şi cizmele.

— Ei bine, mica mea verişoară, spuse el tărăgănat, au trecut luni întregi de când nu te-am mai văzut. De ce te îngropi în provincie tot timpul, când ai putea veni la Bristol să te distrezi un pic, mă depăşeşte.

Meredith îl întâmpină cu un zâmbet.

— Jacob, ce mai faci?

Îi întinse mâna, dar fu uimită când el o apucă de umeri şi o trase la pieptul lui, coborându-şi capul ca şi cum ar fi fost gata să o sărute pe gură. Meredith se feri şi simţi buzele lui umede lipindu-i-se de faţă. El râse moale când obrajii ei luară foc.

— Haide, verişoară, murmură el cu glas scăzut. Nu e nevoie să fii atât de dezgustată. Nu te bucuri să mă vezi?

Îl împinse şi se retrase din braţele lui.

— Bineînţeles că mă bucur, dar asta nu înseamnă să sari grămadă pe mine, Jacob!

Pe chipul lui apăru o expresie urâtă, luând-o prin surprindere.

— Iartă-mă, Merry, zise Jacob. A trecut foarte mult timp şi uitasem ce femeie grozavă eşti.

Ochii lui îi examinară silueta cu o privire pe care ea nu o mai văzuse vreodată.

— Ah, acum mi-am dat seama că mă tachinezi.

Meredith râse nesigură, dar se îndepărtă câţiva paşi de el.

Îl privi cu prudenţă pe bărbatul care o tratase întotdeauna cu o atenţie plină de afecţiune, dar degajată, fără să fi dat vreodată vreun semn că ar fi fost atras de ea. De fapt, chiar dacă fuseseră apropiaţi cândva, în ultimii ani se înstrăinaseră. Jacob se transformase într-un bărbat îndesat, masiv, cu trăsături grosolane şi sprâncene groase, întunecate. În secret, Meredith credea că şi caracterul îi devenise necioplit, lucru care o făcu să se simtă vinovată şi neloială.

Făcu încă vreo doi paşi în spate, cu mintea copleşită de posibilitatea nedorită că el ar fi putut flirta cu ea.

Jacob îşi dădu ochii peste cap şi râse înfundat.

— Dumnezeule, verişoară, arăţi ca o nătângă stând acolo, cu ochii aţintiţi în neant. Ai stat prea mult la soare?

Meredith clătină din cap şi surâse. Asta suna mai degrabă ca Jacob pe care îl cunoştea.

— Nu, nu, sunt bine. Doar că sunt surprinsă să te văd. M-am gândit că, unchiul Isaac fiind plecat de la fabrică, primăvara asta nu vei putea veni în vizită la Swallow Hill.

— A, lucrurile sunt sub control în Bristol! Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Nici prin cap nu mi-ar trece să nu-mi petrec timpul alături de familie.

Manierele îi erau deschise, dar refuza să îi întâlnească ochii. Ea avea o puternică senzaţie că era evaziv. În mod normal, Isaac Burnley era de neclintit în ceea ce privea prezenţa la fabrica de lână a sa ori a fiului său, pe parcursul întregului an. Meredith fusese consternată când unchiul ei şi soţia acestuia se mutaseră la Swallow Hill, în urmă cu câteva luni, dar acum, când Jacob apăruse pe nepusă

masă, lucrul acesta părea şi mai neliniştitor.

Pe când se străduia să identifice ce anume o deranja în legătură cu această situaţie, un glas pătrunzător răsună din galeria de la etaj.

— Jacob! Dragul meu băiat, iată-te, în sfârşit!

Tonul nazal, piţigăiat, al mătuşii Nora avu efectul obişnuit de a-i zgâria nervii lui Meredith. Jacob tresări şi el.

— Da, sunt aici, mamă. Nu e nevoie să ţipi atât de tare, răspunse iritat fiul ei.

— Dar mă bucur atât de tare să te văd! Coborî în grabă treptele largi de stejar. Meredith, nu este minunat să avem din nou laolaltă întreaga familie?

— Da, minunat, mătuşă Nora.

Chiar şi în cele mai generoase momente ale ei, Meredith tot nu se putea gândi la femeia slăbănoagă, cu faţa colţuroasă, care stătea în faţa ei, ca făcând parte din familia ei. Soţia unchiului ei nu arătase niciodată nici cea mai mică urmă de afecţiune faţă de ea ori de Annabel.

— Meredith, ţi-ai întâmpinat cum se cuvine vărul? Nu este foarte chipeş în costumul de călătorie? Mă jur, Jacob, nu este de mirare că eşti cel mai popular burlac din Bristol. Sunt convinsă că toate tinerele domnişoare sunt devastate de absenţa ta. Nu eşti de acord, nepoată?

Meredith se strădui să îşi ascundă amuzamentul din voce.

— Da, mătuşă Nora.

Aruncă o privire vărului ei, ştiind că acesta avea să fie enervat de linguşirea stupidă.

— Nu fi caraghioasă, mamă!

Jacob aruncă o privire furioasă mamei sale.

Sprâncenele stufoase ale mătuşii Nora se îmbinară brusc. Trase nervoasă aer în piept, pregătindu-se să se lanseze în ceea ce avea să fie, fără îndoială, o morală obositoare legată de manierele fiului ei.

Meredith ura scenele acestea între mamă şi fiu, aşa că interveni iute:

— Scuză-mă, mătuşă Nora, dar trebuie să o văd pe Annabel înainte să mă schimb pentru cină. Ştiu că nu vei

dori ca eu să întârzii, mai ales acum, când a venit Jacob.

Mătuşa Nora strânse din dinţi pentru o clipă, apoi însă încercă să îşi domolească trăsăturile acre într-o expresie plăcută. Eşuă jalnic.

— Desigur, draga mea, spuse ea, arătându-şi dinţii îngălbeniţi în ceea ce se voia a fi un zâmbet. Dacă se poate, Meredith, aş dori să trec un pic pe la tine pentru o mică discuţie, înainte de cină. Va dura doar o clipă, dar am ceva foarte special de discutat.

Meredith nu îşi putea imagina ce putea fi, dar dădu pur şi simplu din cap şi evadă în sus, pe treptele lustruite din stejar, către galeria deschisă care ducea la dormitorul surorii sale. Când ajunse sus, aruncă o privire înapoi, la piciorul scării. Aproape că se împiedică, uimită de ceea ce văzu acolo.

Mătuşa Nora părea să o studieze, cu trăsăturile ei înguste contorsionate într-o expresie amară de furie şi dispreţ. Dar chipul lui Jacob îi provocă lui Meredith un şoc şi mai mare, căci el se uita la ea cu o privire insistentă hămesită şi ciudat de disperată, ca şi cum ar fi devorat-o de vie.

— Vrea să ce?

Meredith rămase cu gura căscată, impactul cuvintelor mătuşii sale răsunând prin toată fiinţa ei. Mâinile îi înţepeniră în procesul acţiunii de a-şi dezbrăca rochia de plimbare, de parcă îşi pierduse, pentru scurtă vreme, toate senzaţiile din trup.

— Nu fi găgăuţă! Ai auzit ce am spus. Jacob are de gând să-ţi ceară mâna chiar în seara asta. Sper că vei avea înţelepciunea de a-i accepta propunerea. Te afli pe piaţa căsătoriilor de atâta amar de vreme, încât este un miracol că a ales să se însoare cu tine. Este evident că nimeni altcineva nu doreşte s-o facă.

Meredith ignoră insulta, uluită de ideea de a se căsători cu vărul ei. Într-o clipă de nebunie, speră că mătuşa ei făcea o glumă pe seama ei, dar cealaltă femeie părea descurajator de serioasă.

— Iartă-mă, mătuşă Nora, dar de ce ar trebui ca lipsa

de cereri în căsătorie să-mi impună să mă căsătoresc cu vărul meu?

— Meredith, tatăl tău a murit acum trei ani. Până când eu şi unchiul tău am venit să stăm aici, n-ai avut-o decât pe guvernanta aceea bătrână care să-ţi dea aparenţa decenţei. Este pur şi simplu absurd să te aştepţi ca noi să renunţăm la viaţa noastră din Bristol pentru a face pe însoţitorii pentru tine şi pentru sora ta.

Meredith aproape exclamă că ea nu le ceruse niciodată să renunţe la ceva, dar îşi muşcă limba înainte să îi scape vorbele nesăbuite. Mătuşa Nora nu ar fi făcut altceva decât să o dojenească aspru pentru lipsa ei de recunoştinţă.

— Eu şi unchiul tău am renunţat la multe ca să venim la Swallow Hill, continuă mătuşa ei. Am fi foarte uşuraţi dacă ai accepta oferta lui Jacob. Trebuie să faci ceva, nepoată. Nu mai poţi continua în maniera asta.

— Ce manieră? întrebă Meredith, derutată complet de ciudata conversaţie.

Mătuşa Nora stătea în faţa unui scrin cu sertare, degetele ei neliniştite jucându-se nervos cu diferite articole de toaletă şi cutiuţe de bijuterii răsfirate deasupra. Se răsuci, vocea ei căpătând un ton strident:

— Două fete necăsătorite trăind împreună, fără perspectiva căsătoriei pentru niciuna din ele. Îi aruncă lui Meredith o privire dispreţuitoare, buzele răsfrângându-i-se într-un surâs batjocoritor. Când a fost ultima oară când cineva s-a uitat măcar la tine cu interes? Ar trebui să fii recunoscătoare că un tânăr atât de grozav ca Jacob se gândeşte să te ia de nevastă.

Vulgaritatea mătuşii sale o şocă, dar Meredith ştiu că vorbele lipsite de tact aveau un dram de adevăr. *Fusese* curtată de un număr considerabil de admiratori când era mai tânără, dar nu ieşise niciodată nimic din asta. Din nefericire, atitudinea ei retrasă părea să îi intimideze pe potenţialii peţitori. Meredith nu dorea să jignească oamenii, dar era nerăbdătoare şi, uneori, imbecilităţile curtării o depăşeau.

— Ştii cât de mult ţin la Jacob, dar nu l-am privit niciodată altfel decât ca pe un prieten drag şi o rudă, lăsă să îi scape în cele din urmă. Jacob are o personalitate foarte – Meredith căută cu disperare în mintea ei cuvinte prin care să îl refuze într-un fel în care să nu o jignească pe mătuşa ei – robustă, pe când eu…

— Taci din gură! se răsti mătuşa ei. Trebuie să te pregăteşti pentru cină. Unchiului tău nu îi place să aştepte. Dă jos rochia aia, te voi ajuta eu să te schimbi.

Meredith lăsă rochia să alunece pe podea şi se întoarse cu faţa la oglinda măsuţei ei de toaletă, în timp ce mătuşa ei merse în spatele său ca să îi strângă din nou şireturile corsetului.

— Mai este o problemă pe care unchiul tău doreşte să o discute cu tine, spuse mătuşa Nora, trăgând cât putu de tare de legăturile aflate la spatele lui Meredith. Este evident că sănătatea lui Annabel se deteriorează. Am discutat cu doctorul Leeds, care este de acord că nu se va însănătoşi atâta vreme cât va rămâne aici, la Swallow Hill. Ne sfătuieşte să o ducem pe Annabel la un sanatoriu privat, în care să fie îngrijită aşa cum trebuie.

Meredith rămase cu gura căscată la chipul palid al mătuşii sale, reflectat în oglindă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbeşti? reuşi ea să întrebe.

Mătuşa Nora trase din nou cu putere de şireturi.

— Eu şi unchiul tău ne vom întoarce foarte curând în Bristol. Annabel nu mai poate rămâne aici, cu tine. Trebuie să meargă la un sanatoriu privat, unde va primi îngrijirea necesară ori…

O expresie vicleană se împrăştie pe chipul femeii în vârstă. Meredith aşteptă, amuţită de ceea ce auzea.

— Ori te-ai putea căsători cu Jacob. Atunci atât tu, cât şi Annabel v-aţi afla sub protecţia lui şi ai putea să o iei pe sora ta cu tine, la Bristol. Oraşul are mulţi medici buni care ar putea să o trateze.

Meredith privi cum sângele i se scurgea încet din reflexia ei în oglindă. Ameţită, se prăbuşi pe scaunul scund

aflat în faţa măsuţei de toaletă.

— Vai, draga mea, ganguri mătuşa Nora, cu faţa schimonosită de satisfacţie, probabil că ţi-am strâns prea tare şireturile. Iartă-mă, te rog! Dă-mi voie să îţi mai slăbesc legăturile ca să poţi respira mai bine!

Buzele mătuşii Nora se deschiseră într-un rânjet îngrozitor în timp ce ajustă corsetul lui Meredith.

— Gata, e mai bine. La urma urmelor, trebuie să arăţi cât se poate de bine pentru vărul tău în seara asta. Uneori bărbaţii au nevoie de o mică încurajare, ştii, ca să îşi manifeste afecţiunea. Nu că Jacob ar fi avut vreodată vreo problemă cu doamnele.

Meredith fu inundată de un val de greaţă, care o obligă să înghită un val fierbinte de bilă din gâtlej. Gândul că Jacob ar fi putut să o atingă în felul acela îi făcea greaţă – fusese întotdeauna ca un frate. Cum se putea întâmpla una ca asta?

Ridicându-se, Meredith se luptă să îşi recâştige stăpânirea de sine şi să îşi liniştească respiraţia neregulată. Când se întoarse cu faţa către mătuşa sa, se strădui să vorbească în felul ei obişnuit, controlat.

— Îmi pare rău, mătuşă Nora, poate că te-am înţeles greşit. Vrei să spui că unchiul meu o va închide pe Annabel într-un azil dacă nu mă căsătoresc cu Jacob? Cu siguranţă că nu asta ai vrut să spui.

În ciuda intenţiilor sale de a rămâne calmă, tonul lui Meredith se ridică şi vorbi cu mai multă violenţă decât ar fi dorit.

Zâmbetul fals al mătuşii Nora dispăru, fiind înlocuit de o mânie abia ascunsă.

— Meredith! Unchiul tău este tutorele lui Annabel şi doreşte tot ce e mai bun pentru ea. Sora ta este foarte bolnavă şi are nevoie de îngrijirea unor medici buni, într-un loc liniştit şi izolat. Ai fost obişnuită să faci ce doreşti pentru prea mult timp. Dacă nu te vei supune îndrumării celor care ştiu mai bine, atunci lucrurile nu îţi vor mai fi lăsate în grijă. Fie că te măriţi sau nu cu Jacob, ţie şi lui Annabel nu vi se va mai îngădui să continuaţi în maniera asta scandaloasă.

Meredith întinse mâna şi se apucă de stâlpul patului ei, fiecare cuvânt fiind o lovitură care ameninţa să o facă să cadă în genunchi.

Mătuşa ei o privi cu dispreţ făţiş.

— Îţi sugerez ca în seara asta să porţi cea mai frumoasă ţinută pe care o ai. Jacob s-ar putea căsători cu orice fată din Bristol ori Bath.

Ar trebui să fii recunoscătoare că a decis să aibă o femeie pe care niciun alt bărbat nu o doreşte.

Ieşi furioasă din încăpere, trântind uşa în urma ei.

Meredith se prăbuşi pe podea ca un morman lipsit de oase, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai se petrecuse. Ce motiv posibil ar fi putut avea unchiul Isaac să dorească să o închidă pe Annabel într-o casă de nebuni privată? Da, fata era bolnavă, dar cu siguranţă nu era nebună. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, de ce depindea siguranţa surorii ei de propria ei căsătorie cu Jacob?

Aruncă o privire pe fereastră la frumoasa după-amiază de aprilie. O parte micuţă din creierul ei recunoştea fără entuziasm faptul că primăvara sosise şi, încă o dată, dezastrul se abătuse asupra ei.

O bătaie uşoară se auzi la uşă. Meredith se ridică încet de pe podea, ţeapănă şi rece, în ciuda căldurii zilei. Cu mâini tremurânde, îşi netezi lenjeria şifonată şi merse să deschidă uşa. Camerista ei năvăli înăuntru, exclamând nemulţumită când văzu cât de dezbrăcată era. Meredith abia băgă de seamă când fata îi legă rochia şi îi termină de pieptănat părul. Gândurile i se învârteau în cercuri, încercând să formuleze argumente pentru a-l face pe unchiul ei să se răzgândească. Pentru prima oară, fu recunoscătoare că Annabel li se alătura rareori la cină.

Fiind în curând aranjată, Meredith nu mai putea întârzia să se alăture celorlalţi în salon. Îşi târî picioarele de-a lungul galeriei de la etaj şi în jos, pe scările late, simţindu-se ca şi cum ar fi fost obligată să ia parte la o judecată grotescă şi îngrozitoare.

Oprindu-se la intrarea salonului, auzi glasul aspru al unchiului său cerând să ştie de ce naibii întârzia. Mătuşa

Nora începu să se certe cu soţul ei până când Jacob îşi întrerupse mama cu o desconsiderare dură. Inima lui Meredith se strânse la auzul vocilor aspre, nesimţitoare, care o inundară. Pentru o clipă, fu tentată să facă calentoarsă şi să o zbughească înapoi în dormitorul ei. În schimb, îşi adună curajul, dădu drumul respiraţiei pe care, aşa cum îşi dădu dintr-odată seama, şi-o ţinuse, şi păşi în încăpere.

Rudele ei se întoarseră toţi ca unul şi se holbară în tăcere la ea. Se uită la feţele lor: a unchiului său era rece şi neînduplecată, a mătuşii ei, desfigurată de o ură făţişă.

Dar privirea fierbinte a lui Jacob fu cea care o alarmă cel mai mult. O îmbujorare înţepătoare îi cuprinse gâtul şi chipul. Meredith se simţi ca şi cum acesta îi smulsese hainele de pe trup, lăsând-o complet expusă şi la mila lui.

Cuprinsă de un sentiment de teamă paralizatoare, o singură idee începu să ia naştere în mintea ei. „Să evadăm”, se gândi ea, înnebunită. „Trebuie să evadăm”.

Capitolul 1

Londra, 1815

Stephen Rawlings Mallory, cel de-al cincilea marchiz de Silverton, avu un sentiment familiar de resemnare şi plictiseală ce se furişaseră în viaţa lui. Desigur, nimeni care l-ar fi observat nu şi-ar fi dat seama că nu îşi asculta cu atenţie unchiul. Silverton avea maniere impecabile. Nu ar fi comis niciodată un act lipsit de politeţe, decât dacă beneficiarul unui astfel de act ar fi meritat-o.

— Mă asculţi, Silverton? se răsti generalul Stanton. Ai ascultat măcar o vorbă din ce am spus?

— Bineînţeles că da, domnule. Ştii cât de mult îţi apreciez părerile pe marginea acestui subiect şi a oricărui alt subiect pe care ai dori să îl discutăm.

— Nu încerca să mă duci cu preşul, băiete. Nu sunt

mătuşa ori mama ta şi ştiu al naibii de bine că nu-ţi pasă ce am de spus despre tine, replică unchiul. Nu eşti decât un fanfaron căruia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce datorează titlului său ori familiei sale!

Vărul mai tânăr al lui Silverton, Robert Stanton, stătuse tăcut în colţ, dând dovadă de o înţelepciune neobişnuită prin a-şi ţine gura în timpul tiradei bunicului său. Dar atacul nedrept asupra mentorului şi idolului său se dovedi a fi fost o provocare prea mare pentru Robert, iar Silverton putu să vadă că acesta era pe cale să îi sară în apărare. Clătină uşor din cap, dorindu-şi ca Robert să tacă, dar tânărul fie nu reuşi să vadă, fie nu reuşi să înţeleagă micul gest. Silverton oftă în sinea lui, deplângând faptul că vărul său nu avu nici isteţimea şi nici simţul autoconservării pentru a evita să aducă asupra lui mânia bunicului său.

— Nu, domnule, chiar nu este corect! Stephen, un fanfaron! exclamă Robert. Sigur că ştii că este unul dintre cei mai buni sportivi din ţară, ca să nu menţionăm că are unii dintre cei mai buni cai şi câini de vânătoare din întreaga Anglie. Zău aşa, bunicule, să îl compari cu un filfizon este exagerat!

Capul generalului se întoarse către nepotul său, sprâncenele gri ca oţelul zbârlindu-i-se de iritare în timp ce îşi prinse în vizor viitoarea victimă.

— Nu, obrăznicătură mică! Onoarea aceasta în familie îţi aparţine ţie. Uită-te la tine! Abia de poţi să-ţi întorci capul din cauza acelei lavaliere ridicole din jurul gâtului. Arăţi ca o barză care scoate capul din cuib. Şi toate ifosele tale poetice şi lamentările! Sunt îndeajuns să mă bage în mormânt de timpuriu. Nu, cu siguranţă că tu eşti filfizonul familiei, şi exact la fel de inutil atunci când vine vorba să-ţi găseşti o nevastă şi să-ţi faci datoria faţă de numele pe care îl porţi.

Robert se făcu roşu ca para focului, bolborosind o apărare confuză cum că ar fi fost prea tânăr să se însoare. Era intimidat cu uşurinţă de către bunicul său şi deosebit de sensibil în legătură cu înfăţişarea şi, în acelaşi timp, cu aspiraţiile lui literare. Flăcăul nu scrisese în realitate nicio

poezie, dar credea cu fermitate că doar aştepta sosirea muzei pentru a-i descătuşa ceea ce ar fi, fără îndoială, geniul său artistic. Între timp, îl citise pe Byron, petrecuse nenumărate ore alegându-şi hainele şi se purtase, în general, într-o manieră inofensivă alături de câţiva tineri mondeni ale căror familii erau cunoscute de către familia Stanton dintotdeauna.

Silverton înţelegea însă că generalul Stanton nu avea să îi mai tolereze viaţa nevinovată, dar inutilă. Consideră că sosise vremea să intervină, înainte ca toată ciorovăiala să se transforme într-o ceartă în toată regula.

— Ei, Robert, interveni el în discuţie, cu glas împăciuitor. Unchiul nu m-ar numi niciodată filfizon şi sunt sigur că îmi apreciază caii la fel de mult ca oricine altcineva. Dar nu îl poţi blama pentru că doreşte să ne vadă la casele noastre, deşi sunt de acord că eşti un pic cam tânăr ca să fii prins în capcana preotului.

— Deloc! exclamă generalul. Aveam doar 19 ani, iar mătuşa voastră avea doar 17 ani când ne-am pus pirostriile. Sunt sigur că n-a avut niciun motiv să se plângă din acea zi încoace.

— Poate că ar trebui să o întrebăm, mormăi Robert.

Generalul îl fulgeră din nou cu privirea pe nepotul său.

— Ce-ai spus? mârâi el.

Silverton interveni în grabă:

— Da, păi, oricum ar fi, Dumnezeu ştie că nu este uşor să găseşti o femeie care să aibă calităţile mătuşii Georgiana. Trebuie să recunoşti, domnule, că ai fost extrem de norocos să pui mâna pe un premiu atât de devreme în viaţă.

Generalul Stanton mormăi un răspuns, înmuiat, ca întotdeauna, de gândul la soţia sa. Silverton ştia că, în ciuda răspunsului morocănos, unchiul ţinea extrem de mult la Lady Stanton şi că o preţuia în propria lui manieră neinteligibilă. Mai ştia şi că unchiul era îngrozit că el şi Robert nu păreau absolut deloc interesaţi să se aşeze la casele lor şi să pună bazele propriilor familii.

Cei trei bărbaţi se aflau în biblioteca mobilată din

abundenţă a generalului Stanton, aflată în casa de la oraş din Berkeley Square, cu puţin timp înainte de amiază, într-o dimineaţă caldă de aprilie. Silverton considerase că era prea devreme pentru a îndura o muştruluială, dar, dacă ar fi ignorat convocarea unchiului său, nu ar fi făcut decât să amâne inevitabilul. La urma urmelor, avea aproape 35 de ani şi cam era timpul să îşi ia o soţie.

Timp de mulţi ani le îngăduise mamei şi mătuşii lui să îl târască la clubul Almack şi din bal în bal dintr-o listă la care se abonaseră, în speranţa că vor găsi o femeie pe care să şi-o imagineze trăind alături de el în mod permanent. Întâlnise multe tinere domnişoare fermecătoare şi se bucurase de câteva flirturi încântătoare. Dar, cu timpul, disponibilitatea de a fi mulţumit se evaporase, înlocuită fiind de un amuzament cinic la adresa maşinaţiilor neobosite de pe piaţa căsătoriilor.

Vina nu era a numeroaselor debutante care îi fuseseră aruncate în cale, care erau la fel de încătuşate ca el de regulile subtile, totuşi rigide, ale lumii mondene. În realitate, în clipele lui mai generoase, avea chiar o simpatie faţă de fetele ai căror părinţi le îndemnau să îl vâneze ca pe un cerb[1] premiat. Cel mai adesea însă, simţea iritare şi dispreţ şi nimic mai mult.

Silverton ajunsese de mult la concluzia că era o persoană rece din fire ori, în cel mai bun caz, că îi lipseau sentimentele puternice. Îi făceau plăcere multe lucruri: caii, câinii lui şi prietenii. Ţinea la mama lui şi o adora pe mătuşa Georgiana. Dar se părea că nu reuşea niciodată să nutrească vreo atracţie adevărată faţă de fetele care defilau prin faţa lui şi, sincer, nici nu dorea să simtă altfel.

Atunci când se gândea la căsătorie – lucru care nu se întâmpla prea des –, îi rămânea invariabil în gură un gust neplăcut, uşor acru. Dar Silverton ştia că era doar o problemă de timp până când urma să fie nevoit să se resemneze în faţa unei alianţe potrivite. Datoria îi cerea să se căsătorească, şi asta avea să facă, dar nu avea aşteptări privind propria fericire.

1 În limba engleză, *stag* înseamnă şi cerb, dar şi holtei.

Silverton ascultă absent în timp ce unchiul său îl dojenea pe Robert. Din moment ce nu părea cu adevărat să conteze cu cine urma să se căsătorească, îşi întocmise în minte o listă cu candidate bune de măritiş, pe care să i-o prezinte generalului pentru analiză şi aprobare. Momentul actual părea un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a lua decizia.

Era gata să deschidă gura când auzi un tărăboi afară, în hol, şi vocea ridicată a lui Tolliver, majordomul chinuitor de corect al unchiului său. Uşa bibliotecii se deschise, şi Tolliver exclamă:

— Nu, nu, domnişoară. Aşteptaţi! Nu puteţi intra acolo!

Toţi cei trei bărbaţi îşi întoarseră capetele către uşă şi dădură peste privelişte a uimitoare a unei tinere necunoscute care intră în încăpere cu paşi mari. Când se trezi faţă în faţă cu privirile lor şocate, se opri din drum. Tolliver o urma îndeaproape şi abia reuşi să evite să se ciocnească de ea.

Silverton se ridică încet în picioare. Robert păru paralizat, dar, în cele din urmă, îşi aminti de buna-cuviinţă şi sări în poziţie de drepţi. Preţ de un lung moment, rămaseră toţi prinşi într-o tăcere încremenită, până când generalul îşi recăpătă, într-un final, glasul.

— Cine naiba eşti?

Ochii intrusei cercetară iute încăperea, sărindu-l pe Robert şi oprindu-se asupra lui Silverton. Privirile lor se fixară îndelung. El se simţi de parcă ar fi fost bătut în cuie de podea, într-atât fu de captivat de vederea femeii furtunoase care năvălise în mijlocul lor.

O creatură înaltă, cu membre lungi şi părul negru lucios care se ondula de sub o bonetă rezistentă de ţară. Deşi nu părea să aibă mai mult de 21 ori 22 de ani, siguranţa de sine arătată în înfruntarea unei încăperi pline de străini sugera că ar fi putut fi mai în vârstă.

Dar, mai presus de orice, ochii ei îl luară prin surpriză. Erau extraordinari: mari, sub sprâncenele drepte, hotărâte şi înrămaţi de gene negre, dese. Culoarea lor fu însă cea

care îi atrase atenţia atât de ferm. Erau gri, dar nu aveau culoarea insipidă, neutră, asociată de obicei cu această descriere. Nu, îi aminteau de o furtună de iarnă: agitaţi, neîmblânziţi şi plini de secrete adânci.

O privi îndelung, vag conştient că probabil se făcea de râs, dar păru imposibil să privească în altă parte. Şi ea, la rândul ei, păru incapabilă să se desprindă din acest contact, ochii lărgindu-i-se în timp ce o îmbujorare uşoară îi coloră obrajii şi puntea nasului. Pentru doar o secundă, i se păru că întunecimea din privirea ei se transformă în ceva mai deschis, cu o strălucire scurtă de argintiu în adâncuri. Silverton nu păru să îşi poată aduna gândurile într-o ordine coerentă, dar îi trecu prin minte că arăta ca o tânără zeiţă, magnifică şi plină de o mânie îndreptăţită.

Apoi ea clipi, vraja se rupse, iar ea se întoarse cu faţa către unchiul lui.

— Îmi pare foarte rău, domnule general Stanton, zise Tolliver, care îşi frângea disperat mâinile din cauza acelei uluitoare încălcări a etichetei. Am încercat să îi spun acestei tinere… că nu poate să vă deranjeze, dar a aşteptat până când m-am întors cu spatele şi apoi…

Vocea i se stinse treptat, amuţind, mult prea tulburat ca să îşi poată termina măcar fraza.

Generalul flutură nerăbdător din mână, făcându-i semn majordomului.

— Da, da, ei bine, poţi pleca, Tolliver. Mă voi ocupa eu de situaţia asta.

— Da, domnule.

Majordomul ieşi din încăpere cu paşi nesiguri, în mod evident afectat de deranjul adus în casa lui bine organizată.

Generalul Stanton îşi fixă privirea asupra tinerei care stătea în faţa lui.

— Acum, domnişoară, zise el, poate vei avea bunăvoinţa să ne explici purtarea dumitale extraordinară.

Silverton văzu din nou îmbujorarea slabă colorând tenul palid al femeii, dar fu vizibil, după felul în care rămase neclintită, că nu era intimidată de purtarea irascibilă a generalului.

— Sunt Meredith Burnley, domnule, răspunse ea cu glasul stins. Mama mea vitregă a fost fiica domniei voastre, Elizabeth, iar nepoata domniei voastre, Annabel, este sora mea vitregă.

O altă tăcere uimită căzu asupra bibliotecii. Dacă ar fi tras cu un tun în încăpere, şocul nu ar fi putut fi mai mare. Silverton făcu o grimasă, pregătindu-se de explozia inevitabilă ce urma să aibă loc în timp ce generalul Stanton avea să o înfrunte pe fiica vitregă a fiicei lui înstrăinate amarnic şi de mult decedate.

Bătrânul căpătă, într-adevăr, o nuanţă alarmantă de roşu în timp ce se ridică din scaunul său ca să se lupte cu fantoma din trecut care nu era, evident, bine-venită. De fapt, părea a se afla în apropierea unei crize de apoplexie. Silverton căută o modalitate de a distrage atenţia unchiului său, dar, în momentul acela, mintea îi părea la fel de agilă ca un melc ce se târa în jumătate de metru de nămol.

— Cum… cum îndrăzneşti să pui piciorul în casa asta? reuşi să îngaime generalul Stanton în cele din urmă. Pe Dumnezeul meu, femeie, ce drept ai să-mi tulburi liniştea după ce tatăl tău a ruinat reputaţia şi viaţa fiicei mele? Fiul unui negustor să se însoare cu copila mea! Eu şi mama ei am petrecut mulţi ani încercând să uităm de pierderea noastră. Şi acum, după atâta amar de vreme, îndrăzneşti să vii aici… în casa mea!

Generalul tremură de furie, cu pumnii strânşi şi încheieturile degetelor albe din cauza asta.

— I-a ruinat viaţa, crede-mă, şi i-a sfâşiat inima mamei ei!

Preţ de câteva secunde, generalul Stanton o privi aspru pe tânără, înainte de a-i întoarce spatele. Domnişoara Burnley se clătină sub impactul mâniei bătrânului, legănându-se un pic ca şi cum ar fi fost gata să leşine. Reprimându-şi un blestem, Silverton se deplasă rapid pe covorul gros de Aubusson, ajungând în spatele ei. Nu se putu gândi la un alt răspuns la izbucnirea şocantă a unchiului său, dar putea, cel puţin, să o prindă, în cazul în care ea ar fi leşinat.

Din fericire, domnişoara Burnley rămase în picioare.

— Mă aflu aici, domnule, răspunse ea cu o voce neaşteptat de aspră, pentru că nu am de ales. V-am scris după ce tatăl nostru a murit, sperând că vă veţi da seama cât de mult avea nevoie nepoata domniei voastre de protecţia familiei sale. Aţi ales să ne ignoraţi, iar ea a fost obligată să se supună îndrumării şi tutelei unui bărbat care nu îi doreşte binele. Am dat buzna doar ca să vă implor să interveniţi pentru Annabel şi să împiedicaţi ca o soartă cu totul nefericită să se abată asupra ei.

Domnişoara Burnley se strădui să îşi menţină calmul. Îşi încleştă cu putere braţele pe lângă trup, încercând să îşi stăpânească tremurul care îi scutura trupul. Silverton simţi un impuls ciudat de puternic de a o lua în braţe pentru a o alina. Se luptă cu impulsul acela nefamiliar, în timp ce tânăra îşi îndreptă înadins spinarea şi îşi ridică bărbia elegantă. În loc să se retragă, păşi mai aproape de birou, se sprijini de el şi îşi fixă implacabil privirea asupra unchiului lui.

— Generale Stanton, trebuie să insist să mă ascultaţi. Dacă nu o veţi face, cel mai probabil că Annabel nu va supravieţui acestei ameninţări asupra siguranţei ei. Este foarte fragilă.

Generalul o privi în sfârşit, cu ostilitatea întipărită pe fiecare linie a feţei lui.

— Trebuie să o ajutaţi, îl imploră ea din nou. O notă vagă de panică păru să i se strecoare în voce. Nu v-aş fi deranjat dacă ar fi existat vreo altă cale de a o salva pe Annabel. Nu o pot pierde. Ea este tot ce am.

Glasul îi tremură, şi rămase tăcută. Domnişoara Burnley îşi strânse cu putere săculeţul în pumn şi se întoarse cu spatele la general, ca şi cum ar fi fost jenată de faptul că îşi pierduse controlul. Icni când îl descoperi pe Silverton care stătea atât de aproape în spatele ei şi făcu un pas înapoi, ca să îşi recapete echilibrul.

Apucându-i cotul, el o ghidă cu blândeţe până la unul dintre fotoliile de piele aflate lângă biroul unchiului lui.

— Domnişoară Burnley, de ce nu luaţi loc? Ne puteţi

spune tot ceea ce aveţi de spus despre sora dumneavoastră, dar insist ca, mai întâi, să beţi ceva răcoritor.

Silverton îi aruncă o privire vărului său, care stătea ca bătut în cuie, cu gura căscată şi ochii ieşiţi din orbite.

— Robert, îl mustră el, încetează să mai prinzi muşte, te rog, şi sună clopoţelul pentru nişte ceai.

Flăcăul îşi închise gura şi se grăbi să tragă viguros de cordonul clopoţelului.

Silverton îşi întoarse din nou privirea către domnişoara Burnley, care şedea dreaptă ca un par pe marginea scaunului, cu ochii coborâţi, în timp ce îşi strângea batista într-o încleştare de moarte. Inspirând adânc, ca să se liniştească, îşi ridică privirea şi îl privi în ochi.

— Mulţumesc, domnule. Aş fi foarte recunoscătoare pentru o ceaşcă de ceai.

Gura ei moale tremură într-o încercare de a zâmbi.

Clipi uimit, în timp ce puterea acelui zâmbet timid îi străpunse întreaga fiinţă. Şocul emoţiei neaşteptate fu, în acelaşi timp, surprinzător şi enervant.

Generalul Stanton îşi drese glasul cu putere, smulgându-l pe Silverton din momentana lui reverie. După ce examină tenul palid al domnişoarei Burnley, acesta traversă încăperea până la un dulăpior de mahon care conţinea o colecţie de carafe şi pahare de cristal. Silverton turnă un pahar mic de lichior şi se întoarse lângă ea.

— Da, ceaiul ar fi exact ce trebuie, dar socotesc că v-ar prinde bine ceva care să vă dea un pic de putere, cât timp aşteptăm.

— Nu, sunt bine, protestă ea. N-am nevoie de asta.

Trase din nou adânc aer în piept, împreunându-şi cu grijă mâinile în poală.

— Ba da, aveţi, răspunse el cu fermitate în glas, îndemnând-o din priviri să ia băutura. Haideţi, domnişoară Burnley, insist!

Îl privi cu neîncredere. El aprobă dând din cap, iar ea îi dărui din nou zâmbetul acela dureros de dulce şi de timid.

Domnişoara Burnley luă paharul şi sorbi din el, privindu-l ca şi cum i-ar fi căutat aprobarea. Silverton se trezi fermecat de tremurul voluptuos al buzelor ei rozalii, pline, şi de argintiul strălucitor al uimitorilor ei ochi.

În situaţia aceea, reacţia lui era, evident, foarte nepotrivită.

În gând, clătină din cap la răsturnarea neaşteptată a evenimentelor din acea zi. În dimineaţa aceea se târâse fără tragere de inimă până la reşedinţa Stanton, ca să îl întâlnească pe unchiul său. Luat complet prin surprindere, fusese aruncat direct în mijlocul a ceea ce mama lui numea Marele Scandal de Familie. Nimeni nu pomenea despre înstrăinarea dintre general şi fiica lui. Întotdeauna păruse ca o poveste antică în familia Stanton, mai ales că Elizabeth Burnley murise cu mulţi ani în urmă. Dar o parte din acea poveste antică revenise la viaţă în ziua aceea, cu o forţă înzecită.

Privi gânditor la tânăra uluitoare care stătea pe marginea scaunului, în timp ce bea cu grijă păhărelul de lichior. În ciuda stresului evident al tuturor celor aflaţi în bibliotecă, Silverton trebui să admită că era mult mai amuzant decât să discute despre sacrificiul său iminent pe altarul căsătoriei.

Cu atât mai mult cu cât una dintre părţile implicate era domnişoara Meredith Burnley.

*

Câteva minute trecură în linişte, cât timp neliniştita domnişoară Burnley îşi sorbi lichiorul. Unchiul său continuă să fumege în spatele biroului, iar Robert se agita într-un colţ. Silverton însă decise să îşi ignore rudele până când ea avea să îşi revină. Fu mulţumit să vadă culoarea revenindu-i în obraji, în cele din urmă.

— Domnişoară Burnley, dacă ţi-ai revenit, zise el, aplecându-se asupra ei, poate ne vei putea explica pentru ce anume ai nevoie de ajutorul generalului.

Sprâncenele i se uniră într-o încruntare plină de

îngrijorare.

— Aş fi bucuroasă să o fac, domnule, dar este o chestiune personală, de familie, şi nu ştiu…

Obrajii îi căpătară o culoare roz aprins, în timp ce vocea i se stinse.

Silverton dădu din cap, înţelegând brusc despre ce era vorba.

— Desigur. Nu ştiţi cine suntem. Eu sunt marchizul de Silverton. Generalul Stanton este unchiul meu. Tânărul acela neobişnuit de tăcut, din colţ, este Robert Stanton, nepotul generalului şi vărul surorii dumitale.

Din nefericire, informaţia aceea nu păru să îi domolească îndoiala. Ochii ei îi căutară arzători pe ai lui şi, după expresia de pe chipul ei, putu să îşi dea seama că încerca să decidă ce să facă.

— Haideţi, domnişoară Burnley. Îşi arcui sprâncenele la ezitarea ei. Vă asigur, eu şi vărul meu suntem foarte capabili să păstrăm o taină. Nu vă putem ajuta până nu aflăm care este natura problemei.

Silverton ignoră privirea criminală aruncată în direcţia lui de după biroul masiv. Decise, de asemenea, să ignore şi chiţăitul disperat care veni din colţul lui Robert.

Domnişoara Burnley tăcu încă un moment înainte să plece capul în semn de aprobare. Îşi puse lichiorul pe măsuţa roşie, lăcuită, aflată lângă fotoliul ei şi începu să vorbească, la început cu ezitare, dar cu mai multă forţă în timp ce continua.

— După cum poate ştiţi, ori poate nu, milord, eu şi sora mea am fost aproape singure pe lume de la moartea tatălui nostru, din urmă cu trei ani. Eu devenisem independentă cu câţiva ani înainte, dar Annabel avea doar 14 ani când tatăl nostru a murit. Din cauza înstrăinării dintre familiile noastre – se opri şi aruncă o privire prudentă către general –, testamentul tatălui meu stipula ca Annabel să cadă sub tutela fratelui său, Isaac Burnley. Tutela aceea include, de asemenea, controlul asupra averii ei, pe care a moştenit-o la moartea mamei ei, Elizabeth Stanton Burnley.

— Da, iar banii aceia au fost cauza tuturor

nenorocirilor şi a necazurilor, de la bun început! izbucni generalul Stanton. Fără ei nu ar fi putut niciodată să fugă şi să îşi părăsească propria familie.

Rozul din obrajii domnişoarei Burnley deveni şi mai aprins decât înainte. Ea şi bătrânul se uitară unul la altul furioşi, şi păru că un război deschis avea să izbucnească în orice clipă între combatanţi.

— Unchiule!

Silverton nu pronunţă decât un singur cuvânt, dar avertismentul din glasul lui fu limpede.

Bătrânul mormăi ceva printre dinţi, înainte de a se aşeza pe scaunul lui.

Silverton se întoarse din nou către tânără.

— Continuaţi, vă rog, domnişoară Burnley.

Aceasta dădu din cap.

— Cum spuneam, această tutelă cuprinde controlul averii lăsate lui Annabel de mama ei. Se opri pentru a-i arunca generalului o privire precaută, înainte de a continua: Ceea ce include şi administrarea moşiei noastre de la Swallow Hill. Până de curând, unchiul meu s-a mulţumit să lase în seama mea bunăstarea lui Annabel, el şi soţia lui trăind în Bristol şi fiind foarte ocupaţi cu propriile afaceri.

Trăsăturile ei fură dintr-odată cuprinse de o expresie de suferinţă, în timp ce ochii îi străluciră de lacrimi nevărsate. Silverton se întrebă ce naiba ar fi putut să o chinuiască încât să scoată la suprafaţă o astfel de disperare cu atâta uşurinţă. Arăta atât de frumoasă şi de singură, încât inima lui, care nu era uşor atinsă de emoţiile altora, începu să simtă o şovăielnică simpatie.

— Annabel a fost întotdeauna plăpândă, zise ea, privindu-l foarte serioasă, ca şi cum ar fi dorit ca el să înţeleagă. Când a murit tata, ea a suferit foarte mult, şi de atunci încoace am fost nevoită să o protejez cu multă grijă. Anul trecut sănătatea i s-a îmbunătăţit. Dar în ultimul timp, ei bine, starea ei de spirit este din nou în declin.

Se opri, iar Silverton privi cu groază cum lacrimi începură să îi înece ochii. Nu se temea cu adevărat de femeile care plângeau, dar situaţia de faţă era atât de

bizară, încât era nesigur de cum ar fi trebuit să reacţioneze.

Din fericire, ea clipi, alungând umezeala în cauză şi continuă cu hotărâre:

— În urmă cu câteva luni, mătuşa şi unchiul meu au hotărât să ni se alăture la Swallow Hill. Unchiul Isaac şi-a revendicat într-un final tutela asupra lui Annabel, lucru care a inclus decizii luate cu privire la boala ei. Aceste decizii, cred eu, au fost foarte dăunătoare sănătăţii ei. Sunt convinsă că declinul ei recent este rezultatul acestui amestec, dar nu am nicio putere să îl opresc.

Domnişoara Burnley se opri din nou, ca pentru a se aduna pentru ce avea să urmeze.

— Cu doar câteva zile în urmă, explică ea, privindu-l fix pe Silverton ca şi cum de asta depindea viaţa ei, unchiul meu a făcut ceea ce nu poate fi numită altfel decât ca o ameninţare la adresa lui Annabel, o ameninţare care, mă tem, o va distruge complet. N-am avut de ales decât să fugim de acasă şi să ne aruncăm la mila familiei lui Annabel.

Se răsuci în scaun pentru a se întoarce cu faţa la general.

— Vă rog, generale Stanton, imploră ea, dacă aveţi vreun strop de milă în inima domniei voastre pentru Annabel ori pentru amintirea mamei sale, trebuie să o ajutaţi. Cred că sunteţi singura persoană care se poate opune unchiului meu şi care îl poate împiedica să facă ceea ce, în mod clar, intenţionează, şi care sunt sigură că va duce la moartea ei!

Ochii domnişoarei Burnley ardeau de o hotărâre disperată în timp ce se ruga de general. Bătrânul păru împietrit, foindu-se inconfortabil în fotoliul lui de piele.

Silverton se mândrise întotdeauna cu puterea lui de înţelegere, dar nu îşi putu imagina ce ar fi putut determina pe o tânără, evident foarte bine-crescută, să facă o afirmaţie atât de înflăcărată. Era obişnuit cu dramele domestice şi ocazionalul teatru al mamei sale, dar domnişoara Burnley nu i se părea a fi o femeie înclinată spre istericale. Ba chiar din contră, era gata să parieze că

era o femeie cât se poate de cu capul pe umeri.

Situaţia scăpa iute de sub control. Unchiul lui era mut de uimire, iar domnişoara Burnley părea să nu dorească să ofere mai multă claritate unei povestiri absolut macabre prin natura ei. Evident, trebuia să încerce să îi dea de capăt, înainte să devină şi mai întunecată.

— Domnişoară Burnley. Silverton se sili ca glasul să îi rămână blând. Dacă ai putea să dezvălui natura exactă a acestei ameninţări, ne-ar ajuta să înţelegem mai bine necazul surorii dumitale.

Umerii i se lăsară pe spătarul fotoliului, într-o resemnare ostenită.

— Unchiul meu doreşte să o închidă într-un azil de nebuni privat.

Silverton simţi că tâmplele începură să îi zvâcnească, dându-şi seama ce avea să urmeze. Înghiţi un blestem în timp ce se uită la unchiul său, care imita destul de bine una dintre rachetele lui Congreve[2], care era pe cale să explodeze. Orice haz avuseseră întâmplările zilei dispăruseră într-un nor de fum.

— O casă de nebuni? Generalul levită, practic, din scaunul lui. Vrei să îmi spui că fata este nebună? Faţa i se împestriţă de furie în timp ce îndreptă un deget tremurător către domnişoara Burnley. Asta se întâmplă într-o căsătorie cu cineva de sânge inferior! Nu voi permite, crede-mă. Nu voi avea o femeie nebună în familia mea. Este evident că familia ta este cea care poartă tara, şi unchiul tău trebuie să se ocupe de asta cum crede că este mai bine. Nu îi vei implica în niciun fel pe cei din familia Stanton.

Silverton, vag conştient de faptul că Robert înghiţea în sec ca un peşte pe uscat în colţul lui, se simţi paralizat atât de cuvintele domnişoarei Burnley, cât şi de izbucnirea furioasă a unchiului său. Dacă ea nu leşina de data asta, avea să fie un miracol.

Păru, într-adevăr, uimită, dar şocul ei fu iute înlocuit

---

2 Rachete proiectate de Sir William Congreve in războiul din 1812. Racheta incendiară a lui Congreve avea o carcasă de fier, încărcătură de praf de puşcă şi o tijă de ghidare lungă de 5 metri, (n.tr.)

de o mânie crescândă. Mâinile i se strânseră pumni, iar chipul îi deveni palid ca al unei stafii, cu excepţia a doua pete roşii pe pomeţi. Silverton privi, fascinat fără să vrea, cum ea îşi încordă mâinile şi se luptă să îşi ţină mânia sub control. Se ridică, îndreptându-se în toată înălţimea ei impunătoare. În ciuda grozăviei situaţiei, el nu se putu împiedica să nu se gândească că domnişoara Burnley arăta absolut magnific, cu pieptul ei generos ridicându-se şi coborând şi ochii argintii arzând de furie.

— Generale Stanton, zise ea cu o voce de gheaţă, dar surprinzător de liniştită, veţi observa că singura persoană care nu se controlează din această încăpere sunteţi domnia voastră. Purtarea domniei voastre este, cred eu, de-a dreptul nebunească! Trebuie să trag concluzia că, dacă există vreo urmă de nebunie, aceasta provine din ramura familiei domniei voastre, nu din a mea. După cum bine vedeţi, eu sunt perfect raţională şi stăpânită.

Ca pentru a-şi demonstra spusele, îşi împreună mâinile ca o doamnă şi se aşeză din nou cuminte pe scaun.

— Perfect raţională, perfect raţională! mugi generalul. Jur pe Dumnezeu, voi pune să te arunce în stradă înainte să insulţi din nou familia asta.

Silverton reuşi să îşi recapete mobilitatea membrelor şi păşi grăbit înainte ca să se posteze între domnişoara Burnley şi biroul unchiului său.

— Mă vei scuza, domnule, dar nu cred că această discuţie vă ajută, nici pe domnia voastră, nici pe domnişoara Burnley. Insist să iei loc. Nu arăţi prea bine.

Generalul deschise gura ca pentru a se împotrivi, dar părea într-adevăr depăşit de evenimente. Dădu din cap o dată şi se prăbuşi înapoi pe scaun.

— Domnişoară Burnley, zise Silverton, rotindu-şi capul pentru a-i atrage atenţia, aş lua-o ca pe o mare favoare dacă v-aţi abţine de la a-l mai insulta pe unchiul meu.

— Dar… începu ea să protesteze.

— Nu, domnişoară Burnley, zise el pe o voce joasă, letală.

Ea se uită la el furioasă, însă el răspunse privirii ei

toride simplu, cu o privire calmă şi liniştită. Cumva spre surpriza lui, ea dădu rigid din cap şi îşi coborî ochii. Stătea cu spatele drept ca trestia, privind în gol la podea, încercând să îşi ţină în frâu temperamentul.

Silverton se întoarse către unchiul său şi ridică o sprânceană. Generalul mormăia din nou de unul singur, dar nu păru înclinat să se lanseze din nou în bătălie.

— Mulţumesc, răspunse Silverton, fără să se adreseze cuiva în mod special.

Acum că stabilise o pace fragilă, zăbovi un moment să cerceteze cele două chipuri furioase din faţa lui. Prin minte îi trecu gândul că domnişoara Burnley şi unchiul lui semănau remarcabil de tare. Cât de ciudat era că nici măcar nu erau înrudiţi, cugetă el. Ar fi putut trece drept tată şi fiică.

Clătină din cap şi traversă încăperea spre dulăpiorul de mahon ca să îşi toarne un pahar de porto. Robert se strecură lângă el şi îi şuieră în ureche:

— La naiba, Stephen, ce facem acum?

Pe când Silverton căuta răspunsul la acea întrebare, uşa bibliotecii se deschise în spatele lui.

— Dumnezeule! exclamă o voce blândă, feminină. Ce se petrece aici? Arthur, de ce mai ţipi acum?

Silverton îşi stăpâni impulsul de a-şi ridica ochii spre tavan. Numai Dumnezeu ştia cum avea să reacţioneze mătuşa lui, Georgiana, la reînvierea neaşteptată a Marelui Scandal de Familie.

Capitolul 2

Meredith aproape cedă de uşurare când o urmă pe Lady Stanton afară din bibliotecă. Picioarele îi tremurau atât de tare, încât se minuna că putea să meargă.

Fusese atât de furioasă pe general, încât fusese tentată să îl plesnească peste faţă. Numai asta, şi era destul de umilitor, dar răspunsul pe care i-l dăduse lordului

Silverton fusese chiar şi mai rău. Un singur cuvânt amabil din partea lui şi se topise, practic, la picioarele lui.

Nu reacţionase niciodată în viaţa ei în felul acela faţă de un bărbat, iar Meredith avea groaznica impresie că el bănuise exact ce simţise ea. Chiar şi mai rău, suspecta că, mai mult decât orice, el găsise întreaga scenă oribilă, enervantă. Gemu în sinea ei, amintindu-şi arcuirea arogantă a sprâncenelor lui când îi ordonase, practic, să îi spună despre Annabel. Faptul că fusese nevoită să dezvăluie cele mai negre secrete de familie unui bărbat ca el o făcu să îşi dorească să se târască într-o debara şi să nu mai iasă niciodată de acolo.

Lordul Silverton era, pur şi simplu, bărbatul perfect pe care îl văzuse vreodată în viaţa ei. Când năvălise în bibliotecă, Meredith nu observase pe nimeni în afară de general, atât de hotărâtă era în misiunea ei. Apoi însă se întorsese şi îl văzuse *pe el* şi crezuse că păşise într-un basm ori într-o legendă străveche. Imaginaţia ei debordantă decisese pe loc că bărbatul cu păr auriu arăta exact ca un brav cavaler din vechime.

Era înalt, cu umerii laţi şi avea fizicul puternic al unui sportiv. Dar chipul lui de o frumuseţe clasică fusese cel care îi atrăsese atenţia. Sensibilitatea ei artistică o făcuse să îi traseze în gând pometii bine definiţi, nasul acvilin, gura hotărâtă şi bărbia puternică. Ochii lui erau incredibil de albaştri – cobalt aşezat peste bronzul palid al tenului său. Părul lui des, de culoarea grâului, reflecta lumina soarelui ce săgeta prin ferestrele bibliotecii, pieptănat pe spate înainte să-i cadă în valuri moi până la guler.

Şi, deşi fusese prea supărată ca să observe multe detalii legate de felul în care era înveşmântat, fusese conştientă că avea o atitudine de putere masculină şi o graţie pe care nu le mai întâlnise înainte.

Şi, ce era cel mai îngrijorător era că, odată ce el îşi permisese să zâmbească, genunchii ei chiar se înmuiaseră.

Meredith ridică nerăbdătoare din umeri, iritată de propria prostie. Pe de altă parte, cugetă ea, poate că tensiunea din ultimele câteva săptămâni era cea care o

făcea să fie susceptibilă la puternicul lui farmec masculin. *Avusese* emoţii foarte mari în ceea ce privea întâlnirea cu generalul şi cu restul familiei lui Annabel, lucru care ar fi putut să explice ciudata ei reacţie în faţa acelei situaţii.

Asta şi faptul că Silverton era cel mai uluitor bărbat pe care îl întâlnise vreodată, gândi ea sec. Să fie sinceră însă, nobilii londonezi chipeşi erau destul de rari prin părţile rurale din Wiltshire din care era ea.

Meredith studie spatele drept al lui Lady Stanton în timp ce urca treptele impunătoarei scări centrale în urma femeii mai în vârstă.

Aruncând o privire în jur, observă tavanele înalte şi coloanele de marmură care împodobeau holul de la intrarea casei de oraş cu arhitectură palladină. Lacheul care deschisese uşa casei stătea impasibil la piciorul scării, dar ea nu avea nicio îndoială că şi el o credea nebună pentru că intrase cu forţa în sanctuarul generalului Stanton.

Ce agitaţie provocase! Pariase totul pe abilitatea ei de a convinge familia surorii sale că trebuia să îi vină în ajutor lui Annabel. Dacă era să se ia după răspunsul generalului, viitorul lor părea din ce în ce mai dependent de bunăvoinţa vărului ei, Jacob. Gândul îi făcu inima să se strângă şi oftă deznădăjduită în timp ce se târa în urma lui Lady Stanton. Excelenţa Sa aruncă o privire peste umăr, buzele despărţindu-i-se într-un zâmbet generos.

— Nu mai este mult, draga mea. Apoi vei putea bea o ceaşcă de ceai bun şi să-mi explici cu ce îţi pot fi de folos.

La cuvintele acelea blânde, inima lui Meredith începu să zboare şi, pentru întâia dată în ultimele zile, îşi îngădui să spere că găsise un aliat în lupta ei de a o ţine pe Annabel în siguranţă.

Majordomul, care le urmase pe scări, deschise acum uşa către salonul lui Lady Stanton, făcând o plecăciune în faţa stăpânei sale şi conducând-o apoi pe Meredith înăuntru. Un servitor care purta un serviciu mare de ceai de argint le urmă pe uşă. Acesta puse tava pe o măsuţă joasă aflată în faţa unui divan din capătul îndepărtat al încăperii.

— Mulţumesc, Tolliver, zise Lady Stanton. Asta este

tot.

Majordomul făcu din nou o plecăciune înainte ca el şi servitorul să părăsească încăperea.

Meredith inspiră adânc, făcând o pauză ca să cerceteze camera. În realitate, avea nevoie de câteva momente ca să se adune şi scuza că privea împrejurul încăperii îi oferi ocazia de care avea mare nevoie, în timp ce privea locul de odihnă neobişnuit al lui Lady Stanton, simţi dintr-odată un dezorientant val de dor faţă de Swallow Hill.

Se aflau într-o încăpere mai degrabă micuţă, îngustă, care se termina cu două ferestre mari, graţioase, ce dădeau înspre grădinile din spatele casei. Pereţii erau de o delicată nuanţă de albastru-deschis, pus în valoare de ornamente gri şi de un tavan alb cu stucaturi elaborat detaliate. Covoare orientale cu modele florale acopereau podelele lăcuite. Mobila părea în acelaşi timp confortabilă şi veselă, tapisată cu materiale moi care se potriveau cu nuanţele aurii şi azurii din covoare.

În ciuda spaţiului mic, efectul era unul de lejeritate şi lumină. Deşi arăta complet diferit, culorile şi senzaţia de linişte care împânzeau încăperea îi aminteau lui Meredith de dormitorul mamei sale vitrege. Se trezi clipind ca să îşi oprească lacrimile la amintirea neaşteptată, dulce-amară.

Lady Stanton o cercetă cu o privire care reuşi să fie în acelaşi timp vicleană şi amabilă. Aşezându-se pe divanul de mătase bogat capitonat, bătrâna îi arătă fotoliul cu braţe asortat, aşezat de cealaltă parte a măsuţei joase, bine lustruite.

— Haide, domnişoara Burnley, ia loc, te rog! Nu ai nimic de care să te temi din partea mea. Îi zâmbi îmbietor lui Meredith. Vezi dumneata, îţi aştept vizita de destul de multă vreme.

Meredith era pe cale să se afunde în fotoliu, dar îngheţă, uimită de remarca lui Lady Stanton.

— Nu înţeleg, răspunse ea încet. Nimeni din familia dumneavoastră nu a ţinut legătura cu mine de când tata şi mama mea vitregă s-au căsătorit.

Lady Stanton flutură din nou cu mâna spre fotoliu. Meredith se afundă în pernele moi, în timp ce femeia în vârstă prepară două cești de ceai. Fusese luată prin surprindere de comentariile acesteia, dar alungă impulsul de a cere o explicație imediată, nedorind să ofenseze singura persoană care părea foarte dornică să o ajute – chiar și după explicația concisă a evenimentelor dată de către lordul Silverton în bibliotecă cu doar câteva minute în urmă. Așa că Meredith așteptă, încercând să nu se agite, în timp ce o studie pe femeia aflată în fața ei.

Excelența Sa era minionă, dar avea o ținută grațioasă, dreaptă. Părul îi era alb-argintiu și ceva anume din ea sugera fragilitate, dar chipul ei cu osatură plăcută nu avea riduri, iar ochii ei albaștri, deși decolorați, erau ascuțit de ageri. Ochii aceia o priveau acum pe Meredith cu o combinație de perspicacitate și simpatie care o făcu pe Meredith să dorească să se foiască pe scaun. În cele din urmă, răbdarea ei luă sfârșit.

— Iertați-mi impertinența, Excelență, dar mi-ați putea spune motivul pentru care îmi așteptați vizita? Generalul – ezită, nedorind să o jignească pe Lady Stanton – generalul nu a părut, cu siguranță, să se fi așteptat la vizita mea.

— Soțul meu nu știe că eu am comunicat în mod regulat cu fiica mea de când s-a căsătorit și până la moartea ei.

Meredith aproape că își scăpă ceașca.

— Toată lumea presupune că orice contact între noi a încetat după ce tatăl tău și Elizabeth a mea s-au căsătorit, continuă calmă Lady Stanton. Nu aș fi îngăduit un asemenea lucru. Știam totuși că generalul nu ar fi tolerat corespondența între noi. Oricât de mult m-a durut să îl înșel, am ținut-o secretă. Am avut impresia că nici Elizabeth nu a dorit să pară necredincioasă tatălui tău, așa că și ea a ținut secretă față de el corespondența noastră.

Lady Stanton îi zâmbi sec lui Meredith, care știa că arăta la fel de uimită pe cât se simțea.

— Poate că ești șocată de asta. Știam că situația nu era una ideală, dar eu și fiica mea am fost foarte apropiate.

Gândul de a nu mai comunica niciodată nu era un lucru pe care să îl poată îndura niciuna din noi.

Dintr-odată, Lady Stanton păru foarte obosită şi mult mai în vârstă decât în urmă cu doar câteva minute. Îşi închise ochii şi luă o gură de ceai, ca pentru a-şi reveni.

Meredith întinse mâna şi i-o atinse fugitiv pe a ei.

— Nu pot decât să-mi imaginez durerea pe care separarea trebuie să v-o fi pricinuit.

Lady Stanton îşi aşeză atentă ceaşca de ceai pe farfurioară, iar expresia de melancolie de pe chipul ei se înmuie treptat de uşurare.

— Mulţumesc, draga mea. Te-a iubit foarte mult, să ştii. Elizabeth a mea a fost la fel de mândră de reuşitele tale ca şi de cele ale lui Annabel. Iar tu, cred, ai fost la rândul tău foarte apropiată de ea.

Era o urmă de întrebare în glasul lui Lady Stanton. Lui Meredith i se puse un nod în gât la amintirea acelor zile de demult, când se simţise în siguranţă şi iubită.

— Da, milady. A fost cea mai bună mamă. Trebuie să înţelegeţi că eram destul de sălbatică atunci când m-a luat sub aripa ei. Mama a murit la naşterea mea, iar *papa* a fost un tată foarte indulgent.

Meredith clătină din cap când se gândi la cât de sfidătoare fusese atunci când Elizabeth Stanton îşi exercitase controlul blând asupra neascultătoarei sale fiice vitrege.

— Îi datorez totul fiicei dumneavoastră, doamnă, şi o venerez şi îmi este dor de ea în fiecare zi a vieţii mele.

— Ar fi fericită să ştie asta, răspunse Lady Stanton. Ştiu că ar fi foarte mândră de tine pentru că ai atât de multă grijă de sora ta. Când vom avea timp, trebuie să-mi povesteşti despre viaţa voastră împreună.

Excelenţa Sa îşi aşeză ceaşca de ceai pe masă cu un mic zăngănit.

— Acum să ne întoarcem la problema noastră. Motivul pentru care te aşteptam este acela că i-am scris tatălui vostru după moartea lui Elizabeth, oferindu-i orice ajutor ar fi avut nevoie pentru tine şi pentru Annabel. Nu mi-a

răspuns niciodată, dar am păstrat întotdeauna speranţa că tu ori nepoata mea aveaţi să vă găsiţi drumul spre mine.

Lui Meredith i se păru preţ de o clipă că nu auzise corect. Cum Dumnezeu putuse *papa* să neglijeze să îi spună un lucru atât de important! Se simţi imediat vinovată. Tatăl ei fusese atât de distrus după moartea soţiei lui, că abia fusese în stare să aibă grijă de propriii copii.

— I-am scris generalului Stanton după ce tata a murit, răspunse stins Meredith. M-am gândit că ar fi dorit să ştie. Eram sigură că amândoi aţi fi dorit să o vedeţi pe Annabel – poate mi-aţi fi cerut să o aduc la Londra. Dar nu mi-a răspuns niciodată.

O umbră de regret amar trecu pe chipul femeii mai în vârstă.

— Îmi pare rău, draga mea. N-am ştiut niciodată. Cea mai mare teamă a mea a fost întotdeauna aceea că tu şi sora ta aţi fost supărate din pricina înstrăinării şi nu aţi dorit niciodată să mă contactaţi. Dacă aş fi ştiut!

Clătină din cap cu exasperare, evident frustrată de atât de multe ocazii pierdute.

Tensiunea care o învăluise pe Meredith de când intrase în reşedinţa Stanton începu să se risipească. Părea că, până la urmă, avea un aliat. Singura întrebare care rămânea era dacă Lady Stanton avea să îşi înfrunte soţul şi să fie de acord să îşi ajute nepoata.

— Ştiţi că avem nevoie de ajutorul domniei voastre. Inima lui Meredith bătu nebuneşte. Annabel va fi pierdută dacă familia domniei voastre nu intervine. Nu am niciun drept de tutelă nici asupra ei, nici asupra averii ei. Unchiul meu este un bărbat hotărât, şi ştiu că doar cineva mai puternic decât el va fi în stare să îl împiedice să o închidă pe Annabel într-un azil.

Meredith auzi cum glasul începe să îi tremure. Cealaltă femeie se întinse peste masă şi îi strânse mâna.

— Nu încape îndoială, draga mea. Annabel este acum în siguranţă. Familia ei va avea grijă de ea şi poţi să stai liniştită, nu voi permite niciodată unchiului ei să vă facă rău

nici ei, nici ţie.

Fu prea mult pentru Meredith. Toată emoţia acumulată nu mai putu fi reţinută. Cedă şi plânse, în timp ce Lady Stanton se ridică de pe divan şi o îmbrăţişă. Pentru prima oară în ani întregi, avea pe cineva mai în vârstă şi mai înţelept pe care să se sprijine.

Lady Stanton mângâie chipul lui Meredith cu o mână blândă şi îi uscă lacrimile cu un şervet.

— Gata, copila mea! Nu mai e nevoie de nicio lacrimă. Nepoata mea a venit, în sfârşit, acasă, şi trebuie să vedem ce putem face ca să o ajutăm.

Meredith se luptă să îşi recapete stăpânirea de sine, luând o gură de ceai în efortul de a-şi drege glasul. Era destul de obositor, recunoscu în sinea ei, să se manifeste încontinuu ca o stropitoare.

Lady Stanton foşni graţios înapoi la locul ei, cu o sclipire promiţătoare aprinzându-i ochii.

— Bănuiesc că ai deja un plan şi că nu ai nevoie de mine decât să îl pui în aplicare.

— Da, milady. M-am gândit îndelung, zise Meredith, tamponându-şi cu o batistă nasul care îi curgea. Ce îi trebuie lui Annabel este un sezon. De fapt, ceea ce îi trebuie cu adevărat este un soţ.

Pentru o secundă doar, Lady Stanton păru uimită. Apoi începu să râdă de încântare. Meredith se simţi ameţită de uşurare la evidenta aprobare a celeilalte femei.

— Genial, draga mea! Aş fi dorit să mă fi gândit eu însămi la asta. Dacă Annabel se căsătoreşte, atunci tutela şi controlul asupra averii ei trec în seama soţului ei. Unchiul tău nu va fi nicicând în stare să o atingă.

Meredith încuviinţă meditativ din cap, uşurată că gândirea lui Lady Stanton o confirma pe a ei. Era însă un alt lucru care îi dădea bătăi de cap.

— Cea mai mare teamă a mea este că nu vom reuşi niciodată să îl facem pe unchiul meu să fie de acord cu măritişul ei, se destăinui ea. Nu mi-ar plăcea deloc ca Annabel să fie nevoită să fugă în Scoţia.

Lady Stanton îi alungă îngrijorarea cu un gest făcut în

aer.

— Aprobare specială, zise ea scurt.

Meredith ezită, nedorind să o contrazică pe Excelenţa Sa, dar probabil că îndoielile i se citeau limpede pe faţă.

— Nu-ţi face griji, draga mea, zise sec Lady Stanton. Îl cunoaştem pe arhiepiscop.

Teama strivitoare care cântărise atât de greu asupra lui Meredith începu să se împrăştie. Buna dispoziţie luă locul disperării când îşi dădu seama că toate riscurile pe care şi le asumaseră ea şi Annabel ar putea da roade.

Lady Stanton se ridică de pe divan, mişcările iuţi contrazicându-i vârsta. Merse cu paşi energici până la cordonul clopoţelului şi! l trase.

— Şi acum, draga mea domnişoară Burnley, cu permisiunea dumitale, aş dori să-mi vizitez nepoata. O expresie triumfătoare îi cuprinse trăsăturile. Am aşteptat foarte mult timp sosirea acestei zile.

Uşa salonului se deschise fără zgomot, şi Tolliver păşi înăuntru. Lady Stanton se răsuci cu faţa spre el.

— Tolliver, exclamă ea pe un ton poruncitor, trăsura mea. Imediat!

Capitolul 3

Meredith şedea dreaptă ca un par în landoul elegant, de culoare bordo, încercând să ignore asaltul asupra simţurilor ei în timp ce trăsura îşi croia drum de-a lungul străzii aglomerate. Haosul după-amiezii, care îi înconjura, îi provocă o durere de cap – o diversiune supărătoare în timp ce se străduia să îşi adune emoţiile tulburătoare. Spre marea ei surprindere, ura Londra. Zgomotul, praful şi mizeria, nenumăratele mirosuri care, pentru ea, erau majoritatea neplăcute făceau ca fiecare călătorie de-a lor să fie o experienţă greu de îndurat mai degrabă decât una plăcută.

Reacţia pe care sora ei o avusese faţă de oraş fusese

total opusă. Annabel era foarte încântată de întâmplările care i se păreau o aventură, nu o evadare. Fata era mai vioaie şi mai sănătoasă decât o văzuse Meredith în luni întregi.

Annabel o însoţise cu entuziasm pentru cele câteva comisioane care fuseseră necesare de la sosirea lor neaşteptată din urmă cu patru zile la uşa domnişoarei Noyes, fosta lor guvernantă. Meredith, din nefericire, se străduia să îşi stăpânească temerile de fiecare dată când părăseau refugiul casei. Se uita tot timpul peste umăr, aşteptându-se în fiecare moment ca unchiul Isaac să le dea de urmă şi să le târască înapoi la Swallow Hill.

Închizându-şi ochii la zarva ce înconjura trăsura, îşi aminti de fuga din singurul cămin pe care îl cunoscuseră vreodată. Lui Meredith încă nu îi venea să creadă că reuşiseră să o ducă la capăt. Annabel dăduse dovadă de foarte multă putere şi de o rezistenţă fizică neaşteptată. Cu ajutorul lui Creed şi al bătrânului lor vizitiu, John Ruddle, se furişaseră să prindă poştalionul de noapte din oraşul învecinat, Cross Keys. Ruddle rămăsese alături de ele, refuzând să îşi lase neprotejate tinerele stăpâne. Îngrijorarea faţă de bătrânul slujitor al familiei era doar una dintre multele griji care bântuiau nopţile fără somn ale lui Meredith.

Dar acum se trezi instalată comod în trăsura de lux a familiei Stanton, care îi purta lin prin oraş către modestul, dar dichisitul cartier Hans Town. Meredith şedea în faţa lui Lady Stanton, care continua să sporovăiască distractiv, în timp ce arăta diverse obiective care ar fi putut interesa pe un nou-sosit în Londra. Tânărul Robert Stanton mergea la trap pe lângă ei, pe o frumoasă iapă murgă.

Şi, şezând alături de mătuşa lui, ocupând cu mult mai mult spaţiu decât ar fi dorit Meredith, se afla marchizul de Silverton.

După ce coborâse din salonul Excelenţei Sale, Meredith gemuse în sinea sa când îl văzuse pe lordul Silverton ieşind din bibliotecă şi trăgându-şi mănuşile în timp ce o privea printre ochii îngustaţi. O ajutase pe Lady

Stanton să urce în landou, apoi se întorsese spre ea cu un zâmbet calm, ca să o ajute. Meredith se îmbujorase aprins şi îşi coborâse ochii, mustrându-se în tăcere în tot acest timp că se purta ca o şcolăriţă prostuţă.

Acum lordul Silverton stătea tolănit în largul lui alături de mătuşa sa, cu părul auriu ieşind în inele de sub marginea pălăriei înclinate şmechereşte. În timp ce o studia, ochii îi luceau de un interes evident. Lui Meredith i se părea extrem de enervant că el o studia atât de atent, aproape ca şi cum ea ar fi fost vreun fel de specie exotică de insectă aflată sub o lupă.

Strecură o privire către el, printre gene, hotărând că Silverton îi amintea de o pisică. O pisică uriaşă, aurie – cu blana lucioasă, mulţumită şi cu o încredere în sine supremă. Chiar se întrebă, pentru o clipă, dacă acesta avea să toarcă la ea.

Îşi dădu seama dintr-odată că Lady Stanton arăta curioasă, aşteptând din partea ei un răspuns la o întrebare pe care tocmai i-o adresase. Luându-şi mintea de la superbul mascul absolut deconcertant din faţa ei, Meredith zâmbi scuzându-se către cealaltă femeie.

— Vă cer scuze, Excelenţă. Sunt încă distrasă de toată agitaţia oraşului. Mi-aţi pus o întrebare?

Bătrâna zâmbi cu blândeţe.

— Da, Londra are tendinţa de a copleşi pe cineva care nu este obişnuit cu ea. Te vei obişnui mai degrabă decât crezi. Întrebam, draga mea, cum ai ajuns astăzi din Hans Town până la reşedinţa Stanton?

Meredith se încruntă, surprinsă de faptul că Lady Stanton era preocupată de un lucru atât de mărunt.

— Vizitiul meu mi-a adus o birjă închiriată.

Excelenţa Sa ezită, cu sprâncenele aristocratice împreunate într-o încruntare.

— Domnişoară Burnley, nu te-ai gândit să o iei cu tine la reşedinţa Stanton pe camerista dumitale? Sau, dacă nu, să îl pui pe vizitiu să te însoţească şi să te aştepte afară? Îmi fac griji că ai călătorit într-un mijloc de transport public fără însoţitor.

Meredith îşi dădu capul pe spate, înţepată de critica subînţeleasă. Timp de mulţi ani se ocupase de propria viaţă, precum şi de vieţile celor care depindeau de ea. Apoi mătuşa şi unchiul ei pătrunseseră cu forţa în casa ei, obligând-o să se supună dorinţelor lor. Şi, deşi era limpede că Lady Stanton era bine intenţionată, Meredith era sătulă ca oamenii să îi spună ce să facă.

— Nu am nevoie de o cameristă care să mă însoţească, zise ea, mai tăios decât intenţionase. Nu sunt nici pe departe o şcolăriţă şi m-am ocupat singură de propriile treburi, ca şi de ale lui Annabel, ani în şir.

Meredith aruncă o privire către lordul Silverton, care o privea cu o expresie impasibilă pe chip. Ea îşi muşcă buza de necaz, ruşinată de cât de nerecunoscătoare păruse. Lady Stanton îi dărui un zâmbet mic, dar inconfortabil de şiret.

— Iartă-mă, draga mea. Nu doresc deloc să jignesc ori să intervin acolo unde nu este nici dorit, nici necesar. Desigur că trebuie să faci aşa cum îţi place. Expresia ei plăcută deveni serioasă. Îmi imaginez totuşi că fiica mea, Elizabeth, ar fi văzut cu totul altfel lucrurile.

Meredith se înroşi gândindu-se la Elizabeth Burnley. Mama ei vitregă îi băgase în cap toate regulile de bun-simţ care le-ar fi protejat pe fiicele ei de genul de bârfe şi de scandaluri la care fusese ea, la rândul ei, supusă. Când era mică, Meredith era rebelă, voinţa ei puternică ciocnindu-se de forţa de caracter mai blândă, dar de neclintit a lui Elizabeth.

Acei ani de început fuseseră dificili pentru Meredith, şi atât mama, cât şi fiica vărsaseră multe lacrimi. Dar lecţiile fuseseră preţioase, iar Meredith ştia că era nevoită să le respecte cu şi mai multă stricteţe pentru ca sora ei să aibă vreo şansă să facă o căsătorie bună.

Înalta societate avea memoria lungă şi un singur scandal în familie era de ajuns.

Zâmbi trist când întâlni privirea pătrunzătoare a lui Lady Stanton, fiind conştientă că bătrâna o înghesuise cu măiestrie într-un colţ.

— Da, milady, ar fi fost de acord cu domnia voastră.

Lady Stanton o recompensă cu un zâmbet cald.

— Haide, domnişoară Burnley, vorbeşti despre dumneata de parcă ai fi o fată bătrână, ceea ce nu eşti. Nu cred că ai mai mult de 24 de ani. Aşa este?

Meredith deveni din nou intens conştientă de bărbatul ca un leu aurit care şedea în faţa ei. Simţi o îmbujorare arzătoare încălzindu-i obrajii. Cât de umilitor să fie obligată să aibă o discuţie atât de intimă în faţa lordului Silverton, atât de stăpân pe sine. Oare nu putea fi scutită de nicio umilinţă în ziua aceea?

El o observă cu atenţie. Lordul Silverton îi citi, probabil, gândurile, pentru că îi zâmbi în felul acela orbitor care îi făcea genunchii să se transforme în budincă.

— Nu mă luaţi în seamă, domnişoară Burnley. După ce am trecut prin atâtea astăzi, cu siguranţă că trebuie să mă consideraţi parte din familie.

Se aplecă în faţă, cu ochii albaştri de cobalt îngustaţi uşor din cauza soarelui. Vocea îi scăzu cu un ton, către un timbru adânc, seducător, care părea să i se răsucească de-a lungul spinării.

— Ar trebui să ştiţi că mătuşa mea ne-a condus pe toţi de când mă ştiu. Vă asigur, este inutil să vă împotriviţi.

Meredith îi privi pe cei doi şezând unul lângă altul, atât de diferiţi şi totuşi remarcabil de asemănători în manierele lor încrezătoare, atrăgătoare şi profund aristocratice. Oftă şi cedă.

— Am aproape 25 de ani, milady.

Lady Stanton râse.

— Draga mea copilă, eşti în floarea tinereţii. Nu trebuie să fii atât de nerăbdătoare să te consideri în rândul fetelor bătrâne. Nici măcar nu ai avut un sezon la Londra, lucru pe care ştiu că fiica mea îl avea în vedere pentru tine.

Meredith îngheţă, întrebându-se, pentru un moment îngrozitor, dacă bătrâna glumea. Aruncă o privire plină de îndoială în direcţia lordului Silverton, dar nici el nu păru să găsească amuzantă remarca. De fapt, o studia pe mătuşa lui cu o intensitate pe care Meredith o găsi un pic

tulburătoare.

— Un sezon! Cu siguranţă că glumiţi, doamnă! Meredith izbucni într-un râs nesigur. Nu sunt decât nepoata unui negustor de lână din Bristol. Nu cunosc pe nimeni în Londra, în afară de familia surorii mele vitrege. Puteţi fi destul de amabilă şi să o recunoaşteţi pe Annabel şi, într-adevăr, vă sunt recunoscătoare pe vecie pentru asta, dar cine ar sponsoriza pe o oarecare ca mine?

Ochii lui Lady Stanton sclipiră cu o lucire ştrengărească.

— Păi, domnişoară Burnley, replică ea blând, din punctul meu de vedere, eşti parte din această familie. Iar în ceea ce priveşte sponsorul sezonului dumitale, pur şi simplu nu există îndoială. Eu o voi face.

Meredith se trezi din nou mută – o boală care, în opinia ei, o lovise cam prea frecvent în ziua aceea. Lăsă să îi scape un suspin de uşurare când trăsura încetini şi se opri în faţa unei case micuţe.

Un rândaş coborî treptele trăsurii, şi marchizul făcu un pas mare, coborând pe caldarâm. Îi întinse mâna lui Lady Stanton ca să o ajute. Meredith fu următoarea. Lordul Silverton îi strânse uşor mâna în timp ce o ajută să coboare, uluind-o cu ceea ce părea a fi un gest de susţinere.

Ezită pe veranda casei, aruncând o privire înapoi, către demna femeie în vârstă sprijinită de braţul musculos al nepotului său. Inspirând adânc, Meredith ciocăni la uşa de la intrare. Aproape imediat aceasta se deschise, şi tânăra fată în casă a domnişoarei Noyes, Agatha, îi conduse în holul înghesuit. Ochii fetei se lărgiră privind splendoarea rafinată a lordului Silverton. Făcu o reverenţă rapidă şi se grăbi să deschidă uşile micuţului salon de zi.

Lady Stanton înaintă şi intră în încăpere, strângând cu putere braţul lordului Silverton. Chipul îi era palid, şi Meredith putu să vadă că mâinile cu oase fine îi tremurau.

Annabel şedea alături de domnişoara Noyes pe o canapea învechită şi sărăcăcioasă aflată în celălalt capăt al încăperii mobilate simplu. Era evident faptul că se străduise să îşi distragă atenţia cosând ceva. Biata fată strânsese

atât de tare materialul, încât Meredith fu uimită că acesta nu se destrămase în mâinile ei. Annabel clipi nervoasă privind-o pe bunica ei, chipul ei frumos fiind alb ca hârtia, cu excepţia unei îmbujorări pe pomeţi.

Lady Stanton păru dintr-odată mai tânără cu câteva zeci de ani, expresia ei îmbătrânită de griji fiind înlocuită de una strălucind de bucurie.

Annabel se ridică încet în picioare, lacrimile începând să îi strălucească în ochi.

— Bunico? întrebă ea încet, făcând un pas mic înainte.

Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Lady Stanton. Îşi lăsă mâna să îi cadă de pe mâneca lordului Silverton şi, fără să rostească o vorbă, îşi deschise larg braţele. Annabel aruncă cât colo broderia şi alergă de-a lungul încăperii, aruncându-se în îmbrăţişarea bunicii sale.

Nimeni nu rosti un cuvânt. Singurele sunete din încăpere fură suspinele tinerei fete şi ale lui Lady Stanton, în timp ce se agăţau una de cealaltă, bătrâna ridicându-şi mâna pentru a mângâia părul roşcat aprins al nepoatei sale.

Meredith rămase în cadrul uşii şi lăsă ca fericirea lor să o inunde, în timp ce se lupta să îşi înghită lacrimile care o sugrumau.

Şi astfel, toţi anii de suferinţă şi griji luară, în cele din urmă, sfârşit. Meredith şi Annabel nu mai erau singure.

*

Meredith oftă în timp ce îşi tamponă pe ascuns nasul cu batista ei deja udă de lacrimi. Nu prea mai încăpea îndoială că evenimentele acelei zile o transformaseră într-o stropitoare.

Annabel şi Lady Stanton erau încă strânse într-o îmbrăţişare puternică, şi niciunul dintre cei care erau martori la acea scenă nu putu rămâne nepăsător. Domnişoara Noyes plânse în batista ei, tânărul Robert se mută de pe un picior pe celălalt şi îşi frecă ochiul ca şi cum i-ar fi intrat în el cenuşă. Până şi lordul Silverton îşi pierduse

expresia prudentă şi destul de dură. Colţurile gurii lui sculptate se curbară într-un zâmbet cu adevărat fermecător, surprinzând-o pe Meredith cu căldura lui. Reuniunea, din orice punct de vedere, păru să fie un succes total.

Dar chiar şi atunci când Lady Stanton o mângâie şi o alină, Annabel continuă să suspine dramatic. Meredith începu să se îngrijoreze că sora ei se afla pe marginea unei crize de isterie. Păşi înainte şi puse o mână pe umărul lui Annabel.

— Haide, iubito, nu trebuie să plângi aşa de tare. Te vei îmbolnăvi. De ce nu te aşezi cu Lady Stanton pe sofa, cât aşteptăm să vină ceaiul?

Meredith dădu din cap cu subînţeles către fata în casă, care se învârtea prin preajmă cu o curiozitate avidă pe faţă. Fără tragere de inimă, Agatha făcu o reverenţă şi ieşi din încăpere cu spatele.

— Este o sugestie foarte potrivită, domnişoară Burnley, zise Lady Stanton, cu vocea stridentă din cauza emoţiei. Ne va prinde bine tuturor să luăm loc şi să ne odihnim câteva minute.

Bătrâna o conduse pe Annabel către sofa. Domnişoara Noyes scoase o batistă din sacul ei enorm şi i-o oferi lui Lady Stanton.

— Nu mai plânge atâta, iubito. Totul va fi bine, murmură Lady Stanton.

Annabel îşi lăsă capul pe umărul bunicii sale şi o lăsă să îi şteargă lacrimile.

Meredith se întoarse către lordul Silverton şi către Robert.

— Milord, domnule Stanton. Vă rog, luaţi loc!

Aruncă o privire nesigură împrejurul salonului, acut conştientă de cât de mic şi de sărăcăcios trebuia să le pară oaspeţilor. Domnişoara Noyes abia dacă avea destulă mobilă încât să poată lua loc cu toţii.

Dar, dacă Lord Silverton fu ofensat de natura modestă a locuinţei, nu o arătă. Făcu o plecăciune graţioasă către domnişoara Noyes, zâmbind binevoitor femeii încurcate.

— Bună ziua, doamnă. Eu sunt Lord Silverton, iar acesta este Robert Stanton. Avem onoarea de a fi verii domnişoarei Annabel.

Meredith îşi înghiţi un oftat, conştientă de faptul că manierele ei dispăruseră din nou.

— Vă rog să mă iertaţi, domnilor, Lady Stanton. Permiteţi-mi să v-o prezint pe fosta noastră guvernantă, domnişoara Noyes. A fost foarte amabilă să ne ofere adăpost de când am sosit în Londra.

— Da, bunico, sughiţă Annabel. Nu ştim ce ne-am fi făcut dacă nu ne-ar fi primit.

Lady Stanton îi zâmbi binevoitor guvernantei.

— Atunci veţi avea întotdeauna recunoştinţa mea, domnişoară Noyes, pentru că aţi avut atât de multă grijă de nepoata mea şi de sora ei. Trebuie neapărat să-mi spuneţi cum anume vă pot ajuta.

— Vai, nu este nevoie de mulţumiri, Excelenţă! Nu există lucru pe care nu l-aş face pentru dragile mele fete. Adică… desigur, eu… pentru domnişoara Burnley şi domnişoara Annabel.

Domnişoara Noyes era o femeie blândă ca un mieluşel, dureros de timidă de cele mai multe ori, iar Meredith se temu că atât de mulţi vizitatori aflaţi în acelaşi timp în minusculul ei salon de zi aveau să îi provoace o criză. Îşi scotoci mintea să găsească o însărcinare care să îi permită domnişoarei Noyes să evadeze din încăpere.

— Domnişoară Noyes, zise Lord Silverton, preluând în mod neaşteptat controlul conversaţiei, am observat că, atunci când am intrat, dumneata şi domnişoara Annabel coseaţi ceva. Ceea ce coase verişoara mea este cu siguranţă o broderie foarte fină. Presupun că i-aţi predat această îndeletnicire când îi eraţi guvernantă?

Se aşeză lângă domnişoara Noyes, ridicând broderia lui Annabel şi studiind-o de parcă ar fi fost o adevărată operă de artă.

Meredith privi uimită cum mica femeie nervoasă se relaxă vizibil şi începu să preamărească talentele fostei sale eleve. Pe când guvernanta scotea în evidenţă frumuseţea

cusăturilor lui Annabel, lordul Silverton ridică ochii şi întâlni privirea lui Meredith. În ochii lui străluci un spirit ştrengăresc şi strălucirea scurtă a zâmbetului lui o lăsă fără suflare. Dar el îşi reîntoarse imediat atenţia asupra domnişoarei Noyes, lăsând-o pe Meredith să se întrebe dacă îşi imaginase privirea lui poznaşă.

Oftă, iritată de imaginaţia ei stupid de activă. Întorcându-se din nou către Annabel, Meredith fu mulţumită să vadă că fata îşi ştergea ochii, lăsându-se alinată de îmbrăţişarea blândă a lui Lady Stanton. Robert se aşeză cu grijă pe un scaun înalt şi subţire din trestie, alături de marchiz, iar domnişoara Noyes, încurajată de cei doi bărbaţi, se aventură într-o descriere detaliată a metodelor pe care le avea pentru a învăţa elevele.

Meredith se gândi că aceea fu cea mai ciudată după-amiază pe care o avusese vreodată în viaţa ei.

Cu un zdrăngănit de vase, Agatha intră grăbită pe uşă, cu gustări. Fata solidă cără o tavă mare de-a lungul încăperii şi o trânti cu zgomot puternic pe o masă străveche aflată lângă sofa.

— Mai e nevoie de ceva, doamnă?

Agatha abia aruncă o privire către domnişoara Noyes înainte de a se uita avidă către Lord Silverton, fascinată în mod clar de atractivitatea lui masculină. Sprâncenele lui se ridicară un pic când observă privirea admirativă a fetei în casă care se holba la el.

Meredith tresări.

— Nu, Agatha, interveni ea înainte ca domnişoara Noyes să apuce să răspundă. Asta e tot.

— Da, domnişoară.

Fata îi zâmbi larg lordului Silverton în timp ce se retrase din încăpere. Meredith prinse expresia amuzată de pe chipul lui şi se resemnă în faţa unei zile de umilinţe aparent fără de sfârşit. Se grăbi către masa de ceai, nerăbdătoare să continue cu aranjamentele pentru Annabel. Cu cât sora ei se putea muta mai repede în reşedinţa Stanton, cu atât mai bine. Meredith avea să îi ducă dorul teribil, dar nu se putea face nimic în privinţa

aceea.

— Excelenţă, zise Meredith, după ce servi tuturor câte o ceaşcă de ceai, vă rog să mă iertaţi că sunt directă, dar aş dori să discutăm despre situaţia lui Annabel.

— Deloc, draga mea. Este motivul pentru care ne aflăm aici.

Dintr-odată, atmosfera din încăpere deveni foarte serioasă. Annabel îşi îndreptă spatele, privind-o insistent şi cu nervozitate pe bunica ei. Lordul Silverton păru enigmatic, în timp ce Robert se uita cu aviditate la Annabel.

Meredith se încruntă, surprinsă de purtarea tânărului. Acum, când se gândea la asta, Robert o privise pe Annabel cu o astfel de admiraţie arzătoare încă de când intrase în încăpere.

— Te rog, continuă, draga mea, o îndemnă Lady Stanton.

Meredith îşi îndreptă din nou atenţia către bătrână încercând să îşi adune minţile împrăştiate.

— Iertaţi-mă, Excelenţă! Voi trece direct la subiect. Am cugetat foarte mult asupra acestei probleme şi cred că cel mai bine ar fi ca Annabel să se mute în reşedinţa Stanton cu dumneavoastră şi cu generalul.

Lady Stanton şi lordul Silverton făcură schimb de priviri, expresiile amândurora fiind la fel de enigmatice. Robert tresări din contemplarea lui Annabel şi pufni uimit.

— Vai, pe cuvântul meu! Proastă idee, asta.

— Robert, îl mustră Lady Stanton, te rog să ai grijă cum te porţi!

Tânărul se îmbujoră şi îşi coborî fruntea.

— Iartă-mă, bunico!

Îi zâmbi larg, cu timiditate, lui Annabel, care o surprinse pe Meredith răspunzându-i acestuia cu un chicotit. Meredith o privi fix pe sora ei un moment, înainte de a-şi muta din nou privirea către Lady Stanton.

— Îmi pare rău, Excelenţă, continuă ea, nedumerită de lipsa de entuziasm faţă de sugestia ei. Nu asta aţi sugera? În reşedinţa Stanton ar fi ferită de unchiul nostru şi este locul logic din care şi-ar putea face debutul în

societate.

— Şi dumneata unde ai sta, domnişoară Burnley? întrebă Excelenţa Sa.

— Aici, cu domnişoara Noyes, desigur.

Annabel se agită, retrăgându-se din îmbrăţişarea lui Lady Stanton.

— Nu, Meredith! Nu te voi părăsi.

— Iubito, aşa este cel mai bine. Meredith încercă să o încurajeze, deşi inima o durea la gândul separării de sora ei. Ne putem vedea în continuare aproape în fiecare zi. Şi apoi vei fi atât de ocupată cu bunica ta, încât nu-ţi va fi dor de mine.

Annabel clătină din cap, în timp ce o încruntare de răzvrătire îi încreţi fruntea tânără.

— Nu te voi părăsi, Meredith. Se întoarse către Lady Stanton. Îmi pare rău, bunico. Nici măcar pentru tine nu voi îngădui să mă despart de ea.

— Bineînţeles că nu, răspunse calm Excelenţa Sa. Tu şi sora ta trebuie să închiriaţi o casă în Mayfair, aproape de Berkeley Square. Sper că domnişoara Noyes va putea fi convinsă să îşi asume rolul de însoţitoare până când o situaţie permanentă poate fi aranjată.

— Vai, milady, ce idee minunată! Pot fi gata în orice moment să le ajut pe dragele fete în orice fel pot. Voi fi bucuroasă să stau cu ele, cât timp au nevoie de mine. Niciun sacrificiu nu va fi prea mare!

Meredith interveni în grabă:

— Cu siguranţă că nu este necesar, Excelenţă. Annabel va fi foarte fericită să trăiască în reşedinţa Stanton, de îndată ce se va obişnui cu ideea. În orice caz, eu nu aş putea să susţin o casă în Mayfair cu venitul meu. Şi ştiţi că nu ne putem atinge de averea lui Annabel.

De ce nu înţelegeau? Annabel avea nevoie de mai multă protecţie şi îndrumare decât îi putea oferi Meredith. Aruncă o privire către lordul Silverton, care arăta ca şi cum se străduia să nu râdă.

Meredith scrâşni din dinţi şi continuă cu încăpăţânare:

— Cred că Annabel ar trebui să fie alături de bunicii

ei. Aceasta este în mod evident cea mai bună soluţie la problema noastră.

Lady Stanton îşi încreţi nasul într-o consternare blândă.

— Îmi pare rău, draga mea, dar acest lucru nu este posibil, pur şi simplu. Aţi văzut cât de puternic a reacţionat generalul la vizita dumitale azi-dimineaţă. Annabel o cercetă pe bunica ei, care îi mângâie mâna liniştitor. Deşi nu am nicio îndoială că soţul meu o va accepta pe Annabel în familia noastră, acesta nu acceptă schimbările bruşte în casa lui. Făcu delicat o pauză. Ar fi mai bine, pentru moment, dacă aţi avea propria locuinţă. Nu va fi nicio greutate în a vă păstra în siguranţă, sunt sigură. Nu puteţi sta aici dacă doreşti ca Annabel să aibă un sezon de succes. Şi, din moment ce vorbim atât de deschis, draga mea domnişoară Burnley, continuă sec Lady Stanton, trebuie să ştiţi că familia Stanton este destul de capabilă să vă susţină atât pe dumneata, cât şi pe sora dumitale în stilul potrivit.

Meredith oftă. În toată agitaţia ultimei ore, uitase de intenţia Excelenţei Sale de a o introduce în societate.

— Scuzaţi-mă, doamnă, zise ea politicos, dar hotărât, dar, după cum am spus şi în trăsură, nu există niciun motiv pentru care să am un sezon. Trebuie să repet că nu doresc asta.

Excelenţa Sa alungă veselă cu un fluturat din mână încercările ei de a refuza şi începu să discute despre casele din Mayfair cu lordul Silverton şi Robert. Annabel intervenea plină de entuziasm şi chiar şi domnişoara Noyes se aventură să facă unele sugestii ezitante. În timp ce dezbăteau meritele posibilelor aranjamente locative şi cât de curând se puteau muta din Hans Town, niciunul dintre ei nici măcar nu îi aruncă o privire lui Meredith. Aceasta avu impresia distinctă şi neplăcută că devenise, cumva, invizibilă.

— Silverton. Lady Stanton zâmbi nepotului său. Aş fi foarte recunoscătoare dacă ai putea să te ocupi tu de asta şi să le găseşti fetelor o casă potrivită.

Meredith simţi că era gata să îşi smulgă boneta de frustrare. Era evident că pierduse în lupta ei de a o aşeza pe Annabel în reşedinţa Stanton, dar nu suporta gândul de a fi pe mai departe îndatorată lordului Silverton. Acesta era atât de periculos de atrăgător, încât cu cât avea mai puţin de-a face cu el, cu atât avea să fie mai bine.

— Lady Stanton, exclamă ea, sunt extrem de recunoscătoare pentru toată bunătatea domniei voastre, dar nu este nevoie ca Excelenţa Sa să se ocupe de asta pentru noi. Voi face eu însămi aranjamentele necesare pentru Annabel şi pentru mine.

Lady Stanton aruncă o privire în direcţia lordului Silverton, ridicând o sprânceană întrebătoare. Acesta răspunse scurt privirii măturii sale, înainte de a o măsura pe Meredith cu un aer de stăpân.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, domnişoară Burnley. Meredith putu să jure că auzise o uşoară notă de râs batjocoritor în glasul lui. Secretarul meu, domnul Chislett, va fi cel care va fi incomodat, din moment ce el va fi cel care va căuta, nu eu.

Spusele acestea o reduseră la tăcere, căci nu se putu gândi la nici în mod politicos de a răspunde unui aer de superioritate îngăduitoare atât de enervant. Din moment ce Meredith nu avea nici cea mai ragă idee despre ce ar fi trebuit să facă pentru a închiria o casă în Londra, presupuse cu părere de rău că era nevoită să se plece în faţa inevitabilului şi că trebuia să o facă cu cât de multă graţie reuşea să îndure. În orice caz, nu avea destulă energie să poarte o altă bătălie-n ziua aceea.

Lordul Silverton trebuie să îi fi citit gândurile, căci gura lui cinică se curbă într-un zâmbet leneş şi seducător care îi împrăştie gândurile ca pe nişte alice. Se simţi ca şi cum tocmai căzuse de pe o stâncă, o senzaţie pe care o găsi în acelaşi timp derutantă şi extrem de enervantă.

Meredith îşi reţinu un impuls subit şi copilăresc de a-l plesni pe lordul Silverton peste urechi, în timp ce se întreba cum un bărbat pe care îl întâlnise cu doar câteva ore în urmă putea atât de uşor să scoată la iveală tot ce era mai

rău din ea.

Capitolul 4

Silverton ridică o mână în semn de rămas-bun faţă de surorile Burnley care stăteau pe veranda micuţei case a domnişoarei Noyes, cu braţele înfăşurate strâns una în jurul celeilalte. Annabel arăta ca un copil alături de statuara Meredith. Era subţire şi drăguţă, purtându-se cu o graţie de silfidă ce avea să-i atragă pe bărbaţii necăsătoriţi ca pe muşte la apă cu zahăr. Ştia că şi Meredith urma să atragă mulţi pretendenţi, dar din cu totul alte motive.

Ea era, pur şi simplu, cea mai atrăgătoare femeie din punct de vedere fizic pe care o întâlnise în ani buni. Ochii ei extraordinari şi tenul ivoriu, părul negru lucios – toate lucrurile acestea desenau un portret foarte atrăgător. Dar silueta ei era cea care ar fi oprit un bărbat din drumul lui. Avea un trup minunat, cu sâni generoşi şi şolduri rotunjite care creşteau somptuos dintr-o talie subţire. Chiar şi mai fascinant, Meredith emana o senzualitate subtilă, totuşi puternică, care promitea delicii nesfârşite bărbatului destul de norocos încât să se culce cu ea.

Da, Silverton se bucurase pe îndelete să studieze frumuseţea luxuriantă a lui Meredith, chiar dacă ştia că atenţiile lui o făcuseră să se foiască incomod pe scaunul ei.

După-amiaza se dovedise a fi – din multe motive – la fel de atractivă pe cât sperase el că avea să fie. Fusese, desigur, cu adevărat emoţionat de întâlnirea mătuşii Georgiana cu nepoata ei şi încântat să le vadă împreună. Şi fusese cu adevărat încântat să îşi cunoască proaspăt găsită verişoară, Annabel.

Dar adevăratul amuzament stătuse în a o tachina pe Meredith. Silverton nu se putuse abţine. În ciuda obiceiurilor ei despotice, presupunerile ei naive făcuseră să îi fie greu să nu râdă de ea. Să se aştepte ca Annabel să se poată muta direct în reşedinţa Stanton, mai ales după

reacţia pe care generalul o avusese în dimineaţa aceea… Ei bine, în ciuda întregii ei siguranţe de sine, Meredith era în mod limpede un puiuţ în pădure. Scandalul fugii pe ascuns a lui Elizabeth Stanton ca să se căsătorească fusese enorm şi, deşi bârfele se stinseseră cu mulţi ani în urmă, înalta societate avea o memorie foarte lungă. Apariţia nepoatei pierdute avea să provoace foarte multă flecăreală, lucru pe care, cu siguranţă, generalul avea să îl deteste.

Mătuşa Georgiana avea dreptate. Surorile aveau nevoie de o casă liniştită în Mayfair şi de o introducere treptată în societate. Debutul lui Annabel urma să fie destul de dificil, dar obstacolele pe care Meredith avea să le întâmpine erau chiar şi mai mari.

Insistenţa mătuşii lui ca şi Meredith să fie scoasă pe piaţa căsătoriilor îl uimise. Silverton o respecta pentru că făcuse asta, mai ales că generalul urma să reacţioneze, cu siguranţă, cu multă furie la această idee. După toate sacrificiile pe care le făcuse pentru Annabel, Meredith merita mai mult decât o viaţă singuratică de fată bătrână, iar averea ei onorabilă ar fi trebuit să poată atrage atenţia măcar a unui baronet ori a unui cavaler. Chipul şi aspectul ei frumos aveau să facă restul.

Silverton se foi neliniştit pe pernele de catifea pluşată ale landoului lui Lady Stanton, încruntându-se la mâinile care brusc i se strânseseră pumn. Îl şocă destul de puternic faptul că nu îl atrăgea prea tare ideea ca alţi bărbaţi să o curteze pe Meredith.

— Ei, Stephen, ce crezi?

Silverton clipi. Aproape că uitase de prezenţa mătuşii sale în trăsură.

— Iartă-mă, mătuşă Georgiana, se scuză el zâmbind. Ce părere am în legătură cu ce anume?

Ea aruncă o privire din trăsura deschisă către Robert, care călărea alături de ei pe iapa murgă. Era limpede că mătuşa Georgiana nu dorea ca flăcăul să le audă conversaţia.

— Ce părere ai despre verişoara ta Annabel, Stephen?

— Pare o fată de-a dreptul încântătoare. Sunt foarte

fericit că v-aţi găsit una pe cealaltă.

Zâmbetul fericit al mătuşii sale practic îl orbi.

— Îţi mulţumesc, dragul meu. Şi îţi mulţumesc că ai venit astăzi cu mine. Îţi apreciez sprijinul, mai ales că generalul nu şi-a dorit ca eu să o vizitez pe nepoata noastră.

— Nu sunt necesare mulţumirile, milady. Ştii că nu trebuie decât să-mi porunceşti.

Silverton vorbea foarte serios. Mătuşa Georgiana fusese temelia vieţii lui de când îşi amintea, şi ar fi făcut aproape orice pentru ea.

Ochii ei se îngustară în timp ce îl studie.

— Hmm, murmură ea. Mă întreb…

— Poftim?

Îşi îndreptă postura, surprins de intensitatea privirii ei. Mai văzuse privirea aceea înainte şi întotdeauna însemnase bucluc – bucluc pentru el, în orice caz.

— Annabel este foarte drăguţă, nu-i aşa?

— Da, milady. Foarte drăguţă.

— Şi pare să aibă un caracter foarte dulce – iubitoare, loială şi amabilă.

Glasul îi era înşelător de monoton.

Silverton aprobă dând circumspect din cap, convins acum că mătuşa lui punea ceva la cale.

— Şi o avere atât de mare – cel puţin 10.000 pe an pe care mama ei i-a moştenit de la sora mea, Regina.

Era familiarizat cu istoria moştenirii lui Annabel. Regina Compton fusese cea mai vârstnică fiică a unui conte foarte bogat şi nu se căsătorise niciodată. Când murise, la vârsta de 45 de ani, îi lăsase întreaga avere nepoatei sale preferate, Elizabeth Stanton. Independenţa financiară îi permisese lin Elizabeth să nesocotească dorinţele generalului Stanton şi să fugă pe ascuns pentru a se căsători cu Thomas Burnley, chipeşul fiu al unui negustor de lână din Bristol. Averea aceea, după moartea ambilor părinţi, avea să revină, în cele din urmă, lui Annabel.

— O avere atât de generoasă o va face vulnerabilă în faţa vânătorilor de zestre, cugetă mătuşa Georgiana, ochii

ţâşnindu-i de-a lungul străzii aglomerate ca şi cum ar fi căutat ceva.

El oftă.

— Draga mea doamnă, ce anume încerci să spui, mai exact?

Ea se foi, făcându-şi de lucru cu săculeţul ei. Mişcarea aceea măruntă îl alarmă; mătuşa lui nu se foia niciodată.

— Fata are nevoie de un soţ, şi asta cât de curând.

Ghimpi de avertisment i se unduiră de-a lungul spinării.

— Aşa înţeleg, răspunse el tărăgănat.

— Iar tu, dragul meu nepot, ai nevoie de o soţie.

Silverton îşi înghiţi o înjurătură. Cu siguranţă că mătuşa lui nu putea vorbi serios. Ori asta, ori şocul întâlnirii cu Annabel o făcuse să îşi piardă minţile.

— Sper că nu mă propui pe mine drept candidat, milady.

Îl privi de sus cu o privire autoritară.

— Stephen, exact asta sugerez. Este o fată încântătoare, după cum ai spus tu însuţi, şi ţi-ar fi o soţie perfectă.

— Draga mea mătuşă, este doar o copilă!

— Care va deveni în curând o tânără minunată. Ştii la fel de bine ca mine, acest fel de alianţă poate întări foarte mult legăturile dintr-o familie ca a noastră. Eu şi generalul suntem veri de gradul al doilea. După cum ştii, părinţii noştri au aranjat căsătoria şi ne-a fost foarte benefică amândurora.

Uimirea lui Silverton crescu.

— Sfinte Dumnezeule, mătuşă Georgiana, cu siguranţă că nu o compari pe Annabel şi pe mine cu tine şi unchiul meu. Permite-mi să-ţi reamintesc, eu am 34 de ani, iar ea abia are 17. Sunt aproape destul de bătrân încât să-i fiu tată. Iartă-mă, dar ideea este pur şi simplu ridicolă şi sunt sigur că verişoara mea ar fi de acord cu mine.

Mătuşa sa îşi ridică sprâncenele într-o expresie politicoasă, dar neîncrezătoare.

— Serios, Silverton, nu mă îndoiesc că ai putea s-o

faci pe Annabel să te iubească, odată ce îţi pui în gând să faci asta. Oricum, nu este deloc neobişnuit să întâlneşti o astfel de diferenţă de vârstă între soţ şi soţie, iar tu ştii asta. Încep să mă întreb dacă nu cumva este un alt motiv, în afara vârstei ei, pentru care nu doreşti să iei în considerare sugestia mea.

Silverton începu să îşi pună lui însuşi aceeaşi întrebare, dar nu se simţea deloc înclinat să discute despre o posibilă explicaţie cu mătuşa lui.

Tăcerea dintre ei se prelungi. Mătuşa Georgiana continuă să îl studieze cu o expresie enigmatică. El oftă în sinea lui, ştiind cât de hotărâtă putea fi ea când îi venea în minte o idee.

— Stephen, zise ea în cele din urmă, ştii foarte bine că a sosit de mult timpul să-ţi întemeiezi o familie. Nu cred că aşteptarea va face vreun strop de diferenţă pentru tine. Nicio femeie din trecutul tău nu a fost la înălţime. Cel puţin, făcu o pauză cu subînţeles, niciuna de la Esme Newton încoace.

Silverton îşi ridică brusc capul, uimit de faptul că mătuşa sa îndrăznea să abordeze acel subiect deosebit. Îşi încleştă dinţii, simţind că i se ridică sângele la cap şi că mândria îi fu rănită la amintirea dureroasă a infatuării lui tinereşti.

Câteva bătăi de inimă mai târziu, avu destul control de sine încât să poată răspunde cu glas la fel de plictisit remarcilor ei perspicace, dar nedorite.

— Draga mea doamnă, cu siguranţă că nu ai uitat că nici măcar încântătoarea Esme nu a reuşit să se ridice la înălţime.

Întâlni ochii mătuşii Georgiana cu o privire calmă, dar sfidătoare, provocând-o tăcut să îl contrazică.

La rândul ei îl privi îndelung, cu o expresie voalată pe chip, dar buzele îi erau strânse într-o linie subţire.

— Eşti marchiz de Silverton. Ai o datorie de îndeplinit faţă de numele şi de moşia ta. Aceasta ar fi o căsătorie excelentă şi ar vindeca rănile care au măcinat familia noastră ani mulţi şi îndelungaţi. Annabel are nevoie de un

bărbat care să o protejeze, iar tu ai nevoie de o soţie demnă de tine. Căsătoria aceasta ar fi de un mare folos întregii familii.

Oftă, ridurile cauzate de grijă făcându-şi din nou apariţia pe fruntea şi în jurul ochilor ei.

— Şi ştii la fel de bine ca mine că nu putem face mai mult pentru a o proteja pe Annabel. Isaac Burnley este tutorele ei legal. Ne-ar putea face vieţile foarte dificile dacă ar dori asta.

Silverton trebui să recunoască adevărul acestui lucru, ca şi urgenţa situaţiei. Încuviinţă şovăitor din cap, deşi ura fiecare cuvânt pe care ea îl rostea.

Lady Stanton cedă, în cele din urmă.

— Dragul meu Stephen, nu eşti un băiat, ca Robert. Eşti un bărbat care trebuie să ia propriile decizii, unele care trebuie să fie adecvate şi onorabile. Tot ceea ce îţi cer este să petreci timp alături de Annabel. Poate că vei descoperi că să o curtezi nu este chiar atât de dificil cum crezi.

Silverton îi luă mâna şi o ridică la buze.

— Desigur că mă voi gândi la asta, mătuşă Georgiana. Nu doresc să te dezamăgesc niciodată, nici pe tine şi nici pe familia mea.

Ea îi zâmbi recunoscătoare şi schimbă subiectul, simţind poate că, dacă ar fi continuat discuţia, nu ar fi făcut decât să îi crească împotrivirea. Silverton căzu pe gânduri, încercând să îşi imagineze cum ar fi fost să o curteze pe Annabel, poate chiar să se însoare cu ea.

Dar o altă imagine – o imagine incredibil de captivantă – îşi croi drum în mintea lui, iar el se temu că avea să îl bântuie în zilele ce aveau să vină. Doar o singură femeie îl interesa acum, iar aceasta era, atât după standardele lui, cât şi ale înaltei societăţi, complet nepotrivită.

Femeia aceea, Dumnezeu să îl ajute, era Meredith Burnley.

Capitolul 5

Meredith auzi râsul cristalin al lui Annabel plutind de-a lungul coridorului preţ de un minut întreg, înainte ca sora ei să intre în încăpere. Se minună din nou de aparent miraculoasa recuperare a sănătăţii fetei de când ajunseseră în Londra. Meredith nu putea nici măcar să descrie propriul ei sentiment de uşurare, dar era încă nedumerită de schimbările extraordinare în comportamentul surorii sale.

De ce fusese Annabel atât de bolnavă la Swallow Hill? Unchiul lor susţinuse că aceasta nu avea să îşi recapete niciodată sănătatea acasă, iar Meredith recunoscu în silă că el avusese dreptate. Însă, le asemenea, nu avea nicio îndoială că închiderea într-un azil privat ar fi ucis-o pe Annabel. Era limpede că, din păcate, doctorul Leeds se înşelase, iar Meredith nu avea niciun regret că fugise cu ora ei în Londra.

Annabel intră în salonul pentru micul dejun, fluturând câteva mostre de material viu colorate în mână.

— Meredith, domnişoara Noyes vrea să vii în salon şi să alegem noile draperii pentru încăperea aceea şi pentru sufragerie. Zice că atâtea alegeri îi vor provoca probabil o criză dacă nu o ajută cineva.

Râse din nou.

Pieptul lui Meredith se strânse de o dragoste aproape dureroasă. Fata arăta atât de gingaşă şi de frumoasă într-o rochie delicată de dimineaţă, de culoarea primulei, cu noua ei coafură la modă cu părul pieptănat la spate, prins cu panglici asortate, care îi lăsa gâtul gol. În contrast, ea purta cea mai veche rochie a ei şi îşi prinsese părul într-un coc simplu, la baza cefei, ca să nu îi cadă părul pe faţă în timp muncea.

Erau momente când tinereţea şi frumuseţea surorii sale îi aminteau lui Meredith de propria înaintare rapidă către statutul de domnişoară bătrână. Annabel însemna

totul pentru ea, dar nu simţise niciodată atât de profund diferenţele dintre ele.

Lăsă jos coşul cu lenjerii şi se forţă să zâmbească.

— Da, draga mea. Spune-i domnişoarei Noyes că voi veni în câteva minute. Trebuie doar să aranjez cârpelile şi să îi dau bucătăresei lista de cumpărături pentru următoarele câteva zile.

— Bine, Meredith, dar te rog să nu întârzii prea mult. Ai promis că în după-amiaza asta putem ieşi la o plimbare în parc. A trecut o veşnicie de când nu am mai putut ieşi.

Annabel făcu o piruetă şi zbură din încăpere, zgomotul paşilor ei entuziaşti stingându-se pe coridor până în faţa casei. Meredith clătină din cap la energia exuberantă a fetei, care contrasta cu propriul ei sentiment de oboseală după tumultuoasa mutare în noua lor casă de lângă Berkeley Square.

Ura să recunoască, dar lordul Silverton le găsise exact ce le trebuia. Situată discret pe o stradă liniştită, departe de zgomotul şi de aglomeraţia oraşului, casa le permitea intimitatea şi securitatea de care aveau nevoie până când Annabel urma să fie pregătită să îşi facă debutul în societate.

Meredith privi cu un ochi critic micul şi veselul salon pentru micul dejun, situat în spatele casei. Era inundat de lumina soarelui o mare parte din zi şi se afla destul de departe de celelalte încăperi principale încât să fie retras. Decisese să îl transforme într-un studio unde să poată picta, iar Annabel putea să deseneze şi să îşi citească romanele fără să fie deranjată de restul micii lor gospodării.

Cercetă conţinutul cufărului de lemn de sub fereastra îndreptată spre sud. Meredith se strâmbă la colecţia sărăcăcioasă de pensule şi de vopsele pe care reuşise să le strângă în fuga nebună din ultimele zile. O duruse să îşi lase în urmă materialele şi schiţele atunci când fugiseră de acasă. Şi nici nu dorea să se gândească la ce puteau face mătuşa şi unchiul său tablourilor ei – picturile preţioase care îi dăruiseră atât de mult confort în timpul mohorâţilor ani de după moartea tatălui lor.

În adâncul sufletului, Meredith era o artistă. Ştia că avea talent. Când era mică, tatăl şi mama ei o încurajaseră întotdeauna, îngăduindu-i să petreacă ore nesfârşite într-un studio minuscul, improvizat, aflat lângă încăperea de studiu. Dar, deşi erau de acord cu pasiunea ei pentru artă, deplânseseră adesea importanţa acesteia.

Meredith oftă, reflectând la soarta tablourilor ei preferate. Chiar înainte de moartea tatălui său, terminase o pânză mare care înfăţişa naşterea Atenei, izvorând în plină floare din capul lui Zeus. Domnişoara Noyes dăduse un ţipăt când o văzuse, iar tatăl ei pretinsese că îi dădea dureri de cap. Fusese alungată în pod, alături de un număr de alte opere de-ale ei care suferiseră o soartă asemănătoare.

De când veniseră în Londra, domnişoara Noyes îi sugerase cu blândeţe să îşi îndrepte gândul spre nişte subiecte mai vesele, încurajând-o să picteze un portret de-al lui Annabel. Poate că avea să o facă. Ar fi fost minunat, cugetă ea, să o surprindă pe sora ei într-o stare de spirit atât de fericită.

Meredith închise cufărul cu materiale pentru pictură şi îl împinse iar sub fereastră. Luă coşul umplut până la refuz cu lenjerii şi îl cără în jos pe treptele subsolului către bucătărie, cugetând la instrucţiunile pe care trebuia să le dea noii bucătărese. Fusese remarcabil cât de repede îşi găsiseră personal pentru bucătărie. O altă dovadă, presupuse ea, a eficienţei secretarului lordului Silverton.

Gândindu-se la marchiz, o căldură uşoară, dar tulburătoare îi inundă mădularele. Lordul Silverton îi invadase mult prea frecvent gândurile în ultimele câteva zile. Meredith îşi jurase în mai multe rânduri să strivească în faşă ceea ce devenea rapid o ridicolă pasiune de şcolăriţă.

Inconfortabilele ei sentimente calde faţă de el o luaseră prin surprindere, din moment ce adesea îl găsise arogant şi cu un aer de superioritate. Şi apoi, îşi aminti ei înseşi, era foarte puţin probabil ca un bărbat ca el să simtă vreun fel de atracţie faţă de o fată bătrână ca ea. Meredith refuză, pur şi simplu, să fie şi mai ridicolă decât era deja.

Un ciocănit îndepărtat răsună de-a lungul coridorului

chiar în momentul în care intra pe uşa de la bucătărie. Nedumerită, puse coşul pe un scăunel aflat lângă uşă şi îşi dădu mecanic părul la o parte de pe chip. Cine putea fi la acea oră matinală?

Noua bucătăreasă, doamna Biggs, vârâtă până la coate în făină, frământa coca pentru tarta cu mere pe care o pregătea.

— Ei bine, se pare că aveţi deja o primă vizită, exclamă ea ştergându-şi pe un prosop fărâmiturile de cocă de pe mâinile-i cărnoase. Haideţi, domnişoară Meredith, daţi-mi doar lista aia şi mă voi ocupa de cumpărături de îndată ce termin cu plăcintele mele. Mai bine vă scoateţi şorţul acela şi vă periaţi un pic părul înainte să mergeţi să vedeţi cine a venit în vizită atât de devreme.

Meredith zâmbi la atitudinea caldă şi simplă a femeii. Doamna Biggs avusese recomandări foarte bune şi, mult mai important, Meredith o plăcuse imediat. Scoase lista din buzunarul rochiei şi i-o înmâna bucătăresei.

— Foarte bine, doamnă Biggs. Vă voi vorbi mai târziu, în după-amiaza asta.

Îşi scutură fustele înainte să urce grăbită scările, hotărâtă ca măcar să îşi perie părul înainte de a se alătura surorii sale şi domnişoarei Noyes în salon. Fosta lor guvernantă putea purta o conversaţie politicoasă preţ de câteva minute şi avea să îi prindă bine lui Annabel să fie obligată să joace rolul de gazdă fără ca Meredith să se învârtă mereu în fundal.

Urcând treptele către dormitorul ei, auzi venind dinspre salon un glas masculin furios. Meredith îngheţă, apoi se întoarse şi coborî treptele în fugă. Agatha veni fugind pe coridor, aruncând o privire înspăimântată către Meredith înainte să se oprească poticnindu-se în faţa ei.

— Vai, domnişoară! strigă ea. Trebuie să veniţi imediat. Nişte bărbaţi răi au intrat cu forţa în casă. Unul dintre ei ţipă la domnişoara Annabel!

Inima lui Meredith porni la galop, dându-şi seama că unchiul lor le găsise. O apucă de umeri pe servitoare şi o scutură uşor, ca să îi capete întreaga atenţie.

— Agatha, spuse ea cu glas răguşit, abia fiind în stare să-şi învingă uscăciunea din gură, trebuie să dai imediat fuga la casa lui Lady Stanton şi să-i spui că unchiul meu a venit să o ia pe Annabel. Trebuie să te asiguri că primeşte mesajul. Să nu pleci până nu te asiguri că cineva va veni să ne ajute, ai înţeles?

Fata dădu din cap. Domnişoara Noyes îi spusese, evident, despre situaţia ei şi nu mai avea nevoie de alte instrucţiuni.

— Da, domnişoară, să fiţi sigură că aduc ajutor.

Fustele Agathei zburară în timp ce aceasta o luă la goană spre uşa de la intrare. Meredith se grăbi spre salon, bolnavă de frică. Cât de proastă fusese să creadă că aveau să fie în siguranţă şi să nu fie descoperite în căsuţa aceea liniştită? Dar cum le găsise atât de repede unchiul ei?

Putea auzi vocea guturală a lui Isaac Burnley certând-o pe Annabel. Dintr-odată teama i se evaporă, fiind înlocuită de o furie care îi încleştă maxilarul şi îi înnodă stomacul. Deschise larg uşa şi năvăli în încăpere.

Micul grup din faţa ei îngheţă într-un tablou groaznic. Unchiul ei stătea aplecat asupra surorii ei şi a guvernantei, care stăteau laolaltă, cu spatele lipit de grilajul şemineului aflat în capătul încăperii. Annabel părea speriată de moarte, dar postura îi era dreaptă, şi Meredith fu uimită să o vadă stând cu mâinile întinse în faţa domnişoarei Noyes, ca pentru a o proteja. Biata femeie tremura atât de tare încât panglicile de pe bonetă îi fluturau.

Jacob Burnley stătea lângă uşă. Mintea răvăşită a lui Meredith înregistră faptul că vărul ei părea stânjenit, ţinând capul între umeri ca şi cum ar fi fost jenat. La sunetul uşii care se deschise în spatele lui, Isaac se întoarse pe călcâie şi se holbă la ea, cu o expresie de satisfacţie feroce pe chip.

— Ei, iată-te, nepoată! Ţi-am dat de urmă, în sfârşit, îşi arătă el colţii. Ai crezut că mă poţi sfida şi că ne poţi prosti pe toţi. Vom vedea cât de deşteaptă eşti de îndată ce vei simţi dosul palmei mele peste faţă.

Nările i se lărgiră în timp ce făcu încet un pas înspre ea, mâna lui îndoindu-se într-un pumn masiv. Meredith icni

de groază când îşi dădu seama că el chiar intenţiona să o lovească. Domnişoara Noyes dădu un ţipăt, iar Annabel strigă în timp ce încerca să se smulgă din braţele guvernantei sale pentru a veni în ajutorul surorii ei.

— Nu, Annabel! ordonă Meredith. Rămâi acolo unde eşti.

Îşi închise ochii, încercând să se pregătească pentru a primi lovitura. Dacă ar fi putut să îi atragă toată mânia, atunci poate că acesta în fi lăsat-o în pace pe Annabel. Meredith putea îndura durerea dacă ista avea să îi dea mai mult timp până la sosirea ajutoarelor.

— Tată, opreşte-te!

Ochii lui Meredith se deschiseră iute la sunetul vocii lui Jacob. Se aruncase în faţa ei, protejând-o în spatele propriului trup. Tatăl şi fiul se uitară plini de furie unul la altul, faţa lui Isaac fiind roşie de furie.

— Dă-te din calea mea, băiete! Trebuie să primească o lecţie, mârâi el.

— Nu în acest fel, răspunse Jacob, clătinând din cap.

Amândoi erau nişte bărbaţi solizi, dar Jacob era mai mare şi într-o formă foarte bună. Meredith nu avea nicio îndoială că îl putea împiedica pe tatăl lui să o rănească.

Pumnii uriaşi ai lui Isaac se deschiseră şi se închiseră în timp ce se holba la fiul său. Pentru un moment, Meredith avu impresia că avea a încerce să îl dea la o parte cu forţa pe Jacob, ca să ajungă la ea.

În schimb, îşi aruncă din nou privirea furioasă asupra ei, înainte de a da vehement din cap şi să îşi lase mâinile pe lângă corp. Se întoarse către şemineu şi Annabel.

Meredith alunecă pe lângă vărul ei, făcând un ocol mare pe lângă unchiul ei în timp ce traversă încăperea. Ştia că singura ei şansă era să îl întârzie pe Isaac – să facă orice pentru a-l împiedica să o ia pe Annabel înainte de sosirea ajutoarelor. Meredith trebuia să spere că disconfortul evident al lui Jacob faţă de comportamentul tatălui său avea să le dea timpul de care aveau nevoie.

— Cum îndrăzneşti să vii în casa noastră şi să ne ameninţi? îl provocă ea. Poate că autoritatea dumitale se

extinde asupra lui Annabel, dar nu şi asupra mea. Aceasta este casa mea şi nu eşti bine-venit aici.

Când faţa unchiului ei se întunecă din nou de furie, Meredith simţi cum hotărârea îi scade. Dar atunci când mâna lui Annabel, mică şi rece ca gheaţa, alunecă în mâna ei, îşi dădu seama cât de tare dispreţuia să fie intimidată de Isaac. Meredith îl privi de sus cu tot dispreţul pe care îl putu aduna, surprinsă să-şi audă glasul rece şi calm în timp ce i se adresă:

— Nu am nicio îndoială că generalul Stanton va întreprinde orice acţiune este necesară pentru a-şi proteja nepoata de cruzimea dumitale. Chiar în clipa aceasta este pe cale să vină aici pentru a o vedea pe Annabel şi, dacă este nevoie, să o ducă în propria lui casă.

De îndată ce Meredith văzu rânjetul malefic de pe faţa unchiului ei, ştiu că riscase prea mult. Râsetul lui aspru îi măcină nervii întinşi la maximum ca sticla spartă pe caldarâm.

— Dacă Annabel se află sub protecţia lui, atunci de ce se află aici, cu tine, în loc să fie cu el? Nu, fato, mi-au ajuns prostiile tale. Tu şi sora ta veţi merge să vă faceţi bagajele acum, ori vă voi târî pe amândouă afară din casa asta atât de iute, încât vi se vor învârti capetele.

Meredith o simţi pe Annabel tresărind lângă ea. Privind faţa batjocoritoare a unchiului ei, o furie rece îi umflă pieptul.

— Ce fel de bărbat eşti de ameninţi nişte femei fără apărare? replică ea tăios. Îmi faci silă! Eu şi Annabel nu vom merge niciodată de bunăvoie cu tine. Vei fi nevoit să ne târăşti în stradă pentru ca toată lumea să vadă ce fel de monstru eşti în realitate.

— Meredith, nu fi nesăbuită, spuse repede Jacob, în mod evident exasperat de sfidarea ei.

Isaac Burnley îşi dezvălui dinţii într-un zâmbet dezgustător.

— Cum doreşti, nepoată. Sunt foarte bucuros să fac aşa cum voieşti.

Înaintă, cu mâinile întinse, pentru a le prinde.

Pe când Meredith se dădu înapoi, lipindu-se de Annabel, auzi zgomote venind din hol. Agatha agitată îşi făcu apariţia în cadrul uşii. Aruncând o privire înspăimântată în jurul încăperii, dădu din cap, făcând o reverenţă şovăielnică şi anunţă cu voce gâfâită:

— Lordul Silverton este aici, domnişoară şi la fel şi domnul Robert Stanton!

Capitolul 6

Meredith se holbă la Agatha, care stătea gâfâind în cadrul uşii, cu părul căzându-i de sub boneta strâmbă. Auzi un zgomot de paşi hotărâţi, masculini, pe hol şi aproape se prăbuşi de pura uşurare că ajutorul sosise atât de curând.

Silverton îşi făcu apariţia pe coridor în spatele Agathei. Puse cu blândeţe o mână pe umărul servitoarei şi o dădu la o parte în timp ce păşi în încăpere, urmat îndeaproape de vărul său, Robert.

— Mulţumesc, Agatha, zise el, cu ochii aţintiţi asupra lui Meredith. Poţi pleca acum. Te rog, închide uşa în urma ta!

— Da, milord.

Agatha se plecă din nou, ieşi cu spatele din încăpere şi închise în tăcere uşa în urma ei.

Silverton stătea tăcut şi nemişcat, dar ochii i se mutară de la Meredith şi se opriră asupra lui Isaac. Privirea lui de cobalt deveni glacială, iar trăsăturile lui aristocratice deveniră trufaşe în timp ce susţinu privirea încruntată a bărbatului mai în vârstă.

— Cine dracu’ eşti tu? mârâi Isaac.

Îşi înfipse în şolduri pumnii lui mari, atitudinea lui fiind în acelaşi timp agresivă şi insolentă în timp ce înfrunta prezenţa evident aristocratică a lui Silverton.

Marchizul îşi căută fără grabă lornionul, ridicându-l la ochi şi studiindu-l cu atenţie pe Isaac din cap până în picioare. Faţa bărbatului mai vârstnic se împestriţă cu un

roşu sângeriu.

Silverton îşi coborî lornionul şi o privi pe Meredith, o urmă de zâmbet atingându-i gura aspră.

— Domnişoară Burnley, zise pe un ton plictisit, vă rog să mă scuzaţi dacă am întrerupt o discuţie de familie privată. Poate sunteţi destul de drăguţă încât să ne prezentaţi oaspeţilor domniilor voastre.

Îl privi cu gura căscată de uimire. Una din sprâncenele lui se ridică întrebător, iar surâsul care îi juca pe buze deveni cu adevărat amuzat. Privirea aceea o făcu, în cele din urmă, să acţioneze.

Păşi iute de-a lungul încăperii, cu braţul întins pentru a-i răspunde la salut. Silverton îi prinse cu putere mâna şi i-o strânse uşor înainte de a-i da drumul.

— Lord Silverton, mă bucur foarte tare să vă văd.

Îi zâmbi tremurător, apoi aruncă un ochi către Robert, care se uita fix la unchiul ei, fioros, cu o privire ucigătoare pe chipul de obicei băieţesc.

— Şi pe dumneata, domnule Stanton. Într-adevăr, vizita domniilor voastre este foarte bine-venită.

Se întoarse cu faţa către unchiul ei, care traversase încăperea pentru a se alătura fiului său.

— Acesta este unchiul meu, Isaac Burnley, zise ea, abia fiind în stare să îşi ţină în frâu mânia. Iar acesta este vărul meu, Jacob Burnley. Jacob, unchiule Isaac, aceştia sunt verii lui Annabel, Lord Silverton şi domnul Robert Stanton. Ne-au fost de mare ajutor în a-i ajuta pe general şi pe Lady Stanton să ne găsească locuinţa actuală.

Sfidătoare, îl privi încruntată pe unchiul ei, simţindu-se infinit mai în siguranţă acum, când Silverton stătea lângă umărul ei. Meredith nu ştia de ce simţea astfel, dată fiind gravitatea situaţiei, dar fu absolut convinsă că marchizul nu avea să îngăduie să i se întâmple nimic rău nici ei, nici lui Annabel.

Isaac ignoră prezentarea, încruntându-se la vizitatorii nepoftiţi. Jacob însă aruncă o privire prudentă spre Meredith şi schiţă o plecăciune scurtă în direcţia lui Silverton şi a lui Robert.

— Milord, domnule Stanton, zise el.

Silverton răspunse la salut cu o înclinare distantă din cap.

Un suspin silenţios atrase din nou atenţia lui Meredith asupra surorii sale şi a domnişoarei Noyes. Annabel era încă îngrozitor de palidă, dar, curajoasă, rămăsese fermă pe poziţie, cu braţele încolăcite în jurul micii guvernante, care plângea în batistă. Meredith traversă încăperea şi le conduse pe cele două femei la canapea, şoptind încurajări în timp ce le puse să se aşeze.

Aruncă o privire către Silverton. Gura acestuia se subţiase de neplăcere, în timp ce observa scena cu ochii îngustaţi. Meredith trase adânc aer în piept.

— Lord Silverton, avem din nou nevoie de ajutorul dumneavoastră. Unchiul meu insistă ca eu şi Annabel să părăsim această casă de îndată şi să ne mutăm cu el la Swallow Hill. Am încercat să îi explic că ne aflăm sub protecţia generalului şi a lui Lady Stanton, dar unchiul meu refuză să înţeleagă că suntem în deplină siguranţă aici şi că trebuie să ne supunem dorinţelor familiei lui Annabel.

Isaac se învârti pe călcâie surprinzător de iute pentru un bărbat de talia lui.

— Nu fi obraznică cu mine, fato! Annabel se află sub tutela mea şi, dacă doresc să vină cu mine, atunci va veni. Am dreptul legal asupra ei şi cu asta am încheiat.

Surâse batjocoritor şi făcu un pas în faţă, ca şi cum ar fi dorit să o apuce pe sora ei şi să îşi ducă la îndeplinire ameninţarea. Annabel se chirci pe canapea, iar domnişoara Noyes plânse mai tare ca niciodată.

În timp ce Meredith se încordă în faţa surorii sale, vocea lui Silverton şfichiui prin încăpere ca un bici, făcându-l pe unchiul ei să se oprească din drum.

— Te-aş sfătui să rămâi acolo unde te afli, domnul Burnley, ori vei regreta rezultatul acţiunilor dumitale.

Marchizul se îndreptă alene către Isaac, însă felul în care îşi purta trupul numai relaxat nu era. Meredith deveni conştientă, nu pentru întâia dată, de cât de înalt şi de musculos era în realitate Silverton. De asemenea, emana o

forţă subtilă, dar impunătoare, care îi făcea pe ceilalţi bărbaţi din încăpere să pară mai mici decât erau în realitate.

Isaac se zgâi la Silverton, nevenindu-i să creadă. La început râse aspru, dar sprâncenele i se încruntară de mânie când observă privirea de dispreţ rece de pe faţa celuilalt bărbat.

— Nu ştiu cine dracului crezi că eşti ca să-mi porunceşti mie, mârâi unchiul ei, dar pot să te asigur, am dreptul legal de a o lua pe fată cu mine chiar în clipa asta. Se află sub îngrijirea unui medic de acasă şi va veni cu mine imediat.

Robert, tăcut atunci atunci, scoase o înjurătură înăbuşită şi păşi grăbit înainte, aparent gata să se repeadă în partea cealaltă a încăperii şi să îl atace pe Isaac.

Mâna lui Silverton ţâşni înainte şi apucă încheietura mâinii băiatului într-o strânsoare puternică, ţintuindu-l lângă el. Robert începu să protesteze, dar vocea i se stinse când privi chipul vărului său. Privirea lui Silverton rămase aţintită asupra lui Isaac.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, domnule Burnley, răspunse el, fără să pară deloc dezamăgit, dar nici domnişoara Annabel, nici domnişoara Burnley nu vor părăsi această casă ori Londra până nu vor alege să o facă. Se află sub protecţia unchiului meu şi, drept urmare, şi a mea.

Aruncă o privire către Meredith şi către Annabel, şi ochii îi deveniră şi mai reci.

— Este evident faptul că le-ai tulburat pe doamne destul pentru o zi. Îţi sugerez ca, împreună cu fiul dumitale, să plecaţi imediat. Dacă doreşti să discuţi mai în detaliu despre situaţia lor, mă poţi însoţi acasă la mine, acolo unde, poate, vom putea discuta asta ca nişte bărbaţi civilizaţi.

Mâinile cărnoase ale lui Isaac se strânseră pumn. Meredith îşi închise ochii, bolnavă de teama că o încăierare teribilă avea să aibă loc chiar în mijlocul salonului ei. Cel puţin, se gândi ea cu disperare, asta i-ar fi putut da o şansă să o scoată pe Annabel din încăpere şi afară din casă.

Îşi deschise brusc ochii şi apucă braţul surorii sale, gata să o târască afară pe hol de îndată ce bătaia avea să înceapă.

Dar haosul eşuă să se materializeze. Spre marea surpriză a lui Meredith, Jacob apucă dintr-odată mâna lui Isaac.

— Tată.

Rosti un singur cuvânt, dar avertismentul din vocea lui fu clar.

Isaac încercă să se scuture de mâna care îi ţinea braţul. Jacob îşi întări strânsoarea şi refuză să îi dea drumul, forţându-şi tatăl să îl privească în ochi. În cele din urmă, Isaac îşi mută atenţia de la Silverton la fiul său. Preţ de câteva momente nu făcură decât să se privească atent unul pe celălalt, în timp ce între ei avea loc o comunicare nerostită.

Meredith îl săgetă cu o privire pe Silverton, care stătea calm în mijlocul încăperii, continuând să ţină încheietura mâinii lui Robert într-o strângere uşoară. Fără să vrea, un impuls isteric de râs bolborosi înăuntrul ei. Silverton era extrem de senin în faţa purtării înspăimântătoare a unchiului ei. De fapt, se gândi ea, în timp ce îl privea cercetător, chipul lui începea să capete expresia aceea din ce în ce mai familiară, de plictiseală. Aproape că se aştepta ca el să îşi scoată tabachera şi să prizeze nişte tabac, doar din lipsa unui alt lucru mai bun de făcut.

Tensiunea din trupul ei începu să scadă.

În cele din urmă, Isaac îşi eliberă braţul din strânsoarea fiului său. Se încruntă urât la Silverton, dar fu evident faptul că renunţase la ideea de a apela la pumni.

— Poate că nu ştiţi, milord, unchiul ei scuipă titlul cu dispreţ, dar eu sunt tutorele legal al lui Annabel şi am controlul deplin atât asupra persoanei, cât şi asupra bunurilor ei. Doriţi să contestaţi lucrul acesta la tribunal?

Silverton dădu drumul încheieturii lui Robert, ochii lucindu-i dintr-odată de amuzament.

— Desigur, domnule Burnley, răspunse el cu

amabilitate. Cunosc câţiva magistraţi la înalta Curte de Justiţie care ar fi fericiţi să ne vadă, dacă aş face o astfel de cerere. Vei fi uşurat să afli că îi cunosc personal pe mulţi dintre ei. Sunt sigur că pot aranja ca detaliile acestei situaţii să fie audiate fără nicio altă amânare.

Făcu o pauză, şi Meredith nu putu să îşi creadă ochilor atunci când acesta chiar scoase o tabacheră din buzunarul hainei şi o deschise, servindu-se cu o mică priză de tutun, cu o mişcare elegantă din încheietură.

— Desigur, cugetă el gânditor, simt că este necesar să-l informez pe magistrat – Sir Reginald Phillips îmi vine acum în minte ca unul care ar putea fi disponibil – că intenţionezi să o închizi pe nepoata dumitale într-o casă de nebuni când este foarte evident că ea nu este nebună.

Meredith îl privi cu precauţie pe unchiul ei, care părea că dorea să îşi înfăşoare mâinile cărnoase în jurul gâtului marchizului şi să-l sugrume.

Silverton îşi puse tabachera la loc, în buzunar.

— Dacă eşti gata, domnule Burnley, am putea merge imediat la birourile Înaltei Curţi. Nu văd de ce am lăsa nerezolvată în continuare această situaţie neplăcută. Dacă ai dori să mă urmezi, putem ieşi în stradă şi chemăm două birje.

Silverton continuă să îl privească impasibil pe Isaac, deşi un zâmbet uşor îi înmuia colţurile gurii.

— Voi avea grijă să îi dau birjarului îndrumări exacte ca să nu vă pierdeţi circulând prin oraş, încheie el binevoitor.

Zgomote guturale porniră din gâtlejul lui Isaac. Se învârti pe loc şi le privi cu ură pe Meredith şi pe Annabel.

— Asta nu s-a încheiat. Poate credeţi că sunteţi protejate de cineva mare şi tare acum, dar legea este de partea mea. Iar tu, zise el, rânjind la Meredith, vei descoperi că n-ai ce căuta aici. Te vor alunga, exact aşa cum au făcut cu tatăl tău, şi atunci la cine te vei duce?

Meredith simţi cum stropul de sânge care îi mai rămăsese i se scurge de pe chip.

— Nu la tine, unchiule, reuşi să şoptească în ciuda

nodului din gât. Nu vei fi niciodată tu acela!

Îi întoarse spatele lui Isaac, picioarele tremurându-i în timp ce se dădu bătută în faţa slăbiciunii pe care o ţinuse în frâu atât timp cât Annabel se aflase în pericol.

— Domnule Burnley, zise Silverton, iar tonul binevoitor îi fu acum înlocuit de unul glacial. Fie profiţi de invitaţia mea de a-l vedea pe magistrat, fie pleci imediat. Nu mă voi repeta.

Un mic fior îi gâdilă ceafa lui Meredith la auzul ameninţării care implica violenţa. Se gândi că marchizul calm ar fi fost un inamic puternic pentru oricine ar fi îndrăznit să îl supere.

Unchiul ei se învârti pe călcâie şi ieşi cu paşi mari din încăpere, lovindu-se de Silverton. Marchizul nu făcu decât să ridice din umeri. Se uită întrebător la Jacob.

— Domnule Burnley, intenţionezi să-l urmezi pe tatăl dumitale ori doreşti să adaugi ceva la această discuţie? Nişte scuze pentru purtarea dumitale, poate?

Jacob îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Într-o clipă. Privind-o pe Meredith, păru să ezite înainte să îşi dreagă glasul. Meredith, n-a fost ideea mea să venim aici aşa, astăzi. Ştii că nu aş face niciodată nimic care să te rănească pe tine ori pe Annabel.

Sprâncenele lui Silverton ţâşniră în sus, şi el deschise gura, dar Meredith ridică o mână ca să îl împiedice să răspundă. Închise gura şi îşi strânse buzele, arătându-şi nemulţumirea faţă de cererea ei nerostită printr-o încruntare.

— Jacob, îţi sunt recunoscătoare că l-ai împiedicat pe tatăl tău să ne rănească, zise Meredith, dar de ce l-ai însoţi şi ai intra în casa mea cu forţa doar pentru a o lua pe Annabel de lângă mine?

Îl privi stăruitor, cu reproş.

El făcu nerăbdător un pas înainte, cu mâna întinsă ca să o apuce pe a ei, dar se opri atunci când ea se feri de el.

— Verişoară, nu trebuie să te temi de mine! Am venit în Londra pentru a-l împiedica pe tatăl meu să acţioneze atât de pripit. Ştii cum este. Ar fi venit oricum şi m-am

gândit să-l împiedic să vă ia, odată ajunşi aici. Merry – o privi cu sinceritate – ştii că sunt prietenul tău. Trebuie să crezi că nu l-aş fi lăsat să te rănească.

Meredith îl studie, încercând să îi citească gândurile pe chip. În ultimele câteva săptămâni, îşi văzuse lumea aruncată în haos şi nu mai ştia în cine să mai aibă încredere. Dar îl cunoştea pe Jacob de-o viaţă. Îi fusese întotdeauna companion şi protector, salvând-o din nenumărate necazuri în copilărie.

Cum Jacob o privea în ochi, Meredith fu obligată să admită că tot el o salvase şi în acea ultimă, teribilă noapte de la Swallow Hill. Când Isaac îşi întorsese furia asupra ei, Jacob intervenise, insistând ca tatăl lui să o lase în pace. Le spusese părinţilor lui că el şi Meredith aveau să discute despre iminenta nuntă dimineaţa, după ce ea se va fi odihnit.

Desigur, conversaţia aceea nu avusese niciodată loc, din moment ce ea şi Annabel fugiseră de acasă exact în noaptea aceea.

— Meredith, m-ai auzit?

Tresări când glasul lui Jacob o rechemă brusc în prezent.

Silverton se încrunta în continuare la vărul ei, cu ochii lucind de o provocare nerostită, dar evidentă. Jacob îl ignoră, privind nerăbdător către ea, în aşteptarea unui răspuns la întrebarea lui.

— Iartă-mă, Jacob. Ce spuneai?

Meredith încercă să îşi adune gândurile împrăştiate, dintr-odată; conştientă că toţi ceilalţi căzuseră în tăcere, aşteptând ca ea să răspundă – desigur, cu excepţia domnişoarei Noyes, care continua să suspine în batistă.

— Am spus, spuse Jacob încruntându-se la ea, că voi reveni în Londra peste trei săptămâni, pentru afaceri. Mi-ar face mare plăcere dacă mi-ai îngădui să te vizitez cât timp mă voi afla în oraş. Expresia i se înmuie. Îţi dau cuvântul meu că nu îi voi permite tatălui nou să mă însoţească ori să vă mai deranjeze vreodată pe vreuna din voi.

Ea aruncă o privire spre Silverton ca să îi cântărească

reacţia. Gura acestuia se subţiase într-o linie dură, sceptică. Evident că el nu era de acord, dar lui Meredith nu îi venea să creadă cu adevărat că vărul ei dorea să o rănească pe ea ori pe Annabel. Jacob era un bărbat grosolan şi putea fi nemilos, dar era sigură că el nu era de acord cu acţiunile tatălui său. Îl crezu atunci când îi spuse că avea să încerce a le protejeze pe ea şi pe Annabel de mânia lui Isaac. Dacă avea să toată face asta, aceasta era o cu totul altă poveste.

Epuizată şi amorţită, Meredith îşi dori ca toţi să plece şi să le lase singure. Nu mai voia să ia nicio decizie în ziua aceea. Din nefericire, Jacob păru că devine din ce în ce mai agitat, iar Silverton părea cât pe ce să deschidă gura, fără îndoială ca să se certe cu vărul ei. Poate că era o laşă, dar pur şi simplu nu mai suporta nicio supărare.

Se strădui să îi zâmbească vărului său.

— Da, Jacob, ne poţi vizita când vei reveni în Londra. Voi fi bucuroasă să te văd.

O parte din tensiune păru să se scurgă din corpul lui Jacob.

— Mulţumesc. Întinse mâna şi îi atinse uşor umărul. Scrie-mi în Bristol dacă ai nevoie de ceva, Meredith. Şi nu-ţi face griji din cauza tatălui meu.

Îl salută grăbit cu o înclinare a capului pe Silverton şi, fără niciun alt cuvânt, ieşi din încăpere cu paşi mari.

Meredith îşi îngădui să se prăbuşească pe canapea, alături de sora sa. În acelaşi timp, domnişoara Noyes dădu, în sfârşit, frâu liber istericalelor pe care încercase să le înăbuşe în ultima jumătate de oră.

Capitolul 7

Silverton se forţă să îşi descleştеze dinţii în timp ce le studie pe cele trei femei ghemuite pe canapea. Domnişoara Noyes plângea necontrolat. Annabel se aruncă pe podea în faţa ei, mângâindu-i mâinile şi murmurând în surdină, în încercarea de a o linişti pe femeia surescitată.

Meredith părea complet detaşată de mica scenă care se desfăşura lângă ea. Umerii îi erau coborâţi, iar mâinile îi căzuseră fără vlagă în poală, în timp ce privea absentă pe fereastra salonului. Părea să se afle într-o stare de şoc.

Nu era surprinzător, se gândi Silverton, după ce tocmai trecuse prin atâtea. Acum, când pericolul imediat trecuse, întregul curaj şi hotărârea sfidătoare pe care le afişase în faţa mâniei unchiului ei păreau să se fi scurs din ea.

De asemenea, îşi dădu seama că încercările lui Annabel de a-şi linişti guvernanta erau foarte nereuşite, căci mica femeie sfioasă deveni şi mai isterică.

Nu erau prea multe lucruri pe care Silverton le detesta în viaţă mai mult decât nenumăratele manifestări de plâns, fiind supus la acestea de către mama lui, de când se ştia. Din nefericire, toate încercările de a o alina pe domnişoara Noyes păreau să înrăutăţească lucrurile. Meredith părea să nu îşi dea seama de toată agitaţia din jurul ei – un lucru extraordinar, luând în considerare bocetele care veneau de lângă ea.

Oftând, Silverton se întoarse către Robert, care, încă o dată, îngheţase acolo, ca proverbiala stană de piatră. Ce anume aveau surorile Burnley de îl aruncau pe tânărul lui văr într-un asemenea hal de paralizie?

— Robert, strigă el.

Băiatul nu răspunse, şi Silverton observă că acesta era concentrat asupra siluetei graţioase ale lui Annabel, îngenuncheată pe podea.

— Robert, repetă el, mai tare de data asta.

Vărul său sări în sus, tresărind vinovat.

— Ah! Scuze, bătrâne! Mi-ai spus ceva?

Îi zâmbi larg lui Silverton, scuzându-se.

— Da, dragă băiete, ţi-am spus. Vrei să suni clopoţelul, te rog, să vezi dacă putem chema ajutoare pentru domnişoara Noyes?

— Ah, desigur! Ce prostie din partea mea să nu mă fi gândit mai înainte la asta!

Privind-o îndelung pe Annabel, se grăbi către colţul

încăperii şi trase de cordonul clopoţelului.

Silverton traversă încăperea către Meredith. Se lăsă pe un genunchi ca să o poată privi direct în ochi.

Era palidă, iar ochii îi erau dezorientaţi, cu pupilele atât de dilatate, încât ochii ei gri păreau aproape negri. Îi luă cu blândeţe mâinile reci între ale lui, păstrându-şi mişcările lente şi calme ca să nu o alarmeze.

— Domnişoară Burnley, cum vă simţiţi?

Ea nu răspunse. Îngrijorarea lui crescu când îi strânse degetele în încercarea de a-i da puţină căldură şi consolare.

— Domnişoară Burnley, repetă el cu blândeţe. Pot să vă aduc ceva?

Ea oftă, cu o expiraţie ezitantă care fremătă la limita unui suspin.

Sunetul acela i se răsuci în inimă şi, involuntar, îi strânse mâinile cu mai multă putere.

Mişcarea aceea mică păru să o aducă în simţiri. Îşi îndreptă spinarea, iar ochii i se opriră asupra chipului lui. Meredith îl privi stăruitor preţ de o clipă înainte ca o nuanţă roz să îi îmbujoreze chipul.

Îşi trase cu grijă palmele din strânsoarea lui şi îşi ridică mâinile tremurânde ca să îşi netezească părul ciufulit.

Nedorind să o stânjenească şi mai mult, Silverton se ridică în picioare şi se îndepărtă de canapea.

— Nu, milord. Mulţumesc. Mă simt bine.

Meredith încercă şi îi zâmbi tremurător. Ridicându-se cu greutate în picioare, se întoarse către sora ei şi către guvernanta care plângea încă.

— Annabel, scumpa mea, poate că ar fi mai bine dacă ai duce-o pe domnişoara Noyes sus, în camera ei, ca să se poată odihni puţin.

Surprinzător, Annabel îşi dădu ochii peste cap, ca şi cum sugestia surorii ei ar fi enervat-o.

— Da, Meredith, asta ar fi cel mai bine, dar se pare că nu o pot face să mă asculte. Cred că înţelept ar fi să o chemăm pe Agatha. Ea va şti ce să facă.

Silverton îşi înghiţi râsul la replica tăioasă şi acră a lui

Annabel. Părea că fata avea mai multă tărie de caracter decât credea sora ei.

— Tocmai am sunat clopoţelul ca să vină, domnişoară Annabel. Ar trebui să sosească dintr-un moment în altul, zise brusc Robert, cu înflăcărare, din colţul încăperii.

Annabel îi aruncă un surâs recunoscător înainte de a-şi întoarce din nou atenţia asupra domnişoarei Noyes. Silverton nu putu să nu observe că Robert continuă să o fixeze cu privirea pe frumoasa lui verişoară, cu o expresie de adorare orbitoare pe faţă.

Înainte să poată cugeta mai profund la asta, Agatha se ivi în cadrul uşii. În spatele ei, se afla o creatură cu o înfăţişare remarcabilă – o femeie mare, cu faţa îmbujorată acoperită de făină şi strângând în mâna masivă un făcăleţ.

— Ah, Agatha, iată-te, zise Silverton privind-o cu incertitudine pe cealaltă femeie aflată pe hol. S-ar părea că stăpâna dumitale are nevoie de puţin ajutor.

Agatha traversă grăbită încăperea, scoţând din buzunar o sticluţă cu săruri mirositoare.

— Da, milord. Mă temeam că ceva de felul acesta avea să se întâmple.

Se lăsă în genunchi alături de Annabel, deschise sticluţa şi începu să fluture sărurile pe sub nasul domnişoarei Noyes.

— Biata doamnă este predispusă la tulburări, şi am crezut că acei bărbaţi îngrozitori aveau să ne omoare, cel mai sigur, dacă nu soseaţi la timp.

— Da, şi vom vedea ce se întâmplă dacă îndrăznesc să îşi facă din nou apariţia în această casă, exclamă femeia acoperită de făină, în timp ce îşi flutură ameninţător făcăleţul. Nu mi-am petrecut zece ani în armată ca să suport huligani ca ăia. Dacă aş fi ştiut ce se petrecea, aş fi fost aici într-o clipită. Să le hărţuiască şi să le intimideze pe bietele mele doamne!

Silverton căscă ochii mari la izbucnirea aceea.

— Îmi cer scuze, doamnă, nu cred că vă cunosc.

— Vai, scuzaţi-mă, Lord Silverton. O Meredith fâstâcită se răsuci pe călcâie, cu fustele învolburate.

Aceasta este noua noastră bucătăreasă, doamna Biggs. Secretarul domniei voastre a angajat-o de curând pentru noi şi ne-a fost de mare ajutor în aranjarea locuinţei.

Doamna Biggs făcu o reverenţă stângace, încurcată de făcăleţ.

— Şi sunt onorată să o întâlnesc pe Excelenţa Voastră, văzând cum c-aţi salvat pe tinerele domnişoare. Puteţi fi sigur că data viitoare când bandiţii aceia îşi vor face apariţia în prag, garantez că nu vor atinge niciun fir de păr din capetele doamnelor mele.

Îşi scuturã făcăleţul acoperit de făină cu un gest teatral exagerat, ca pentru a arăta exact ce avea să îi facă oricui ar fi ameninţat-o pe Meredith ori pe Annabel. Bucăţi micuţe de cocă se împrăştiară pe podeaua lustruită.

Silverton fu uluit de imaginea doamnei Biggs bătându-l în cap pe unchiul lui Meredith cu o unealtă de bucătărie. Îşi spuse în gând să îşi laude secretarul pentru că găsise un personaj aşa remarcabil. Străduindu-se să îşi păstreze chipul impasibil, dădu solemn din cap către bucătăreasă.

— Nu am nicio îndoială că aţi reuşi să le protejaţi pe doamne, dar am încredere că domnişoara Burnley şi domnişoara Annabel nu se mai află în pericol. Doamnă Biggs, aţi putea, vă rog, să aduceţi nişte ceai? Sunt sigur că le-ar prinde bine stăpânelor dumitale, amândurora.

— Vai de mine! Vă cer din nou iertare, Lord Silverton.

Meredith îşi frânse efectiv mâinile, aruncându-i o privire neliniştită. Lui i se păru că arăta adorabil de copleşită de regrete.

— Da, doamnă Biggs, vă rog să aduceţi ceai şi o gustare în salon, cât puteţi de iute. Ceva simplu va fi de ajuns.

— Nu, domnişoară, nu vă faceţi griji dacă este simplu sau nu. Ştiu eu cum să alcătuiesc o tavă de ceai aşa cum trebuie şi mă voi întoarce cu ea cât aţi zice peşte. Lăsaţi-o pe Agatha să o ducă pe domnişoara Noyes sus, în pat, şi îi voi duce şi ei o ceaşcă de ceai. Doamna Biggs o privi gânditoare pe domnişoara Noyes, a cărei isterie începuse, slavă Domnului, să se potolească. Poa’ că un strop de gin în

ceaşcă îi va prinde bine bietului suflet.

Silverton aproape că izbucni în hohote de râs auzind-o pe Meredith cum îşi înăbuşi un oftat.

— Da, doamnă Biggs, aprobă ea în grabă. Vă mulţumesc foarte mult. Sunt sigură că va fi de foarte mare ajutor.

Bucătăreasa năvăli afară din încăpere.

Annabel şi Agatha reuşiră să o ridice pe domnişoara Noyes în picioare. Fata în casă îşi încolăci un braţ viguros în jurul taliei micuţei femei şi, practic, o duse pe sus, scoţând-o din încăpere. Silverton nu se putu abţine să nu se crispeze înţelegător la ieşirea ruşinoasă a domnişoarei Noyes. Însă, mai presus de toate, fu recunoscător.

O tăcere profundă se aşternu peste încăpere. Cei rămaşi în urmă se priveau lung unul pe celălalt, nesiguri, ca şi cum nu le prea venea a crede că toată harababura luase, în cele din urmă, sfârşit.

Silverton o privi întrebător pe Meredith, care îşi coborâse ochii în podea, în timp ce îşi muşca buza inferioară.

— Milord, începu ea.

Vocea i se stinse, ca şi cum nu s-ar fi putut gândi la niciun lucru pe care să îl spună ca să explice evenimentele umilitoare din acea zi.

— Sfinte Dumnezeule, domnişoară Burnley, izbucni Robert, evident incapabil să se mai abţină. Iertaţi-mă că spun asta, dar se pare că aveţi nişte rude îngrozitoare.

Un roz aprins îi îmbujoră obrajii lui Meredith, în timp ce aceasta îşi întoarse faţa, în mod evident neputând să nege adevărul afirmaţiei lui lipsite de tact. Annabel îl privi încruntată pe Robert şi se mută iute lângă sora ei, înfăşurându-i protector talia cu braţul.

Silverton le studie pe cele două fete care stăteau una lângă alta – atât de diferite din punct de vedere fizic, dar legate una de cealaltă cu un devotament creat de-a lungul anilor de greutăţi emoţionale şi de singurătate. Se întoarse către Robert şi îşi ridică lornionul.

— Prea adevărat, băiete, prea adevărat, zise el pe un

ton de un sarcasm nimicitor. Faptul că trebuie să fim împovăraţi de rude pe care am prefera să nu le recunoaştem este unul dintre cele mai mari ghinioane ale vieţii. Ia-mă pe mine, de exemplu. Numai Dumnezeu ştie ce crime sociale am comis ca să fi căpătat o rudă exagerat de elegant îmbrăcată, un adevărat pierde-vară ca tine.

Vărul său rămase cu gura căscată la el şi apoi păru atât de stânjenit încât parcă îi venea să îşi taie propria limbă. Annabel aruncă o privire peste umăr şi începu să chicotească.

— Ah, blestemat să fii, Silverton, exclamă Robert. Ca întotdeauna, ai dreptate.

Se înclină graţios în faţa fetelor, un zâmbet jalnic ridicându-i colţurile gurii.

— Domnişoară Burnley, domnişoară Annabel, vă rog să acceptaţi scuzele unui neghiob fără minte. Nu aveam niciun drept să vă judec familia ori pe domniile voastre. Vă rog să mă iertaţi!

Fu recompensat cu un zâmbet strălucitor din partea lui Annabel, care îi aduse în obraji o îmbujorare, în timp ce îi privea năuc frumosul chip.

Meredith se întoarse ca să se uite la Robert, cu ochii lucind de lacrimi nevărsate.

— Nu, domnule Stanton. Eu sunt cea care ar trebui să vă ceară scuze pentru că v-am supus pe dumneata şi pe Excelenţa Sa la o scenă atât de ruşinoasă, răspunse ea cu voce răguşită. Totuşi, nu pot regreta intervenţia oportună a domniilor voastre, iar eu şi Annabel nu vom putea niciodată să ne exprimăm adânca noastră recunoştinţă.

Se îndreptă cu paşi lenţi spre Silverton.

— Într-adevăr, dacă nu aţi fi venit, bănuiesc că lucrurile s-ar fi încheiat foarte rău pentru noi, zise ea încet, cu ochii ca argintul lustruit fixaţi arzător în ai lui. Nu vă voi putea mulţumi niciodată destul pentru bunătatea domniilor voastre.

Intensitatea acelor ochi uimitori se agăţă de ceva din inima lui. Preţ de o clipă se priviră unul pe altul, apoi Silverton îşi făcu de lucru, ştergându-şi lornionul.

— Mulţumirile nu sunt necesare, răspunse el tăios. Nu am făcut decât să acţionez aşa cum şi-ar fi dorit mătuşa mea. Lady Stanton nu s-ar fi aşteptat la nimic altceva.

Meredith se apropie im pic mai mult, întinzând mâna şi atingându-i fugitiv braţul.

— Şi totuşi, murmură ea, vă voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru ajutor.

Îşi dădu seama cu un uşor şoc că ea îl privea cu o expresie de admiraţie înfocată pe chipul ei palid, dar fermecător. Lucrul acesta îl sperie. Ar fi trebuit să îl facă să se simtă neliniştit. Dar, dacă era să fie cinstit cu el însuşi, trebuia să admită că era remarcabil de plăcut să se scalde în strălucirea aprobării ei.

Totuşi, chiar şi mai ciudat, îl făcu să se simtă, ei bine, senzual. Tot ceea ce dorea să facă în clipa aceea era să găsească un colţ întunecat în care să o tragă, să îi ridice fustele şi să exploreze cu gura şi cu mâinile toate acele curbe ample şi pielea catifelată.

Sfinte Dumnezeule, se gândi el iritat, devenea, cu siguranţă, dereglat la minte. Poate că el era cel care trebuia închis într-un azil de nebuni.

Silverton ura să se simtă atât de lipsit de control. Din momentul în care intrase în salonul acela fusese inundat de un val de emoţii extreme. Mai întâi, dorise să îl ia la pumni şi să îl bată măr pe Isaac Burnley, mai ales atunci când se întorsese împotriva lui Meredith şi îi luase în derâdere originea de rând. Apoi, când vărul ei, Jacob, insistase să o revadă, Silverton fusese cuprins de un val violent de gelozie. Dorise să îl snopească în bătaie şi pe Jacob. Iar acum, când Meredith îl privise cu expresia aceea dureros de dulce pe chip, de abia îşi putu ţine mâinile departe de trupul ei. Trebuia să îşi stăpânească instinctele acelea primare idioate, şi asta cât mai repede.

Mai ales din moment ce scopul iniţial al venirii lui era de a o vizita pe Annabel. Ce încurcată devenise întreaga situaţie!

Uşa se deschise, şi Agatha îşi făcu din nou apariţia în încăpere, încărcată cu o tavă de ceai mare şi foarte plină.

Luptându-se cu greutatea ei, o duse până la o măsuţă aflată lângă sofa şi o puse jos cu un zgomot mai mult decât lipsit de graţie. Meredith se grăbi să o ajute.

— Mulţumesc, Agatha. Nu ştiu ce ne-am face fără tine. Îi zâmbi amabil fetei în timp ce o ajută să pună pe masă ceştile de ceai şi farfuriile. Cum se simte domnişoara Noyes?

— Se odihneşte, domnişoară. Am amestecat puţin din pudrele acelea pentru somn pe care ni le-a dat doctorul ultima dată când s-a simţit rău, exclamă vesel Agatha. Ginul nu prea îi face bine domnişoarei Noyes, în ciuda a ceea ce ar putea crede doamna Biggs.

— Da, ei bine, mulţumesc, Agatha. Asta este tot deocamdată, răspunse Meredith cu un glas uşor îngrozit. Lord Silverton, domnule Stanton, luaţi loc, vă rog! Şi tu, Annabel. Sunt sigură că am stat cu toţii destul în picioare.

Robert se grăbi să se aşeze lângă Annabel pe canapea. Vărul său părea să capete un apetit din ce în ce mai profund pentru compania fetei, se gândi Silverton, iar aceea era o complicaţie de care chiar nu avea nevoie.

El luă loc pe un fotoliu tapiţat, cu imprimeu floral, murmurând încet mulţumiri când Meredith îi aduse ceai, dar refuzând oferta unei felii groase de prăjitură cu prune. Atât Annabel, cât şi Robert acceptară entuziasmaţi farfuriile încărcate cu prăjitură şi biscuiţi acoperiţi de smântână groasă. Era limpede că evenimentele supărătoare din ultima oră nu le atenuase cu nimic apetitul tineresc.

Amestecând în ceaiul său, o privi gânditor pe Meredith care îi servea pe ceilalţi.

— Domnişoară Burnley, începu el, după ce ea se aşeză pe scaunul de lângă el, mi se pare că aveţi nevoie disperată de un lacheu, preferabil unul care să fie în acelaşi timp robust şi capabil. Trebuie să-mi îngăduiţi, ori, mai degrabă, domnului Chislett, să vă caute imediat pe cineva.

Meredith se jucă un moment cu ceaşca de ceai, înainte de a-i răspunde pe un ton de scuză, dar hotărât:

— Îmi pare rău, milord. Nu cred că este posibil. După cum ştiţi, intenţionăm să ducem o viaţă modestă şi liniştită.

Agatha este mai mult decât capabilă să răspundă la uşă şi să se ocupe de comisioanele necesare. Sunt foarte sigură că nu avem nevoie de un lacheu.

Bărbia ridicată sugera amărăciune că fusese obligată să admită că nu îşi permiteau ajutorul suplimentar.

— Sunt foarte sigur că mătuşii mele i s-ar părea nepotrivit să nu aveţi un lacheu care să se ocupe de aceste îndatoriri, insistă el. Aveţi nevoie de cineva care să fie în stare să alunge vizitatorii nepoftiţi din pragul vostru.

Gura dulce a lui Meredith se strânse cu încăpăţânare la refuzul lui de a renunţa la subiect.

— O avem pe doamna Biggs, izbucni ea defensiv.

Avea dreptate într-un fel, dar Silverton se îndoia că până şi impunătoarea doamnă Biggs ar fi putut să îi imobilizeze pe Isaac şi pe Jacob Burnley în acelaşi timp.

— Oricât de capabilă este doamna Biggs, cred în continuare că nu se cade să nu aveţi şi servitori care să vă ajute în casă, răspunse el sec.

Ea se înseninã la auzul acestui ultim comentariu.

— Vai, dar avem, Lord Silverton, răspunse ea cu un zâmbet orbitor în încercarea evidentă de a-l împăca. Vizitiul nostru, John Ruddle, este de obicei prin preajmă şi ne ajută cu orice am putea avea nevoie. Doar că astăzi am avut nevoie ca el să meargă cu treburi în oraş. De aceea nu îl vedeţi.

Silverton îşi stăpâni un sentiment crescând de iritare. Evident, femeia era obişnuită să conducă gospodăria în felul ei propriu şi nu accepta cu bunăvoinţă niciun fel de amestec. Mai ales, bănui el, din partea unui bărbat.

Desigur, era destul de derutant că se simţea obligat să îi aranjeze situaţia în casă după propriul lui plac. Se simţi vag încurcat încercând să găsească răspunsul la problema aceasta, până când îşi aminti că ar putea fi candidat la mâna lui Annabel. Cu siguranţă că asta îi dădea dreptul să asigure securitatea fetei şi a surorii sale.

— John Ruddle, răspunse el într-un final. Este bătrânul pe care l-am văzut la apartamentul domnişoarei Noyes din Hans Town săptămâna trecută? Cel uşor gârbovit şi cu un

şchiopătat artritic?

Meredith se încruntă şi îl privi de sus, de la înălţimea nasului ei elegant.

— John Ruddle se află în familia mea de când eram mică. Este şi loial, şi extrem de devotat. De fapt, nu am fi putut evada de la Swallow Hill fără ajutorul lui.

Silverton bătu darabana pe braţul fotoliului.

— Poate că mă veţi putea lumina asupra modului în care loialitatea va permite unui bărbat în vârstă să împiedice pe diferitele rude nevrednice să pătrundă cu forţa în casa asta.

Găsi extrem de enervant faptul că Meredith putea fi atât de naivă. Chiar nu înţelegea cât de vulnerabile erau ea şi sora ei, ţinând cont de nesiguranţa situaţiei legale a lui Annabel?

Meredith se uită urât la el, cu ochii îngustaţi într-o privire revoltată. Mai văzuse expresia aceea în biroul unchiului său. Cum se făcea că, cu doar câteva momente mai înainte, îl privise cu o expresie de adoraţie, iar acum părea gata să îi tragă una peste urechi? Chiar era una dintre cele mai enervante femei pe care le întâlnise în viaţa lui.

Meredith îşi ridică în aer eleganta şi mica ei bărbie, sfidătoare.

— Lord Silverton, nu toată lumea îşi poate permite o mulţime vastă de servitori, care să se desfăşoare în orice clipă ca răspuns la cheremul stăpânului, zise ea cu glas de gheaţă. Unii dintre noi suntem obligaţi să ne descurcăm cu economiile care ne-au fost impuse de circumstanţe. Este total inutil să vă deranjaţi cu organizarea casei noastre.

Se uită la el cu o privire de-a dreptul încruntată.

— Dar vă mulţumesc pentru preocuparea generoasă a domniei voastre, încheie pe un ton tăios, politicos, care eşuă lamentabil să îi ascundă iritarea.

Robert şi Annabel, care sporovăiseră vesel în colţ, căzură în tăcere şi se uitară acum nesiguri la cei mai în vârstă. Silverton se gândi că probabil arătau ca şi cum nu erau în toate minţile de se certau din cauza servitorilor şi

începu dintr-odată să râdă. Meredith îl privi surprinsă, dar, cum el continuă să râdă, gura ei se subţie dezaprobator.

Silverton ridică mâinile în aer, într-un gest de capitulare prefăcută.

— Domnişoară Burnley, sugerez să încetăm această discuţie înainte să cădem pradă unei certe scandaloase. Cu siguranţă că vom putea ajunge la un aranjament care să satisfacă atât preocuparea mea pentru siguranţa voastră, cât şi cererile portmoneului dumitale.

Îi adresă cel mai fascinant zâmbet al lui, cel care nu eşua niciodată din a le face pe tinere să devină complet docile.

— Ştiţi că Lady Stanton va fi foarte alarmată de evenimentele acestei zile. Dacă nu pentru binele dumitale, atunci luaţi în considerare sentimentele sale la gândul că nepoata sa rămâne atât de lipsită de protecţie.

Ea continuă să se uite la el încruntată, în mod limpede nepăsătoare fie la zâmbetul lui, fie la raţionamentul lui.

— Meredith, interveni Annabel cu ezitare în glas.

Meredith îşi smulse privirea de la Silverton, fără tragere de inimă, pentru a şi-o întoarce asupra surorii sale.

— Trebuie să mărturisesc că m-aş simţi mai bine cu un lacheu adevărat la uşă. Poate că nu este drept să le cerem Agathei şi lui John să îşi asume atâta responsabilitate în ceea ce priveşte siguranţa noastră, încheie blând Annabel.

Meredith se topi imediat. Aruncă o privire vinovată înspre Silverton, roşind în felul acela încântător pe care el începuse să îl găsească deosebit de captivant. Muşcându-şi buza, ea se opri doar pentru o clipă înainte de a răspunde:

— Annabel are dreptate, desigur, spuse ea, zâmbind a scuză către el. Vă rog să nu aveţi impresia că nu sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce aţi făcut pentru noi. Suntem deja foarte îndatorate domniei voastre şi lui Lady Stanton pentru toată bunăvoinţa arătată.

— Nu aveţi nicio obligaţie, domnişoară Burnley.

Nu dorea ca ea să simtă că îi datora ceva, îşi dădu seama Silverton şocat. Dorea ca ea să fie atât de fermecată

de el încât să facă tot ceea ce ar fi dorit el. Gândul acela îl alarmă în cele din urmă. Simţea că alunecă pe un teritoriu foarte periculos.

— Sunt sigur că vom putea ajunge la un aranjament satisfăcător, continuă el, având grijă să îi zâmbească lui Annabel. Permiteţi-mi să discut cu Lady Stanton despre ceea ce cred că este necesar pentru a vă păzi pe dumneata şi pe sora dumitale.

— Mulţumesc, milord. Orice credeţi că este necesar.

Meredith întinse mâna după ceaşca lui ca să îi mai toarne ceai. El îi făcu semn cu blândeţe că nu mai dorea.

— Este destul pentru mine, mulţumesc. Eu şi Robert v-am reţinut destul, zise el în timp ce se ridică ca să îşi ia la revedere.

Vărul său se ridică de pe canapea fără tragere de inimă, cu privirea încremenită melancolic asupra lui Annabel preţ de o clipă înainte de a merge lângă Silverton. Robert era pe cale să se încline în faţa lui Meredith când îşi dădu una peste frunte.

— Am uitat complet ceea ce doream să vă spun, exclamă el. Domnişoară Burnley, domnişoară Annabel, scopul vizitei mele de astăzi de dimineaţă era să vă invit să ne însoţiţi pe mine şi pe sora mea, Sophia, în Green Park. I-am povestit totul despre domniile voastre, şi este foarte nerăbdătoare să vă întâlnească. Eram pe drum încoace ca să vă facem invitaţia, când Agatha şi-a făcut în fugă apariţia pe stradă ca să aducă ajutor. De aceea am putut să răspundem atât de repede chemării voastre.

Meredith aruncă o privire meditativă înspre Robert, apoi înspre sora ei, care îşi împreunase mâinile de plăcere la auzul neaşteptatei invitaţii.

— Vai, da! exclamă Annabel, cu ochii strălucind de bucurie la gândul că va ieşi, în sfârşit, din casă. Practic, ţopăia pe canapea de entuziasm. Putem, Meredith? Sunt sigură că vom fi în perfectă siguranţă cu Robert şi sora lui.

Meredith ezită. Silverton putea să vadă că ea nu dorea să îi strice bucuria lui Annabel, dar era reticentă în a-şi expune sora unui risc inutil. Vorbele ieşiră din gura lui

Silverton înainte ca el să apuce să gândească:

— Domnişoară Burnley, voi fi bucuros să vă însoţesc pe dumneata şi pe sora dumitale în parc cu Robert şi Sophia, dacă asta vă va linişti.

Crisparea îngrijorată de pe chipul ei dispăru, fiind înlocuită de un zâmbet recunoscător.

— Dacă nu găsiţi că este prea agasant, milord, am fi bucuroase să vă vedem. Se întoarse către Robert. Şi încântate să o întâlnim pe sora dumitale.

Robert şi Annabel îşi zâmbiră larg unul altuia. Exact ca nişte căţeluşi prostovani, se gândi Silverton cu o urmă de iritare. De ce acceptase să facă parte din ceea ce avea să fie, cu siguranţă, o ieşire plictisitoare în familie era peste puterile lui de înţelegere.

Ei bine, se gândi el resemnat, cel puţin urma să poată petrece puţin timp cu Annabel. Lucrul acesta avea să o bucure pe mătuşa Georgiana.

Dar, în timp ce îşi privi vărul sporovăind pătimaş cu Annabel şi cu frumoasa ei soră, se mustră singur pentru că fusese nesăbuit. Ştia exact ce făcea şi de ce, şi toate aveau de-a face cu o anumită fată bătrână încăpăţânată, provincială, pe care părea că nu şi-o putea scoate din minte.

Capitolul 8

Meredith furişă o privire scurtă către Lord Silverton, care îi arăta lui Annabel cireada mică de vaci de lapte adunată în jurul pitoreştii lăptării. Sora ei se ţinea uşor de braţul lui, iar el îşi plecă graţios capul în timp ce făcu, fără îndoială, vreo remarcă fermecătoare care o făcu pe sora ei să chicotească. Alcătuiau un cuplu foarte frumos, observă ea cu un junghi neaşteptat de gelozie.

Îngrozită de direcţia neaşteptată a propriilor gânduri, Meredith încercă să se gândească la ceva mai plăcut. Din nefericire, zilele aceea imagini întunecate îi inundau mintea

mult prea frecvent – rezultatul, era sigură, întâlnirii de coşmar cu unchiul Isaac.

Se trezea că tresare la cel mai mic sunet şi că se uită peste umăr de fiecare dată când părăseau siguranţa căsuţei lor de pe Hill Street. Meredith ştia că era ridicol să fie atât de neliniştită. Îşi mustrase de nenumărate ori imaginaţia prea bogată, dar fără prea multe efecte pozitive. Doar atunci când Annabel avea să fie căsătorită şi în siguranţă urma să îşi poată permite să îşi lase garda jos.

— Meredith! Vino să vezi vacile astea drăguţe! Lăptăresele se pregătesc să le adune şi să le bage înăuntru, iar Lord Silverton spune că putem chiar să bem o cană de lapte proaspăt.

— Da, draga mea. Venim, strigă Meredith către sora ei.

— Domnişoară Burnley, sora dumneavoastră pare să se distreze de minune astăzi, nu-i aşa?

Robert o privi îndelung şi melancolic pe Annabel, în timp ce îi oferi braţul lui Meredith. Mergând ca să se alăture celorlalţi din grupul lor, îşi coborî glasul până la o şoaptă, întorcând uşor capul ca să nu îl vadă sora lui, Sophia.

— Nicio urmare neplăcută a zilei trecute, sper? Şocantă întâmplare! Cu adevărat şocant să tratezi o doamnă cu atâta cruzime!

— Vă mulţumesc pentru amabilitate, domnule Stanton, îi răspunse Meredith cu glas scăzut. Eu şi Annabel suntem, amândouă, foarte bine.

— Robert! Despre ce Dumnezeu mormăi acolo? Nu ştii că este nepoliticos să vorbeşti în şoaptă?

Sophia se încruntă la fratele ei, cu o mânie falsă, dar expresivii ei ochi căprui luciră poznaş.

— Ah, la naiba, Sophia, bombăni Robert. Nu trebuie să ştii orice lucru mărunt care se petrece pe lume, nu-i aşa? Ce îţi mai bagi nasul unde nu îţi fierbe oala!

— Dragul meu frate, ştii foarte bine că trebuie neapărat să ştiu totul despre absolut toată lumea. Şi, dacă nu doreşti să-mi spui acum despre ce şopteai, atunci voi scoate totul de la tine mai târziu, când vom fi singuri. Ştii că

nu poţi ţine niciodată nimic secret de mine.

Robert mormăi printre dinţi ceva nu prea amabil la adresa surorilor, şi amândouă, şi Sophia, şi Meredith, izbucniră în râs.

Sophia Stanton era la fel de prietenoasă ca fratele ei mai mare, iar manierele ei pline de viaţă le făcuseră pe Meredith şi pe Annabel să se simtă imediat în largul lor. O fată zveltă, de înălţime medie, Sophia avea un păr arămiu cârlionţat şi bogat, iar ochii aproape migdalaţi sub sprâncenele delicate. Chipul îi era elegant şi avea osatură frumoasă, iar artistei din Meredith i se păru că arăta ca un înger dintr-un tablou de Botticelli.

Din nefericire, nu vedea prea bine şi purta de obicei o pereche de ochelari subţiri, de aur. Lucrul acesta o surprinsese pe Meredith, care nu mai văzuse niciodată o femeie atât de tânără purtând ochelari. Dar Sophia părea să ignore complet felul în care arăta, iar lipsa ei de vanitate era o calitate care o făcea şi mai atractivă. Era exact genul de fată pe care Meredith şi-o dorea ca prietenă pentru Annabel.

Când micul lor grup îi ajunse din urmă pe ceilalţi, Annabel lăsă braţul lordului Silverton şi merse să i se alăture lui Meredith.

— Nu este acesta cel mai drăguţ părculeţ pe care ţi l-ai fi putut imagina? Nu am visat niciodată că ar fi putut exista o fermă adevărată în mijlocul oraşului. Te rog, Meredith, putem merge la lăptărie să privim cum mulg lăptăresele vacile?

— Draga mea, putem face orice doreşti.

Annabel se îndepărtă ca să se alăture lui Robert şi Sophiei, iar cei trei tineri merseră în pas vioi pe cărarea pietruită către micul ocol şi lăptăria situate în mijlocul parcului.

Silverton îi zâmbi lui Meredith şi îi oferi braţul.

— Să-i însoţim pe copii în aventura lor rustică, domnişoară Burnley?

Ea îşi aşează ezitant mâna pe mâneca lui, neputând să ignore acceleraţia bătăilor propriei inimi atunci când îi simţi

puterea dură prin materialul luxos al hainei minunat croite.

Meredith nu cunoscuse niciodată un bărbat ca marchizul de Silverton. Era atât de chipeş şi de elegant încât, doar privindu-l, se simţea vrăjită. Mergând pe urmele celorlalţi, ochii îi alunecară involuntar de-a lungul trupului lui. Nu putu să nu remarce picioarele lungi, puternice, purtând pantaloni strâmţi şi cizme înalte, având muşchi fermi pe care îi căpătase, probabil, în urma orelor petrecute în şa.

Meredith îşi smulse privirea din nou către cărarea pietruită, oripilată de gândurile deplasate şi nedemne de o doamnă ce păreau să îi invadeze mintea de fiecare dată când se afla în prezenţa lui. Şi chiar şi – regreta să recunoască – atunci când nu era.

Meredith oftă, recunoscând în cele din urmă în sinea ei că era complet fascinată de el. Noile ei sentimente o tulburară şi o entuziasmară în aceeaşi măsură.

Niciodată în viaţa ei de aproape 25 de ani nu simţise nici măcar o pasiune trecătoare de şcolăriţă faţă de vreun bărbat. Nici măcar unul dintre foştii ei pretendenţi – nu că lordul Silverton putea fi considerat pretendent – nu îi inspirase vreun alt sentiment în afară de o uşoară afecţiune ori, mult mai rar, respect.

Întotdeauna fusese frustrată din cauza aceasta şi se întrebase dacă nu cumva îi lipsea o componentă vitală pe care cele mai multe dintre celelalte femei păreau să o aibă. Una după alta, prietenele ei din provincie se căsătoriseră şi toate păruseră mulţumite. Doar ea rămăsese fată bătrână şi, pe parcursul ultimilor câţiva ani, singurătatea crescuse înăuntrul ei ca o buruiană amară.

Meredith tânjea să cunoască, măcar o dată, cum era să simtă pasiunea adevărată.

Acum se părea că dorinţa i se îndeplinise în sfârşit şi nu se putea gândi la o ţintă mai nepotrivită pentru afecţiunea ei destrăbălată decât elegantul şi mondenul marchiz de Silverton. Se rugă cu ardoare să fie în stare, cel puţin în prezenţa lui, să îşi păstreze un comportament calm, pentru ca nici el şi nici altcineva să nu afle vreodată

cât de nesăbuită devenise.

— Sora dumitale pare să aibă remarcabile puteri de a se recupera. Silverton o studie îndeaproape pe Annabel care sporovăia veselă cu verii ei. Pare imposibil să fi fost atât de bolnavă cu doar puţin timp în urmă.

— Vă asigur, milord, exclamă ea, surprinsă de implicaţiile remarcii lui, că Annabel a fost foarte bolnavă cu doar câteva săptămâni în urmă. Într-adevăr, nu am nicio explicaţie, poate doar să spun că schimbarea de decor şi reuniunea cu bunica ei trebuie să îi fi încurajat refacerea.

— Iertaţi-mă, domnişoară Burnley. Nu a fost intenţia mea să vă critic ori să arunc vreo urmă de îndoială asupra purtării surorii dumitale. Sunt convins că a fost bolnavă exact aşa cum aţi spus că a fost. Pare ciudat, totuşi, ca starea sănătăţii să i se îmbunătăţească ca rezultat al mutării din provincie, care este, cu siguranţă, un climat mai sănătos, faţă de aerul murdar din Londra.

Un zâmbet provocator îi ridică colţurile gurii lui frumos conturate.

— Bănuiesc că sunteţi de acord cu mine, domnişoară Burnley. Nu păreţi la fel de încântată de oraş ca sora dumitale.

— Îl urăsc! lăsă Meredith să-i scape şi apoi se înroşi de ruşine când el începu să râdă. Adică, adăugă ea în grabă, nu m-am obişnuit încă cu zgomotul şi aglomeraţia. Trebuie să înţelegeţi că eu şi Annabel am dus vieţi foarte liniştite la Swallow Hill. Sunt sigură că, în timp, o să-mi placă Londra la fel de mult pe cât se pare că îi place surorii mele.

— Nu vă cereţi scuze, domnişoară Burnley. Mie mi se pare că Londra este un oraş extrem de distractiv şi de stimulant, dar orice persoană raţională îl va găsi uneori solicitant pentru simţuri.

— Dacă aşa spuneţi, milord, răspunse ea politicos.

Lui Meredith i se păru greu de imaginat că cineva ca Lord Silverton ar fi putut fi vreodată mulţumit să ducă o existenţă paşnică în provincie.

Se cufundară amândoi în tăcere, îndreptându-se în

tihnă către lăptărie.

— Domnişoară Burnley, începu Lord Silverton, apoi însă se opri.

Fu surprinsă să îl vadă încruntat.

— Da, milord?

Se întrebă ce anume îl făcea să pară atât de serios.

— Nu doresc absolut deloc să vă jignesc, dar speram că v-aş putea ruga să-mi explicaţi natura exactă a bolii surorii dumitale.

Ea îl privi îndelung, neliniştită şi nedumerită de întrebările lui cu privire la starea de sănătate a lui Annabel. De ce era interesat de aşa ceva?

Parte din uluirea ei trebuie să i se fi citit pe chip, pentru că el îi apăsă scurt mâna care îi strângea braţul.

— Vă asigur, curiozitatea mea nu este nici fără temei, nici vulgară. Doresc să înţeleg motivul pentru care unchiul dumitale este atât de hotărât că Annabel ar trebui tratată cu măsuri atât de extreme.

Meredith descoperi că trebuia să se împotrivească impulsului de a-i spune totul. Dar nu era sigură că ar fi trebuit să expună istoria intimă a lui Annabel oricui altcuiva în afară de Lady Stanton.

El aşteptă răbdător, nepărând deloc deranjat de reticenţa ei de a vorbi.

În timp ce Meredith cugeta la cum să răspundă, îşi dădu seama că ajutorul şi protecţia lui îi cereau să răspundă oricărei întrebări pe care acesta ar fi putut să i-o adreseze. Ba şi mai mult, în timpul scurt de când îl cunoscuse, ajunsese deja să aibă încredere în el. Asemenea celor mai mulţi bărbaţi din lumea bună, Lord Silverton probabil că dusese o viaţă devotată căutării plăcerii masculine, dar îi stătuse alături ca prieten atunci când avusese cel mai mult nevoie de unul.

Meredith îşi ridică chipul către soarele cald al după-amiezii. Îşi închise ochii în timp ce mintea îi alunecă înapoi, la evenimentele care avuseseră loc cu trei ani în urmă.

— După ce mama mea vitregă a murit – a decedat din cauza unei febre cu şapte ani în urmă, atât se împlinesc în

primăvara asta – tata şi sora mea au devenit inseparabili. Erau foarte asemănători şi le plăcea să petreacă ore întregi împreună în pădurile de pe moşia noastră. Tata era un avid ornitolog amator şi îi plăcea să o ia pe Annabel cu el, mai ales primăvara, când păsările îşi făceau cuib.

Aruncă nervoasă o privire spre el, stomacul începând să i se înnoade când amintirile năvăliră din nou. Silverton asculta calm, cu o detaşare pe care ea o găsi cumva liniştitoare.

— Luna asta se fac trei ani de când au ieşit să hoinărească într-o dimineaţă, nu prea departe de casă, dar destul de adânc în pădure încât să nu poată fi văzuţi ori găsiţi cu uşurinţă. Eu mă aflam în salon, trecând în revistă meniul zilei cu menajera noastră…

Glasul i se stinse când imaginile îngrozitoare ale acelei zile i se revărsară în minte.

— Da? o îndemnă el cu blândeţe.

— Era o zi caldă, iar ferestrele care dădeau spre pădure erau deschise. Am auzit un foc de armă şi apoi un strigăt îngrozitor. Mi-a luat câteva secunde să-mi dau seama că strigătul era al lui Annabel. A continuat să urle preţ de câteva minute, sunetul neasemănându-se cu nimic din ce auzisem vreodată în viaţă şi sper că nu voi mai auzi niciodată ceva asemănător.

Îşi mută privirea către sora ei şi însoţitorii acesteia, care dispărură în drăguţa lăptărie acoperită în mod ingenios de tufe curgătoare de trandafiri.

— Sunetul ţipetelor lui Annabel ne-a îngăduit să îi găsim. Am alergat din casă, aşa cum au făcut şi majordomul, şi lacheii noştri, precum şi bărbaţii care lucrau la grajduri. I-am găsit într-o poieniţă. Un braconier îl împuşcase pe tata în piept. Era limpede că murise instantaneu.

Se împotrivi agoniei care fu aproape la fel de puternică ca în ziua în care se întâmplase totul. Scrâşnind din dinţi, Meredith reîncepu să vorbească cu un glas sacadat şi nefamiliar nici măcar propriilor urechi.

— Din mila lui Dumnezeu, Annabel nu a fost rănită.

Dar se aruncase asupra trupului tatălui meu şi era acoperită de sângele lui. Am încercat să o trag de pe el, dar nu a vrut să-i dea drumul. A fost nevoie de trei dintre noi ca să o desprindem. Când a fost dusă în casă, încetase să urle. De fapt, nu a mai rostit nicio vorbă şi abia dacă a mai scos vreun sunet timp de două săptămâni după asta. Mi-a fost teamă că nu avea să mai vorbească vreodată. Nu avea decât 14 ani la vremea respectivă.

O greutate rece îi invadă membrele, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îşi amintea de moartea tatălui său. Meredith se simţi paralizată de o beznă familiară care ameninţa să o copleşească şi să o târască în jos, către locul acela gol şi mohorât dinlăuntrul ei.

O pereche de mâini mari şi puternice i se aşezară pe umeri. Silverton o întoarse cu blândeţe cu spatele către pustietatea gri. Meredith îşi ridică privirea spre ochii lui. Aceştia reflectau lumina strălucitoare a soarelui şi o emoţie pe care nu o recunoscu.

Pentru ea, în momentul acela el arăta ca vara: glorioasă, aurie şi plină de arşiţă. Meredith inspiră tremurător. Fiorul de răceală care îi pătrunsese în trup se stinse, fiind înlocuit de o căldură care i se încolăci în stomac, în jos, prin picioare şi ieşindu-i prin tălpi.

— Dar a vorbit din nou, iar dumneavoastră aţi avut grijă de ea şi aţi îngrijit-o, aducând-o din nou la viaţă, nu-i aşa?

Meredith dădu din cap, incapabilă să îşi ia privirea de la ochii aceia captivanţi care îi alungaseră disperarea rece ca gheaţa. Silverton îi aşeză din nou mâna pe braţul lui, îndemnând-o uşurel să pornească pe cărarea care ducea la lăptărie.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Annabel a căzut într-o melancolie profundă timp de mai mult de doi ani. Îşi părăsea camera arareori şi dormea multe ore în fiecare zi. Medicul nostru local ne-a recomandat să avem răbdare, căci tinereţea şi vigoarea naturală a lui Annabel aveau, în cele din urmă, să îşi spună cuvântul şi că urma să îşi revină din şocul morţii tatălui

nostru. A avut dreptate. Anul trecut, starea ei de spirit a revenit şi aveam speranţe foarte mari că avea să redevină ea însăşi. Apoi însă…

Meredith se întrerupse, nedumerită ca de obicei de recidiva ciudată a lui Annabel din urmă cu câteva luni.

— Apoi însă?

— Apoi însă mătuşa şi unchiul meu au venit astă-iarnă, insistând ca Annabel să fie tratată de un medic nou. Boala i-a revenit în forţă şi nu i-a trecut până în aceste ultime săptămâni petrecute în Londra.

Clătină din cap, frustrată de neputinţa ei de a înţelege boala surorii sale.

— Nu mă înţelegeţi greşit, milord. Sunt peste măsură de recunoscătoare că Annabel şi-a revenit. Dar nu mă pot linişti deloc cu adevărat. Nu pot să scap de teama că ar putea să se îmbolnăvească din nou. Mai presus de orice îmi doresc să înţeleg natura bolii ei şi ce pot face centru a împiedica o recidivă.

Merseră la pas de-a lungul aleii, în timp ce Silverton privi gânditor în pajiştea îngrădită de lângă lăptărie.

— Mulţumesc, domnişoară Burnley, zise el după un minut. Ştiu cât de dificil trebuie să vă fi fost să-mi spuneţi. Puteţi fi sigură că vă voi păstra intimitatea, atât a domniei tale, cât şi a surorii dumitale.

Expresia lui serioasă se lumină cu un zâmbet voios.

— Iar acum sugerez să ne alăturăm celorlalţi, care se întreabă, cu siguranţă, de ce ne-am pierdut timpul.

Recunoscătoare, Meredith lăsă subiectul deoparte. Păşind pe drumul care ducea către lăptărie, se uită pe furiş la el pe sub gene. Îi ascultase povestea macabră atât de calm – compătimitor, dar fără o expresie inconfortabilă de milă ori dezgust. De fapt, fu uimită de acceptarea lui degajată faţă de istoria sinistră a familiei ei. Meredith ura să le spună oamenilor cum murise tatăl ei. Cei mai mulţi erau şocaţi şi bizar de fascinaţi, în acelaşi timp mult prea curioşi să afle detaliile care erau incredibil de dureros de povestit.

Dar Silverton nu făcuse decât să asculte, iar actul

acela simplu făcu, cumva, ca povara pe care Meredith o purtase toţi acei ani să pară mai uşoară. Se hotărî să renunţe la amintirile trecutului, cel puţin pentru moment, şi să încerce să savureze frumuseţea caldei după-amiezi.

Apropiindu-se de lăptărie, Meredith nu se putu împiedica să nu se gândească la cât de ciudat era să întâlnească o fermă funcţională atât de aproape de palatul St. James. Îşi dădea seama rapid că limitata ei experienţă de viaţă o lăsase uimitor de nepregătită în faţa excentricelor complexităţi londoneze şi, în mod particular, a locuitorilor din clasele superioare.

Când era mică îşi dorise întotdeauna să viziteze oraşul. Acum când, în sfârşit, se afla aici, abia aştepta să se întoarcă acasă, în provincie. Reacţia ei o surprinse şi o enervă, mai ales că Annabel îmbrăţişase noua lor viaţă cu mult curaj şi entuziasm.

Meredith ştia că reacţia ei era nedreaptă, din moment ce abia începuseră să guste din deliciile Londrei ori din distracţiile sezonului. Din nefericire, gândul la balurile, la recepţiile şi la seratele muzicale la care aveau să participe în curând nu făcea altceva decât să o deprime. Ştia că avea şanse mici de succes printre persoanele sofisticate pline de strălucire din elita londoneză şi se înfioră la gândul de a-şi face debutul. Toate speranţele ei erau îndreptate asupra lui Annabel. Cu cât sora ei avea să îşi găsească mai repede un pretendent potrivit, cu atât mai curând Meredith putea să se întoarcă la Swallow Hill, acolo unde aparţinea.

— De ce sunteţi atât de tăcută, domnişoară Burnley? Sper din toată inima că nu găsiţi plictisitoare compania mea, deşi mă tem că oftatul dumitale sincer arată tocmai asta, din păcate.

Meredith tresări vinovată. Ce creier de găină avusese să uite de ea însăşi în prezenţa lui Silverton. Fusese complet distrasă de reveria ei sumbră, una din care el fusese, în mod clar, prea politicos să o tulbure.

— Vai, nu, milord, cum puteţi crede asta? Încercam doar să-mi închipui care ar putea fi scopul unui lăptării şi al unei ferme ornamentale în mijlocul Londrei. Este un alt

aspect al oraşului pe care îl găsesc din cale-afară de uimitor şi de dificil de explicat.

Ochii lui se lărgiră de uimire prefăcută.

— Vreţi să spuneţi că nu înţelegeţi rolul unei ferme decorative în mijlocul Londrei? Vai, domnişoară Burnley, ştiţi, desigur, că Green Park este propriul nostru Petit Trianon[3]!

Făcu un gest larg ca să îi atragă atenţia asupra palatului regal aflat în capătul celălalt al parcului.

— În zilele în care nefericitul nostru rege locuia aici, doamnele de la Curte obişnuiau să facă plimbări scurte până la fermă ca să admire vacile când erau mulse. Ba chiar unele dintre frumoasele doamne erau încântate să se joace de-a lăptăresele. Se zice că Beau Brummell[4] l-a întâlnit pentru întâia oară pe prinţul de Wales atunci când Alteţa Sa Regală a însoţit-o pe marchiza de Salisbury într-o vizită la lăptărie.

Buzele i se curbară într-un zâmbet sardonic.

— Ah, fericită zi pentru prinţ.

Meredith clipi des, fulgerată de imaginea bizară a membrilor familiei regale tropăind către curtea unei ferme pentru a mulge o vacă. Surprinse zâmbetul lui hâtru, în aşteptarea reacţiei ei. Propriile ei buze zvâcniră drept răspuns, în timp ce se străduia să îşi stăpânească râsul.

— Nu este acesta exact genul de lucruri care au costat-o capul pe regina Franţei? întrebă ea sec, scrutând scena absurd de bucolică din faţa ei.

Silverton izbucni în râs.

— Din fericire, domnişoară Burnley, ţărănimea englezească pare să fie mai cultă decât omoloaga ei continentală.

Ochii lui intens albaştri luciră de amuzament în timp ce îi zâmbi larg. Lui Meredith i se opri inima pentru o clipă

---

3 Micul Trianon este un castel mic, situat in grădina Palatului Versailles, Franţa. (n.tr.)

4 George Bryan Beau Brummell (1778-1840) – figură iconică a Angliei, arbitru al modei masculine şi prieten al prinţului regent, viitorul rege George al IV-lea (n.tr.)

şi simţi dintr-odată că plămânii încetaseră să îi mai funcţioneze. Se forţă să expire, urmând-o pe Annabel şi pe cei din familia Stanton spre lăptărie.

— Desigur, cugetă Silverton, dacă George le-ar fi fost rege, nu prea i-ar fi învinuit nimeni dacă ar fi dorit să-i taie capul.

Meredith rămase cu gura căscată la auzul revoltătoarei remarci.

— V-am şocat, nu-i aşa?

Arăta ca un şcolar fără remuşcări, prins în mijlocul unei farse.

Meredith se întrebă câte femei îşi pierduseră capetele *lor* în faţa senzualităţii devastatoare a zâmbetului său fermecător. Dintr-odată se simţi foarte enervată la gândul că el flirtase cu alte femei.

— Vă asigur, continuă el, evident fără să ştie de tumultul din mintea ei, când îl veţi întâlni pe prinţ şi, de fapt, pe cei mai mulţi dintre membrii familiei regale, veţi înţelege exact la ce mă refer.

Presupunerea lui naturală că avea să fie prezentată la Curte, ca parte a planului lui Lady Stanton de a o scoate în societate, o făcu pe Meredith să se încrunte. Amintirea inoportună fu ca o lovitură peste faţă cu o cârpă rece.

— Mă îndoiesc foarte tare, milord, că voi avea ocazia de a-l întâlni pe prinţ sau pe oricare dintre membrii familiei regale, zise ea cu glas tăios. Voi fi totuşi foarte fericită şi recunoscătoare să o văd pe Annabel prezentată la Curte într-o zi. Aceasta va fi o satisfacţie suficientă pentru mine, vă asigur.

Chipul lui frumos păru dintr-odată închis şi îndepărtat. În comparaţie cu felul în care îi zâmbise larg cu doar câteva momente în urmă, era ca şi cum soarele se ascunsese în spatele unui nor.

— Îmi recunosc greşeala, domnişoară Burnley, zise el tărăgănat, cu un glas pe care ea ajunsese să îl considere plictisit. Ne alăturăm celorlalţi acum?

— Cum doriţi, milord.

Maniera afectată şi arogantă a lui Silverton nu eşua

niciodată să o enerveze, dar, în realitate, era mânioasă pe ea însăşi. Nu făcuse nimic decât să fie amabil, iar ea îi răspunsese tăindu-i-o scurt. Meredith nu înţelegea, nici în ruptul capului, de ce el o făcea adesea să simtă că trebuia să fie în defensivă şi să fie certăreaţă.

Din moment ce nu avea niciun răspuns la asta, îi permise să o conducă în lăptărie, mustrându-se în tăcere pentru că nu reuşise, încă o dată, să îşi ţină sub control limba lamentabil de slobodă.

Capitolul 9

Lui Silverton îi veni să înjure. Călcase în strâchini în ceea ce o privea, încă o dată. De fiecare dată când reuşea să o convingă pe Meredith să aibă încredere în el, în mod invariabil, el zicea ceva care să o facă să dea înapoi şi o obliga să se ascundă în spatele unui exterior ţepos. Afurisita femeie îl chinuise în atâtea feluri, iar el se întrebă de ce nu putea, pur şi simplu, să o lase în pace.

Dar, când aruncă o privire asupra profilului ei elegant, încadrat de boneta simplă legată cu panglici sub bărbie, îşi aminti de curajul ei de neclintit în faţa morţii groaznice a tatălui ei şi a bolii lui Annabel. Când ea îi relatase cumplita înlănţuire de evenimente, îşi dorise să facă mai mult decât doar să asculte, dar simţise că orice expresie făţişă de simpatie ar fi făcut-o să nu se simtă în largul ei. În schimb, fusese forţat să se opună unui val nefamiliar şi puternic de dorinţă de a o proteja, care îl făcuse să îşi dorească să o înfăşoare în catifea şi mătase şi să nu mai permită să fie rănită de nimic, niciodată.

Totuşi, nu doar vulnerabilitatea ei sfidătoare fusese cea care îl atrăgea la ea. Ci îl şi făcea să râdă. Reacţia lui Meredith la povestea despre Green Park fusese exact ce-şi dorise. Ochii ei ca argintul-viu licăriseră de inteligenţă şi amuzament, în timp ce chipul ei frumos, zâmbitor îi făcuse întregul trup să se încordeze de dorinţă grea.

O reacţie complet diferită faţă de cea pe care o simţise în compania lui Annabel.

Silverton admise în sinea lui că verişoara lui era dulce, vioaie şi foarte drăguţă. Dar era tânără, atât de tânără, încât simţi un sentiment vag de dezgust gândindu-se la ea în patul lui. Desigur, bărbaţi de vârsta lui se căsătoreau cu fete foarte tinere tot timpul. Ştia doar, cu o certitudine deprimantă, că nu dorea să fie unul dintre ei.

Înăbuşindu-şi un oftat iritat, privi la femeia ale cărei degete suple se odihneau atât de delicat pe braţul lui. Devenea rapid o enigmă pe care se simţea constrâns să o descifreze.

Împotrivirea lui Meredith faţă de planurile mătuşii Georgiana îl surprinse. Bănuia că se simţea ruşinată de obârşia ei de rând şi mai ştia şi că tânjea după vechea ei viaţă la ţară. Chiar şi aşa, cele mai multe tinere ar fi sărit la şansa unui sezon sponsorizat de una dintre cele mai influente femei din lumea bună. Meredith nu dorea asta, iar lucrul acesta era doar unul dintre cele care o făceau să fie total diferită de orice altă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Ba, pe deasupra, mai era şi o frumuseţe, iar asta îi tulbura liniştea sufletească mai mult decât orice altceva. Sacoul ei scurt de catifea de culoarea cireşelor roşii îi contura sânii generoşi şi îi încadra perfect şoldurile. Dorea să o mângâie peste tot, să îşi treacă degetele prin părul ei negru lucios, peste curbele ei feminine, până la picioarele ei elegant modelate, încălţate în cizme practice, înalte până la jumătatea pulpei.

Era clar că era vremea să pună stavilă imaginaţiei lui scăpate de sub control. Îi promisese mătuşii sale că avea să se gândească serios să o curteze pe Annabel şi exact asta urma să facă.

Silverton o conduse prin uşile duble ale hambarului în lăptăria ridicol de frumoasă şi curată. Robert se afla într-una dintre boxe, stând pe un scăunel jos şi încercând să mulgă o vacă evident nefericită şi necooperantă. Annabel şi Sophia erau îndoite de la mijloc, ţinându-se cu mâinile de

burtă în timp ce se cutremurau de râs. O lăptăreasă nesfârşit de răbdătoare stătea la capul vacii, încercând să explice cu răbdare tehnica adecvată de a extrage lapte fără a răni nici animalul şi nici omul.

— Nu, domnule, nu trageţi de parcă aţi încerca să struniţi un cal! exclamă ea, observând vaca neliniştită care dădea din copitele uriaşe din spate.

— Ei, asta-i bună! Dacă animalul acesta prost ar sta locului o clipă, atunci nu aş mai fi nevoit să încerc să apuc afurisita de ţâţă de fiecare dată când îmi alunecă din mâini! afirmă cu glas tare Robert.

Frustrarea lui le făcu pe cele două fete să izbucnească din nou în hohote de râs, iar Silverton putu vedea că lăptăreasa era pe cale să ajungă la limita răbdării. Mai precis, era limpede că răbdarea vacii scădea şi ea, iar Robert se afla în pericolul iminent al unei lovituri zdravene.

— Robert, încetează să mai chinuieşti acel biet animal, ordonă Silverton. Dacă vei continua în felul acesta, te vom duce acasă pe o targă!

Robert ridică privirea, recunoştinţa şi uşurarea fiindu-i evidente în fiecare linie de pe chip şi în trup.

— Ei bine, nu v-aţi grăbit deloc să ajungeţi aici, mormăi el, sărind de pe scaun şi îndepărtându-se de vacă. Am fost lăsat singur să le amuz pe aceste două fete îngrozitoare, şi amândouă au insistat să încerc să mulg animalul acesta ridicol, pentru că toată lumea ştie cât de uşor este să mulgi o vacă!

— Annabel, absolut cumplit din partea ta, strigă Meredith, deşi Silverton putu să vadă că se străduia să nu râdă. Ştii cât de dificil este să mulgi o vacă.

— Ştiţi? Robert se holbă la Annabel cu o privire uimită pe chip. Vai, asta-i bună, domnişoară Annabel, aţi fi putut spune asta înainte ca Sophia să insiste să mă fac de tot râsul.

— Vai, dar chiar este uşor, chicoti Annabel. Uitaţi, vă voi arăta.

Se lăsă graţios pe scăunel, părând la fel de confortabilă ca şi cum ar fi luat loc în propriul salon.

— Sunteţi sigură că vreţi să încercaţi, domnişoară? întrebă şovăind lăptăreasa.

— Ah, da. Ştiu exact ce fac.

Şopti încet animalului neliniştit, mângâindu-l liniştitor înainte de a-şi aşeza mâinile sub burta lui. Într-o clipă, scotea lapte din ţâţele vacii, rapid şi cu spor, într-o găleată mare de aramă. Vaca mugi mulţumită, dădu din coadă şi se lăsă uşor pe umărul lui Annabel, care continuă să mulgă.

— Bravo, domnişoară! strigă lăptăreasa, lăsând capul vădi şi ocolind-o ca să vină să privească.

Ochii lui Robert ieşiră din orbite, iar Sophia râse din nou, aplaudând în semn de apreciere faţă de priceperea lui Annabel.

— Auziţi, domnişoară Annabel, exclamă Robert, încep să cred că nu există niciun lucru pe care să nu ştiţi să îl faceţi!

Silverton trebui să râdă. Dacă Sophia l-ar fi întrecut pe fratele ei în competiţia de muls, băiatul ar fi fost îngrozitor de umilit.

— Sora dumitale este o revelaţie continuă pentru mine, domnişoară Burnley, zise el. Pare să acţioneze în cele mai neaşteptate moduri pentru o fată atât de timidă şi de retrasă.

Meredith dădu din cap, în timp ce o privea pe sora ei cu o expresie nostalgică.

— Swallow Hill este o moşie mică, dar foarte autonomă. Mama mea vitregă era foarte mândră de lăptăria ei şi de ferma ei de pe lângă casă, iar lui Annabel şi mie ni s-a îngăduit să petrecem mult timp acolo, când eram copii.

Se uită la el, cu ochii catifelaţi înceţoşaţi, în care se oglindeau imaginile acelor vremuri, evident fericite.

— Annabel iubeşte toate fiinţele. Aducea mereu acasă animale bolnave pe care le îngrijea şi le aducea din nou la viaţă – pui de pasăre care căzuseră din cuib, iepuri răniţi, câini vagabonzi. Iar ele nu încercat niciodată să o muşte ori să evadeze. Am văzut-o chiar punând mâna pe viespi, fără să fie vreodată înţepată. Este aproape ca şi cum ar şti cât

de mult le iubeşte.

Meredith îşi înclină capul către el, vorbind în surdină ca numai el să o poată auzi.

— Acum, când o cunoaşteţi un pic, poate că veţi putea înţelege de ce îmi fac atâtea griji pentru ea. Annabel este o fată extraordinar de dulce şi de sensibilă, iar eu aş face orice pentru a o proteja.

Silverton dădu gânditor din cap, privind de la chipul sincer al lui Meredith la fata minionă, naturală, care stătea pe scăunel. O crezu, pentru că văzuse deja până unde ar fi mers Meredith ca să îşi apere surioara. Iar el începu să îşi dea seama că, probabil, ar fi făcut aproape orice ca să o ajute să îşi atingă scopul.

Dorinţa aceasta imperioasă pe care o simţea de a le ajuta pe Meredith şi pe sora ei îl sperie, fiind neobişnuit să aibă sentimente atât de puternice, nici măcar faţă de propria lui familie. Pe de altă parte, nu mai fusese niciodată până atunci nevoit să îşi facă griji pentru cineva la care ţinea.

Silverton nu îşi putu imagina cum reuşise cineva atât de tânăr şi de protejat ca Meredith să reziste atât de mult timp – şi complet singură, pe deasupra. Ei bine, se gândi el înverşunat, asta avea să se schimbe. Avea să o convingă că ea şi Annabel nu mai erau singure, şi că el şi mătuşa lui aveau să facă tot ce le stătea în putere ca să le ajute.

Îşi întoarse spatele către ceilalţi, dorind ca nimeni în afară de Meredith să nu îl audă.

— Da, înţeleg de ce vă faceţi griji. Şi vă jur, domnişoară Burnley, dumneata şi sora dumitale sunteţi în siguranţă. Nu voi permite să vi se întâmple nimic rău, şi nici mătuşa mea nu o va permite.

Ochii ei zburară spre chipul lui.

— O jur, repetă el cu glas scăzut, dar ferm.

Un val roz îi năvăli în obraji, şi Meredith închise ochii împotriva unei străfulgerări bruşte de lacrimi. Trase adânc aer în piept şi îşi deschise ochii. Era ca şi cum lumina zorilor fusese eliberată din ceţurile fumurii ale unei dimineţi de iarnă.

— Vă cred, milord, şopti ea cu glas răguşit. Şi vă mulţumesc din suflet pentru prietenia domniei voastre faţă de amândouă.

Cu coada ochiului, Silverton observă că Sophia îi studia, chipul ei expresiv dând semne de surpriză şi de curiozitate. Annabel terminase de muls şi acum sporovăia veselă cu lăptăreasa. Robert stătea alături de ea, privind-o intens cu ceea ce Silverton bănuia că era o afecţiune înfloritoare.

Era limpede că sosise vremea să plece.

— Robert, dacă ai terminat să faci pe fermierul George, poate că ai putea să o răsplăteşti pe lăptăreasă pentru răbdarea ei şi să ne vedem de drum.

Robert scoase câteva monede din redingotă.

— Grozavă idee, bătrâne. Dacă nu mai văd niciodată o vacă, n-o să fie deloc prea curând.

Silverton îi oferi din nou braţul lui Meredith, deşi ştia că ar fi trebuit să o fi luat în schimb pe Annabel alături de el. Îşi linişti conştiinţa vinovată jurându-şi că avea să îşi scoată tânăra verişoară la o plimbare cu trăsura prin Hyde Park foarte curând.

— Acum, domnişoară Burnley, zise el conducând grupul departe de clădire, m-am gândit că poate dumitale şi domnişoarei Annabel v-ar plăcea să vizitaţi atelierul de pictură al lui Sir Thomas Lawrence de pe Bond Street. Înţeleg că în prezent lucrează la un portret interesant al prinţului regent. Puteţi vedea cu ochii domniei voastre dacă exagerez defectele regale.

— Vai, da, milord! Am citit despre atelierul lui Sir Thomas şi mi-am dorit întotdeauna să îl vizitez. Sunteţi mult prea amabil, domnule, faţă de noi, amândouă.

Ochii ei erau aprinşi de o aprobare entuziastă şi de căldură. Era o privire de care se trezi că devenea dependent, în ciuda faptului că se juca cu focul atunci când îi încuraja admiraţia inocentă.

Silverton ştia că era egoist, dar în clipa aceea îşi dorea să fie cavalerul ei pe cal alb. Avea să îşi facă griji despre viitor mai târziu.

— Nu, domnişoară Burnley, răspunse el în şoaptă, conducând-o pe aleea pietruită dinspre Piccadilly. Numai amabil nu sunt.

Capitolul 10

Meredith îi zâmbi politicos lui Lady Bellingdon. Contesa îşi expunea de câteva minute punctul de vedere asupra beneficiilor cataplasmelor cu muştar spre deosebire de alte remedii, aparent inutile, pentru problemele de artrită. Mica ei audienţă asculta cu atenţie fermecată – fapt deloc surprinzător, din moment ce era formată din persoane destul de în vârstă care păreau să sufere de o varietate de probleme cu articulaţiile.

Meredith se întrebă, nu pentru întâia oară, cum de se trezea invariabil în compania unor fete nemăritate în vârstă, văduve ţicnite şi celibatari bătrâni. Oftă în sinea ei, presupunând că soarta îi decretase deja traseul vieţii, care, aparent, impunea un viitor petrecut alături de persoane de genul domnului Bolland.

— Ceaiul de schinduf, domnişoară Burnley! afirmase acel merituos domn cu doar câteva momente mai înainte. Este singura băutură eficace pentru tratamentul tulburărilor stomacale gazoase.

Cu ocazia acestei reuniuni avea loc prima lor incursiune în înalta societate, la o serată foarte selectă de la reşedinţa Stanton. Oaspeţii erau toţi membri extrem de influenţi ai lumii bune şi, le asigurase Lady Stanton, extrem de loiali familiei. Foarte mult timp şi efort fuseseră depuse pentru a alege genul exact de oameni potriviţi.

Deşi era încă devreme, Meredith îşi storcea deja creierul în căutarea unor subiecte de conversaţie potrivite în afară de sănătatea ei. Se retrăsese complet din societate după moartea tatălui ei şi boala ulterioară a lui Annabel, aşa că manierele potrivite unei petreceri îi ruginiseră extrem de tare. Şi, în afară de familia Stanton, nu cunoştea

nici o singură persoană din încăpere.

Când Silverton îşi făcu în cele din urmă apariţia în cadrul uşii, cu ochii cutreierându-i de jur-împrejurul salonului de protocol bogat împodobit, Meredith nu putu decât să se simtă uşurată. El se îndreptă cu paşi mari către Lady Stanton, oprindu-se să răspundă saluturilor cunoştinţelor sale, dar croindu-şi treptat drum prin mica adunare. Făcând mai întâi o plecăciune către generalul Stanton, luă mâna înmănuşată a mătuşii sale şi o duse la buze, zâmbind amabil către chipul ei ridicat spre el.

Meredith studie pe furiş expresia făţiş afectuoasă de pe faţa lui, în timp ce o saluta pe Lady Stanton. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat care să fie atât de încrezător arătându-şi apropierea faţă de familie. Uneori, cum era în cazul lui Robert, aceasta se manifesta ca o camaraderie ironică. Faţă de unchiul lui era respectuos, dar niciodată slugarnic, iar femeile erau tratate cu atât de multă atenţie, de parcă ar fi fost făcute din cel mai fin porţelan chinezesc.

Nu era de mirare că îl găsea atât de atractiv, se gândi cu regret Meredith. O femeie ar fi trebuit să fie oarbă ori nebună ca să nu observe şi să nu îşi dorească genul acela de atenţie.

De-a lungul ultimelor câteva zile se văzuse nevoită să recunoască faptul că se afla în ghearele unei atracţii periculoase. De asemenea, se străduise să admită că, cel mai probabil, Silverton o trata exact ca pe oricare dintre femeile pe care le cunoştea. De fapt, adesea îi acorda mai multă atenţie lui Annabel decât ei. Era un lucru normal, presupuse ea, din moment ce sora ei făcea parte din familia lui. În timp ce, ei bine, ea nu era nici măcar o rudă îndepărtată, indiferent de ce spunea Lady Stanton.

Totuşi, imaginaţia ei încăpăţânată nu putea decât să îşi amintească ziua aceea din parc şi felul în care arătase el atunci când promisese să le protejeze pe ea şi pe Annabel. Expresia lui numai distantă nu fusese. Ci mai degrabă arşiţa din privirea lui intensă aprinsese o căldură similară în pieptul ei, care i se răspândise ca un foc mistuitor în mădulare.

Meredith trase adânc aer în piept. Era mai bine să nu se gândească la asta în momentele acelea, altfel nu ar fi fost niciodată în stare să poarte o discuţie raţională cu el – ori cu oricine altcineva, la drept vorbind. Mai ales din moment ce arăta atât de chipeş în haina lui neagră severă, dar minunat croită şi în pantalonii cu croială strâmtă care îi acopereau – dar nu puteau deloc ascunde – puterea masculină a fizicului său de sportiv.

Îngrozită de direcţia gândurilor sale rătăcitoare şi incomod de fierbinţi, Meredith se hotărî să nu se mai gândească deloc la Silverton. Se întoarse dinadins pe scaun şi îşi concentră atenţia asupra lui Annabel, care şedea alături de ea pe un scaun roşu lăcuit, sporovăind cu una dintre cele mai vechi prietene ale lui Lady Stanton.

Inima lui Meredith se umflă de mândrie în timp ce o asculta pe sora ei respingând cu uşurinţă întrebările cercetătoare ale lui Lady Delfort.

— Ah, da, milady, zise cu veselie Annabel, generalul Stanton a fost amabilitatea întruchipată de când am ajuns în Londra. El şi bunica au făcut atât de multe ca să ne facă să ne simţim bine-venite. De fapt, chiar ieri bunicul a invitat-o pe Meredith să profite în voie de biblioteca lui şi să ia acasă câte volume doreşte.

Meredith aproape râse în gura mare de privirea poznaş scânteietoare a lui Annabel. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Generalul obiectase zgomotos la ideea ca ea să ia măcar una dintre cărţile din biblioteca lui preţioasă. Doar intervenţia promptă a soţiei sale împiedicase o altă ceartă urâtă între ei, lucru care ajunsese să fie un eveniment destul de obişnuit în reşedinţa Stanton.

Ei bine, se gândi Meredith cu un mic oftat, cel puţin acesta încetase să o mai ameninţe că o aruncă în stradă. Şi, trebuia să recunoască, acceptase cu uşurinţă prezenţa lui Annabel în casa lui, după doar o împotrivire simbolică.

— Domnişoară Burnley, de ce, de fiecare dată când vă văd, vă simţiţi obligată să scoateţi un oftat din toată inima? Dacă nu sunteţi atentă, veţi începe să-mi răniţi încrederea în mine şi mă tem că voi cădea într-o depresie.

Tresări uşor şi îşi ridică privirea, întâlnind zâmbetul sarcastic al lui Silverton. Meredith îşi reveni iute şi întinse mâna să îi accepte strângerea prietenoasă. Spre surprinderea ei, el i-o ridică la buze şi-i depuse un sărut uşor pe dosul palmei, înainte de a i-o aşeza din nou în poală. Simţi cum sângele fierbinte îi inundă obrajii.

— Vai, milord, zise ea, făcând un efort hotărât să se adune, eram convinsă că nicio armă nu ar fi putut vreodată să vă străpungă formidabila armură. Poate că v-am confundat cu altcineva.

Râse în timp ce se aşează alături de ea pe canapeaua cu dungi de culoarea fildeşului.

— Mă răniţi profund, domnişoară Burnley. Credeţi-mă, vanitatea mea este exact la fel de sensibilă ca a oricărui bărbat, mai ales atunci când vine vorba despre femei. O singură privire tăioasă din ochii dumitale înfocaţi este îndeajuns să-mi ucidă pretenţiile. Atunci voi fi obligat să mă retrag la ţară luni în şir ca să îmi revin dintr-o astfel de lovitură mortală.

— Haideţi, lord Silverton, răspunse ea cu acelaşi spirit jucăuş. Încep să cred că mă confundaţi cu domnul Brummell ori cu vreun alt membru al grupului de filfizoni.

— Vă asigur, doamnă, nu este nicio şansă că aşa ceva să se întâmple. Domnul Beau nu este nici pe departe la fel de interesant ca dumneata şi, după ani în care am fost cunoştinţe apropiate, devii plictisit de genul lui deosebit de isteţime.

— Îl cunoaşteţi bine, domnule?

— Toată Londra îl cunoaşte pe Beau.

Ea ezită pentru o clipă pentru că el păru nemulţumit de direcţia în care se îndrepta conversaţia.

— Am auzit că, dacă vrei să fii acceptat de lumea bună, trebuie să îi faci o impresie favorabilă domnului Brummell.

Sprâncenele lui se ridicară de surprindere. Îşi arcui şi ea, la rândul ei, sprâncenele.

— Milord, chiar şi în sălbăticia din Wiltshire am auzit de influenţa marelui Beau Brummell asupra înaltei societăţi.

Un zâmbet uşor cinic ridică colţurile gurii lui aristocrate. Asta îl făcu să pară şi mai chipeş, dacă aşa ceva era posibil, dar, în acelaşi timp, mândru şi de neatins.

— Nu vă temeţi, domnişoară Burnley, frumuseţea şi caracterul inocent al surorii dumitale, combinate cu susţinerea bunicilor ei, vor fi tot ceea ce e necesar pentru a-i asigura succesul pe piaţa căsătoriilor. Asta, precum şi considerabila ei avere, încheie el sec.

Meredith îi zâmbi recunoscătoare, presentimentele ei legate de viitorul lui Annabel scăzând considerabil datorită asigurării lui.

— Vai de mine, voi doi vorbiţi despre Beau Brummell?

Annabel scăpase, în sfârşit, de interogatoriul lui Lady Delfort.

— Am auzit încontinuu că trebuie să îi obţinem aprobarea cu orice preţ, zise ea, dându-şi ochii peste cap. Şi pe lângă asta, a patroanei de la Almack[5], dacă dorim să avem vreo speranţă de a primi o invitaţie în acel sanctuar.

Silverton îi adresă lui Annabel o plecăciune care lui Meredith i se păru ciudat de ţeapănă.

— Nu am nicio îndoială că le veţi fermeca pe toate patroanele, domnişoară Annabel. Probabil că vă veţi primi invitaţia de îndată ce vă veţi face apariţia la balul de săptămâna viitoare de la contesa Framingham.

— La fel şi Meredith, insistă tânăra, cu o notă de sfidare în glasul ei de obicei dulce.

Silverton ezită şi îşi mută privirea de la Meredith la sora ei, în mod clar încercând să îşi cântărească următoarele cuvinte.

— Haide, Annabel, interveni mieros Meredith. Ştii că am discutat despre asta. Dată fiind descendenţa părinţilor mei este foarte puţin probabil, dacă nu chiar imposibil, să primesc o invitaţie la Almack. Nici, aş putea adăuga, nu îmi doresc asta.

Ochii frumoşi ai lui Annabel se îngustară ameninţător.

— Draga mea. Meredith împiedică intervenţia surorii

---

5 Club social din Londra (1765-1871), unul dintre primele care admiteau atât bărbaţi, cât şi femei (n.tr.)

sale. Ştii că am dreptate. Nu are niciun rost să-ţi doreşti ceva care nu poate fi obţinut. Lady Stanton a explicat situaţia, şi trebuie să recunoaştem că experienţa sa în treburile acestea, ca de altfel în oricare alta, este superioară celei pe care o avem noi.

Annabel păru să se răzvrătească preţ de încă o clipă. Apoi făcu ochii mari şi lăsă să îi scape un oftat frustrat.

— Da, ştiu, mormăi ea. Dar este atât de nedrept! Nu credeţi, milord?

Ochii fetei îl implorară pe Silverton să îi dea dreptate.

— Da, domnişoară Annabel, este nedrept. Ştiu că excluderea aceasta trebuie să te întristeze, dar cred că Lady Stanton are dreptate în aprecierea sa. Este foarte puţin probabil ca patroanele să îi acorde aprobarea surorii dumitale. Dar, zise el, coborând vocea în timp ce se aplecă peste Meredith către Annabel, trebuie să vă amintiţi că totul este un joc. Unul important, dar totuşi un joc. Meritul surorii dumitale nu este diminuat din cauză că nu are aprobarea unui grup mic de femei arogante care nu ar recunoaşte un caracter adevărat nici dacă s-ar împiedica de el.

Meredith simţi din nou o îmbujorare înţepându-i obrajii, cauzată atât de apropierea lui când se aplecă peste ea, cât şi de lauda lui care aparent venea din inimă. Nu ştiu cum să răspundă, aşa că, destul de disperată, îşi agăţă privirea de Annabel, care îi răspunse cu un zâmbet aprobator lui Silverton.

— Aveţi dreptate, domnule. Sunt o creatură egoistă şi îmi doresc să se afle acolo, cu mine, doar de dragul meu. Annabel aruncă o privire şireată către Meredith. Dacă ar fi să spunem adevărul, milord, Meredith ar prefera să mănânce terci de ovăz timp de o săptămână decât să meargă la Almack. Cred că, dacă ar primi o invitaţie, probabil că ar apuca-o panica şi s-ar încuia în camera ei.

Meredith se încruntă la sora ei cu o indignare prefăcută.

— Serios, Annabel, îi vei face lordului Silverton o impresie foarte proastă despre curajul meu. Nu doresc să

merg la Almack pentru că am auzit că gustările abia dacă sunt tolerabile, iar distracţia e plictisitoare. Aş prefera să stau acasă cu domnişoara Noyes decât să petrec seara încercând să nu mă împiedic de propriile picioare ori de cele ale nefericiţilor şi, de obicei, mult mai scunzilor mei parteneri de dans.

— Almack! Dumnezeule, nu ştiţi cât de norocoasă sunteţi să-l evitaţi, domnişoară Burnley, exclamă Robert, alăturându-li-se. Este cea mai plictisitoare serată pe care v-aţi putea-o imagina. De ce ar avea cineva nevoie de aprobarea acelui grup de dragoni bătrâni, mă depăşeşte!

— Vai, domnule Stanton, răspunse Annabel cu o înclinare cochetă a capului, ştiţi cât de important este să nu fac de ruşine numele familiei mele, uitând paşii de dans.

— Dumnezeule, nu-i nicio şansă, domnişoară Annabel. Dumneata şi sora dumitale sunteţi întruchipările graţiei şi ale ţinutei.

Annabel izbucni în râs, pur şi simplu, cu ochii strălucindu-i în timp ce îl privea pe tânăr.

— Bănuiesc că profesorul nostru de dans ar avea ceva de comentat asupra acestui lucru, răspunse acru Meredith. Sunt sigură că bietul om a ajuns la disperare de neputinţa noastră de a înţelege mişcările de bază ale cadrilului şi din cauza geniului nostru incredibil de a ne lovi una de cealaltă, în ciuda îndrumărilor lui.

Robert scoase un oftat exasperat.

— Ah, la naiba cu omul ăla! N-am întâlnit niciodată în viaţa mea un caraghios atât de afectat şi de pompos! Este groaznic, serios, să primeşti ordine jumătate de zi de la un negustor ţopăitor francez.

Silverton îşi scoase tabachera şi îi oferi o priză liniştitoare vărului său tulburat.

— Nu ştiam că iei lecţii de dans, Robert. Fără îndoială că asta este o abilitate pe care o stăpâneşti deja?

— Aşa aş zice, dragul meu prieten. Nu fac decât să le asist pe domnişoarele Burnley şi Annabel la lecţiile din reşedinţa Stanton. Bunica a insistat şi, trebuie să recunosc, cred că îmi prinde destul de bine să-mi petrec orele ţopăind

prin salon. Aruncă o privire scurtă prin care îi ceru iertare lui Annabel. Nu că nu sunt încântat să ajut în orice fel pot. Încântat, vă asigur.

Meredith îi făcu semn cu degetul.

— Nu vă cereţi scuze, vă rog, domnule Stanton. Dacă nu ar fi fost sprijinul dumitale, mă tem că Monsieur Renault ar fi şters-o înapoi, în Franţa, cu mult timp în urmă.

Aruncă o privire către Silverton, care o observa cu o expresie amuzată pe chip.

— Mă tem că bietul om este îngrozit de faptul că îi voi strivi picioarele. La urma urmei, este cu cel puţin şapte centimetri mai scund decât mine.

Cu toţii izbucniră în râs, în timp ce Meredith clătină din cap cu tristeţe.

— Trebuie neapărat să-mi păstraţi un vals la balul de la Lady Framingham, zise Silverton.

— Un vals! Milord, Monsieur Renault nu a reuşit încă să se convingă să încerce. Zice că mai întâi trebuie să încetăm să bocănim prin cameră ca un trib de sălbatici, înainte de a lua în considerare, măcar, să facem asta.

— Meredith, eşti o dansatoare minunată, exclamă Annabel. Ştii că eu sunt cea care nu se poate opri din râs destul cât să îi pot urma instrucţiunile.

— Ei bine, cine poate îndura să-l asculte pe parvenitul acela insuportabil! sări Robert în apărarea lui Annabel.

Meredith râse, mişcată de loialitatea aprigă a lui Robert faţă de sora ei.

— Ei bine, domnule Stanton, bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru faptul că voi fi scutită de regulile stricte de la Almack. În seara debutului lui Annabel acolo, mă voi gândi la voi toţi cu foarte multă milă, în timp ce voi petrece o seară liniştită acasă, alături de domnişoara Noyes şi de o carte bună.

— Demonstraţi judecata excelentă pe care o aveţi de obicei, doamnă, zise Silverton. Mi-aş dori doar să vă pot însoţi.

Privind-o pe Meredith, râsul din ochii lui strălucitor de albaştri se transformă încet în ceva mai adânc, mai intens.

— Şi nu am nicio îndoială, domnişoară Burnley, că, dacă aţi avea măcar o şansă, aţi umbri orice femeie de la Almack.

Vocea lui i se strecură pe şira spinării ca mângâierea unei bucăţi de catifea. Ochii ei rămaseră fixaţi asupra chipului lui şi nu îşi putu muta privirea. Simţurile i se ascuţiră până deveniră un punct, nemaivăzându-l decât pe el şi fierbinţeala din privirea lui, care o prinse în capcană atât de tare.

În momentul acela şi cu un sentiment înspăimântător de inevitabilitate, ea înţelese că ceea ce simţea faţă de el nu era doar o pasiune trecătoare de şcolăriţă ori o amorezare prostească a unei fete bătrâne. După toţi acei ani şi cu o certitudine care o înspăimânta, Meredith îşi dădu seama că se îndrăgostise nebuneşte şi iremediabil.

Capitolul 11

— Vino mai aproape, draga mea, şi lasă-mă să mă uit mai bine la tine!

Lady Stanton, înfăşurată într-un şal de dantelă, se aplecă în scaunul tapiţat cu mătase din salonul mic, dar elegant, alăturat apartamentului ei privat.

Bătrâna părea palidă şi ostenită. Era limpede că agitaţia şi entuziasmul care avuseseră loc până la debutul lui Annabel o epuizaseră. Generalul Stanton, întotdeauna îngrijorat de starea de sănătate şubredă a soţiei sale, insistase ca medicul ei să o examineze în dimineaţa aceea. Spre consternarea tuturor, doctorul Gates îi ordonase să rămână acasă timp de câteva zile de odihnă strictă.

Meredith se cutremură la gândul de a participa la balul Framingham fără Lady Stanton alături de ele, dar nu se putea face nimic pentru a remedia situaţia. Ea şi Annabel aveau să fie nevoite, pur şi simplu, să se descurce singure.

Lady Stanton le trimisese un bilet mai devreme,

cerându-le lui Meredith şi lui Annabel ca, înainte de bal, să treacă pe la ea. Meredith bănuia că aceasta dorea să le dea câteva sfaturi discrete, acum, când ziua fatidică sosise, în cele din urmă.

— Ah, fata mea dragă, strigă moale Lady Stanton în timp ce Annabel făcu încet o piruetă în faţa ei. Arăţi minunat. Mama ta ar fi fost foarte mândră de tine.

Fata era cu adevărat minunată în rochia ei de tul verde-deschis peste o mătase albă. Părul îi fusese tăiat după ultima modă şi adunat într-o aglomerare de bucle în creştetul capului. Şiruri de perle delicate i se împleteau în pletele roşcate, întregind aspectul eteric ce completa atât de bine silueta minionă a lui Annabel. Meredith era convinsă că nicio altă fată nu avea să iasă mai mult în evidenţă decât sora ei în seara aceea.

— Meredith, vino mai aproape, te rog! Vreau să mă uit mai bine şi la tine.

Traversă ascultătoare încăperea către Lady Stanton. Toate speranţele lui Meredith pentru seara aceea erau concentrate asupra surorii sale, dar nu putea nega plăcerea pe care o simţise atunci când îşi îmbrăcase rochia cea nouă. Trecuse mult timp de când nu mai purtase ceva atât de drăguţ şi se îmbrăcase cu mult mai multă grijă. Ba chiar o pusese pe Agatha să îi desfacă părul de trei ori înainte de a fi sigură că noua ei coafură se potrivea cum trebuie eleganţei subtile a rochiei.

— Rochia aceea este minunată, draga mea. Se potriveşte de minune culorii ochilor tăi.

Meredith îşi examină cu grijă înfăţişarea în oglinda mare fixată pe perete. Rochia ei era făcută din voal gri perlat, cu ornamente de mătase roz pe marginea corsetului şi pe mânecile minuscule. Purta pantofi de dans roz, asortaţi, şi mănuşi lungi, gri, făcute din cea mai fină piele de căprioară pe braţe. Agatha îi împletise panglici argintii în pletele strălucitoare şi câteva bucle negre îi cădeau artistic în jurul gâtului şi al umerilor.

După ce privi îndelung şi cu un ochi critic, decise că orice defect din tablou era rezultatul propriilor sale defecte

şi nu ale rochiei ori coafurii.

— Amândouă sunteţi uimitor de frumoase, şi mă aştept ca, până la sfârşitul serii, toţi bărbaţii din Londra să vă curteze. Ochii lui Lady Stanton sclipiră de veselie. Trebuie să aveţi grijă să nu frângeţi prea multe inimi la prima voastră ieşire.

— Vai, bunico, acum te porţi prosteşte. Sper doar că voi avea destui parteneri pentru diseară. Pur şi simplu mă înspăimântă ideea de a sta într-un colţ în timp ce toată lumea şopteşte în spatele palmelor despre demodată persoană retrasă de la ţară.

Annabel aruncă o privire pe lângă Meredith ca să se uite la propria imagine din oglindă, aranjându-şi buclele pentru a cel puţin zecea oară de când intrase în încăpere.

După vocea lui Annabel, Meredith putu să îşi dea seama că aceasta era foarte îngrijorată. Erau amândouă dureros de conştiente de cât de importantă era seara aceea pentru viitorul tinerei.

— Annabel, draga mea, te asigur că nu există absolut nicio şansă că aşa ceva să se întâmple. Pur şi simplu fii tu însăţi, şi toată lumea te va iubi, o asigură Lady Stanton cu un zâmbet pe nepoata ei. Ştiu că nu eşti obişnuită cu astfel de evenimente şi că simţi un pic de teamă, mai ales că eu nu pot fi cu tine în seara asta.

Annabel dădu solemn din cap, cu ochii căprui măriţi de apreciere faţă de importanţa evenimentului.

— Dacă ai vreo întrebare ori vreun dubiu despre orice, nu ezita să-i ceri sfatul lui Lady Silverton. O fi ea, poate, o femeie prostuţă în unele privinţe, dar nu cunoaşte nimeni mai bine lumea bună şi cum ar trebui să te comporţi printre membrii ei. Patronajul ei şi escorta nepotului meu sunt tot ceea ce-ţi trebuie pentru a face o primă impresie bună.

Meredith simţi fluturi în stomac la gândul că va petrece seara atât de aproape de Silverton. El şi mama lui aveau să sosească în curând la reşedinţa Stanton ca să le conducă la bal. Prezenţa lui, recunoscu în cele din urmă faţă de ea însăşi, era adevăratul motiv pentru care se îmbrăcase cu atât de multă grijă în seara aceea.

Alungă imediat gândul acela. Sentimentele ei ridicole faţă de Silverton nu aveau nicio importanţă, ci doar succesul lui Annabel.

— Verişoara mea, Lady Framingham, continuă Lady Stanton, a fost foarte amabilă să ne invite să folosim balul său anual ca pe o ocazie de a-ţi face debutul. Va face tot ce îi va sta în putinţă să te ajute, dar va fi foarte ocupată şi nu va putea avea grijă de tine. Dacă Lady Silverton nu este prin preajmă, atunci te poţi baza şi pe îndrumarea mamei lui Robert şi a Sophiei. Se poate avea încredere totală în judecata ei.

Lady Stanton ridică cu subînţeles din sprâncene la Annabel.

— Ştiu că eşti entuziasmată, draga mea, dar te rog să-ţi aminteşti că nu trebuie să vorbeşti peste masă, indiferent cât de interesantă ţi se pare compania aflată de pe cealaltă parte.

Annabel chicoti. Avea tendinţa deplorabilă de a uita regula strictă de a conversa doar cu cei aşezaţi direct lângă ea la cină.

— Da, bunico, promit.

— Meredith, mă aştept să o supraveghezi pe sora ta. Este foarte tânără, dar ştiu că tu eşti destul de înţeleaptă încât să nu te laşi orbită de prea mulţi tineri chipeşi şi de purtările lor măgulitoare.

„Nu”, se gândi Meredith simţind un junghi de vină, „doar de un marchiz fermecător şi viril”.

— Da, milady, răspunse ea, în acelaşi timp jurându-şi că nu avea să o scape din priviri pe Annabel întreaga seară.

— Ei bine, oftă Lady Stanton. Am făcut tot ce pot. Restul depinde de voi. Annabel, iubirea mea, te rog, vrei să mergi în bibliotecă să îi spui noapte bună bunicului tău? Aşteaptă să-ţi vorbească.

Annabel o sărută pe obraz pe bunica ei şi se grăbi să iasă din încăpere. Meredith ridică întrebător din sprâncene către Lady Stanton, care era limpede că dorea să îi vorbească între patru ochi.

— Meredith, ştiu că ai emoţii legate de seara aceasta

şi îmi pare foarte rău că nu voi fi cu voi.

— Milady, nu vă faceţi griji, vă rog. O voi supraveghea foarte strict pe Annabel. Ştiu cât de importantă este seara asta pentru viitorul ei.

— Da, draga mea, este importantă. Dar încearcă să nu te gândeşti prea mult la asta. Annabel va fi iubită oriunde merge, şi nu am nicio îndoială că în seara asta va atrage destul de mulţi admiratori.

Lady Stanton se ridică de pe scaun şi se îndreptă către măsuţa ei de toaletă. Aruncă o privire enigmatică către Meredith, care simţi un frison prevestitor strecurându-i-se pe şira spinării.

— Şi, chiar dacă Annabel nu va găsi un pretendent potrivit în perioada imediat următoare, nu trebuie să te îngrijorezi.

Meredith îşi încreţi sprânceana.

— Şi care este motivul, milady?

— Pentru că eu cred că o partidă excelentă poate fi aranjată pentru Annabel chiar în interiorul propriei noastre familii. Nu trebuie să depindem de capriciile pieţei căsătoriilor pentru a-i asigura viitorul.

— Vreţi să spuneţi una dintre propriile rude ale lui Annabel?

Sentimentul prevestitor pe care îl avu Meredith crescu şi mai puternic. Lady Stanton aprobă, dând din cap.

— Vă referiţi la Robert?

Observase în ultimele zile faptul că Robert devenise foarte ataşat de Annabel.

Bătrâna izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

— Dumnezeule, nu! Indiferent de ceea ce crede generalul, Robert este încă prea tânăr pentru a se căsători. Nu, există altcineva în familie care ar fi un soţ foarte bun pentru Annabel. Dar, din moment ce trebuie ca, mai întâi, să ia el însuşi decizia asta, nu voi spune mai multe. Doream doar să-ţi spun că nu trebuie să-ţi faci atât de multe griji. Familia noastră va avea grijă de viitorul lui Annabel, indiferent de ceea ce se va întâmpla în seara aceasta.

Pentru o clipă nesfârşită, creierul lui Meredith refuză

să funcţioneze. Auzi un ţiuit în urechi, iar podeaua se înclină sub picioarele ei. „Silverton”, se gândi ea. „Se referă la Lord Silverton”.

— Meredith, s-a întâmplat ceva?

Vocea lui Lady Stanton pătrunse până la ea.

— Nu… nu, milady. Sunt bine.

Meredith se strădui să se adune, deşi întreaga ei lume tocmai fusese răsucită ca un titirez.

Chiar i se putea întâmpla una ca asta? Oare chiar se îndrăgostise de un bărbat a cărui familie intenţiona ca el să se însoare cu sora ei? Faţă de ce altceva o mai orbise infatuarea ei prostească?

— Eşti sigură, draga mea? Pari foarte palidă.

Privirea ascuţită a lui Lady Stanton o studie.

— Mă gândesc doar la Annabel şi la viitorul ei, atâta tot, se grăbi Meredith să o liniştească pe bătrână.

Panica îi sfâşie pieptul. „Ah, Dumnezeule, te rog să nu laşi pe nimeni să-şi dea seama de ceea ce simt!”

— Păi, nu te gândi prea mult. Totul va fi bine. Acum, mergi la sora ta şi spune-i noapte bună generalului.

Meredith reuşi cumva să facă o reverenţă credibilă şi întinse orbeşte mâna după clanţă.

— A, şi, Meredith…

Privi peste umăr la Lady Stanton, întrebându-se mohorâtă ce alte revelaţii puteau să îi mai fie impuse în seara aceea.

— Nu uita să te distrezi.

Meredith dădu din cap şi evadă din încăpere. Reuşi să îşi croiască drum până la bibliotecă, deşi nu îşi aminti să fi făcut asta până când se trezi în faţa uşii. Înainte să apuce măcar să îşi recapete răsuflarea, lacheul deschise uşa şi se înclină în faţa ei de dincolo de prag.

— A, iată-te, bubui generalul Stanton cu vocea lui aspră. Am crezut că te-ai răzgândit şi ai decis să stai acasă, ca o femeie înţeleaptă, în loc să alergi prin tot oraşul cu nesăbuita mea nepoată.

Silverton se sprijini de biroul unchiului său, culmea eleganţei masculine în ţinuta sa impecabilă.

Meredith aproape că se împiedică când el se întoarse şi îi zâmbi. El îşi plimbă privirea peste trupul ei şi intensitatea brută a acelei priviri aprinse o căldură şovăielnică care se încolăci din stomacul ei în jos, până în vârful picioarelor.

Cum o putea privi în felul acela dacă plănuia să se căsătorească cu Annabel? Poate, se gândi, cu o rază slabă de speranţă, că înţelesese greşit spusele lui Lady Stanton. Poate că Excelenţa Sa avea în minte pe altcineva, în afară de Silverton, pentru Annabel.

— Serios, Arthur, exclamă Lady Silverton aşezată pe unul dintre scaunele înalte de piele. Cum poţi fi atât de demodat? Annabel are peste 17 ani, iar domnişoara Burnley este bine trecută de vârsta obişnuită la care ar fi trebuit să îşi facă debutul. Este mai mult decât potrivit să iasă în societate.

— Vârsta nu are nimic de-a face cu asta, replică tăios generalul. Este al naibii de lipsit de respect să chefuieşti peste tot, cu monstrul aflat din nou în libertate în Franţa.

— Desigur, ai dreptate, unchiule, interveni Silverton. Dar războiul continuă de atâţia ani, încât nu te poţi aştepta ca societatea să se oprească cu totul din mers. Nu putem decât să sperăm că Wellington şi aliaţii vor reuşi în curând să oprească avansul lui Bonaparte de-a lungul continentului, o dată pentru totdeauna.

Lady Silverton îl ignoră complet pe general în timp ce se ridică pentru a o întâmpina pe Meredith.

— Ei, domnişoară Burnley, arăţi foarte bine astă-seară. Şi Annabel, rochia ta mă face să cad în extaz! Meriţi să fii lăudată pentru gusturile tale excelente. Am toată încrederea că vei fi cea mai frumoasă fată de la balul Framingham.

Annabel zâmbi uşurată auzind lauda exuberantă a lui Lady Silverton. Se înţelegea extrem de bine cu marchiza văduvă, care o trata cu o afecţiune naturală.

Felul în care o trata pe Meredith era o cu totul altă problemă. Lady Silverton era foarte cu nasul pe sus, iar Meredith ştia că aceasta ar fi preferat să îi acorde protecţia

sa doar lui Annabel. Deşi nu era niciodată nepoliticoasă, de fiecare dată când vorbea cu Meredith, reţinerea rece din purtarea ei sugera o dezaprobare uşoară, dar limpede. Fără să vrea, o rănea faptul că îşi dăduse seama că Lady Silverton avea o impresie atât de proastă despre ea.

— Sunteţi gata, domnişoară Burnley? Domnişoară Annabel?

Zâmbetul atrăgător al lui Silverton le învălui pe amândouă în timp ce acesta îi acoperea umerii mamei sale cu eşarfa de voal împodobită cu paiete.

Meredith îşi aranjă degrabă propriul şal, iar Annabel zbură împrejurul biroului pentru a-şi săruta bunicul pe obraz. Acesta îi murmură aspru în ureche, dar privirea lui îngrijorată urmări silueta ei zveltă în timp ce ea se alătură celorlalţi, aflaţi lângă uşă.

— Ai grijă de ele, Silverton. Amândouă sunt prea verzi ca să aibă grijă de ele însele, şi îndrăznesc să afirm că vor intra în bucluc dacă cineva nu le ţine sub strictă supraveghere.

Silverton aruncă o privire către Meredith, ochii lui de cobalt fiind aproape negri în lumina pâlpâitoare a lumânării. Un zâmbet îi înălţă colţurile gurii, aproape ca şi cum se bucura de o glumă tainică.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, unchiule, răspunse el, cu o urmă de zâmbet în glasul bine-crescut. Nu le voi scăpa din ochi.

*

Meredith abia dacă auzi ceva la cină. Domnul în vârstă care şedea la stânga ei era un baronet cult, cu o pasiune pentru arta renascentistă. De îndată ce află că ea picta, începu să îi ţină prelegeri despre meritele şcolii flamande faţă de cea italiană. Ea încercă să fie atentă, dar masa nesfârşită cu incredibilul număr de feluri de mâncare trecu într-o ceaţă totală.

Din fericire, Silverton şedea la oarecare distanţă de ea, dându-i ocazia de a-şi reveni după călătoria scurtă, dar

devastatoare de la reşedinţa Stanton.

Acesta rămăsese tăcut de-a lungul întregii călătorii cu trăsura, studiind-o intens în timp ce mama lui şi Annabel sporovăiau prieteneşte. Chiar şi în lumina slabă a lămpilor din trăsură, ochii lui părură să o străpungă, şi era o imobilitate nefamiliară la el, care îi puse nervii pe jar.

La un moment dat, Meredith o văzu pe marchiză studiindu-şi fiul cu ochii îngustaţi şi cu o încruntare uşoară încreţindu-i fruntea. O expresie ciudat de îngheţată trecuse peste chipul lui Lady Silverton atunci când observă că acesta o privea atât de îndeaproape pe Meredith.

La sosirea lor în Grosvenor Square, contesa de Framingham îi adunase pe toţi într-un grup mare, şi Silverton nu se mai apropie de ea.

Dar cina luase sfârşit acum, iar gazda lor se ridicase ca să îşi conducă oaspeţii din sufragerie. Meredith respiră uşurată când îl văzu pe Silverton mergând în faţa ei, adâncit în conversaţie cu un bărbat chipeş, cu părul negru. Speră că el avea să fie prea ocupat cu prietenii lui pentru a-i acorda prea multă atenţie pentru tot restul serii.

În timp ce urca cu paşi uşori scara lată de marmură către sala de bal alături de bătrânul baronet, îşi dădu dintr-odată seama că Silverton urma să le invite cu siguranţă pe ea şi pe Annabel pentru cel puţin un dans.

Îşi înghiţi un icnet de surprindere când fluturii începură să-i zboare prin stomac. Parte din ea tânjea după atenţia lui, deşi îi provocă un sentiment teribil de dorinţă care ştia că nu putea fi niciodată satisfăcută. Un bărbat ca el – unul dintre marchizii de cel mai înalt rang din regat – nu putea niciodată să fie cu o femeie ca ea.

Ba şi mai rău, cum şi-ar fi putut permite să simtă astfel dacă exista cea mai mică posibilitate ca Annabel să se mărite cu el? Şi ce simţea Annabel faţă de el? Deşi era sigură că sora ei nu ştia nimic despre planurile bunicii sale, Meredith şi-o putu imagina cu uşurinţă pe Annabel îndrăgostindu-se de Silverton.

— Aveţi vreo problemă, domnişoară Burnley?

Meredith se oprise aproape de capul scărilor,

baronetul aşteptând răbdător lângă ea.

— Dumnezeule, nu, Sir Phillip, răspunse ea grăbit. Doar admiram frumuseţea acestei scări magnifice şi frescele neobişnuite de pe tavan.

Din fericire, bătrânul său companion nu găsi nimic ciudat în această explicaţie. În schimb, se aventură într-o descriere entuziastă a tipurilor de marmură italienească care fusese folosită la construirea măreţei scări şi a holului impunător de la intrare. Răsuflând uşurată, Meredith îi îngădui să o conducă până la intrarea sălii de bal, unde Annabel o aştepta nerăbdătoare.

Sora sa o aştepta în pragul uşii duble, cu ochii măriţi ca farfuriile admirând încăperea strălucitor luminată. Meredith se opri lângă Annabel, uimită de splendoarea ostentativă şi exuberantă a sălii de bal a contesei de Framingham.

Spaţiul imens era iluminat de câteva candelabre de cristal gigantice şi de o duzină de sfeşnice de aur plasate pe mese uriaşe de alabastru aflate lângă perete. Pereţii erau acoperiţi de paneluri de catifea bordo, înconjurate de damasc alb de satin, totul încadrat de muluri lustruite de aur. Draperiile erau din mătase stacojie, căptuşite cu tafta albă ca zăpada şi împodobite cu nenumăraţi franjuri şi ciucuri aurii. O friză elaborată se derula de-a lungul tavanului, etalând o adevărată junglă de frunziş pictat.

Şi de o parte şi de alta a uşilor erau doi lei gigantici de piatră, sculptaţi în aşa fel încât să pară gata să sară la oaspeţii naivi.

Pentru a întregi efectul fantastic, oglinzi uriaşe atârnau pe acele părţi din pereţi care nu erau acoperite de catifea, reflectând mulţimea strălucitoare într-o abundenţă fără de sfârşit de lumină şi culoare.

Era vulgar şi absurd, dar artistul din ea nu putu să nu răspundă la natura stimulantă a unui spectacol atât de copleşitor.

Annabel începu să râdă. Meredith zâmbi, inima ei tulburată fiind alinată de încântarea amuzantă a fetei.

— Vai, Dumnezeule mare! exclamă Annabel întinzând

mâna ca să o apuce pe a lui Meredith. Va fi distractiv!

Capitolul 12

Silverton medita melancolic. Se sprijinise de o coloană aurită masivă în colţul salonului de bal al lui Lady Framingham şi medita melancolic. El nu medita melancolic niciodată. Nu îşi încrucişa niciodată braţele la piept şi nu se încrunta abătut la prietenii lui atunci când aceştia încercau să îi vorbească.

Dar atunci când Nigel Dash trecu să îl salute, Silverton mai că nu se luă la harţă cu el. Vechiul lui prieten bătu iute în retragere, dar nu înainte să scoată un hohot înăbuşit de râs.

Silverton ştia că se purta ca un nebun, dar, în ceea ce îl privea, ea era cea care îl făcuse să se poarte astfel.

Sursa purtării sale neobişnuite aluneca în momentele acelea pe ringul de dans cu cel mai nou partener al ei. Rochia delicată de voal de mătase învăluia trupul lui Meredith ca o şoaptă, lipindu-se iubitor de toate locurile potrivite. Sânii ei albi apetisanţi se ridicau deasupra corsajului decoltat, lăsând la vedere ceea ce el consideră a fi o cantitate exagerată de carnaţie fină, tentantă.

Arăta ca o prinţesă, deşi în această versiune aparte a poveştii prinţesa nu era o inocentă modestă, ci o femeie voluptuoasă şi fermecătoare.

Însă nu se simţi ca prinţul din povestea lui Meredith. Silverton ştia că, în realitate, el era lupul mare şi rău şi nu dorea nimic mai mult decât să îşi înhaţe prada, să o arunce pe umăr şi să o ducă într-un colţ retras al grădinii, unde să o poată devora în pace.

Pufni la absurditatea imaginii şi la această luptă ridicolă de a-şi controla instinctele primare. Dar aşa îl făcea ea să se simtă: josnic şi primitiv. Nu se simţise niciodată în viaţa lui atât de primitiv, nici măcar la Eton, când fusese obligat să stâlcească în bătaie ocazional vreun coleg mai

mare care îl chinuia.

Din momentul acela, în care Meredith alunecase pe un nor argintiu în biblioteca unchiului său, se simţise copleşit de o foame nesăţioasă. Dansase deja de două ori cu ea, dar, dacă nu avea să îşi pună curând mâinile pe ea din nou, urma să înnebunească de gelozie şi frustrare.

Silverton se încruntă când se gândi la răspunsul ei faţă de el din timpul acelor dansuri. Când o invitase la dans, ea se ridicase de pe scaun cu entuziasm prietenesc, surâzând mai degrabă timid când el o condusese pe ring.

Dar, odată aflaţi acolo, ea se purtase ca un mânz agitat de fiecare dată când corpul lui îl atingea pe al ei în timp ce înaintau printre mişcările complicate ale dansului. Mâinile ei tremuraseră prin mănuşile ei fine de piele de căprioară şi zărise o îmbujorare febrilă care venea şi pleca de pe pielea ei netedă. Când dansurile luaseră sfârşit, păruse la fel de dornică să se întoarcă pe scaunul ei ca atunci când se ridicase de pe el.

Acum tot ceea ce putea face el era să privească cum o conduceau pe ringul de dans un bărbat după altul, plini de dorinţă.

Desigur, nu avea nicio motivaţie să joace rolul tontului gelos. Ar fi trebuit să se bucure de succesul lui Meredith din seara aceea.

Frumuseţea şi inteligenţa ei aveau să atragă, fără îndoială, cel puţin un bărbat care să îşi îndeplinească cu succes obligaţiile de soţ. Din moment ce el nu se putea căsători cu ea, de ce să îi poarte pică pentru oportunitatea ei de a-şi găsi un peţitor potrivit?

Dar, din punctul lui de vedere, în întreaga încăpere nu exista nici măcar un singur bărbat vrednic să cadă în genunchi la picioarele ei.

De asemenea se strădui să recunoască că făcea tot ce îi stătea în putinţă să ignore un sentiment deranjant de vină. Ar fi trebuit să discute cu Annabel, nu să viseze la sora ei ca un viţel lovit de dragoste. Tânăra dansase deja un cadril cu el, şi el ştia că ar fi trebuit să îi solicite un alt dans înainte ca balul să ia sfârşit.

Dar Silverton nu era interesat de Annabel, ca de nicio altă femeie din încăpere, de altfel. Nu îi păsa decât de Meredith.

Oftă de uşurare când viorile scârţâiră ultimele notele şi cotilionul luă, în cele din urmă, sfârşit. Meredith făcu o reverenţă partenerului său, contele de Trask, care o conduse de pe ring ca să se alăture din nou lui Annabel şi lui Robert.

Când mâna contelui urcă şi atinse uşor spatele lui Meredith, Silverton simţi un impuls neaşteptat de a-l sugruma. Se îndepărtă de lângă coloană şi se îndreptă cu paşi mari de-a latul încăperii, pentru a li se alătura celorlalţi.

— Ah, Silverton, iată-te. Trask îl întâmpină cu un zâmbet prietenos. Mă întrebam unde te-ai ascuns.

— Sunt sigur că nu te întrebai deloc, din moment ce te înfăşurai cu totul în jurul celei mai frumoase femei din încăpere, replică Silverton.

Ochii lui Meredith se lărgiră. Sprânceana stângă a lui Trask ţâşni în sus, iar zâmbetul îi îngheţă pe chip.

În timp ce Silverton se uita urât la cel mai vechi prieten al său, reflectă pentru o clipă asupra faptului că Trask era unul dintre puţinii oameni de nădejde din viaţa lui. Însă în momentul acela avea dubii puternice că s-ar fi putut baza pe încrederea contelui. Văzuse felul în care Trask o privise pe Meredith. Ştia ce însemna asta şi îl făcea să îşi dorească să îl azvârle afară şi să se dezlănţuie.

Silverton recunoscu amar că nu exista ceva mai primitiv decât asta.

Cei doi bărbaţi se măsurară din priviri preţ de încă o clipă, înainte ca Trask să zâmbească larg şi să se îndepărteze uşor de Meredith.

— Sfinte Dumnezeule, omule, exclamă contele, ce naiba e în neregulă cu tine? Arăţi de parcă ai dori să pocneşti pe cineva chiar pe ringul de dans. Mama ta încearcă iar să te oblige să faci turul obişnuit al debutantelor cu creier de găină?

Ochii întunecaţi ai lui Trask luciră poznaş. Meredith

privi neliniştită de la un bărbat la celălalt, o uşoară îmbujorare umbrindu-i obrajii ca de fildeş.

Silverton strânse scrâşnind din dinţi ca să împiedice replica usturătoare pe care prietenul său o merita cu vârf şi îndesat.

— Trask, n-am nici cea mai vagă idee la ce te referi.

Contele îşi dădu ochii peste cap, dar îşi ţinu gura, hotărând în mod clar că era vremea să sune retragerea.

Înainte ca situaţia să se deterioreze şi mai mult, orchestra începu să cânte acordurile de deschidere ale primului vals al serii. Trask făcu o plecăciune graţioasă, dar firească asupra mâinii lui Meredith.

— Vă rog să mă iertaţi, domnişoară Burnley, sunt promis lui Lady Randolph pentru vals.

Îl salută pe Silverton din cap şi se îndepărtă să o caute pe voluptuoasa contesă despre care toate bârfele pretindeau că era cea mai nouă amantă a lui Trask.

Meredith aruncă pe furiş o privire către Silverton, cu obrajii încă îmbujoraţi de o nuanţă fermecătoare de roz. Când îi întâlni ochii, îşi muşcă buza de jos şi se întoarse iute să vorbească cu Robert.

— Domnule Stanton, din moment ce trebuie să stăm deoparte în timpul valsului, speram să vă pot convinge să mă însoţiţi la vasul cu punci.

Robert îi oferi imediat braţul.

— Voi fi încântat, domnişoară Burnley.

Meredith îi zâmbi lui Annabel şi se strădui, se gândi Silverton, să evite privirea lui. Îl enerva faptul că ea părea atât de dornică să îl lase singur cu sora ei.

Aruncă o privire către Annabel. Aceasta stătea tăcută lângă el, bătând din pantoful ei micuţ în timp ce privea melancolic la dansatorii care alunecau în timpul valsului. Ea îi surprinse privirea şi râse.

— Da, ştiu că nu ar trebui să fiu atât de invidioasă, dar pare atât de distractiv, nu-i aşa?

— Da, foarte enervant, aşa-i? aprobă el binevoitor. Dar de îndată ce patroana de la Almack vă va da permisiunea, veţi putea valsa după placul inimii. Şi când o

vor face, sora dumitale va putea să vi se alăture fără nicio restricţie.

Annabel dădu din cap, ridicând privirea către el cu o încredere totală, inocentă.

— Sunt sigură că aveţi dreptate, milord, ca întotdeauna.

Silverton simţi un alt junghi de vină străpungându-i pieptul. Annabel era cu adevărat o fată frumoasă, dulce, şi el spera al naibii de tare ca ea să nu se fi îndrăgostit de el.

El îşi întoarse capul şi cercetă încăperea, căutând-o pe sora ei. Ştia că ar fi trebuit să se concentreze asupra lui Annabel, dar Meredith era un magnet care îi atrăgea întreaga atenţie. Îi descoperi cu uşurinţă trupul înalt, graţios din roiul plin de culoare care o înconjura.

Silverton observă că şi alţi câţiva bărbaţi păreau să fie conştienţi de Meredith, urmărind mişcările ei în încăpere cu un interes vădit. Drept răspuns, fălcile i se încleştară şi o uşoară ceaţă roşie îi acoperi ochii.

— Meredith pare să se distreze, nu-i aşa?

Silverton îşi întoarse brusc capul către Annabel, care îl studia cu o scânteiere veselă în ochi. Îi răspunse zâmbindu-i trist.

— Da, cu siguranţă că aşa pare.

— Mă bucur atât de mult. Mă îngrijorează faptul că Meredith sacrifică atât de multe pentru mine. Îi este dor de casa noastră din provincie, deşi nu-mi spune niciodată nimic despre asta.

— Sunt sigur că amândurora vă este dor. Dar, pentru orice eventualitate, nu este posibil să vă întoarceţi la Swallow Hill pentru o vreme. Dumneata eşti mai în siguranţă aici, iar asta este cel mai important pentru sora dumitale.

— Da, ştiu.

Annabel arăta solemn, urmându-i cu privirea pe sora ei şi pe Robert în timp ce aceştia se îndreptau către masa cu răcoritoare.

Căzură amândoi în tăcere. Silverton nu se putu gândi la niciun subiect de conversaţie, aşa că hotărî să îi pună o

întrebare care îl tot frământa de câteva zile.

— Domnişoară Annabel, ezit să aduc în discuţie un subiect neplăcut, dar aţi mai auzit sau aţi mai avut de-a face cu unchiul ori cu vărul dumitale? Sper că îmi veţi spune imediat dacă va fi cazul.

Ea clătină viguros din cap.

— N-am auzit nimic de la unchiul Isaac, slavă Domnului! Cred că Jacob va veni în vizită cândva în cursul săptămânii viitoare, dar ştiţi deja asta. Sunt sigură că Meredith ar fi trimis imediat după domnia voastră dacă ar fi avut vreo teamă.

— Mă bucur să aud asta.

De fapt, Silverton avea mai multe întrebări despre purtarea bizară şi violentă a lui Isaac Burnley. Şovăise să atingă subiectul, mai ales atunci când fetele se pregăteau să îşi facă debutul. Dar, pe măsură ce trecea timpul, simţea o nevoie crescândă să discute pe îndelete cu Meredith despre familia ei. Poate că avea să reuşească să o facă atunci când vărul ei, Jacob, urma să vină în oraş. Acum, că se gândea la asta, ar putea chiar să insiste să fie prezent şi în timpul acelei vizite.

Îşi chinuia creierul să se gândească la o modalitate de a o întreba pe Annabel despre natura relaţiei dintre Meredith şi Jacob, când muzica luă sfârşit. Aruncând o privire către masa cu răcoritoare, observă că Meredith şi Robert vorbeau acum cu Sophia. Trask, care părea să o fi abandonat pe Lady Randolph, merse să li se alăture.

Silverton fu dintr-odată cuprins de dorinţa de a bea un punci roz, îndoit cu apă.

— Domnişoară Annabel, aţi dori să beţi un pahar cu punci alături de sora dumitale?

Annabel îi arătă gropiţele din obraji.

— Ar fi minunat, milord.

Îşi croiră încet drum pe marginea sălii de bal pline până la refuz, ajungând lângă ceilalţi chiar la timp pentru a întrerupe o ceartă între Sophia şi Trask.

Silverton nu se putu abţine să nu zâmbească larg văzând-o pe tânăra lui verişoară împungând cu arătătorul ei

subţire umărul masiv al contelui. Cunoscându-l pe Trask din copilărie, aparent Sophia nu simţea nicio jenă în a-i ţine o prelegere, deşi el era cu nu mai puţin de nouă ani mai în vârstă decât ea.

— Sincer, milord. Mătuşilor dumitale le este dor să te vadă. Au trecut luni întregi de când aţi fost la Bath, iar ele sunt foarte conştiente de fiecare săptămână care trece şi în care nu reuşeşti să-ţi faci datoria faţă de ele.

— Ah, la naiba, Sophie, mormăi Trask. De ce nu poţi să-ţi vezi de treaba ta?

— Aş fi fericită să-mi văd de treabă dacă dumneata ţi-ai vedea de a dumitale, răspunse ea cu glas dulce care nu îi ascunse prea mult voinţa de fier.

Trask se uită urât la ea, dar Sophia îl ignoră, zâmbind în felul acela vag în care o făcea atunci când nu purta ochelarii. Robert se strâmbă compătimitor către conte atunci când sora lui se întoarse ca să vorbească cu Meredith.

— Afurisită fată, nu-i aşa? zise el pe cel mai amabil ton imaginabil. Cel mai bine este să faci cum spunea ea, altfel nu va înceta niciodată.

— Eşti fratele ei mai mare, Stanton, mormăi Trask. De ce nu o împiedici să-şi bage nasul în treaba altora?

— Am încercat, Dumnezeu ştie că am încercat. Robert ridică din umeri cu un aer degajat. Dar nu ascultă de nimeni, nici măcar de mama.

— Păi, ar trebui să o educe cineva, exclamă iritat Trask.

— Simte-te liber să încerci, dragul meu. Numai să nu ai aşteptări prea mari.

— Salut, Trask, nu te-am văzut de-o veşnicie. Nigel Dash se apropie şi îl bătu pe spate pe conte. Ce se întâmplă, bătrâne? Arăţi de parcă ai fi înghiţit o viespe.

Silverton şi Robert izbucniră în râs.

— Poate că asta s-a întâmplat, spuse Trask printre dinţi.

Nigel păru ameţit pentru o clipă, apoi ridică din umeri şi se întoarse să se adreseze doamnelor.

— Domnişoară Sophia, arătaţi foarte la modă astă-seară. Şi, trebuie să spun, domnişoară Burnley, domnişoară Annabel, amândouă arătaţi excelent, de asemenea. Şi, domnişoară Annabel, v-am văzut dansând cadrilul. Aţi fost cea mai elegantă doamnă de pe ring. Nu ştiu cum de aţi reuşit amândouă să o scoateţi la capăt într-un timp atât de scurt.

Meredith îi zâmbi lui Nigel în timp ce îşi flutură uşor evantaiul din argint şi dantelă.

— Sunteţi amabil, domnule Dash, dar meritul îi aparţine lui Lady Stanton. Ştiu că generalul este strategul familiei, dar priceperea Excelenţei Sale de a conduce şi de a organiza o campanie sunt demne de însuşi Wellington. Nu am fi putut ajunge atât de departe într-un timp atât de scurt fără îndrumarea abilă a domniei sale.

Meredith îl privi poznaş pe Silverton pe sub genele ei negre şi dese. Acea privire simplă fu destul pentru a-i încinge sângele din vene.

— Şi, continuă ea, amuzamentul luminându-i ochii fumurii, când Excelenţa Sa dă o comandă, suntem cu toţii obligaţi să ne supunem. Corect, Lord Silverton?

Silverton se strădui să îşi adune gândurile, care păruseră să se fi evaporat sub impactul privirii ei fermecătoare.

Pe când viorile începură să cânte măsurile de deschidere ale următorului vals, se obligă să îşi mute privirea înainte de a se face complet de râs. Din fericire, Sophia şi Trask se certau din nou, oferindu-i distracţia necesară să se adune.

— Milord, nu este de ajuns să mergi să le vizitezi la Bath o dată la şase luni!

Sophia îşi puse mâinile în şolduri, sfredelindu-l pe conte cu privirea.

— Ah, Sophia, te rog să o laşi baltă, replică tăios Trask. Poate că dacă te duc pe ringul de dans o să încetezi.

— Mă îndoiesc, cugetă Robert în timp ce Annabel chicoti lângă el.

Ignorându-l pe Robert şi apucând mâna Sophiei,

contele o târî pe ringul de dans.

— Dar nu văd nimic fără ochelari! strigă ea în timp ce se lăsă condusă de el.

— Nu vei avea nevoie, mormăi Trask drept răspuns.

O trase în braţele lui şi o purtă pe întreaga lungime a sălii de bal.

— Auziţi, domnişoară Annabel, din moment ce nu putem valsa, poate aţi dori să dăm o raită împrejurul încăperii?

Robert îi oferi galant braţul verişoarei sale.

— Ah, asta ar fi foarte revigorant!

Annabel îi trimise o bezea surorii sale şi plecă să se plimbe cu Robert, în căutarea distracţiei.

Silverton îşi reîntoarse atenţia asupra lui Meredith. Aceasta se uita cu jind la dansatorii care se învârteau pe ring într-o spirală de materiale lucioase şi bijuterii strălucitoare. Un oftat mic, melancolic, îi scăpă de pe buze. Dintr-odată, el nu mai putu rezista. Trebuia să o ia în braţe în clipa aceea, altfel ar fi înnebunit.

Îşi strecură cu blândeţe mâna înmănuşată pe braţul lui Meredith şi îi luă mâna. Ea se cutremură la atingerea lui.

— Lord Silverton, începu ea, dar vocea i se stinse când văzu expresia de pe chipul lui.

Îl privi îndelung, respiraţia ieşindu-i de pe buzele întredeschise mult prea rapid.

— Domnişoară Burnley. Îi zâmbi de sus în timp ce îi ţinu mâna cu o strângere posesivă. Îmi acordaţi onoarea acestui vals?

Ea rămase cu gura căscată din cauza surprizei. Lui Silverton îi veni să râdă; părea să aibă talentul de a o face să uite de bunele maniere. Dar amuzamentul îi dispăru când limba ei roz ieşi, şi ea îşi umezi buza de jos cu o mişcare nervoasă.

— Eu… eu… se bâlbâi ea, cu ochii cutreierând întreaga încăpere.

Nigel, care era sprijinit alene de perete, se îndreptă. Îngrijorarea luă locul expresiei blajine obişnuite de pe chipul lui.

— Stephen, bătrâne, începu el.

Silverton nu făcu decât să îi arunce o privire, iar următoarele cuvinte se stinseră pe buzele lui. Silverton se întoarse către Meredith, al cărei trup părea în întregime înţepenit de tensiune.

— Ei bine, domnişoară Burnley, dăm deoparte orice precauţie? Îi zâmbi convingător. Cât de rău ar putea să fie? La urma urmelor, nu sunteţi o debutantă necoaptă ca sora dumitale.

Ceva intens îşi făcu apariţia fii ochii ei, o expresie care aproape părea a fi durere. Bărbia i se ridică şi, pentru un moment încărcat, îi susţinu privirea cu ceea ce el putu să jure că era sfidare. Apoi însă chipul ei se înmuie cu o vulnerabilitate nostalgică şi dulce care îi făcu inima să-i sară din piept. Buzele ei tremurară într-un zâmbet orbitor în timp ce păşi încrezătoare în braţele lui.

Trupul lui se trezi brusc la viaţă la atingerea căldurii ei mătăsoase, şi o trase aproape de el în timp ce se învârti lin în prima întoarcere. Ea lăsă să îi scape un oftat micuţ, dar voluptuos de satisfacţie, cu ochii visători şi dezorientaţi în timp ce îşi permise să se relaxeze în timp ce dansa. Totul dispăru, în afară de senzaţiile date de faptul că o strângea atât de aproape – foşnetul moale al rochiei ei care se înfăşură în jurul picioarelor lui şi apăsarea blândă a mâinii ei care se odihnea uşor pe umărul lui.

Fără niciun avertisment, Silverton avu o viziune a acelei mâini zvelte înlănţuite strâns pe după gâtul lui, cu trupul ei gol lungit sub el în palul uriaş de mahon de pe moşia lui din Kent.

Clipi des, luat prin surprindere. Desigur, era absolut rezonabil să aibă fantezii aprinse legate de Meredith. Dar ceea ce îl sperie fu limpezimea absolută a acelei imagini cu ea în vechiul şi venerabilul pat matrimonial al familiei.

Chiar atunci şi acolo, Silverton ştiu că nu se putea căsători niciodată cu Annabel, indiferent ce ar fi avut de spus mătuşa Georgiana.

Inspiră adânc. Meredith îşi înălţă privirea, cu sprâncenele ridicate într-o întrebare nerostită. Silverton îşi

dădu seama că o strângea prea tare, aşa că îşi înmuie strânsoarea în timp ce se învârteau lent de-a lungul încăperii. Căută un comentariu inofensiv ca să risipească tensiunea fizică ce creştea necontenit înăuntrul lui.

În timp ce se învârteau în spatele încăperii, o zări pe Annabel care se sprijinea de braţul lui Robert, râzând vesel în timp ce privea chipul tânărului. Meredith urmă direcţia privirii lui.

— Annabel se simte minunat, exclamă ea. N-am văzut-o niciodată atât de însufleţită ca astăzi.

Silverton îi privi îndelung pe cei doi veri ai lui, care se plimbau prin mulţime. Era foarte ciudat că nu observase niciodată cu adevărat cât de fericiţi erau Annabel şi Robert unul în compania celuilalt. De fapt, păreau să scânteieze pur şi simplu de viaţă de fiecare dată când erau împreună.

— La fel şi Robert, răspunse el gânditor. Este amuzant, dar de fiecare dată când este cu Annabel se poartă ca şi cum ar fi fost lovit în cap. Orice urmă de raţiune pe care o are pare să i se scurgă prin urechi direct pe podea.

O expresie încremenită trecu peste chipul lui Meredith, ca şi cum gândul acela nu îi trecuse niciodată prin minte. Se răsuci în braţele lui ca să privească cu atenţie tânărul cuplu înainte de a-şi ridica îndoielnic privirea spre el.

— Într-adevăr?

El dădu solemn din cap, străduindu-se să nu i se vadă pe chip zâmbetul.

— Este dus cu pluta, bietul băiat. Încep să bănuiesc că este absolut înnebunit după sora dumitale. Să nu uităm, l-a convins să mulgă o vacă.

Fu invadat de un val imens de uşurare când îşi dădu seama că Robert ar fi putut fi soluţia la problema lui Annabel de a-şi găsi un soţ. La urma urmei, un văr ar putea fi la fel de bun ca şi celălalt.

Meredith păru şocată, apoi însă îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Avea un râs plin, gutural – nu chicotitul afectat al unei domnişoare nervoase –, iar el se

mândri cu senzualitatea răguşită a răspunsului ei. Câteva capete se răsuciră ca să îi privească, dar lui nu îi păsa. Îşi strânse îmbrăţişarea în jurul ei în timp ce o avântă în răsucirea de final a valsului.

Cum muzica luă sfârşit, o opri uşor. Obrajii ei erau îmbujoraţi de efort, iar ochii îi scânteiau de o bucurie pe care o văzuse rareori la ea. Îi strecură mâna pe sub braţul lui şi o însoţi înapoi spre locul în care sora ei stătea cu Robert. Annabel sporovăia cu Sophia şi cu mama ei, care tocmai li se alăturase. Nigel era şi el acolo, antrenat într-o conversaţie şoptită cu Trask, care îl privi pe Silverton cu o expresie de surpriză pe chipul său întunecat.

— Ah, dragii mei, iată-vă! exclamă doamna Stanton. Nu mi-am dat seama că dansaţi vals. Trebuie să recunosc, Stephen, mă surprinzi.

Mama lui Robert şi a Sophiei era în acelaşi timp şi grijulie, şi amabilă şi îşi acorda cu uşurinţă afecţiunea prietenilor copiilor săi. La auzul mustrării blânde, o privire mâhnită estompă expresia fericită de pe chipul lui Meredith.

— A fost vina mea, mătuşă Agnes, interveni mieros Silverton. Ştii că nu pot rezista niciodată când este vorba despre un vals.

— Aşa este, mamă, aprobă grăbit Robert. Nu are niciun rost să faci tărăboi pentru asta.

— Ah, dragii mei copii, protestă doamna Stanton. Nici măcar nu aş visa să fac tărăboi! Doar că... ei, nu contează. Este vremea cinei şi ar trebui să mergem de pe-acum dacă dorim să prindem o masă. Lady Framingham invită întotdeauna atât de mulţi oameni încât este un miracol că nu suntem cu toţii călcaţi în picioare.

Înaintară prin înghesuiala de trupuri către uşile care duceau către încăperea în care se lua cina. Meredith şi Annabel, care îşi înlănţuiseră braţele, fură dintr-odată înghiontite de mulţime şi împinse într-un domn în vârstă şi însoţitoarea acestuia, o femeie cu o înfăţişare impresionantă şi cu o expresie severă pe chip. Silverton se opri din drum îngheţat atunci când îşi dădu seama că

femeia era doamna Drummond-Burrell, cea mai rece şi mai critică dintre patroanele de la Almack.

— Vai, vă cer scuze! Meredith zâmbi către femeia cu chip aspru. Sper din suflet că nu v-am călcat pe picior.

Domnul păru a fi gata să o liniştească când glasul pătrunzător al doamnei Drummond-Burrell răsună clar pe deasupra mulţimii gălăgioase.

— Ce maniere! Chiar mă întreb unde va ajunge lumea asta când contesa de Framingham îngăduie unei vânzătoare vulgare să participe la un astfel de eveniment. Mă întreb ce mai urmează? Jur, nu înţeleg cum poate să îndure generalul Stanton să aibă în casa lui creatura aceea obraznică.

Mulţimea din jurul lor se cufundă în tăcere. Apoi cineva râse, şi zarva reîncepu pe un ton şi mai ridicat în timp ce remarca aspră traversă iute încăperea. Buzele lui Silverton se retraseră într-un mârâit, iar el începu să împingă, făcându-şi drum prin mulţime către Meredith. Ea şi Annabel fuseseră copleşite şi nu mai mişcau, chipurile pălindu-le de uimire şi de mândrie rănită.

Silverton se uită la expresia crudă, satisfăcută, a doamnei Drummond-Burrell şi dori să o ucidă. Intenţia probabil că fu evidentă pe chipul lui, pentru că Trask îşi făcu brusc apariţia alături de el şi îl apucă de braţ.

— Încearcă să nu fi complet nesăbuit, îi şuieră în ureche prietenul său. Ai făcut destule pagube pentru o singură seară. Lasă-i pe Nigel şi pe Robert să le conducă pe fete la masă, iar noi îi vom urma.

Nigel luă cu blândeţe braţul lui Meredith şi o conduse, discutând vesel în timp ce o duse grăbit prin uşile sufrageriei. Annabel îi urmă, cu Robert şi Sophia alături, aflaţi într-o poziţie protectoare.

Trask strânse din nou braţul lui Silverton, ca un ultim avertisment, înainte de a-i da drumul.

— Ei, bătrâne, le urmăm pe doamne? întrebă contele cu glas jovial, ca şi cum nu se întâmplase nimic, ca şi cum lumea lui Meredith nu se prăbuşise cu câteva clipe în urmă, chiar în auzul ei.

Ochii lui Silverton cercetară mulţimea. Putu deja să vadă şi să audă bârfele răutăcioase crescând ca un val respingător. Nu avea de ales, trebuia doar să se lase dus de el. Mai târziu, când furia neagră din capul lui urma să scadă, avea să îşi dea seama exact cum să le aducă pe Meredith şi pe Annabel înapoi într-o poziţie sigură.

Răspunzând privirii calme a lui Trask, Silverton se strădui să adopte atitudinea de încredere în sine rece care îi prinsese atât de bine de-a lungul anilor petrecuţi în mijlocul înaltei societăţi.

— După tine, dragul meu Trask, zise el calm. Ia-o înainte!

Capitolul 13

Meredith era oarbă, surdă şi mută. Zgomotul, mulţimea sufocantă a oamenilor, culorile haotice care se învârteau în jurul ei, totul se stinsese într-o ceaţă gri şi silenţioasă. Singurul lucru pe care îl putea auzi erau bătăile inimii ei, care îi împingea sângele prin vene într-o năvală furioasă, neliniştită.

Când văzuse privirea şocată din ochii lui Annabel, când o văzuse pălind ca şi cum ar fi fost trăsnită, Meredith simţise o străfulgerare de furie atât de puternică încât ameţise.

Lady Stanton o avertizase. Îi spusese că lumea bună avea să fie aspră, că nimic nu îi mulţumea mai mult decât remarcile sarcastice reci şi bârfele distructive, care, pentru existenţa lor, păreau la fel de necesare ca mâncarea şi băutura. Dar până când nu auzise vorbele rostite cu cruzime picând ca veninul de pe buzele femeii cu înfăţişare aspră, nu înţelesese niciodată cu adevărat.

Poate că ea şi Annabel fuseseră prea ocrotite. Toţi cei pe care îi întâlniseră până atunci fuseseră, dacă nu buni, cel puţin corecţi şi politicoşi. Acum îşi dădu seama că fusese tratată cu atâta grijă datorită lui Lady Stanton. Totul

fusese un şiretlic politicos şi, cu prima ocazie în care se aventuraseră să iasă fără protecţia bătrânei, mica lor fantezie plină de speranţă fusese spintecată cu precizia lamei unui pumnal.

Dacă nu fantezia lui Annabel, atunci cel puţin a ei. Cât de nesăbuită fusese să îi îngăduie lui Lady Stanton să o convingă să vină aici în seara aceea!

Oricât de cruzi ar fi fost oamenii aceia, ceea ce o durea cel mai tare era faptul că dezastrul serii fusese din propria ei vină. Îşi lăsase garda jos. Îşi permisese să se lase legănată de frumuseţea şi de veselia evenimentului şi de farmecul înşelător al încăperilor magnifice.

Cel mai rău, îl lăsase *pe el* să o ademenească. Pentru un moment glorios, permisese sentimentelor pe care le avea faţă de Silverton să iasă la suprafaţă, ca el şi toată lumea să le poată vedea. Meredith se pierduse în căldura albastră a ochilor lui şi îşi îngăduise să creadă că totul chiar însemnase ceva.

Şi, pentru un moment brutal de stupid, îşi permisese să îşi imagineze că ar fi putut să aibă o viaţă alături de el. Că ea era cea pe care el o dorea, nu pe Annabel. Când el o prinsese şi o lipise de trupul lui puternic, apoi o răsucise pe ringul de dans, crezuse că orice putea fi posibil.

Nu avea să mai facă niciodată acea greşeală.

— Domnişoară Burnley, luaţi loc, vă rog!

Glasul liniştitor al lui Nigel alungă gândurile negre.

— Permiteţi-mi, vă rog, să vă aduc dumitale şi surorii dumitale ceva răcoritor.

Meredith se forţă se zâmbească în timp ce el o conduse către un scaun fusiform aurit, din lemn de cireş. Trăgând tremurător aer în piept, o căută în cele din urmă cu privirea pe Annabel. De dragul surorii ei, trebuia să înfrunte umilinţa publică care o făcuse să dorească să fugă din Londra şi să nu mai privească niciodată în urmă.

Annabel o urmase îndeaproape în salonul de protocol al lui Lady Framingham, care fusese transformat într-o sufragerie în care se putea lua masa pentru cele câteva sute de oaspeţi. Braţul Sophiei înconjura talia lui Annabel,

în timp ce aceasta şoptea uşor în urechea fetei. Sora ei părea ciudat de inexpresivă când i se alătură lui Meredith la măsuţa aşezată lângă un paravan chinezesc şi câteva ferigi mari aflate în ghivece.

Nigel alesese bine; aveau cât se putea de multă intimitate în condiţiile date.

Meredith luă mâna surorii sale.

— Te simţi bine, draga mea? întrebă ea, încercând să îndepărteze din glasul ei grija pe care o simţea faţă de Annabel.

Privirea lui Annabel se focaliză tăios, şi expresia ciudată din ochii ei explodă într-o pasiune furioasă. Când vorbi, articulă cu grijă fiecare cuvânt:

— Îmi vine s-o ucid pe femeia aceea pentru ce a spus despre tine. Dacă aş fi avut un pistol, aş fi împuşcat-o eu însămi.

Meredith rămase cu gura căscată la sora ei, venindu-i dintr-odată să râdă isteric în timp ce răspunse privirii fioroase. Se strădui să îşi stăpânească râsul şi încercă să îi răspundă lui Annabel cu calmul ei obişnuit:

— Nu, iubito, nu trebuie să fii atât de supărată. Nu-mi pasă de ce a spus despre mine. Îmi pasă doar de efectul pe care îl va avea asupra ta. Încearcă să nu-ţi faci griji. Lady Stanton va şti ce este de făcut.

Annabel clipi des din gene şi dădu aprobator din cap, trupul ei tremurând din cauza efortului de a-şi menţine calmul. Vina o arse pe Meredith ca o torţă aprinsă. Nu avea să dea vina decât pe ea însăşi dacă starea sănătăţii surorii ei urma să se înrăutăţească din nou din cauza evenimentelor din seara aceea.

Mângâind mâna lui Annabel, observă că doamna Stanton vorbea cu Robert reţinut, dar într-o manieră urgentă. Fiul ei dădu din cap, aruncă o privire îngrijorată spre Annabel, apoi părăsi încăperea. Meredith presupuse că mama lui îi dăduse instrucţiuni să ceară să le fie adusă trăsura. În ceea ce o privea, eliberarea din această îngrozitoare mică dramă nu putea veni destul de curând.

— Dragile mele fete, zise amabil doamna Stanton, nu

vom mai rămâne decât câteva momente. Robert a plecat să aranjeze să ne vină trăsura. Veţi bea amândouă câte un pahar de punci în timp ce eu voi discuta cu unele dintre cunoştinţele noastre, apoi vom pleca.

Femeia mai în vârstă atinse cu blândeţe obrazul lui Annabel.

— Te rog, copila mea, încearcă să îţi revii, o încurajă ea. Cel mai bun lucru pe care îl putem face acum este să părem cât se poate de indiferente. Doamna Drummond-Burrell nu este admirată de toată lumea. Este îngrozitor de cu nasul pe sus şi sunt mulţi care sunt de părere că purtarea ei este capricioasă şi nemiloasă.

Cu acele vorbe reconfortante, se îndepărtă în grabă.

Meredith fu în acelaşi timp surprinsă şi impresionată de felul abil în care gestionase situaţia doamna Stanton. În ultimele câteva minute, îşi dăduse seama că aprecierea lui Lady Stanton faţă de caracterul cumnatei sale fusese corect pe bună dreptate. Acum, când avusese câteva momente să reflecteze asupra situaţiei, îşi dădu seama că purtarea doamnei Stanton fusese complet opusă de cea a lui Lady Silverton, care părea să fi dispărut. Dat fiind faptul că marchiza acceptase să le fie însoţitoare, lui Meredith i se păru alarmant că aceasta le abandonase.

Rămase alături de Sophia şi de Annabel într-o tăcere frământată până când Nigel reveni, urmat de un lacheu care căra o tavă cu pahare de punci şi şampanie.

— Asta vă va face să vă simţiţi mult mai bine, exclamă el din toată inima.

Meredith se forţă să ia o gură din punciul cu gheaţă, deşi gâtlejul îi era atât de strâns, încât abia reuşi să îl înghită.

Când ridică privirea să îi mulţumească lui Nigel pentru bunătatea lui, îi observă pe Silverton şi pe Trask croindu-şi drum prin încăperea aglomerată către masa lor. Inima ei, care tocmai începuse să îşi recapete ritmul stabil, îi bătu dureros în piept şi începu să o ia la goană.

Pentru un observator oarecare, Silverton arăta la fel de calm şi de rece ca întotdeauna, în aparenţă nepăsător la

nenumăratele priviri furişe şi la conversaţiile şoptite care îi urmau înaintarea calmă prin încăpere. Meredith îşi dori cu înverşunare să fi avut talentul lui de a-şi păstra imperturbabil stăpânirea de sine.

Dar, pe când el se apropia de masa lor, îi zări ochii; aceştia luceau de o furie ţinută cu greu în frâu, privirea lui fiind fixată asupra ei.

Privirea i se înceţoşă, stomacul i se răsuci de o nelinişte rece care făcu ca greaţa să i se ridice în gâtlej. Fusese atât de îngrijorată din cauza lui Annabel, încât încă nu se gândise la reacţia lui la evenimentele ce avuseseră loc în seara aceea. Nu numai că se umilise pe ea însăşi, d comportamentul ei nepotrivit îl stânjenise şi pe el, în mod evident.

Meredith nu ştia de ce o invitase la vals, iar el nu ar fi trebuit să o facă, dar vina era a ei pentru că cedase atât de uşor tentaţiei. Îi promisese lui Lady Stanton că avea să supravegheze buna purtare a lui Annabel şi, cu toate acestea, propria ei purtare fusese nechibzuită şi necuviincioasă. Din cauza slăbiciunii ei, Silverton trebuia să îndure bârfa şi defăimarea cot la cot cu ea. Fu convinsă că el era la fel de dezgustat de ea cum era ea însăşi.

Meredith se întoarse şi îşi fixă cu disperare privirea asupra lui Annabel. Nu se putea uita la el, nu putea îndura să vadă în ochii lui dezaprobarea care era sigură că se afla acolo. Mai mult ca orice, lucrul acesta i-ar fi sfărâmat calmul fragil.

Nu mai era nimic de făcut, trebuia doar să adune peticele zdrenţuite ale demnităţii ei şi să aştepte cât putea de răbdătoare ca seara aceea să ia sfârşit.

Aşa că aşteptă şi, câteva minute mai târziu, Robert şi mama acestuia veniră să îi ia pe toţi ca să se ducă acasă, în sfârşit.

*

Silverton privi îndelung la spatele trăsurii familiei Stanton încercând din toate puterile să îşi ascundă

frustrarea crescândă de marna lui şi de prietenii acesteia. Expresia de suferinţă de pe faţa albă a lui Meredith, când încercase să o ajute să urce în trăsură, îl izbi ca o lovitură fizică. Ba şi mai rău, ea îşi smulsese mâna din a lui ca şi cum ar fi fost înţepată de o insectă. Ridica un zid în jurul ei, şi lui nu îi veni să creadă cât de iute se evaporase, în aerul rece al nopţii, intimitatea din ce în ce mai mare dintre ei.

Îşi înăbuşi un geamăt. Cu doar o oră în urmă, trupul ei cald se cuibărise în braţele lui în timp ce o învârtea în cercuri leneşe de-a lungul podelei sălii de bal. Îşi pusese întregul farmec şi întreaga energie în încercarea de a o fermeca şi reuşise dincolo de cele mai nebuneşti aşteptări ale lui. Meredith se topise de parcă ar fi fost făcută special pentru el: mlădioasă, suplă şi infinit de receptivă la cea mai uşoară atingere a mâinii lui. Se desfătase cu sunetul râsului ei, un val clocotitor de ameţeală care curgea ca mierea prin venele lui. Avea râsul unei curtezane, plin şi gutural, şi îl făcuse să se gândească la toate felurile în care dorea să o posede.

Silverton observase capetele altor dansatori întorcându-se ca să se holbeze la ei, dar ca un nebun ce era, nu îi păsase. Se concentrase în întregime asupra ei, şi toată Londra ar fi putut să ardă până în temelii atâta vreme cât Meredith rămânea în braţele lui.

— Stephen, trăsura noastră a sosit.

Vocea mamei lui îl aduse brusc înapoi la realitate. Îi puse o mână pe cot, ajutând-o să urce în interiorul pluşat al trăsurii. Urcând după ea, se simţi epuizat şi iritat peste măsură de absurditatea jalnică a vieţii lui sociale. Se aşeză cu zgomot pe locul său, pregătit să mediteze melancolic în tăcere pe durata scurtei călătorii până acasă, în timp ce mama lui se avântă în obişnuita ei turuială bârfitoare despre evenimentele serii.

Silverton închise ochii şi încercă să o ignore, dar menţionarea numelui lui Meredith îl smulse din reveria lui sumbră. Ascultă cu o consternare crescândă criticile neaşteptate şi ascuţite ale mamei lui legate de Meredith şi, prin urmare, de propria lui purtare scandaloasă.

— Serios, nimeni nu poate fi surprins de remarca doamnei Drummond-Burrell. Annabel este o fată foarte dulce, dar mi se pare că purtarea domnişoarei Burnley este foarte îndrăzneaţă şi destul de frivolă.

Chicoti răutăcios în timp ce îşi aşeză fără astâmpăr brăţările de aur îngrămădite în jurul încheieturilor.

— Jur, practic se poate simţi mirosul prăvăliei pe ea. Stephen, cum Dumnezeu de te-ai hotărât să dansezi cu domnişoara Burnley de trei ori, nu doar o dată? Era cât pe-aci să mor pentru tine. Mă cutremur când mă gândesc la ce trebuie să spună despre asta prietenii tăi.

Mama lui oftă dramatic, strecurând o privire iscoditoare spre locul în care el şedea atât de tăcut.

— Ce ghinion pentru Annabel, ca de altfel pentru noi toţi, să fim împovăraţi de o astfel de rudenie nefericită.

Tâmplele începură să îi zvâcnească ascultând tonul ranchiunos din vocea mamei sale, de obicei luminoasă şi şoptită. Nu îl criticase niciodată, cel puţin nu în mod direct. Şi îl înfuria să o audă denigrând-o pe Meredith, care era, în mod atât de clar, o doamnă din toate punctele de vedere care contau.

Chipul marchizei se întrezărea în lumina intermitentă care se revărsa prin ferestrele trăsurii, aruncată de lămpile pe gaz. Avea pe buze un surâs mic şi plin de cruzime. Îl privea cu un aer de satisfacţie înfumurată care îi atrase atenţia cu mai multă putere decât vorbele ei.

Seara evoluase într-o serie de revelaţii, şi cea mai surprinzătoare în momentul acela era reacţia mamei lui faţă de Meredith. Îi veni să se ia la şuturi pentru purtarea lui nechibzuită.

Uitându-se cu ochii îngustaţi la mama sa, îşi domoli furia care se aprinsese înăuntrul lui. Nu îşi pierduse niciodată cumpătul în faţa mamei sale. Exasperarea era o emoţie pe care o simţea adesea în compania ei şi, uneori, frustrarea. Dar niciodată mânia. Însă cruzimea ei meschină faţă de Meredith îi puse la încercare limitele răbdării.

Privind-o cum se juca cu bijuteriile ei, îşi dădu seama că reacţia ei fusese probabil la fel cu a tuturor persoanelor

aflate la bal, mai ales a marilor doamne.

Silverton închise ochii şi clătină din cap. Fusese atât de absorbit de propriile emoţii şi atât de distras de nefericirea lui Meredith încât nu reuşise să observe cum trebuia reacţia înaltei societăţi la mica lor scenă ruşinoasă. Cuvintele mamei lui arătau extrem de clar că Meredith se afla într-un bucluc foarte mare.

Înjură în sinea lui, dându-şi seama cât de nedrept fusese atât faţă de Meredith, cât şi faţă de Annabel. Era atât de obişnuit ca lumea să se învârtă după bunul lui plac şi după nevoile lui, încât rareori se gândea la consecinţele propriei lui purtări. Însă situaţia *lor* era precară, şi ele erau cele care aveau să sufere din cauza aroganţei lui.

Era un măgar, se gândi posomorât, şi trebuia să facă ceva ca să îşi îndrepte greşeala înainte ca Meredith şi Annabel să fie compromise, încă nu era sigur cum să facă asta, dar, cel puţin, putea să o împiedice pe mama lui să pună paie pe foc în scandalul aflat încă la început.

— Vina îmi aparţine, mamă, zise el, întrerupându-i fără milă vorbăria absurdă. Domnişoara Burnley doar a fost politicoasă şi a acceptat să danseze cu mine. Boala lungă a surorii ei şi situaţia lor domestică dificilă le-a făcut imposibilă mişcarea în cercurile înaltei societăţi. Orice gafă pe care au făcut-o ar trebui să fie complet justificabilă.

Ochii mamei lui se măriră de nesiguranţă. Răspunse privirii ei, pironind-o neiertător.

— Sper, continuă el cu glas rece, că vei fi destul de înţelegătoare şi vei trece cu vederea orice mică eroare din partea lor. De fapt, s-ar putea presupune că, din moment ce ai fost însoţitoarea lor în seara asta, orice şoaptă de scandal s-ar putea să planeze asupra ta.

Simţi un sinistru val de satisfacţie când ea îşi înghiţi o exclamaţie de disperare.

— În plus, doamna Drummond-Burrell nu este genul de femeie pe care mi-aş dori ca mama mea să o imite. Este insuportabil de arogantă, rău intenţionată şi plictisitoare. Îi evit compania de câte ori pot. Corectează-mă dacă greşesc, dar întotdeauna am avut impresia că şi tu faci la fel.

Se cufundă în tăcere, susţinând privirea mamei sale în timp ce trăsura înainta iute de-a lungul străzilor pustii din Mayfair. Silverton nu reuşi cu uşurinţă să îşi dea seama ce însemna expresia de pe chipul ei, dar putu să ghicească cât de surprinsă şi de consternată fusese de mustrarea lui neaşteptată. O tratase întotdeauna cu un respect afectuos, dar acum îşi făcuse înadins vocea şi purtarea atât glaciale, cât şi distante, ca să o şocheze şi să o facă să îi asculte dorinţele.

Funcţionă.

— A, desigur, fiule. Îşi flutură îngrijorată genele. Am toată simpatia din lume faţă de acele biete, dragi fete. Te poţi baza pe mine să împiedic orice bârfă care ar putea apărea în urma evenimentelor din seara asta. Ai perfectă dreptate. A fost foarte urât din partea doamnei Drummond-Burrell să facă atâta vâlvă pentru o nimica toată. La urma urmelor, era un bal privat, şi nu e ca şi cum nu s-ar fi dansat vals la Almack în ultimii doi ani. Este din cale-afară de ridicol!

— Mulţumesc, mamă, zise Silverton, îngăduind unui strop de căldură să i se strecoare din nou în glas. Ştiam că mă pot baza pe tine.

Ea schimbă iute subiectul conversaţiei. El nu prea ascultă. Se simţi din nou copleşit de un val de oboseală şi de frustrare. Se lăsă pe pernele de catifea şi răsuci pe toate părţile evenimentele serii în minte, întrebându-se cum, mai exact, avea să repare totul – de dragul lui Meredith.

Capitolul 14

Meredith nu dorise să se dea jos din pat în dimineaţa aceea. De fapt, dorea să fi putut să se încuie în dormitorul ei şi să nu mai iasă timp de o săptămână. Noaptea îi fusese mizerabilă şi agitată şi se trezise târziu, cu ochii înceţoşaţi şi cu o durere de cap. Abia ajunsese în salonul pentru micul dejun din micuţa lor vilă de pe Mayfair, când sosise

chemarea imperativă din partea lui Lady Stanton.

Acum ea şi Annabel se aflau din nou în camera de garderobă a Excelenţei Sale, dar starea de spirit era foarte diferită de cea din seara trecută.

Meredith îşi sprijini capul de fereastra din firida alcovului, oftând în timp ce privea grădina. Geamul rece îi linişti tâmplele care îi bubuiau. Annabel vorbea liniştit şi în şoaptă cu bunica ei, dar Meredith nu găsi energia de a fi atentă la ceea ce spunea sora ei. Şi apoi, ştia deja totul şi nimic din ceea ce s-ar fi spus nu ar fi aruncat o lumină favorabilă asupra situaţiei.

Adevărul era că se făcuse de tot râsul. Îşi pusese familia într-o lumină proastă, îşi dezvăluise sentimentele unui bărbat care nu ar fi putut niciodată să i le împărtăşească şi pusese în pericol şansele pe care sora ei le avea pe piaţa căsătoriilor înainte ca acestea să fi început să se materializeze măcar.

Ba şi mai rău, Meredith era acum sigură că Annabel urma să fie nevoită să se mărite cu Silverton, indiferent dacă voia sau nu. Dacă scandalul era atât de rău pe cât părea să fie, putea fi imposibil să găsească un soţ pentru sora ei cât de repede aveau nevoie. Purtarea nechibzuită a lui Meredith putea fie să grăbească căsătoria lui Annabel cu un bărbat pe care poate că nu îl iubea, fie să o pună în pericol din partea unchiului Isaac.

Şi, deşi Meredith putea îndura orice atât timp cât Annabel se afla în siguranţă, numai se frânse la gândul că Silverton ar putea deveni soţul surorii ei.

Oftă din nou şi întoarse spatele imaginii liniştitoare a tufelor de trandafiri ale lui Lady Stanton, pentru a înfrunta întrebările cărora nu avea habar cum să le răspundă. Londra era ca o ţară străină pentru ea, şi îşi pierduse speranţa că avea să fie vreodată în stare să îi descifreze codurile sociale opace şi neiertătoare.

Şi nu avea nicio idee cum să îşi explice propriile acţiuni fără să îşi divulge sentimentele pentru Silverton în faţa mătuşii lui. Meredith se rugă să aibă stăpânirea de sine pentru a-şi justifica purtarea într-o manieră cât de cât

raţională. Nu putea şi nu dorea să trădeze încrederea familiei Stanton în ea purtându-se ca o fată nechibzuită şi îndrăgostită.

Annabel se scufundă în tăcere. Îi surâse uşor lui Meredith, mult mai calmă acum, când scăpase de povară în faţa bunicii ei.

De fapt, răspunsul lui Annabel fusese cea mai mare surpriză din toată treaba asta. După izbucnirea iniţială pe care o avusese în sufragerie seara trecută, fata reacţionase la evenimentele neplăcute cu mult mai puţină agitaţie decât se aşteptase Meredith. Dormise bine şi păruse liniştită, ba chiar veselă de dimineaţă, fiind mai îngrijorată pentru sora ei decât pentru ea însăşi. Meredith se minună de nou descoperita abilitate a lui Annabel de a lăsa deoparte lucruri care cu doar puţin timp înainte ar fi devastat-o.

Lady Stanton îi zâmbi lui Meredith şi bătu cu palma locul de pe canapea ca o invitaţie de a lua loc alături de ea.

— Nu trebuie să mai zici nimic, draga mea, zise ea în timp ce Meredith se aşeză lângă ea. Sora ta şi doamna Stanton mi-au spus totul.

Bătrâna îi luă mâna şi o ţinu în poala ei. I-o mângâie cu blândeţe, ca şi cum ar fi alinat un copil speriat. Meredith găsi atingerea moale infinit de liniştitoare.

— Îmi pare foarte rău că a trebui să fii supusă unei purtări atât de aspre şi de nemiloase. Ochii albaştri decoloraţi ai Excelenţei Sale luciră de mânie justificată. Doamna Drummond-Burrell este o femeie extrem de mândră, care are impresia că numai ea este cea care ştie cine ar trebui acceptat de societate şi cine nu. Dar, după cum ţi-a explicat aseară doamna Stanton, nu este admirată de toată lumea, şi sunt sigură că putem calma această mică furtună cu minimum de agitaţie.

Aruncă o privire către nepoata ei, care le privea cu multă atenţie.

— Meredith, ştiu că nu te-ai aşteptat niciodată să primeşti o invitaţie la Almack.

— Nu, Excelenţă. Nici nu m-am aşteptat la asta şi nici

nu mi-am dorit-o. Sper doar că nu i-am ruinat şansele lui Annabel de a primi una.

Lady Stanton chicoti şi o bătu pentru o ultimă oară pe mână înainte de a-i da drumul.

— Nu cred ce avem de ce să ne facem griji pentru asta. Lady Cowper este o prietenă dragă şi are un talent deosebit de a linişti neînţelegerile dintre patroane. Ştiu că va dori ca Annabel să primească o invitaţie. Şi, ca să spunem adevărul, doamna Drummond-Burrell a avut întotdeauna o slăbiciune faţă de general. Sunt sigură că acesta poate fi convins să ne ajute şi să o facă să se răzgândească.

Ochii lui Annabel se lărgiră de surpriză, iar Meredith aproape că izbucni în râs la ideea că generalul Stanton ar fi putut da naştere unor emoţii mai delicate în femeia cumplită pe care o văzuse în seara anterioară.

Lady Stanton ridică din umeri la această ironie.

— Ştiu că este absurd. Se datorează faptului că amândoi sunt atât de cârcotaşi. Ea nu are, desigur, inima bună a generalului.

În ciuda nefericirii sale, lui Meredith îi veni iar să izbucnească în hohote de râs, dar nu îndrăzni sub privirea atentă a lui Lady Stanton.

— Cum va reuşi bunicul să ne ajute?

Annabel îşi înclină capul, curioasă.

— Deocamdată nu contează. Trebuie să mai cuget un pic la asta, dar sunt sigură că putem aranja afacerea aceasta neplăcută într-un mod absolut satisfăcător. Vă interzic, dragile mele, să mai pierdeţi timp făcându-vă griji pentru asta.

Annabel se strâmbă, fiind limpede că dorea să mai pună întrebări, dar fu evident că Lady Stanton încheiase subiectul. Bătrâna merse până la nepoata sa şi îi mângâie obrazul.

— Acum dă-i bunicii tale un sărut şi coboară în bibliotecă, la general. Te aşteaptă. Doresc să discut cu sora ta pentru câteva minute.

Annabel ezită, şi fruntea i se încreţi de îngrijorare

când se uită la Meredith.

— Haide, Annabel, porunci Lady Stanton cu voce blândă. Meredith va veni şi ea în curând.

— Coboară, draga mea, o îndemnă Meredith. Sunt câteva lucruri pe care aş dori să le discut cu Excelenţa Sa. Totul va fi bine.

Annabel le privi cu suspiciune preţ de încă un moment, apoi capitulă, fără tragere de inimă.

— Ei bine, să nu întârzii, zise ea. Ai promis că vom merge la magazinul modistei în după-amiaza asta, ţii minte?

Meredith zâmbi la auzul avertismentului evident din glasul tinerei. Annabel o adora pe bunica ei, dar nu ar fi îngăduit nimănui, nici măcar lui Lady Stanton, să o supere pe preaiubita ei soră mai mare. Loialitatea lui Annabel fu ca un balsam liniştitor turnat peste străfundurile rănite ale inimii sale.

După ce fata părăsi încăperea, Lady Stanton îşi îndreptă întreaga atenţie asupra lui Meredith.

— Annabel te iubeşte foarte mult.

— Da, Excelenţă. Afecţiunea şi loialitatea ei înseamnă totul pentru mine. Viaţa mea ar fi goală fără ea.

Lady Stanton o cercetă din priviri pentru o clipă nesfârşită, ochii ei străpungând-o pe Meredith cu o agerime neplăcută.

— Da, ştiu, răspunse ea în cele din urmă, aşezându-se din nou pe canapea.

Lady Stanton nu o invită să ia loc din nou alături de ea. Meredith începu să simtă că era un copil neascultător pe cale de a fi mustrat, îşi aminti limpede cum stătea în dormitorul mamei sale vitrege, în aşteptarea unei mustrări blânde, dar ferme, după ce comisese o farsă copilărească. Excelenţa Sa avea aceeaşi expresie pe chip ca Elizabeth Burnley în nenumăratele ocazii în care Meredith se purtase urât.

Amintirea mult iubitei sale mame vitrege, combinată cu vina pe care o simţea din cauza propriei purtări, o copleşi. Lacrimi îi înţepară dosul pleoapelor, dar se forţă să

le alunge, clipind. Nu avea să se poarte ca un copil. Urma să accepte, cu multă graţie, orice critică şi să fie de acord cu orice acţiuni erau necesare pentru a-şi repara greşelile.

Dintr-odată, Lady Stanton izbucni în râs.

— Meredith, te rog, arăţi ca o şcolăriţă care se teme că va fi trimisă la culcare fără masa de seară. Te asigur, situaţia nu este chiar atât de sumbră pe cât crezi.

Meredith se holbă surprinsă la femeia în vârstă, dar, când văzu amuzamentul adevărat de pe chipul lui Lady Stanton, tensiunea din propriii umeri începu să scadă.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, doamnă.

Încercă să răspundă cu un zâmbet, dar ştiu că eşuase mizerabil. Amuzamentul lui Lady Stanton se stinse în timp ce clătină din cap.

— Eu sunt cea care trebuie să-ţi ceară scuze, Meredith. Chiar nu este vina ta. Nu am fost acolo să am grijă de voi şi, la urma urmelor, asta a fost prima voastră apariţie la un bal. Era firesc să aibă loc unele erori.

Liniile de pe chipul femeii în vârstă deveniră aspre.

— Trebuie însă să recunosc că, din nefericire, sunt dezamăgită de Lady Silverton. Din ce mi-a spus Annabel, pare că aceasta v-a abandonat aseară. Mă aşteptam la mai mult din partea ei.

Ochii calzi ai lui Lady Stanton căpătată o culoare rece albastră. Arătau atât de asemănători cu ai lui Silverton încât Meredith se simţi pentru o clipă dezorientată. Aceeaşi expresie o văzuse pe chipul lui atunci când se îndreptase cu paşi mari către ea în sufragerie, cu o seară în urmă. Amintindu-şi, un fior micuţ i se prelinse pe şira spinării.

Rămase tăcută. Deşi nu îi venea să o apere pe marchiză, femeia era mama bărbatului pe care îl iubea, iar Meredith nu avea să o critice.

— Totuşi, ceea ce nu pot înţelege, continuă Lady Stanton pe un ton meditativ, este motivul pentru care Silverton te-a invitat la vals, din moment ce ştia că patroanele de la Almack încă nu-şi dăduseră acordul. Purtarea lui mi se pare complet inexplicabilă şi intenţionez să aflu de ce a făcut-o când va sosi aici în dimineaţa asta.

Meredith nu ştiu ce era mai rău: faptul că Lady Stanton avea să îl întrebe pe complicele ei de ce dansase cu ea, ori faptul că ar putea fi nevoită să îl înfrunte atât de curând.

— Vai, nu, milady, icni ea, inima începând să îi zvâcnească panicată, sunt sigură că, pur şi simplu, nu s-a gândit. Discutam cu toţii şi stăteam în picioare degeaba când orchestra a început să cânte valsul. A fost doar o cerere stupidă şi spontană. Nu s-a vrut a fi nimic rău.

Ochii lui Lady Stanton se îngustară suspicios. Meredith simţi o dorinţă copleşitoare de a deschide fereastra şi de a se arunca în tufele de trandafiri. Câteva oase rupte ar fi fost infinit mai preferabile faţă de umilirea pe care o simţi în clipa aceea.

— Simt sigură că nu a dorit să-ţi facă rău, dar este foarte evident faptul că nu gândea limpede, replică Lady Stanton. Nu doresc deloc să te fac să te simţi prost, draga mea, dar cred că este necesar ca nepotul meu să-şi explice acţiunile într-un mod care să mă satisfacă.

Meredith începu din nou să protesteze, apoi îşi muşcă limba, obligându-se să tacă. Nu făcea decât să se expună pe ea însăşi dacă avea să continue să aducă obiecţii care, oricum, aveau să fie ignorate.

— Meredith, nu este nicio cale de a pune această întrebare fără să te necăjesc, aşa că te voi întreba, pur şi simplu. Ai dezvoltat un ataşament faţă de nepotul meu?

Meredith îşi închise ochii. Ar fi trebuit să ştie că nu avea cum să scape de simţul ager de observaţie al lui Lady Stanton, la fel cum în copilărie nu reuşise să îşi ascundă secretele faţă de mama ei vitregă. De altfel, se gândi amarnic, sentimentele ei faţă de Silverton erau atât de evidente, încât fusese limpede oricui ar fi privit destul de atent.

— Lady Stanton, spuse ea, urând tremurul din glas, nu prea ştiu cum să răspund unei astfel de întrebări. Atât Annabel, cât şi eu îi datorăm lordului Silverton foarte multă recunoştinţă. Prietenia domniei sale înseamnă totul pentru noi.

— Da, da, ştiu toate astea, o întrerupse nerăbdătoare Excelenţa Sa. Nu eşti o copilă, Meredith. Ştii ce întreb. Te-ai ataşat de Silverton?

Meredith ştiu că nu ar fi răspuns la întrebare nici dacă i-ar fi pus cineva un pistol la tâmplă. Abia dacă îşi putea explica sentimentele haotice ei înseşi. Şi apoi, infatuarea ei stupidă oricum nu avea să ducă la nimic. Nu avea niciun rost să discute situaţia cu un alt suflet – nici cu Lady Stanton, nici măcar cu sora ei.

— Milady. O privi direct în ochi pe femeia în vârstă. Eu şi Annabel vom fi întotdeauna recunoscătoare pentru prietenia nepotului domniei voastre.

Îşi pecetlui buzele, jurând în tăcere că nu avea să mai rostească niciodată o vorbă legată de acest subiect.

Sprâncenele lui Lady Stanton se arcuiră în timp ce continuă să o examineze. Meredith răspunse privirii cu o expresie impasibilă, hotărâtă să îşi păstreze ultimele rămăşiţe ale mândriei rănite.

Foarte neaşteptat, Lady Stanton dădu din cap, aparent satisfăcută de răspunsul ei.

— Foarte bine, draga mea, îţi voi respecta intimitatea. Dar, ca fiinţa cea mai apropiată de o mamă pe care o ai pe lumea asta, mă văd obligată să-ţi dau un sfat.

— Desigur, milady, răspunse Meredith încercând să nu scrâşnească din măsele.

— Ca o regulă generală, o doamnă nu ar trebui niciodată să îşi dezvăluie sentimentele faţă de un bărbat până când nu este în stare să-şi dea seama care sunt sentimentele *lui* faţă de ea. Este cea mai sigură modalitate de a-şi păzi propria inimă şi de a se proteja de comentarii inoportune.

Deşi Lady Stanton părea înţelegătoare, Meredith îşi dori ca persoana imaginară care îi ţinea pistolul la tâmplă să tragă o dată şi să termine cu toate.

— Desigur, acesta este un sfat general, nu se aplică neapărat la tine.

— Nu, sigur că nu, oftă Meredith.

— Ei, ajunge cu subiectul acesta! exclamă cu

însufleţire Lady Stanton. După cum am mai spus, nu ai de ce să te îngrijorezi pentru seara trecută. Voi avea eu grijă, şi poţi să fii sigură că Annabel nu va păţi nimic din cauza asta.

— Mulţumesc, milady.

Meredith încercă să pară recunoscătoare, aşa cum se cuvenea, dar tot ce îşi dorea era să zboare din încăpere cât se putea de iute. Dacă ar fi fost posibil, ar fi ieşit din reşedinţa Stanton şi ar fi continuat să meargă, să ajungă cât putea de departe de Londra şi de Silverton.

În uşă se auzi o bătaie nerăbdătoare. Nervii ei întinşi săriră pur şi simplu la auzul zgomotului neaşteptat.

— Intră, zise Lady Stanton, părând uşor surprinsă.

Uşa se deschise, şi Silverton păşi în încăpere. Se apropie de mătuşa lui şi execută o plecăciune corectă, dar grăbită.

— Te rog iartă-mi întreruperea, mătuşă Georgiana, zise el cu voce întretăiată. I-am spus lui Tolliver că mă voi prezenta singur.

*

Silverton se opri din drum când auzi exclamaţia scurtă, înăbuşită, din spatele lui. Se învârti pe călcâie, ochii capturându-i imediat pe ai ei. Dar Meredith îşi coborî capul şi îşi feri iute privirea.

Faptul că ea refuză în continuare să îl privească în ochi îl făcu să se simtă în acelaşi timp extrem de frustrat şi de hotărât. Era destul. Seara trecută o lăsase să plece fără nicio vorbă, dar astăzi avea să o facă să înţeleagă că nu avea niciun motiv pentru care să îl evite.

— Stephen!

Tonul de atenţionare al mătuşii sale îl rechemă la realitate. Fără să îşi dea seama, începuse să se îndrepte spre Meredith. Se strădui să se întoarcă spre Lady Stanton, ale cărei trăsături erau red din cauza dezaprobării.

— Iartă-mă, mătuşă dragă, mi-am uitat manierele în dimineaţa asta.

Se aplecă să sărute mâna pe care ea i-o întinsese.

— Bună dimineaţa, nepoate. Îţi mulţumesc pentru că ai răspuns atât de iute biletului meu. Nu m-am gândit că te voi vedea atât de dimineaţă.

Silverton reflectă la natura urgentă a chemării mătuşii sale. Presupusese deja amploarea iritării ei din tonul corect şi rece al scrisorii pe care i-o trimisese. Acum îl numise nepot, lucru pe care nu îl făcea decât atunci când era extrem de nemulţumită. Ştiind că îl aştepta o mustrare, spera doar că aceasta nu avea să aibă loc în faţa lui Meredith.

Nu era ca şi cum ar fi învinuit-o pe mătuşa lui dacă aceasta i-ar fi împuiat urechile. Amintirea felului în care se purtase la balul lui Lady Framingham îl ţinuse treaz o mare parte din noapte – o bună parte în bibliotecă, îngurgitând o cantitate generoasă de coniac, în speranţa că avea să îl ajute să doarmă. Totul avusese drept rezultat doar o durere cumplită de cap. Se trezise de dimineaţă simţindu-se mai neliniştit şi mai iritat decât îşi amintea să fi fost vreodată.

Silverton reuşi să scoată la iveală un zâmbet, speră el, linguşitor; trebuie să fi eşuat lamentabil, pentru că Lady Stanton continuă să îl privească încruntată.

— Doamnă dragă, ştii că întotdeauna sunt la porunca dumitale.

Ea scoase un „hm” neobişnuit şi morocănos şi aruncă o privire către Meredith.

— Stephen, poţi să îi urezi bună dimineaţa domnişoarei Burnley, porunci ea.

El păşi încet spre Meredith, care părea gata să evadeze din încăpere cu prima ocazie. Când se opri direct în faţa ei, ea îşi ridică, în cele din urmă, capul. Întâlni privirea lui cu o demnitate hotărâtă şi rănită care îi strânse inima.

— Cum vă simţiţi astăzi, domnişoară Burnley?

Trebui să se străduiască să lase la o parte asprimea din glasul lui, pentru că durerea din ochii ei îl făcu să îşi dorească să spargă ceva.

— Sunt bine. Vă mulţumesc pentru grijă, milord.

Glasul îi fu atât de moale şi de distant, încât lui îi veni să o scuture şi să o frângă în braţele sale, în acelaşi timp. Îi atinse uşor bărbia.

— Nu prea cred, zise el. Mie îmi păreţi foarte palidă.

La atingerea mâinii lui, ochii ei alunecară şi se fixară într-un punct undeva, peste umărul lui.

— Sincer, domnule, zise ea foarte ceremonios. Chiar mă simt foarte bine.

El îşi coborî mâna.

— Şi domnişoara Annabel cum se simte în dimineaţa asta? Sper că evenimentele din seara trecută nu au avut efecte neplăcute.

Gândul la Annabel şi la sănătatea ei fragilă fusese unul dintre lucrurile care îl ţinuseră treaz întreaga noapte.

Ea îi aruncă o privire, reuşind să îi zâmbească uşor, dar sincer.

— Annabel este bine, zise ea. Slavă Domnului, este în toane bune astăzi. Meredith inspiră nesigur, dar îl privi direct în ochi. Lord Silverton, doream să vă spun cât de rău îmi pare că v-am stânjenit ieri-seară pe domnia voastră şi pe mama dumneavoastră. Nu am nicio scuză…

Glasul i se stinse, şi ea tăcu, în mod evident fiind prea umilită să continue.

Ruşinea întunecă argintul lustruit al frumoşilor ei ochi. Asta îl făcu să simtă cum i se sfâşie inima.

— Domnişoară Burnley, exclamă el, nu trebuie să vă neliniştiţi. Eu sunt cel care ar trebui să vă ceară scuze. Nu aţi făcut nimic rău, în timp ce eu m-am purtat cu adevărat prosteşte. Dacă veţi rămâne în încăpere, o veţi auzi cu siguranţă pe mătuşa mea aplicându-mi o corecţie binemeritată.

La auzul vorbelor lui, expresia tensionată din jurul ochilor ei începu să se destindă.

— Nu încercaţi să înfrumuseţaţi prea mult ceva ce nu a fost decât un eveniment dezagreabil, dar neînsemnat, o linişti el. Totul va fi bine, promit.

Jură în sinea lui că avea să facă tot ceea ce trebuia pentru a-şi ţine promisiunea.

— Meredith, draga mea, îi întrerupse blând vocea lui Lady Stanton. Poţi coborî acum ca să mergi la sora ta şi la general.

— Da, milady, răspunse ea repede. Milord.

Schiţă o reverenţă rapidă şi îşi luă tălpăşiţa.

Silverton oftă privind-o ieşind din încăpere. Faptul că răspunsese cu atât de multă promptitudine la porunca lui Lady Stanton era o indicaţie a disconfortului pe care îl simţea. În mod normal, Meredith ar fi făcut aproape orice pentru a evita compania generalului.

Reveni la mătuşa sa, observând expresia rece care se întorsese pe chipul ei.

— Nu-ţi voi cere să îmi explici comportamentul tău, zise ea. Nu există nicio justificare pentru ceea ce ai făcut. A fost egoist şi iresponsabil – un comportament foarte nepotrivit pentru capul familiei.

Nu se obosi să se apere.

— Da, ştiu că acum regreţi, spuse ea, dând nerăbdător din mână. Totuşi asta nu este o consolare prea mare. Meredith şi Annabel sunt, amândouă, mult prea vulnerabile. Datoria ta este să le protejezi, nu să le răneşti.

În ceea ce privea mustrările, auzise unele mult mai rele din partea ei de-a lungul anilor. Dar mătuşa lui nu trebuia să spună mai multe, iar ea ştia asta. Silverton se simţi exact ca atunci când avea şase ani şi o împinsese pe sora lui în lacul de la Belfield Abbey. Nu avusese intenţia să îi facă rău, dar ea aproape că se înecase. Avusese nevoie de câteva săptămâni bune să îşi revină din ruşine şi din vină.

— Dragul meu. Vocea mătuşii sale se înmuiase. Tu ştii ce este cel mai bine pentru propria ta viaţă. Dar trebuie să-ţi reamintesc că Annabel are nevoie de tine.

El clătină din cap exasperat.

— Mătuşă Georgiana, te-ai gândit vreodată că Annabel poate că nu doreşte să se căsătorească cu mine?

— Nu fi ridicol!

— Îmi supraestimezi farmecele, răspunse el sec.

— Cu siguranţă că nu. Fata te admiră foarte mult. Cu

puţin mai multă atenţie din partea ta, sunt sigură că ar fi foarte fericită să se îndrăgostească de tine.

— Iar eu sunt sigur că nu.

Deşi Silverton era destul de sigur că Annabel îi dăruise lui Robert afecţiunea ei, nu era încă pregătit să dezvăluie lucrul acesta mătuşii sale. Nu era sigur cum avea să reacţioneze şi bănuia că povestea de dragoste care abia înflorea nu avea să supravieţuiască dacă Lady Stanton urma să ridice obiecţii împotriva ei.

— Stephen. Mătuşa lui îl privi cu severitate. Nu-ţi mai permiţi să te implici în flirturi fără însemnătate. Acesta nu este un joc.

Silverton îşi ridică capul brusc, ca şi cum ar fi fost plesnit peste faţă. Îşi încrucişă braţele peste piept.

— Sunt conştient de asta, mătuşă Georgiana. Te asigur, îmi iau foarte în serios responsabilităţile.

Fără să vrea, nu putu să-şi cenzureze răceala din glas.

Una dintre sprâncenele ei ţâşni în sus în semn de neîncredere. Un zâmbet uşor dispreţuitor îi ridică colţurile gurii.

— Sunt uşurată să aud asta, zise ea pe un ton pe care el îl numea în sinea lui regina clasei-dominante.

Drept răspuns, el ridică din sprâncene batjocoritor, imitându-i expresia atât de bine, încât până la urmă ea se văzu silită să izbucnească în râs.

— Eşti un băiat îngrozitor! exclamă ea. Acum, dacă ai încetat să-ţi tachinezi bătrânii, poate îţi vei pune mintea la contribuţie şi vei găsi o soluţie la această problemă.

— Voi fi fericit să fac tot ceea ce crezi că este mai bine, mătuşă Georgiana. Dar bănuiesc că ai găsit singură o soluţie.

— Ai dreptate. Cred că Lady Cowper ne va fi de ajutor. Îi voi trimite imediat un bilet şi îi voi face o vizită mâine sau poimâine.

Silverton aprobă din cap şi începu să se plimbe încet în sus şi în jos prin încăpere.

— Întreaga familie trebuie văzută în public cu fetele, cugetă el. Nu trebuie arătată niciodată slăbiciune în faţa

inamicului.

Lady Stanton râse din nou.

— Sunt sigură că generalul ar spune la fel. De fapt, am şi pentru el nişte planuri. A consimţit să le ia pe fete la o plimbare cu trăsura în Hyde Park azi după-amiază. Ştii că asta este o concesie remarcabilă din partea lui, din moment ce dispreţuieşte toată prostia asta cu parada de după-amiază.

Silverton rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

— A acceptat? Clătină din cap. Acesta este un lucru extraordinar.

— Da, ştiu, fu ea de acord. Dar pare să fi căpătat un oarecare respect faţă de Meredith. Zilele trecute a făcut o remarcă cum că ea, cel puţin, nu este o domnişoară fricoasă.

Acum fu rândul lui să râdă.

— Într-adevăr, o laudă de toată frumuseţea!

— Da, slavă Domnului! zâmbi la rândul ei. Disputa constantă dintre ei doi te oboseşte. Chiar se aseamănă foarte mult.

El zâmbi larg imaginându-şi-i pe Meredith şi pe general suportându-şi unul altuia compania, în timp ce erau scoşi ca la expoziţie pentru ca lumea bună să îi examineze. Îşi dori să poată fi acolo doar ca să vadă expresia de pe chipul ei.

Silverton aruncă o privire către mătuşa lui. Aceasta părea să îl studieze foarte atent, cu o privire care îi declanşă clopoţei în creier. Se adună iute şi îşi transformă trăsăturile într-o expresie plictisită.

— Ai ceva de discutat cu mine, Stephen? Ceva de natură personală?

Ochii ei palizi, dar vicleni îl cercetară. Francheţea întrebării îl luă prin surprindere, dar îşi reveni repede.

— Nu, mătuşă. Exceptând, desigur, discuţia despre locul unde ai dori să le prezinţi în public pe fete.

Lady Stanton scoase un pufnet nemulţumit, extrem de potrivit pentru o doamnă.

— Fă cum doreşti, dragul meu, dar te-aş sfătui să ai grijă. Situaţia este deja destul de complicată.

El zâmbi cordial, refuzând să muşte momeala. Mătuşa lui îşi dădu ochii peste cap, apoi se ridică şi se grăbi spre biroul ei crem cu muchii aurii.

— Acum, în ceea ce priveşte alte locuri în care să le ducem pe fete, spuse ea, mă gândeam şi la asta. Mi se pare că o seară la teatru ar putea fi un loc excelent pentru început.

Capitolul 15

Planul lui Lady Stanton funcţionă perfect.

Cu două zile în urmă, generalul le plimbase pe Annabel şi pe Meredith în Hyde Park în landoul elegant al familiei. Conform spuselor nepoatei lui, acesta dăduse din cap şi făcuse cu mâna regal, răspunzând reacţiilor de gură-cască ale celor care se adunau în fiecare după-amiază să bârfească, să flirteze şi, conform părerii generale, să se poarte ca un cârd de găgăuţe cu creier de găină.

Annabel se îndoise de râs descriindu-i lui Silverton expresia dureroasă de pe faţa doamnei Drummond-Burrell când trăsura familiei Stanton trăsese lângă cea a ei. În mod genial, generalul întrebă de sănătatea mândrei doamne şi avu grijă să i le prezinte pe Meredith şi pe Annabel ca şi cum evenimentele de la balul lui Lady Framingham nu avuseseră loc niciodată.

Doamna Drummond-Burrell răspunsese cu un gest de recunoaştere scurt, dar îngheţat. Aşa cum prezisese Lady Stanton, aceasta nu se putu hotărî să taie legăturile în mod public cu unul dintre cei mai vechi prieteni, un militar distins care se întâmpla să fie şi descendentul uneia dintre cele mai respectate familii din regat. Poate că doamna Drummond-Burrell umbla cu nasul pe sus, dar al generalului era şi mai sus.

Silverton era acum însărcinat cu execuţia următoarei

părţi a planului. Annabel şi Meredith aveau să fie văzute la o multitudine de evenimente sociale şi, dacă erau publice acele evenimente, cu atât mai bine. Când înalta societate avea să îşi dea seama că atât generalul Stanton, cât şi Silverton le sprijineau pe surorile Burnley, bârfitorii aveau să se plictisească şi să înceapă să caute un joc mai interesant.

Lady Stanton hotărâse ca ea şi Silverton să le ducă pe Annabel şi pe Meredith la o seară de teatru pe Drury Lane. Niciun alt loc nu era mai potrivit pentru o afişare publică a unităţii familiei şi pentru a ilustra lumii mondene o desconsiderare dezinvoltă a bârfelor răutăcioase.

— Vedeţi voi, fetelor, le explică Lady Stanton în timp ce se îndreptau spre Drury Lane în trăsura de oraş a lui Silverton, trebuie să ne ridicăm deasupra unor astfel de pretenţii şi gelozii meschine. Nu există o familie în înalta societate cu o obârşie la fel de străveche şi de mândră ca a familiei Stanton. Dacă generalul este de acord să o recunoască pe Meredith, atunci asta ar trebui să pună final întregii afaceri. Cei care o vor insulta pe oricare dintre voi nu va mai fi bine-venit în reşedinţa Stanton.

Silverton le dădu o mână de ajutor fetelor să coboare din trăsură şi le însoţi prin învălmăşeala din holul luminat strălucitor către loja lui, relativ liniştită.

Piesa din seara aceea era Shakespeare, deşi Silverton se îndoia că cineva putea auzi o vorbă peste vacarmul mulţimii. Teatrul era un tărăboi de activităţi, cu vânzători de fructe care îşi supravegheau cu ochi de vultur marfa, lachei care duceau şi aduceau bileţele între matroanele afectate în timp ce craii de la parter flirtau cu ambiţie, închinând loji din apropierea scenei, în speranţa de a atrage clientelă.

Doamna Stanton, împreună cu Robert şi Sophia, li se alăturară la prima pauză. Doamnele se angajară într-o ploaie de urări şi de sărutări moi înainte de a se organiza în spaţiul luxos, dar strâmt.

— Iartă-ne pentru întârziere, bunico, îşi ceru Robert scuze. Sophia ne-a făcut să aşteptăm o veşnicie ca să

termine de citit o afurisită de carte! Îţi poţi imagina cum ar fi să preferi o istorie veche, mucegăită, în locul unei seri la teatru?

— Dar Robert, răspunse Sophia cu o privire inocentă, era o istorisire despre căderea Imperiului Roman şi tocmai ajunsesem la partea interesantă.

Robert se strâmbă la Sophia, Annabel chicoti, iar doamna Stanton exclamă blând, nemulţumită de faptul că îşi tachina sora fără niciun pic de milă.

Silverton zâmbi indulgent la tinerii lui veri. După câteva zile neliniştite, se simţi mulţumit privind cum familia lui se făcea comodă în jurul lui. Domnul Stanton sporovăia prietenos cu Lady Stanton, care asculta cu obişnuita sa linişte demnă. Robert încerca să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să fie fermecător şi sofisticat în încercarea lui neîntreruptă de a o impresiona pe Annabel, iar Sophia, ca întotdeauna, era gata să fie interesată de orice se întâmpla în jurul ei.

Cel mai important, şedea lângă Meredith. Fusese nevoie de nişte aranjamente măiestre din partea lui pentru a aşeza grupul astfel încât să fie satisfăcut. Acum, când totul fusese aranjat după placul lui, se pregăti să îşi concentreze atenţia deplină asupra ei.

Petrecuse o nemăsurată perioadă în aceste ultime zile gândindu-se la ea. Dorinţa lui de a se afla în compania lui Meredith devenise un lucru obligatoriu, şi ştia că asta ar fi trebuit să îl îngrijoreze. Mergea cu mult dincolo de atracţia fizică, deşi era şi aceea destul de puternică.

Problema – aşa cum o vedea el – era că o plăcea cu adevărat.

O plăcea! Se luă în derâdere pentru că folosise un termen atât de banal. Obsedat de ea ar fi fost cu mult mai precis. Clătină din cap, întrebându-se cum de ajunsese într-o astfel de ipostază.

Ipostaza de a fi căsătorit.

Cuvintele părură să îşi facă apariţia în capul lui de nicăieri. Aruncă priviri cercetătoare împrejurul lojei, aproape temându-se că rostise vorbele cu voce tare.

Însă, dacă ar fi fost cinstit, ar fi fost obligat să recunoască faptul că gândul pândise de câteva zile imediat sub suprafaţă. Acum, când nu mai trebuia să îşi facă griji în ceea ce o privea pe Annabel – observând cu atenţie se convinsese că ea şi Robert erau îndrăgostiţi lulea unul de celălalt –, îşi permise să cugete la ideea foarte plăcută ca Meredith să îi fie soţie.

Cu toate astea însă, gândul la reacţia familiei lui nu era atât de plăcut. Mama lui urma să aibă istericale, iar generalul, în ciuda unui oarecare respect faţă de Meredith, mai mult ca sigur că nu avea să fie de acord ca aceasta să fie următoarea marchiză de Silverton.

Cu mătuşa Georgiana însă, era o cu totul altă poveste. Fusese foarte evident zilele trecute faptul că îl bănuia că flirta cu Meredith şi că fusese foarte protector cu ea. Silverton bănuia că, atâta vreme cât Annabel urma să se afle în siguranţă într-o căsătorie potrivită, mătuşa lui nu ar fi avut nimic împotrivă ca Meredith să îi fie mireasă. De fapt, Lady Stanton putea fi un bastion formidabil împotriva reacţiilor critice ale înaltei societăţi dacă el se decidea, într-adevăr, să continue cu ceea ce semenii lui ar fi considerat cu siguranţă o alianţă nepotrivită.

Se scuturâ în sinea lui, recunoscând că se aruncase prea iute într-un viitor nesigur. Până când Annabel şi Robert nu aveau să fie căsătoriţi, nu se putea întâmpla nimic, aşa că trebuia să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a le încuraja curtarea care era în floare.

Deocamdată însă, avea să dea la o parte toate gândurile legate de viitor şi să se bucure de atracţiile serii. Mişcându-se uşor pe scaun, îşi înclină trupul în aşa fel încât să o poată observa cu mai multă uşurinţă pe tânăra frumoasă care şedea alături de el.

Meredith arăta atât de bine încât îţi venea să o mănânci, în hainele din dantelă, de culoarea piersicii, care îi acopereau silueta voluptuoasă. Decolteul rochiei se curba uşor lăsând să iasă la iveală rotunjimea sânilor generoşi, iar mânecile micuţe, tivite cu dantelă, îi accentuau panta albă ca spuma laptelui a umerilor albi şi a braţelor zvelte.

Admiră sânii aceia preţ de câteva momente, până când observă că aceştia se ridicau şi coborau mult prea iute, ca şi cum ar fi respirat superficial şi sacadat. Surprins, Silverton îi examină chipul, care era foarte palid. Mâna ei dreaptă strângea balustrada lojei cu atâta putere, încât mănuşa ei părea gata să se rupă de-a lungul cusăturilor.

Cercetând cu privirea loja, se asigură că ceilalţi erau ocupaţi cu propriile lor conversaţii. Îi acoperi mâna subţire cu mâna lui şi i se adresă cu glas scăzut:

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Burnley?

Ea exclamă de surpriză şi îşi smulse mâna de sub a lui.

— Nu, nu, sunt bine, spuse ea în grabă, dar tremurai uşor din voce o trădă.

— Haideţi, domnişoară Burnley, o dojeni el cu un amuzament blând, arătaţi la fel de nefericită ca Robert atunci când este obligat să petreacă o zi întreagă cu bunicul lui. Ştiu foarte bine că ceva este în neregulă.

Ea îi aruncă o privire neliniştită, înainte de a-şi întoarce ochii ca să privească în gol spre parter. El se aplecă uşor în faţă, punându-şi lejer mâna pe spătarul scaunului ei. Ea se încordă şi se îmbujoră cu o nuanţă încântătoare de roz, în mod clar tulburată să-i simtă braţul atât de aproape de umerii şi de gâtul ei gol.

— Ştiţi că vă puteţi baza pe mine ca fiind unul dintre cei mai devotaţi prieteni ai dumitale, zise el moale. Nu îmi puteţi spune ce vă deranjează? Poate voi reuşi să îndrept asta.

Fu fermecat de felul în care ea îşi muşcă uşor buza de jos, în timp ce cugeta asupra vorbelor lui. Gura ei plină, precum cireşele coapte, îl tenta aproape dincolo de orice raţiune. Însă aşteptă răbdător, ştiind că, dacă ar fi făcut ori ar fi spus ceva în plus, ea s-ar fi retras în spatele faţadei ei reci, corecte.

În cele din urmă, Meredith lăsă să îi scape un oftat uşor şi îl privi în ochi.

— Veţi considera că sunt prostuţă, domnule, dar în general nu-mi place aglomeraţia, recunoscu ea, făcând un

gest micuţ care să arate toţi oamenii care umpleau teatrul până la refuz. Şi tot zgomotul pe care îl fac este, ei bine, foarte… zgomotos.

Glasul i se stinse şi îşi închise ochii pentru o clipă, ca pentru a bloca hărmălaia care se învârtea în jurul lor.

Silverton conştientiză brusc împrejurimile şi felul în care acestea trebuiau să pară pentru ea, o tânără a cărei întreagă viaţă fusese petrecută aproape în singurătate în provincie. Deveni extrem de conştient de căldură şi de cât de dens putea fi aerul, rivalizând şi fiind aproape copleşit de mirosuri. Mirosul de parfum greu, tutun şi ceară de lumânări masca cu greu izurile puternice de sudoare şi de alcool care emanau de la galerii şi de la parter. Teatrul strălucea, luminat puternic de sute de lumânări care picurau şi care împrăştiau atât de multă lumină, încât spectatorii erau la fel de expuşi ca artiştii de pe scenă. Mişcările neîncetate şi glasurile entuziaste ale mulţimii scădeau şi creşteau, dar nu scădeau niciodată dincolo de un vuiet monoton.

De fapt, era cu adevărat îngrozitor, se gândi el, surprins că nu observase asta până atunci. Nu era de mirare că Meredith părea gata să ţâşnească pe uşă.

În timp ce o studia pe femeia sensibilă care stătea alături de el, zgomotul şi agitaţia se stinseră, la fel ca în noaptea balului, când o ridicase în braţele lui. Deveni aproape dureros de conştient de prezenţa ei, de cât de mult dorea să îi simtă trupul cald şi dulce lipit de el.

Dintr-odată îl privi, cu ochi la fel de frumoşi şi de trişti ca un apus de iarnă. Ochii aceia păreau să îi captureze şi să îi posede sufletul, şi se simţi consumat de o nevoie nesătulă de a o poseda, la rândul lui.

Un râset zgomotos venind din loja alăturată îl trezi din starea lui visătoare, şi căldura şi zgomotul năvăliră din nou, cu viteză. Silverton se strădui să zâmbească, în timp ce îi strânse mâinile cu blândeţe. Dând drumul mâinilor ei, îşi ridică lornionul şi îşi întoarse privirea critică către mulţimea de dedesubt.

— Ei bine, rosti el cu glas sardonic, nicio persoană

sănătoasă la cap nu v-ar putea învinui că nu vă place mulţimea asta. N-am mai văzut în viaţa mea o adunare mai nefericită de parveniţi şi de linguşitori.

Silverton cercetă dispreţuitor mulţimea prin lornion. Cu coada ochiului, văzu un surâs micuţ începând să îşi facă apariţia pe buzele lui Meredith.

— Şi zgomotul infernal pe care îl fac, continuă el cu un ton exagerat de dezgust, este de ajuns pentru a face un sfânt să o ia razna.

Apoi se folosi de restul pauzei pentru a identifica diverşi membri din mulţime, presărându-şi comentariile cu remarci acide legate de moralitatea, manierele şi îmbrăcămintea subiecţilor. Reuşi să o facă să râdă de două ori, deşi de fiecare dată protestă că el o încuraja să se poarte la fel de necuviincios ca toţi ceilalţi.

Distrasă de observaţiile lui, Meredith se relaxă treptat. Când actorii reveniră pe scenă, privi piesa cu atenţie şi, i se păru lui, cu oarecare apreciere.

Totuşi, nu putu să nu observe numeroasele priviri aţintite spre ea şi spre Annabel şi gesturile care arătau spre ele din celelalte loje. Bârfitorii nu făceau niciun secret din faptul că erau interesaţi de ele, iar expresia rigidă şi prudentă de pe chipul lui Meredith îi spuse că şi ea le simţise interesul.

La următoarea pauză, mulţi vizitatori veniră în loja lor. Deşi cu toţii fură prietenoşi cu Annabel, câteva doamne arătară o dezaprobare subtilă faţă de Meredith prin faptul că abia o băgară în seamă. Silverton observă cu atenţie chipul palid şi fără expresie al lui Meredith în timp ce aceasta asculta politicoasă vorbăria doamnei Stanton. Celor care nu o cunoşteau nu li s-ar fi părut nimic în neregulă, dar el ştia cât de mult o costa să stea atât de tăcută.

Traversând loja către mătuşa lui, se aplecă şi îi şopti câteva cuvinte la ureche. Lady Stanton aruncă o privire spre Meredith, apoi dădu din cap. Se aplecă peste Annabel ca să i se adreseze doamnei Stanton.

— Agnes, draga mea, zise ea, întrerupând-o mieros pe cumnata ei, mă simt foarte obosită. Amabil, Silverton s-a

oferit să mă conducă acasă. Poţi rămâne, desigur, dar dacă mai doreşte şi altcineva să meargă voi fi foarte bucuroasă să îl las în drumul meu.

— Vai de mine, strigă doamna Stanton, desigur că trebuie să pleci dacă eşti obosită. Dar sunt sigură că tinerii se distrează prea bine ca să plece. La urma urmelor, Annabel şi Meredith n-au mai fost niciodată la teatru.

Sophia, Robert şi Annabel aruncară priviri rugătoare către bunica lor.

— Sigur, copiii trebuie să rămână. Lady Stanton le zâmbi blajin. Nici nu aş visa să le distrug distracţia.

Se uită la Meredith, care deja întindea mâna după şalul aflat pe spătarul scaunului său.

— Ei bine, Meredith, rămâi să te bucuri de restul distracţiei ori ţi-a ajuns veselia pe care ai avut-o în seara asta?

Silverton aproape că izbucni în râs văzând expresia disperată de pe chipul lui Meredith la sugestia de a rămâne.

— Vă mulţumesc, milady, răspunse ea politicos, cu vocea sugrumată. Cred că am avut parte de destulă distracţie pentru seara asta.

Meredith se strecură pe lângă Silverton, aruncându-i un zâmbet recunoscător în timp ce ieşea din lojă. Drept răspuns, el se înclină şi îi făcu şmechereşte cu ochiul, mulţumit să-i vadă ochii măriţi de surpriză în timp ce o îmbujorare delicată îi inundă obrajii. Deprinsese cel mai încântător obicei de a se îmbujora de fiecare dată când el o făcea să se simtă stânjenită, lucru care părea să se întâmple destul de des.

Ea îşi coborî capul, urmând-o iute pe Lady Stanton de-a lungul coridorului şi în jos, pe trepte, către trăsurile în aşteptare. El le urmă îndeaproape, admirând legănarea senzuală a şoldurilor ei şi întoarcerea graţioasă a capului ei atunci când se apleca să asculte ce îi spunea mătuşa lui.

Din nefericire, era de asemenea conştient de privirile insolente şi de remarcile bolborosite făcute în urma lui Meredith, în timp ce aceasta trecu prin mulţimea adunată în afara lojelor şi pe hol.

Privind desfăşurarea acelei cruzimi, Silverton simţi cum furia îi creşte şi fu nevoit să îşi lipească un surâs vesel pe chip în timp ce răspundea saluturilor diverselor cunoştinţe. Copleşit de un virulent sentiment de posesivitate, îşi dădu seama că ar fi dorit să facă mai mult decât doar să o protejeze pe Meredith de harpiile din înalta societate. Deocamdată însă tot ce putu face fu să o protejeze cum putea mai bine de bârfele neîntemeiate.

Îl deranja că nu avusese încă şansa de a-şi cere scuze cum se cuvine pentru acţiunile lui de la bal. Simţi nevoia puternică de a fi singur cu ea – să vadă dacă îl iertase cu adevărat. În ultimele zile fusese atât de circumspectă în prezenţa lui, încât îi era greu să îi citească emoţiile. Şi îi era foarte dor de dorinţa dulce care obişnuia să îi lucească în ochi de fiecare dată când îl privea.

Avu un impuls aproape de nestăpânit de a o apuca pe Meredith şi de a o face să îl privească, să o oblige să vadă cât de mult o dorea. Dar ochii ei erau fixaţi cu hotărâre înainte în timp ce ieşi pe uşile de la intrare şi o urmă pe Lady Stanton la trăsură.

Rămase tăcut pe trotuar, cugetând la următoarea lui strategie în acel joc din ce în ce mai complicat şi mai serios. Era evident că Meredith era hotărâtă să îl ignore cât se putea de mult, cel puţin în public. În particular, se gândi el, ar fi putut fi o cu totul altă situaţie.

Râse uşurel în sinea lui, apoi îi dădu o poruncă laconică vizitiului, înainte de a sări în trăsură. Meredith îl privi scurt înainte de a se uita pe fereastră, chipul fiindu-i întunecat de umbrele aruncate de luminile pâlpâitoare ale lămpilor trăsurii. Silverton o privi în tăcere, mulţumit să aştepte momentul propice.

Ea nu ştia, dar el era pe cale să îşi pună în aplicare următoarea mişcare.

Capitolul 16

Valuri de senzaţii se unduiră de-a lungul şirei spinării lui Meredith, o căldură neobosită care se adună ca mierea în locurile secrete din trupul ei. Totul fu catifea şi tăcere plină de tensiune în trăsura întunecată care mergea pe străzile pustii din Mayfair. Palmele îi deveniră umede din cauza conştientizării nelinişţite a existenţei bărbatului aşezat în faţa ei, prezenţa lui umplând spaţiul insuportabil de intim până când aproape îşi pierdu respiraţia.

Marchizul însă păru să fie calm şi încrezător, ca de obicei. Stătea tolănit graţios pe bancheta capitonată, aparent neafectat nici de evenimentele din seara aceea şi nici de conversaţia pe care o purtaseră în timpul piesei.

Meredith, pe de altă parte, abia putea sta locului de fiecare dată când se gândea la momentul acela electrizant în care privirea lui cercetătoare îi pătrunsese până în adâncul sufletului. În ceea ce o privea, evadarea ei de la teatru venise exact la timp.

Dar aproape că scoase un strigăt de surpriză atunci când trăsura opri mai întâi la reşedinţa Stanton, iar Silverton cobori iute să o ajute pe mătuşa lui să coboare. Lady Stanton păru uimită preţ de o clipă, dar îşi reveni rapid. Sărută uşor obrazul lui Meredith şi îi îngădui nepotului său să o ajute să coboare pe trotuar.

Lady Stanton şi Silverton făcură un schimb rapid de cuvinte, dar Meredith nu putuse să le audă. După ce îşi însoţi mătuşa până la uşa casei, Silverton se întoarse la trăsură şi sări înăuntru. Apoi îi aruncă un zâmbet lent, fierbinte, care dezlănţui haosul asupra nervilor ei.

Acum, tot ceea ce dorea era să scape de el, şi asta cât mai curând posibil.

Deşi separaţi de doar câţiva centimetri, refuză să îl privească. Dar el era atât de mare şi radia o putere seducătoare în spaţiul acela mic; putea auzi cântecul de sirenă al senzualităţii lui masculine cu fiecare părticică din trupul ei. Meredith se luptă cu disperare împotriva impulsului de a se târî în poala lui şi de a se încolăci în jurul lui, îngropându-şi faţa în gâtul lui şi inhalând mireasma masculină care o afecta atât de profund.

Blestemându-şi în sinea ei lipsa de autocontrol, se mustră pentru a o sută oară, spunându-şi că o doamnă ar fi trebuit să fie în stare să îşi controleze pasiunile fizice. Din nefericire, mica ei mustrare nu reuşi să funcţioneze, lucru care nu o surprinse, pentru că nu funcţionase nici în alte ocazii.

Scoase un oftat din adâncul sufletului atunci când încetiniră şi opriră, iar servitorul sări de pe locul lui ca să tragă scăriţa. Silverton se întoarse să o ajute, degetele lui lungi înfăşurându-se în jurul mâinii ei într-o strângere sigură.

Meredith înghiţi în sec, incapabilă să reprime imaginea bruscă a acelei mâini cuprinzându-i sânul. Simpla idee a acelei posesiuni făcu ca fierbinţeala din pântecul şi din picioarele ei să crească mai mult ca niciodată. Îşi trase mâna, scotocind în săculeţ după cheia de la uşa din faţă ca să îşi acopere confuzia.

După ce urcă treptele, Meredith se răsuci stânjenită şi îi dărui cel mai strălucitor zâmbet al ei.

— Vă mulţumesc, milord, pentru că m-aţi adus în siguranţă acasă. Vă rog să-mi acceptaţi mulţumirile pentru o seară plăcută.

Silverton îi ignoră vorbele şi se încruntă la cheia din mâna ei.

— De ce nu bateţi, pur şi simplu, la uşă? întrebă el. Cu siguranţă lacheul vă aşteaptă.

Meredith aproape gemu, dându-şi seama că Silverton avea să fie cu siguranţă nemulţumit că îi dăduse lui Peter liber în noaptea aceea.

Noul lor lacheu era un bărbat impozant, mutat din conacul familiei Silverton cu ordine clare de a asigura securitatea micii lor case. Meredith ura să recunoască, dar prezenţa masivă a lui Peter era o alinare, chiar dacă o rodea să îi fie datoare lui Silverton.

— Din moment ce aveam de gând să fim plecate cea mai mare parte a serii, i-am spus lui Peter şi celorlalţi servitori că nu era nevoie să ne aştepte, îi explică ea cu răbdare. Ştiam că dumneata ori domnul Stanton urma să

ne însoţească până acasă.

Gura lui Silverton se subţie de nemulţumire. Fără să scoată o vorbă îi luă cheia din mână, trecu pe lângă ea şi deschise uşa de la intrare.

— Vă mulţumesc, milord, zise ea, încercând să îşi controleze iritarea din glas.

Meredith se pregătea să îi ureze noapte bună când el îşi puse mâna pe talia ei şi o împinse uşurel pe uşă, urmând-o îndeaproape.

— Lord Silverton, protestă Meredith, vă sunt recunoscătoare pentru protecţie, dar chiar nu este nevoie să intraţi. O voi aştepta pe Annabel, vă asigur.

El îşi scoase calm pălăria şi mănuşile, aruncându-le pe măsuţa de lângă uşă.

— Iar eu vă asigur pe *dumneavoastră,* domnişoară Burnley, că este nevoie să mă asigur şi să vă duc în casă în siguranţă. Îşi coborî capul auriu până aproape de al ei, iar glasul îi scăzu până deveni aproape o şoaptă: Am crezut că am căzut de acord asupra acestui lucru.

Meredith păşi grăbită înapoi, foarte conştientă de forţa atracţiei pe care el o exercita în spaţiul îngust din micul hol.

— Da, păi, oricum, se bâlbâi ea, acum toate sunt în regulă şi vă voi ura noapte bună.

— Nu încă, spuse Silverton. Trebuie să vă vorbesc.

— Acum? întrebă ea stins.

Gândul de a fi singură cu el în casa întunecată şi tăcută fu aproape prea mult decât putea îndura.

— Acum, răspunse el ferm.

Un surâs enigmatic îi juca în colţurile gurii, iar expresia de pe chipul lui o făcu să se întoarcă pe călcâie şi să se îndrepte spre salon cu pas grăbit. El o urmă alene, dar ea avu unul dintre cele mai ciudate sentimente, părându-i-se că o fiară sălbatică îi urmărea paşii. Lucrul acesta nu îi calmă deloc starea agitată în care se afla.

La ora aceea târzie din noapte, salonul era luminat slab doar de un foc mocnit şi de o singură lumânare aflată într-o lampă. Folosi o lumânare subţire pentru a aprinde

alte câteva lumânări, refuzând să se uite la Silverton înainte de a termina. Acesta se sprijini liniştit de tocul uşii, braţele lui puternice întinzând materialul hainei când şi le încrucişă peste piept. Intensitatea privirii lui în timp ce ochii lui o urmăreau prin încăpere o făcu să simtă înţepături pe pielea capului, cu un amestec de teamă şi entuziasm.

Îndreptându-şi spinarea, Meredith se refugie în stăpânirea de sine pe care mama ei vitregă i-o băgase în cap cu atâţia ani în urmă. Indiferent de ce urma să se întâmple, nu avea să îi permită să vadă cât de mult o afecta.

— Da, milord? Ce doriţi să discutaţi cu mine?

Glasul îi sună prudent, chiar şi în propriile urechi.

Silverton se îndepărtă de uşă. Traversând până lângă ea, îi ridică bărbia cu mâna şi o obligă să îl privească direct în ochi.

Şocul atingerii lui o străbătu ca un fulger de vară. Sub privirea lui cercetătoare calmă, obrajii îi ardeau.

— Draga mea fată, probabil că ai impresia că sunt un adevărat căpcăun. Vocea îi era foarte moale, iar mâna lui îi mângâie bărbia preţ de o clipă înainte de a-i da drumul. Doream doar să-mi cer scuze pentru purtarea mea nepotrivită de la balul lui Lady Framingham. Nu sunt sigur că înţelegi cât de rău îmi pare. A fost vina mea că tu şi Annabel aţi fost expuse într-o manieră atât de dureroasă şi te rog cu toată sinceritatea să mă ierţi.

Meredith se holbă la el, uimită de faptul că un bărbat ca el simţea că era nevoie să se scuze pentru acţiunile lui. În experienţa ei, nobilimea îşi cerea scuze rareori, cu atât mai mult în faţa cuiva cu o poziţie socială inferioară.

— Lord Silverton, exclamă ea nerăbdătoare, nu este nimic de iertat. Nesăbuinţa mea a fost în întregime de vină pentru tot incidentul. Nici măcar nu pot folosi ca scuză faptul că nu ştiam, din moment ce Lady Stanton ne-a dat mie şi lui Annabel instrucţiuni foarte clare legate de cum ar trebui să ne purtăm. A fost în întregime vina mea şi îmi pare foarte rău că v-am cauzat aşa mult deranj şi atâtea necazuri domniei voastre şi mătuşii domniei voastre.

Silverton clătină din cap. Nu zâmbi, dar ochii îi luciră de un amuzament jalnic.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că vei lua întreaga vină asupra ta. Domnişoară Burnley, n-am întâlnit niciodată pe cineva cu un simţ al responsabilităţii atât de exagerat. Dacă nu ar fi atât de alarmant, ar fi revigorant.

Spre marea ei surpriză, el râse.

— Doar dacă alţi membri ai înaltei societăţi ar fi împărtăşit sentimentul tău de altruism. *Asta* ar fi fost cu adevărat radical. Desigur, dacă ar avea loc o astfel de revoluţie, nobilimea nu ar şti ce să mai facă, din moment ce nu ar mai fi nimic despre care să bârfească şi nimeni pe care să-l insulte. Nu cred că cei mai bogaţi oameni din înalta societate ar supravieţui şocului.

Meredith se încruntă, incapabilă să ia parte la amuzamentul lui batjocoritor. Putu doar să simtă mânie şi indignare, amintindu-şi cruzimile şoptite şi privirile batjocoritoare din ultimele câteva zile. Se întoarse cu spatele la el, înghiţindu-şi cuvintele amare care îi stăteau pe buze.

— Nu trebuie să fii atât de rănită, domnişoară Burnley, adăugă el moale. Crede-mă, cei care te-au rănit nu sunt vrednici să-i bagi în seamă.

— Rănită! strigă ea, întorcându-se dintr-odată ţeapănă şi privindu-l aspru. Nu sunt rănită. Sunt… furioasă! Începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere. Cum îşi permit să o trateze în felul acela *pe* sora mea? Este cea mai dulce şi cea mai inocentă fiinţă care a existat vreodată!

Silverton o privi nepăsător în timp ce ea se învârti din nou pe călcâie ca să traverseze încăperea.

— Nu înţeleg cum puteţi suporta nişte oameni aşa îngrozitori. Sunt meschini, înguşti la minte şi nemiloşi! Meredith îi aruncă cuvintele în faţă, furioasă că el putea să fie atât de nepăsător faţă durerea ei. Au impresia că vieţile lor egoiste şi fără niciun scop chiar înseamnă ceva, că au valoare pentru ceilalţi dintre noi. Nu văd nicio dovadă de bunătate ori compasiune – chiar toleranţa ar fi de ajuns –, dar le lipseşte chiar şi această calitate! Uneori am impresia

că îmi vine să…

Se opri brusc, îngrozită dintr-odată de cuvintele pe care aproape că le scosese fără să se gândească.

— Îţi vine să-i ucizi? întrebă nevinovat Silverton.

Meredith îşi lipi mâna de buze, umilită de cumplita ei demonstraţie de furie. De ce găsea atât de dificil să se controleze atunci când era cu el? Întreaga seară fusese aruncată într-o mare de emoţii învolburate. Cu câteva momente în urmă nu dorise decât să îşi înfăşoare braţele pe după gâtul lui şi să îi acopere gura cinică cu a ei, iar acum se răstea la el ca o nebună.

Silverton însă nu păru deloc descurajat de comportamentul ei.

— Draga mea fată, nu trebuie să te simţi stânjenită din cauza mea. Îţi împărtăşesc dispreţul faţă de clasa privilegiată, dar trebuie, din păcate, să mă consider ca făcând parte din ea. Speranţa mea este că, atunci când vei ajunge să ne cunoşti mai bine pe unii dintre noi, nu ne vei judeca prea aspru. Cu siguranţă că trebuie să posedăm câteva calităţi care să ne salveze. Poate că le vei găsi dacă vei căuta din greu.

Nu făcu niciun efort să îşi ascundă râsul din glas.

Meredith clipi pentru a-şi alunga lacrimile furioase, dorindu-şi să se fi aflat oriunde numai acolo nu, în întregime expusă cum era privirii lui amuzate.

Ezitând, îi întâlni ochii, nefericit de conştientă de distanţa socială şi emoţională dintre ei. Oricât şi-ar fi dorit asta, nu ar fi putut niciodată să se simtă în largul ei în lumea lui, nici să fie genul de femeie pe care el să o poată dori.

Şi apoi îşi aminti cu o tresărire vinovată că încă nu ştia ce intenţii avea el în ceea ce o privea pe Annabel. De ce discuta cu el în felul acesta? Cu siguranţă că el o considera complet băieţoasă.

— Vă cer scuze, milord, reuşi ea să rostească în ciuda nodului din gâtlej. Trebuie să fiţi cu adevărat şocat de izbucnirea mea. Ştiţi că ultimele zile au fost foarte obositoare, lucru care poate fi singura mea scuză. Când el

nu îi răspunse, Meredith nu se putu împiedica să nu scape un oftat. Vă rog să mă iertaţi. Ştiu că este foarte nepotrivit din partea mea să-mi arăt astfel emoţiile.

Silverton râse uşurel.

— Ah, domnişoară Burnley, murmură el, vocea şoptindu-i ca mătasea pe pielea ei, uneori o demonstraţie puternică a emoţiilor este exact ceea ce trebuie în unele situaţii.

Micşoră distanţa dintre ei şi strecură o mână în sus, pe braţul ei, mângâindu-i pielea goală a umărului. Şocuri micuţe se aprinseră de-a lungul cărării trasate de degetele lui. Meredith ridică privirea către ochii lui, şi de data aceasta trase aer în piept, complet luată prin surprindere de ceea ce văzu în ei.

Acesta părea gata să o devoreze, privirea fiindu-i atât de incredibil de fierbinte în timp ce îi cutreiera chipul şi sânii încât mintea ei înceţoşată îşi imagină că putea chiar să îi lase o urmă în came. Nu mai avu nicio îndoială că el o dorea – şi o dorea foarte mult.

Meredith îşi apăsă mâinile reci peste obrajii fierbinţi, păşind iute înapoi şi împleticindu-se până la şemineu. Îşi sprijini fruntea de poliţa rece de marmură.

— Nu, nu, nu înţelegeţi, zise ea cu glas tremurând. Ceea ce simt este… nu pot…

Rămase tăcută. Nu fusese niciodată atât de nesigură pe ea însăşi, atât de prinsă într-o încurcătură buimăcitoare de emoţii. Dorinţa lui o uimi şi o înfricoşă, tocmai pentru că tânjea după ea mai mult ca după orice altceva pe lume. Dar cum ar fi putut ei să construiască un pod peste diferenţele dintre ei – diferenţe care rezultau din atât de multe lucruri încât nici măcar nu putea începe să le enumere.

Şi cum o putea trăda pe Annabel, furându-i surorii sale protecţia lui Silverton atunci când aceasta avea cel mai mult nevoie de ea?

El traversă încăperea pentru a sta alături de ea şi, atingându-i uşor umărul, o întoarse cu faţa spre el. Degetele lui lungi îi mângâiară obrazul, obligând-o cu blândeţe să îl privească în ochi.

Trebui să lupte împotriva unei dorinţe copleşitoare de a-şi cuibări obrazul în căldura mâinii lui. O făcea să se simtă atât de vulnerabilă şi fu în acelaşi timp ciudat de încântată şi de îngrozită de impulsul pe care îl avu de a i se preda.

— Ce este, Meredith? Glasul lui fu ca un geamăt moale care îi trimise fiori pe şira spinării. De ce anume te temi?

Ea refuză să se uite la el, clătinând din cap în mâna lui, incapabilă să dea glas vinei şi confuziei pe care le simţea.

— Spune-mi, şopti el în timp ce îşi trecu buzele reci peste chipul ei care ardea.

Ea sări înapoi, înţepată de sărutul blând.

— Nu, strigă ea. Nu trebuie!

Spre surpriza ei, reacţia ei păru să îl enerveze mai mult decât orice altceva. Ochii lui se îngustară şi o priviră suspicios.

— Meredith, spune-mi ce te frământă!

Ea recunoştea un ordin atunci când îl auzea. Chipul lui perfect, atât de des o mască a unei indiferenţe neglijente, ardea de o combinaţie puternică de dorinţă şi furie, atât de intens încât îi făcu părul de pe ceafă să i se ridice.

— Este vorba despre Annabel, lăsă ea să îi scape. Ştiu că Lady Stanton doreşte să vă însuraţi cu ea – să fie în siguranţă. Nu trebuie să-mi cereţi să stau în drumul ei! Nu aş putea niciodată să o rănesc astfel pe Annabel.

El se holbă la ea nevenindu-i să creadă şi apoi clătină din cap, exasperarea înlocuind furia din trăsăturile lui.

— Draga mea, sora ta nu doreşte să se mărite cu mine. De fapt, spuse el crispat, cred că ar găsi întreaga idee revoltătoare.

— Dar ştiţi că trebuie să se căsătorească, şi asta cât mai curând.

Meredith îşi frânse literalmente mâinile, disperată ca el să înţeleagă ceea ce era aproape imposibil ca ea să îi explice.

— O va face, draga mea, promit, o linişti el, în timp ce mâna lui i se aşeză din nou pe umăr. Nu i se va întâmpla

nimic rău. Crede-mă, Ce rog!

— Dar…

— Nu, Meredith, fără alte întrebări.

Cealaltă mână i se încolăci în jurul taliei şi o trase spre el încet, iar implacabil.

Meredith râse fără suflu, tremurând în timp ce un val de uşurare şi de şoc o inundă. Uitându-se la privirea de gheaţă albastră a lui Silverton putu să jure că ochii lui luceau – chiar luceau – exact precum chiciura într-o zi luminoasă de iarnă. O fascină, şi ea căzu, trup şi suflet, în lumina lui.

Buzele lui se curbară într-un surâs înţelegător în timp ce îşi coborî capul către gura ei. Meredith ştia că ar fi trebuit să se întoarcă, să se dea înapoi din strânsoarea cu care el o ţinea de talie – să facă ceva. Dar nu se putu mişca, nu îşi putu refuza dorinţa arzătoare de a se lăsa pradă foamei lui, nu se putu împiedica să nu îşi dorească să şi-o liniştească pe a ei.

Astfel că rămase captivă apropierii lui lente. Când gura lui o întâlni pe a ei, pleoapele ei se închiseră fluturând ca şi cum mintea ei trebuia să blocheze orice ar fi putut să îi distragă atenţia de la atingerea lui. La început, buzele lui le atinseră blând pe ale ei, abia sărutând arcul moale al gurii ei, atingând doar ca un fulg marginile buzelor ei. Apoi sărutul lui deveni ferm, apăsând cu insistenţă în timp ce limba îi luneca peste buza ei inferioară.

Cum putea ceva atât de moale să fie atât de tare? Fiori îi străbătură trupul, în jos, pe picioare, şi fu nevoită să se agaţe de talia lui ca să nu se mai datini. Braţele lui puternice o înconjurară, mâinile de pe spatele ei trăgând-o în siguranţă, mai adânc în sărut şi lipind-o de el.

Limba lui se simţea delicios! Aluneca peste buzele ei, mângâind şi forţând într-o manieră blândă, dar hotărâtă. Dintr-odată, Silverton îi prinse uşor cu dinţii buza de jos, iar când ea exclamă uşor de surpriză, el dădu năvală, mângâind interiorul gurii ei şi împletindu-şi limba cu a ei. Inima bubui în pieptul ei, iar membrele îi deveniră grele şi ciudat de slăbite.

Meredith era uimită. O mică parte a minţii ei înregistră uimirea că un act atât de intim putea fi atât de plăcut. Mintea îi fu străbătută de o amintire fulgerătoare a vărului său Jacob, vârându-şi limba groasă şi udă în gura ei când ea avea 14 ani. Lucrul acesta o dezgustase, iar ea îl lovise puternic în tibie.

Sărutul lui Silverton fu catifelat, iar Meredith nu avu nici cea mai mică dorinţă de a-l lovi.

Degetele lui lungi mângâiau, mişcându-se peste talia şi peste şoldurile ei, dând un imbold blând trupului ei de a se lipi de al lui.

Dintr-odată, simţi că trupul îi este cuprins de flăcări. Încredinţând orice amintire neplăcută coşului de gunoi al istoriei, îşi strecură mâinile în jurul gâtului lui şi se ridică pe vârfuri, dorind arzător să mărească apăsarea delicioasă a buzelor lui peste gura ei.

Pe neaşteptate, Silverton îşi înălţă capul, şi retragerea bruscă smulse un scâncet de protest de pe buzele ei. El îşi ridică atent capul, părând să asculte ceva care se auzea pe coridor.

În timp ce Meredith îşi veni uşor în fire, îşi dădu seama că se înfăşurase în jurul lui, aflată încă la adăpostul îmbrăţişării lui posesive, în sfârşit auzi ceea ce auzise el; un pas uşor care cobora pe scări, spre salon. Blestemând uşor printre dinţi, Silverton o aşeză cu grijă departe de el. Ea se clătină un pic, iar el îi puse o mână pe cot pentru a o echilibra.

Paşii se auziră pe coridor şi un moment mai târziu domnişoara Noyes intră în încăpere, încă îmbrăcată, dar cu o bonetă de noapte mare şi ridicol de împopoţonată pe cap.

— Vai, Lord Silverton! exclamă ea, cu ochii măriţi de surpriză. Mi s-a părut că aud voci şi am presupus că fetele s-au întors de la teatru. Aruncă o privire plină de suspiciune către cei doi. Sper că nu am întrerupt o discuţie privată.

Meredith fu iritată să vadă că Silverton îşi revenise complet în fire, făcând graţios o plecăciune domnişoarei Noyes ca şi cum nu se întâmplase nimic cu doar câteva clipe mai înainte.

— Deloc, doamnă dragă, zise el cu un zâmbet cuceritor. Doar mă asiguram că domnişoara Burnley ajunge înăuntru în siguranţă. Robert şi mama acestuia o vor însoţi în curând acasă pe Annabel. Domnişoară Burnley, zise el, întorcându-se din nou către ea, vă voi ura noapte bună.

Lui Meredith îi fu un pic dificil să respire, aşa că decise că cel mai bine era să nu spună absolut nimic. Făcu o reverenţă scurtă, dar el îi apucă blând mâna şi o duse la buze. O ţinu acolo o secundă sau două mai mult decât era absolut necesar, lucru care îi tăie şi mai mult respiraţia. În timp ce el se îndreptă, ea putu să vadă că lucirea diavolească de amuzament îi revenise în ochi.

Dând din cap, el ieşi din încăpere cu paşi mari şi câteva secunde mai târziu auziră uşa de la intrare închizându-se în urma lui.

— Ei bine, zise domnişoara Noyes, înăbuşindu-şi un căscat, trebuie să-mi povesteşti totul mâine-dimineaţă. Merg doar să încui uşa înainte să mă sui din nou în pat.

În timp ce se întoarse ca să iasă din încăpere, făcu o pauză şi o privi iscoditoare pe Meredith.

— Eşti sigură că te simţi bine, draga mea? întrebă domnişoara Noyes neliniştită. Pari foarte îmbujorată şi febrilă. Sper din suflet că nu ai luat vreo răceală de la teatru. Un loc atât de aglomerat nu poate fi deloc sănătos!

— Vai de mine, nu! Meredith încercă să pară vioaie. Sunt sigură că nu este nimic care să nu treacă după un somn bun.

Îşi înăbuşi un oftat exasperat, ştiind fără nicio urmă de îndoială că amintirea sărutului lui Silverton avea să o ţină trează multe nopţi de atunci înainte.

Capitolul 17

Meredith expiră uşurată când trăsura familiei Stanton se îndepărtă de treptele din faţa casei. Nu îi venea să creadă, dar Annabel? Era, în cele din urmă, pe drumul către Almack, alături de bunica ei.

— Vai de mine, domnişoară Burnley, exclamă

domnişoara Noyes, zare stătea alături de ea la fereastra salonului. Annabel arăta exact ca în înger adineauri, nu-i aşa?

— Da, într-adevăr, zise cu un zâmbet Meredith.

Annabel era cu adevărat o viziune într-o rochie simplă, dar elegantă de muselină albă acoperită cu o broderie de paiete argintii. Decolteul rotunjit al corsajului şi mânecile umflate diafane completau perfect frumuseţea tinerească a lui Annabel. Meredith nu avea niciun dubiu că fata avea să fie un succes răsunător la Almack.

— A fost atât de romantic, oftă dramatic domnişoara Noyes. Domnul Stanton a rămas mut la farmecele ei.

Meredith râse.

— Mut de uimire, mai degrabă.

Robert urcase ca să o aducă pe Annabel, practic împiedicându-se şi oprindu-se când dăduse prima dată cu ochii de ea. Silverton avea dreptate despre faptul că Robert era îndrăgostit de verişoara lui. Meredith trebuia să se gândească la asta şi dacă era un lucru pozitiv. Pentru seara aceea, însă, putea să îşi pună deoparte grijile şi să se bucure de ieşirea oficială în înalta societate a lui Annabel.

Privind trăsura care se îndepărta pe stradă, Meredith nu putu să nu simtă un junghi de regret că pierdea debutul surorii ei. În ciuda protestelor ei şi a faptului că susţinuse contrariul, se simţi singură şi într-un fel precum Cenuşăreasa. Dar Meredith ştia că, deşi îl găsise pe Prinţul ei Fermecat, erau şanse foarte mici ca piciorul să îi încapă în condurul de sticlă.

Îşi luă lucrul de mână din coşul de cusut, hotărâtă fiind să se mulţumească cu o seară tăcută alături de propria ei vatră. Acum, când scandalul rezultat din valsul ei ghinionist se stinsese, chiar nu mai avea motiv să se plângă. Una peste alta, erau stabilite foarte confortabil, iar Annabel părea să se adapteze extrem de bine noii sale vieţi. Meredith ar fi trebuit să fie bucuroasă să îşi petreacă seara acasă în loc să hoinărească de colo-colo într-o sală de bal aglomerată şi supra-încălzită.

Încercă să nu se gândească la motivul adevărat

pentru care era atât de agitată, dar lucrul acesta deveni din ce în ce mai greu, cu fiecare minut care trecea.

Trecuse aproape o săptămână de la noaptea în care Silverton o sărutase. El nu fusese la serata de la Lady Aldring din urmă cu trei seri, deşi era sigură că fusese invitat. Apoi, după ce dimineaţa următoare sosiseră invitaţiile de la Almack, ea şi Annabel fuseseră aruncate într-o avalanşă de activităţi. Nu fusese timp pentru vizite la reşedinţa Stanton, căci alergaseră de la un magazin la altul într-o grabă nebunească de a se pregăti pentru debutul lui Annabel.

Acum Meredith avea, în sfârşit, timp să îşi tragă sufletul şi să gândească. Şi nu se putea gândi decât la Silverton. Ce minunat se simţiseră în jurul ei braţele lui puternice! Cât de glorios de îmbătătoare se simţise gura lui pe buzele ei. În ultimele câteva nopţi se trezise din vise confuze care o lăsaseră stânjenită şi nedumerită. Vise despre el care implicau membre goale împletite, cearşafuri mototolite şi gura lui fierbinte care trasa sărutări umede pe tot trupul ei.

Meredith fusese atât de tulburată de parada de imagini încât în fiecare noapte aprinsese un mănunchi de lumânări şi îşi îndreptase fără milă atenţia către o carte pentru perfecţionarea personală. Într-o noapte a încercat Milton, iar în alta Richardson. Nici unul nu se dovedise de ajutor, din moment ce nu se putea gândi decât – în ciuda celor mai mari eforturi ale ei – la ochii de un albastru intens ai lui Silverton şi la felul în care fierbinţeala din ei o făcea să se înmoaie ca untul.

— Scuză-mă, domnişoară Burnley!

Meredith tresări când vocea domnişoarei Noyes o smulse din visul ei evocator cu ochii deschişi. Zâmbi slab către micuţa guvernantă şi îşi aranjă din nou materialele de lucru ca să îşi ascundă tresărirea vinovată.

— Nu, eu îmi cer scuze, draga mea doamnă, răspunse ea. Minţile probabil că mi-au luat-o razna în seara asta.

— Păi, nici nu-i de mirare, îi luă neclintită apărarea domnişoara Noyes. Ţi-ai tocit coatele muncind ca să o

pregăteşti pe Annabel pentru acest eveniment crucial. Poate că ar trebui să te retragi devreme în seara asta. De fapt… Făcu o pauză, privind-o neliniştită pe Meredith.

— Draga mea domnişoară Noyes, răspuns ea instantaneu, pari extenuată. Te rog, mergi la culcare. Eu voi fi bine. Mai am destul de mult de cusut, şi dacă asta nu reuşeşte să îmi acapareze atenţia, pot oricând să pictez.

— Eşti foarte sigură?

— Absolut.

În realitate, Meredith ar fi preferat să stea singură decât să se chinuiască să facă conversaţie cu domnişoara Noyes pentru tot restul serii.

— Ei bine, atunci îţi voi ura noapte bună, domnişoară Burnley.

Domnişoara Noyes ieşi în grabă într-o fluturare de fuste şi de material dantelat.

Ceasul de stejar ornat cu bronz aflat deasupra şemineului tică lent trecerea minutelor în timp ce Meredith se apucă cu sârg de cusut. Interzise cu desăvârşire minţii sale să tânjească după Silverton ori să îşi facă griji pentru cum se descurca Annabel la Almack.

Avu nevoie de foarte multă disciplină de sine, dar reuşi în cele din urmă să termine setul de şerveţele de masă pe care îl cosea de câteva săptămâni. Împături materialul şi se ridică, apăsându-şi spatele cu pumnii pentru a-şi linişti durerea dată de prea mult şezut.

Meredith începu să se gândească dacă nu ar fi trebuit să meargă şi ea la culcare, când un ciocănit puternic în uşă o făcu să tresară de surpriză. Cine putea veni în vizită la o oră atât de înaintată din noapte? Se grăbi către oglinda mică care atârna în colţ, îşi netezi părul şi îşi îndreptă fustele şifonate. O voce masculină bubui pe hol, urmată de o bătaie uşoară în uşă.

— Intră! strigă ea.

Uşa se deschise, şi lacheul lor se arătă în prag.

— Vărul domniei voastre, domnul Jacob Burnley, este aici pentru a vă vedea, domnişoară, anunţă Peter, glasul fiindu-i plin de nelinişte.

Inima i se prăbuşi la picioare. Uitase despre promisiunea lui Jacob de a o vizita. Trecuseră deja trei săptămâni de la scena aceea oribilă cu unchiul ei? Încă nu se simţea pregătită să dea ochii cu vărul ei, mai ales singură, dar se părea că nu avea de ales.

Trăgând adânc aer în piept, Meredith dădu din cap către lacheul corpolent.

— Mulţumesc, Peter. Îl poţi invita înăuntru pe vărul meu.

— Da, domnişoară.

Peter se dădu în lături, privindu-l grozav de încruntat pe Jacob care păşi ţanţoş în încăpere. Purtarea lacheului răspândea suspiciune, iar Meredith fu dintr-odată foarte recunoscătoare că Silverton insistase ca acesta să se afle acolo.

— În regulă, Peter. Îi zâmbi tânărului. Poţi pleca. Te voi chema dacă voi avea nevoie.

Mult timp, Meredith şi Jacob se măsurară unul pe celălalt din priviri.

— Bună, Jacob, reuşi ea să spună în cele din urmă cu o voce politicoasă. Mă bucur să te văd.

Vărul ei o privi încruntat, cu liniile de pe chip rigide.

— Chiar? întrebă el. De asta nu te-ai deranjat să îmi scrii, deşi te-am rugat?

Stătea mult prea aproape, aplecându-se asupra ei într-o manieră intimidantă. Ea îşi mască confuzia îndepărtându-se şi aranjându-şi frumos lucrul în coş.

— Doreşti nişte ceai? întrebă ea cu calm în glas.

Meredith nu avea nicio intenţie să îi ofere coniac, din moment ce putea deja să simtă în respiraţia lui mirosul de alcool.

Jacob mormăi un blestem.

— Nu, Meredith, nu vreau niciun afurisit de ceai! Vreau să-ţi vină mintea la cap şi să te întorci acasă, acolo unde îţi este locul.

Începu să o urmărească prin încăpere, obligând-o să se retragă în spatele canapelei.

— Casa mea este acolo unde se află Annabel,

răspunse ea, mulţumită să audă că vocea nu îi tremura. Atâta vreme cât tatăl tău continuă să o ameninţe, vom sta în Londra, sub protecţia bunicilor lui Annabel.

Meredith îşi încrucişă braţele şi îl privi fix, hotărâtă să pară puternică. Jacob făcu înspre ea un gest nerăbdător din mână.

— Mă iei de prost? Nu aş fi venit aici dacă aş fi crezut că Annabel ar avea de ce să se teamă de tatăl meu, ripostă el.

Ochii lui îi măsurară trupul. Expresia de pe faţa lui se transformă dintr-una de iritare în ceva mult mai deranjant.

— Ar trebui să-mi fii recunoscătoare, Meredith. Tata mi-a îngăduit să decid ce măsuri să iau în privinţa lui Annabel. Îşi continuă urmărirea în jurul canapelei. Nu ai niciun motiv să te temi. Sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere asupra a ceea ce este mai bine pentru toată lumea.

Ea începu să se îndepărteze, dar mâna lui ţâşni şi îi apucă încheietura mâinii. Meredith icni când el începu să o tragă mai aproape.

— Nu doreşti să vii acasă, fata mea? Glasul lui coborâse până la un mormăit răguşit. Cu siguranţă ţi-e dor de Swallow Hill. Ştiu cât de mult îţi place acolo pe timp de primăvară.

Prin mintea lui Meredith trecu gândul că vărul ei chiar nu o cunoştea deloc dacă el credea că ei îi plăcea ceva din primăvară. Dar reflecţia aceea scurtă se disipă atunci când el îi prinse cealaltă mână şi o trase către el.

— Eu… noi suntem foarte mulţumite să ne aflăm aici, în Londra, se bâlbâi ea, încercând să îşi smulgă mâna din strânsoarea lui.

Jacob râse plin de dispreţ.

— Asta este greu de crezut. Nu vei fi niciodată acceptată de lumea bună din înalta societate, iar tu ştii asta. În ochii lor, nu eşti nimic altceva decât o vânzătoare – potrivită doar ca să fii o bucăţică bună pentru bărbaţii lor, nu o soţie.

Cuvintele lui o înfuriară. Îşi smulse din nou în van

mâinile din ale lui, înainte de a-şi fixa supărată privirea în podea.

— Măi, măi, zise moale Jacob, m-am apropiat de adevăr, aşa-i? Persoanele importante ţi-au dat deja de ştire că nu eşti destul de bună pentru fiii lor, ha? Ce surpriză! Chiar credeai altceva?

Amărăciunea îi învălui inima, cuvintele lui aducând din nou la viaţă amintirile urâte de la balul lui Lady Framingham şi pe cele legate de consecinţele dureroase. Meredith abia băgă de seamă când Jacob o trase la pieptul lui.

— Ei nu te vor. Gura lui îi atinse urechea, trimiţându-i fiori reci pe şira spinării. Nu te vor dori niciodată şi nu vei fi niciodată fericită aici. Dar eu te doresc şi te înţeleg – întotdeauna a fost aşa. Ştiu exact ceea ce îţi trebuie.

Apă îngheţată îi curse prin vene, iar vorbele lui o apăsară atât de tare încât nu putu să mai respire.

— Toate au o limită, fata mea, şopti el. E vremea să te întorci acasă.

Dintr-odată, ridică mâna în părul ei şi îi trase capul pe spate, buzele lui apăsându-se ud peste gura ei.

Atingerea lui, atât de diferită de cea a lui Silverton, îi fărâmiţă paralizia, iar ea îl împinse înapoi cu toată puterea. Reuşind să îşi elibereze un braţ, îl plesni peste faţă cât putu de tare. Degetele o usturară din cauza puterii cu care îl lovise.

Jacob se dădu pe spate, uimit preţ de o secundă, apoi însă faţa i se înnegri de furie. În ciuda şocului de moment, nu îşi pierdu strânsoarea de fier de pe încheietura mâinii ei. Îşi mută mâna pe antebraţul ei, strângând-o drept pedeapsă.

— Îţi va părea rău de asta, verişoară, îşi arătă el colţii.

Ea se zbătu ca să se elibereze, dar fu neputincioasă împotriva puterii lui animalice. Meredith deschise gura să strige chiar în clipa în care el îşi lipi buzele de ale ei, încercând să îşi introducă cu forţa limba groasă în gura ei. Un val de greaţă o cuprinse şi, pentru un moment îngrozitor, vederea i se înceţoşă de panică.

În timp ce se lupta, încercând să se elibereze, auzi uşa deschizându-se şi un pas hotărât traversând încăperea. Jacob fu smuls de lângă trupul ei cu atâta putere, încât ea se clătină şi aproape căzu.

Meredith ridică privirea chiar în clipa în care Silverton îi dădu lui Jacob un pumn puternic în faţă, trimiţându-l pe vărul ei în genunchi. Marchizul aruncă o privire peste umăr în direcţia ei, ochii lucindu-i cu o lumină rece pe care ea nu o mai văzuse înainte.

— Sunteţi bine?

Vocea îi sună dură ca fierul, dar mâna pe care i-o aşeză pe braţ fu blândă.

Meredith dădu din cap, incapabilă să vorbească. Dând-o cu grijă la o parte din partea pericolului, Silverton se reîntoarse la vărul ei, care se ridica târându-se de pe podea.

Nasul lui Jacob sângera puternic. Scoase o batistă din buzunar şi şi-o trecu peste faţă, mânjindu-şi obrajii împestriţaţi cu sânge.

— Te voi ucide, nemernicule, spuse el cu glas răguşit.

— Aş fi interesat să te văd încercând, răspunse uşor Silverton, mâinile strângându-i-se pumn din nou.

Meredith reveni la viaţă, ştiind că trebuia să intervină înainte ca cei doi bărbaţi să se sfâşie unul pe celălalt.

— Jacob! strigă ea. Nu vrei deloc aşa ceva.

Vărul ei o ignoră, răsucindu-şi trupul uriaş în poziţie de atac, în timp ce înainta către Silverton.

Meredith păşi între ei, ridicându-şi imperial mâinile în aer.

— Opreşte-te! îi porunci lui Jacob. Aici suntem patru, iar tu eşti singur. Dacă nu pleci imediat din casa mea, voi chema poliţaiul de noapte şi voi pune să fii dus la Newgate[6].

Jacob se opri şi privi în jurul lui, observându-i în cele din urmă pe Peter şi pe domnul Biggs care se aflau în uşa salonului. Servitorii păreau mai mult decât capabili să îl pună la pământ pe vărul ei.

6 Închisoare din Londra (n.tr.)

— Te-aş sfătui, domnule Burnley, adăugă Silverton cu vocea aceea de fier, să iei în seamă sugestia doamnei, atât timp cât mai poţi. Răbdarea mea se apropie de sfârşit.

Jacob păru gata să explodeze, dar era evident că ştia că nu ar fi putut să îi dovedească şi pe Silverton, şi pe Peter. Privirea îi zbură asupra lui Meredith, şi ura pe care ea o văzu în ochii lui o îngheţă până la os.

— Vei regreta asta, fato, îi aruncă el.

Jacob se întoarse pe călcâie şi se împletici până la uşă, împingându-i pe domnul Biggs şi pe Peter când trecu pe lângă ei, părăsind încăperea.

Silverton făcu semn cu capul către lacheu.

— Asigură-te că uşa e încuiată în urma lui.

— Da, milord.

Acum, când pericolul trecuse, picioarele lui Meredith începură să tremure atât de puternic, încât abia putea să stea în picioare. Silverton îi aruncă o privire şi o conduse ţinând-o pe după umeri până la canapea. Doamna Biggs năvăli înăuntru, faţa ei rotundă fiind purpurie de mânie.

— Gata, drăguţă, exclamă ea, fluturându-şi şorţul în faţa lui Meredith, o voi trezi pe domnişoara Noyes şi îţi aduc sărurile mirositoare. Odihneşte-te aici, pe canapea, până le aduc.

Meredith practic sări de pe canapea auzind sugestia. Silverton o apăsă la loc.

— Nu, nu, doamnă Biggs, icni ea. Vă rog să nu o treziţi pe domnişoara Noyes – va fi îngrozită şi nu aş putea face faţă în seara asta. Sunt bine, serios.

— Sunt de acord cu părerea asta, rosti sec Silverton. Doamnă Biggs, de ce nu aduci nişte ceai pentru stăpâna dumitale? Sunt sigur că ar fi mai reconfortant decât sărurile mirositoare ale domnişoarei Noyes.

Doamna Biggs păru neîncrezătoare în timp ce îi cercetă chipul lui Meredith. Bucătăreasa aruncă o privire către Silverton şi dădu din cap fără tragere de inimă, ţinând cont de autoritatea lui.

— Aveţi dreptate, milord. Şi poate un strop de coniac în ceaiul acela va fi exact ce trebuie ca să o aducă în simţiri

pe domnişoara Burnley. Se urni către uşă. Mă voi întoarce cu ceaiul înainte să ziceţi peşte.

— Ce femeie remarcabilă, cugetă Silverton după ce bucătăreasa ieşi din încăpere. Chiar trebuie să îmi amintesc să îi mulţumesc secretarului meu pentru că a angajat-o.

Meredith scăpă un oftat tremurător şi se prăbuşi pe perne. Ridică privirea către Silverton. El o privi şi el, chipul fiindu-i încă marcat de rămăşiţele mâniei.

— Dacă nu ai fi venit când ai venit…

Glasul i se frânse. Clipi rapid ca să alunge lacrimile care ameninţau să îi cadă din ochi.

Silverton mormăi ceva în bărbie. Întinse un braţ ca să apuce spătarul unuia dintre fotoliile de bumbac, trăgându-l spre el şi în faţa ei. Se aşeză şi îi prinse mâinile într-o strângere liniştitoare.

— Este în regulă, iubito, murmură el. Nu-ţi mai poate face rău vreodată. Nu îi voi permite.

Meredith se ridică în capul oaselor şi încercă să răspundă cu un zâmbet. Avu impresia că faţa avea să i se frângă din cauza efortului.

— Milord, mă tem că ai obosit să-mi tot vii în ajutor. Nu prea ştiu cum să-ţi mulţumesc din nou.

Gheaţa din ochii lui începu să se topească.

— Ştii că voi face tot ceea ce este necesar pentru a vă proteja pe tine şi pe Annabel.

În ciuda strădaniei ei, îi scăpară câteva lacrimi, care i se rostogoliră pe obraji. El dădu drumul uneia dintre mâinile ei şi scoase din buzunarul lui o batistă. Ea o luă şi îşi tamponă ochii. O parte din ea era extrem de umilită să plângă în faţa lui, dar o altă parte se simţi infinit de alinată de atitudinea lui protectoare.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Cu voce şovăielnică, Meredith îi povesti. În timp ce ea vorbea, chipul lui devenea întunecat, iar gura i se încreţea de furie, dar se abţinu de la a face comentarii. Chiar în timp ce încheia, un ciocănit uşor se auzi la uşă, şi doamna Biggs intră cu tava de ceai. Silverton îi făcu semn cu mâna că nu doreşte atunci când ea încercă să îl servească, preparându-

i el însuşi lui Meredith o ceaşcă de ceai. O îndemnă apoi să bea, reţinându-şi orice întrebare până când ea luă câteva înghiţituri, iar doamna Biggs părăsi încăperea.

Simţindu-se mai în largul ei, Meredith puse deoparte ceaşca şi se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Silverton.

— Ei bine, ce nu am reuşit să înţeleg încă de la început este motivul pentru care Jacob şi unchiul Isaac s-au purtat astfel. Niciunul din ei nu şi-a exprimat interesul faţă de Annabel ori starea ei de sănătate până de curând.

Îşi ridică ochii către ai lui şi văzu oglindite acolo propriile griji.

— De fapt, până în urmă cu trei luni, nu îi vedeam niciodată pe unchiul Isaac şi pe mătuşa Nora mai mult de o dată ori de două ori pe an. Este un mister total pentru mine. Iar în ceea ce priveşte dorinţa lui Jacob de a se căsători cu mine – făcu o pauză, observând cu interes cum ochii lui Silverton se aprinseră –, acesta nu şi-a exprimat niciodată dorinţa de a face asta până acum o lună.

El se aplecă în faţă, aşezându-şi braţele pe genunchi în timp ce privi absent în gol la podelele lustruite. Ea ascultă ticăitul liniştit al ceasului, nedorind să îi deranjeze meditaţia.

— Meredith, zise el brusc, nu doresc să fiu indiscret, dar aş dori să ştiu care vă este situaţia financiară. Ştiu că Annabel a moştenit o avere mare de la mama ei. Bănuiesc, de asemenea, că aveţi venituri separate din care vă întreţineţi. Aşa este?

— Da, milord, răspunse ea fără să ezite. Annabel a moştenit 10.000 pe an de la mama ei. Tatăl meu mi-a lăsat 1500 pe an, ce i-au revenit de la bunicul meu care, după cum ştii, a construit o fabrică de lână în Bristol.

— Şi fabrica este acum condusă de unchiul vostru, nu-i aşa?

— Da, domnule. Fiind cel mai în vârstă, i-a revenit lui. Tata nu a avut minte pentru afaceri şi nu a demonstrat niciodată niciun fel de interes faţă de fabrică. Jacob, însă, i s-a alăturat tatălui său de îndată ce a îndeplinit vârsta

legală.

Silverton căzu din nou pe gânduri. Meredith nu dori să îl deranjeze, aşa încât îngădui în schimb minţii ei să cutreiere. După câteva minute, aruncă pe furiş o privire către chipul lui frumos, dar distras, în sfârşit îşi dădu seama cât de ciudat era faptul că el venise în vizită la o oră atât de târzie din seară.

Începu să nu aibă astâmpăr şi să se agite, foarte conştientă de piciorul lui musculos care se freca de fustele ei. El ridică privirea, cu o expresie vigilentă.

— Ce se întâmplă?

Ea ezită preţ de o clipă, dar păru incapabilă să se poată abţine de la a-l întreba:

— Milord, de ce ai venit în vizită în seara asta?

Meredith îşi regretă vorbele de îndată ce acestea îi ieşiră pe gură. Cel mai probabil că fusese doar politicos, fiindu-i milă de ea pentru faptul că rămăsese acasă doar cu domnişoara Noyes care să îi ţină companie. Tresări la ideea că el ar fi putut trece să o viziteze doar din cauză că îi era mila de ea.

Începu să îşi întoarcă capul într-o parte, dar el îi prinse bărbia între degete. Ochii îi erau calzi, iar ei i se păru că el încerca să nu râdă de ea.

Din nou.

Meredith îşi înăbuşi un mârâit, fiind foarte conştientă de faptul că părea să îl amuze întotdeauna. Dar râsetul din ochii lui muri şi se transformă în altceva – o privire arzătoare care îi trimise cârcei fierbinţi de-a lungul picioarelor, până la locul de întâlnire dintre coapsele ei. Acum nu avu încotro decât să se fâţâie pe locul ei.

— Am venit să discutăm despre un lucru de mare importanţă pentru noi amândoi. Torsul întunecat de pisică din glasul lui îi făcu stomacul să se simtă ciudat de tulburat. Şi doream să fac asta fără un public format din rude curioase.

— Acesta este motivul pentru care nu ne-ai mai vizitat de când…

— Da, iubito, acesta este motivul pentru care nu m-ai

mai văzut timp de câteva zile. Nu am crezut că aş fi fost în stare să mă controlez dacă m-aş fi aflat în aceeaşi încăpere cu tine.

Silverton îi mângâie cu blândeţe obrazul cu mâna lui mare. Buzele i se curbară într-un zâmbet care o orbi cu focul lui senzual. Mai mult decât orice, Meredith dorea să îşi lipească gura de a lui şi să îi soarbă toată acea căldură spectaculoasă în ea însăşi.

— Dar cred, continuă el în timp ce mâna îi alunecă pe pielea sensibilă de pe ceafa ei, că ai avut destulă agitaţie pentru o singură seară. Vom continua mai târziu discuţia asta.

Pleoapele i se închiseră când capul lui cobori uşor către al ei. Gura lui îi mângâie buzele, gâdilând-o cu un sărut tandru care reuşi totuşi să fie complet posesiv.

Meredith abia începuse să se sprijine de el, agăţându-se de umerii lui, când el se retrase. Ochii lui dansară maliţios în timp ce ea se strădui să îşi înăbuşe un protest scâncit. O ultimă mângâiere a obrazului ei cu degetele lui şi apoi se ridică. Ea nu se putu împiedica să nu ofteze cu regret când el se pregăti să îşi ia la revedere.

— Vreau să te odihneşti un pic, Meredith, îi ordonă el blând. Probabil că eşti extenuată. Vom continua foarte curând conversaţia. Şi atunci când o vom face, îţi promit că vom termina ceea ce am început în seara trecută.

Capitolul 18

Sări treptele impunătoare de marmură ale reşedinţei Stanton din două salturi.

Un lacheu sosise cu chemarea urgentă cu doar 15 minute în urmă – un bilet mâzgălit în grabă de la unchiul său, prin care îl informa că Lady Stanton se îmbolnăvise grav. Silverton alergase practic cea mai mare parte a drumului până la Berkeley Square, teama făcându-l să ignore strigătele câtorva cunoştinţe pe lângă care trecu ca

vântul.

Tolliver deschise uşa, cu faţa, care de obicei îi era lipsită de expresie, marcată de o îngrijorare înfrigurată. Acesta era un semn rău. Silverton nu aşteptă să fie anunţat, grăbindu-se prin holul de la intrare către biblioteca unchiului său.

Se opri în prag ca să îşi tragă suflul şi să cerceteze scena din faţa lui.

Într-o tăcere sinistră, generalul Stanton privea fix la suprafaţa lustruită a biroului său. Meredith şi Annabel şedeau împreună pe canapeaua de catifea roşie aflată în faţa căminului, strângându-şi mâinile una alteia. Robert stătea în picioare într-una din firidele ferestrei, trăgând nelinişti de vesta sa în timp ce ochii îi fugeau de la Annabel la bunicul său şi înapoi.

Meredith se uită înspre el când auzi uşa deschizându-se, întâmpinându-l cu un surâs care păru mai degrabă uşurat. Nu era de mirare, având în vedere nivelul tensiunii din încăpere.

— Dragul meu domn. Silverton se îndreptă cu paşi mari către biroul unchiului său. Spune-mi, te rog, cum stă treaba cu mătuşa Georgiana.

— A căpătat o infecţie a plămânilor, aşa stă treaba, reuşi să spună generalul cu o voce sugrumată. Ştiam că toată hoinăreala aia afurisită prin oraş nu avea să se sfârşească cu bine. Şi acesta este rezultatul. Este bolnavă, nepoate, foarte bolnavă!

Silverton auzi un strigăt îngrozit şi se întoarse doar ca să o vadă pe Annabel ridicând o mână la gură ca să îşi înăbuşe plânsul, părând absolut trăsnită de vină. Meredith îşi îmbrăţişă strâns sora, aruncând o privire ranchiunoasă către general în timp ce făcu asta. Robert îşi roti privirea către Silverton, rugându-l în tăcere să se ocupe de situaţia explozivă.

Oftând în sinea sa, acesta se întoarse din nou către unchiul său. Ochii generalului erau plini de nelinişte, iar inima lui Silverton se strânse de milă faţă de bătrânul care îşi iubea soţia mai presus de orice altceva. Pentru prima

oară în viaţa lui înţelese cum putea un bărbat să simtă astfel faţă de o femeie.

— Presupun că medicul a fost să o vadă. Care este prognosticul lui? întrebă el cu glas calm.

Era evident că cineva trebuia să îşi păstreze capul pe umeri în ziua aceea şi bănui că probabil el trebuia să fie acela.

Fălcile generalului se mişcară puternic, dar nicio vorbă nu îi ieşi din gură.

— Medicul este încă cu ea, vorbi Meredith în spatele lui.

Silverton se întoarse şi se sprijini cu şoldul de biroul unchiului său, în timp ce Meredith dădu drumul mâinii surorii sale şi se ridică în picioare.

— Lady Stanton s-a întors azi-noapte de la Almack plângându-se cameristei că nu putea să respire prea bine. A petrecut o noapte agitată şi azi de dimineaţă s-a simţit foarte rău. Generalul a trimis imediat după medic şi apoi a trimis un bilet să ne cheme. Am sosit de îndată ce l-am primit. Asta este tot ceea ce ştim deocamdată.

— A fost prea mult pentru ea! Exclamaţia veni cu durere de la unchiul lui. Ştiam că ar fi trebuit să îi ordon să rămână acasă aseară – i-am putut vedea oboseala. Femeia aceea încăpăţânată nu ar recunoaşte niciodată, dar ştii că nu este puternică, Silverton. Ca un prost, nu am spus nimic!

— Vai, nu, bunicule, strigă Annabel. Sări de pe locul ei şi zbură pe după birou spre general. Fata se prăbuşi în genunchi în faţa lui şi îi luă mâinile, strângându-i-le convulsiv. A fost vina mea. Bunica nu a făcut decât să încerce să mă ajute pe mine. Nu mi-o voi ierta niciodată dacă i se întâmplă ceva.

Generalul Stanton se holbă într-o disperare neputincioasă în timp ce nepoata lui se lupta să îşi înghită plânsul crescând. Silverton se îndepărtă de birou, gata să o tragă de lângă unchiul lui pe fata care plângea, când glasul calm al lui Meredith interveni.

— Annabel, draga mea, trebuie să încerci să te controlezi. Nu ştim cu siguranţă care este natura bolii lui

Lady Stanton. În orice caz, dacă vei face o criză de istericale nu va ajuta cu nimic situaţia. Te rog, ridică-te de pe podea! Domnule Stanton – Meredith aruncă o privire către Robert –, sunteţi amabil să trageţi un scaun pentru ca Annabel să şadă alături de bunicul ei?

— Desigur, domnişoară Burnley! răspunse Robert cu râvnă.

Acesta se grăbi să tragă de pe margine un scaun şi îl duse lângă birou.

— Generale Stanton, continuă Meredith în aceeaşi manieră, stăpână pe sine, ştiu că sunteţi îngrijorat, dar medicul va reveni curând. Poate că ar trebui să ne abţinem de la a ne imagina scenarii sinistre, cel puţin până când va termina să o examineze pe Excelenţa Sa.

Ochii generalului se îndreptară brusc spre ea, plini de furie, dar Meredith îi susţinu privirea cu o expresie senină. Spre marea surpriză a lui Silverton, unchiul lui nu se năpusti asupra ei. În schimb, o parte din tensiune păru să se scurgă din trupul lui. Întinzând mâna, generalul Stanton apucă mâinile lui Annabel şi o ajută să se aşeze pe scaunul pe care Robert îl pusese lângă birou.

— Aşa, draga mea, îi spuse el nepoatei sale, bătând-o uşurel pe mână în timp ce aceasta încerca să îşi înghită lacrimile. Nu are niciun rost să intri în panică – nu îţi fac bine nici la sănătate. Doctorul Sibley a avut grijă de bunica ta ani în şir. Ne putem încrede pe deplin în el.

Annabel înghiţi în sec în timp ce se aplecă să îşi frece obrazul de umărul bunicului ei. Meredith îi privi cu o expresie mulţumită înainte să arunce o privire către Silverton. Acesta îşi ridică sprâncenele, exprimându-şi tăcut admiraţia pentru măiestria cu care se ocupase de manifestarea emotivă. Ea îşi înclină capul în semn de mulţumire, înainte de a se aşeza din nou tăcută pe canapea.

Chiar era o femeie magnifică, se gândi el. Nu era de mirare că nu îşi putea ţine mâinile departe de ea.

Aşteptară într-o linişte nervoasă până când medicul se strecură pe uşa bibliotecii ca să li se alăture. Doctorul

Sibley o refuză brusc pe Meredith când aceasta se oferi să sune pentru ceai.

— Nu este nevoie, domniţă. Am o naştere la care să asist şi înainte trebuie să mă întorc acasă ca să fac un tonic pentru Lady Stanton.

— Lua-te-ar naiba, Sibley, mormăi generalul Stanton. Nu mă mai lăsa să aştept! Cum este soţia mea?

Medicul ignoră izbucnirea bătrânului, în mod clar obişnuit cu o astfel de purtare după atâţia amar de ani.

— Păi, generale, a prins o răceală severă. În mod normal, nu mi-aş face griji, dar inima şi pieptul slabe ale lui Lady Stanton o fac susceptibilă la febră. Are nevoie de îngrijire atentă pe parcursul următoarelor câteva zile ca să nu i se înrăutăţească starea de sănătate.

Doctorul Sibley nu avu nevoie să explice faptul că o astfel de înrăutăţire ar fi putut fi fatală.

— Voi trimite de îndată tonicul şi mă voi întoarce mai târziu, în după-amiaza asta. Dar este absolut necesar ca o soră medicală să aibă constant grijă de ea pentru câteva zile.

— Camerista ei a avut grijă de ea pe parcursul câtorva boli, zise generalul. Culoarea i se scursese de pe chip, lăsându-i-l gri pal. Sunt sigur că va şti ce să facă.

Doctorul Sibley se încruntă.

— Tillman nu mai este tânără, iar soţia dumitale va trebui supravegheată cu cea mai mare atenţie pe parcursul nopţii. Dacă nu mai este nimeni care să ajute, atunci voi trimite o soră medicală care să fie de ajutor.

Silverton îşi înghiţi obiecţia. Ultima dată când Lady Stanton fusese bolnavă, infirmiera de noapte adormise după ce luase prea multe înghiţituri dintr-o sticluţă cu gin pe care o ascunsese în şorţ.

— Refuz categoric! urlă generalul. Nu voi mai permite nici unei femei bete şi neglijente să se apropie de soţia mea.

Annabel tresări la izbucnirea lui, în timp ce Robert clătină consternat din cap. Meredith îşi încrucişă braţele peste talie şi se încruntă, privind în podea.

— Generale Stanton, fii rezonabil, oftă doctorul Sibley. Soţia dumitale are nevoie de cineva care este obişnuit să aibă grijă de oameni bolnavi. Tillman nu o poate supraveghea zi şi noapte.

Generalul deschise gura ca să îl contrazică, dar Meredith îl întrerupse.

— Voi avea eu grijă de Lady Stanton, spuse ea.

Medicul îşi înclină capul, studiind-o cu atenţie ca pentru a-i cântări calificarea pentru o astfel de misiune.

— Nu fi ridicolă! se răsti generalul. Ce fel de experienţă ar avea o fată ca tine?

Meredith ridică din sprâncene când bărbatul în vârstă se burzului la ea.

— La drept vorbind, generale, răspunse ea pe un ton uşor superior, am o mare experienţă în a avea grijă de oameni bolnavi, inclusiv de nepoata dumitale.

— Ah, da, bunicule, zise nerăbdătoare Annabel. Meredith a avut grijă de mine ani în şir. Ştii cât de bolnavă am fost. Doctorul Bailey a spus întotdeauna că nu a întâlnit vreodată o infirmieră mai bună decât Meredith. Şi a fost foarte bună de fiecare dată când unul dintre servitori s-a îmbolnăvit. Ea a avut grijă de noi toţi. Te rog, las-o să o ajute pe bunica!

Generalul Stanton se uită încruntat la Meredith, firea lui suspicioasă din naştere luptându-se cu îngrijorarea faţă de soţia lui.

— Domnişoară Burnley, întrebă doctorul Sibley, aţi avut grijă de cineva cu o maladie contagioasă?

— De multe ori, domnule, răspunse ea cu încredere în glas.

Rămase tăcută în timp ce doctorul Sibley o observă preţ de alte câteva secunde. Acesta dădu din cap ca şi cum ar fi fost mulţumit.

— Vei fi bună. Vino cu mine în camera lui Lady Stanton şi vă voi da toate instrucţiunile ţie şi lui Tillman. Vă înţelegeţi între voi cine va sta de veghe cu ea noaptea. Nu trebuie lăsată singură nici măcar un minut ca să vă asiguraţi că nu face febră.

— Înţeleg, domnule.

Meredith îl urmă pe medic când acesta părăsi încăperea.

— Stai! strigă generalul Stanton.

Îndoiala şi teama îi întunecau trăsăturile. În timp ce Meredith se străduia în mod vizibil să îşi ţină nerăbdarea sub control, se întoarse şi păşi înapoi, până la biroul generalului.

— Domnule, ştiu că nu ne înţelegem întotdeauna, dar vă implor să îmi permiteţi să o ajut pe Lady Stanton, îl rugă ea cu voce scăzută. Credeţi-mă, cunosc mult prea bine efectele pe care le poate avea o răceală violentă asupra unui organism slăbit. Vă asigur că mă voi îngriji de Excelenţa Sa ca şi cum ar fi propria mea mamă.

Era limpede că Meredith căuta să îi amintească bătrânului de moartea prematură a propriei lui fiice. Silverton se văzu nevoit să îi admire tacticile neconvenţionale.

Generalul Stanton privi scrutător în ochii lui Meredith, apoi, în cele din urmă, dădu din cap, acceptând tacit. Ea îi zâmbi cu blândeţe. Fără să mai rostească o vorbă, ea se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea, fără să arunce o privire către Silverton ori către altcineva.

Capitolul 19

— Îl iubesc, Meredith, chiar îl iubesc!

Meredith o privi cu gura căscată pe sora ei, uimită într-atât de declaraţia neaşteptată încât rămăsese împietrită. Ochii lui Annabel erau largi şi nu clipeau, în aşteptarea nerăbdătoare a unui răspuns din partea surorii ei.

— Eşti sigură? reuşi să îngaime Meredith.

Fata dădu viguros din cap.

— Ah, da. Sunt câteva zile de când mi-am dat seama că îl voi iubi întotdeauna. Mă înţelege atât de bine şi mă

face să mă simt în siguranţă. Vocea lui Annabel scăzu până la o şoaptă în timp ce întinse mâna în treacăt ca să atingă mâna surorii sale. Meredith, eşti foarte supărată pe mine că nu ţi-am spus mai înainte?

De fapt, Meredith nu îşi putu găsi cuvintele pentru a descrie ceea ce simţea. Oboseala o strivise în pumnul ei masiv şi, până în urmă cu câteva momente, mintea îi fusese ocupată pe de-a-ntregul de detaliile îngrijirii lui Lady Stanton.

Îşi petrecuse ultimele şase zile în camera Excelenţei Sale, îngrijind-o pe bătrână pe parcursul bolii care îi nimicise trupul fragil cu frisoane febrile. Criza nu trecuse până în urmă cu o zi, când doctorul Sibley declarase că febra scăzuse în cele din urmă. Chiar şi aşa, Meredith îşi petrecuse noaptea la căpătâiul lui Lady Stanton – aşa cum o făcuse în ultimele cinci nopţi – iar Tillman venise cu doar câteva minute mai înainte ca să o înlocuiască. Dorea cu disperare să se târască în pat, capitulând în faţa epuizării totale care îi pătrunsese în fiecare părticică din trup.

Dar Annabel se postase în garderoba bunicii sale, aşteptând neliniştită o oportunitate să îi vorbească. Sora ei o rugase să îi acorde doar câteva minute din timpul ei, strângându-şi nerăbdătoare cu mâinile fustele ei gingaşe de muselină, împodobite cu rămurele.

Meredith îşi înghiţise un refuz nepoliticos, conştientă şi având remuşcări de faptul că practic o abandonase pe sora sa în timpul bolii lui Lady Stanton. Scoase la iveală un surâs ca să liniştească privirea rănită din ochii lui Annabel şi o duse să ia loc pe un fotoliu de mătase albă.

Şi în momentul acela fata lansase vestea şocantă, împrăştiind cu totul gândurile lui Meredith.

— Meredith, te rog, spune ceva!

Ochii surorii ei luceau de lacrimi.

Meredith se strădui să împrăştie ceaţa din creierul ei, obligându-se să mângâie mâna lui Annabel într-o manieră liniştitoare.

— Nu, draga mea. Bineînţeles că nu sunt supărată pe tine, sunt doar surprinsă. Când s-au petrecut toate astea?

Annabel se înveseli un pic, un surâs timid luminându-i chipul în formă de inimă.

— Păi, după cum ştii, eu şi Robert suntem foarte apropiaţi. Când bunica s-a îmbolnăvit, iar tu ai fost atât de preocupată să ai grijă de ea, am petrecut chiar şi mai mult timp împreună. Am încercat să stau cât de mult posibil cu bunicul, dar uneori era prea agitat ca să stea cu mine. Vocea îi deveni nesigură. Lucrul acesta m-a necăjit foarte tare pentru că, ei bine, nu cred că bunica s-ar fi îmbolnăvit dacă nu ar fi încercat să mă scoată în lume.

— Draga mea, nu trebuie să simţi asta, exclamă Meredith, muşchii din piept strângându-i-se de o vină dureroasă. Aceasta nu este întâia oară când bunica ta s-a îmbolnăvit şi, cu siguranţă, nu ar dori ca tu să te învinovăţeşti. Îmi pare atât de rău că nu mi-am făcut timp să îţi explic asta. Este numai vina mea că te-ai simţit atât de rău.

— Nu, Meredith, nu înţelegi? răspunse Annabel, ţopăind uşor de încântare. Nu a fost nevoie să îmi spui tu – a făcut-o Robert! A fost cu mine aproape în orice clipă a zilei, spunându-mi că bunica va fi bine, că nu trebuie să mă simt vinovată de nimic. Şi s-a purtat totodată minunat cu bunicul! Doar dacă l-ai fi putut vedea cum a avut grijă de noi amândoi săptămâna asta – ai fi fost atât de mândră de el!

Ochii lui Annabel străluceau acum de o admiraţie fervent şi dedicată în întregime. Meredith recunoscu imediat expresia. Bănuia că şi ea avea acelaşi fel de expresie de fiecare dată când se gândea la Silverton.

— Draga mea. Meredith ezită. Nu doresc să fiu indiscretă, dar Robert chiar te-a cerut în căsătorie?

Lumina din ochii lui Annabel îi inundă acum chipul.

— M-a cerut aseară! Şi a cumpărat cel mai frumos inel posibil, dar am căzut de acord să nu îl port până nu îi va cere acordul bunicului.

Meredith oftă. Totul sunase mult prea uşor. Era limpede faptul că Robert nu se gândise să discute problema mai întâi cu bunicul său.

— Ce s-a întâmplat? O parte din bucuria de pe chipul lui Annabel se stinse. Te rog, spune-mi că eşti de acord, Meredith. Nu aş putea suporta dacă nu ai fi.

Meredith se gândi cu jind la pat şi la evadarea într-un somn adânc, dar alungă imediat tentaţia undeva în străfundul minţii ei. Trebuia să găsească o cale să facă faţă situaţiei acesteia acum.

— Annabel, zise ea, privindu-şi serios sora în ochi, Robert este un tânăr minunat, dar abia ţi-ai început sezonul. Eşti sigură de asta? Eşti pregătită să îl iubeşti mai mult decât pe oricare altul, dăruindu-te pentru tot restul vieţii tale?

Sora ei o privi solemn cu ochi care aveau în ei mai multă înţelepciune decât ar fi trebuit la anii ei. Deşi nu avea decât 17 ani, Annabel îndurase multe în viaţă, iar Meredith ştia că fata poseda deja o maturitate călită de tragedie şi de boală.

— Da, Meredith, îl iubesc, şi sunt pregătită pentru o viaţă alături de el. Trebuie să ai încredere în mine.

Se gândi la asta câteva momente, dându-şi seama că avea încredere în judecata surorii ei. Şi, la urma urmei, motivul evadării lor în Londra fusese de a-i găsi un soţ lui Annabel. Robert era tânăr, dar Meredith nu se îndoia de faptul că acesta avea să devină un bărbat grozav şi o adorase pe Annabel din clipa în care dăduse cu ochii de ea. Dacă generalul şi Lady Stanton aveau să îşi dea consimţământul, căsătoria dintre Robert şi Annabel ar fi fost soluţia multora dintre problemele lor.

Din nefericire, Lady Stanton avea alte planuri pentru Annabel. Planuri care îl includeau pe marchizul de Silverton.

Vina din pieptul ei se mai strânse un pic, dar Meredith hotărî să îşi ţină gura. Nu s-ar fi întâmplat nimic bun dacă i-ar fi spus lui Annabel de planurile pe care le avea pentru ea Lady Stanton, din moment ce oricum nu avea să iasă nimic bun din ele. Annabel îl iubea pe Robert, iar Silverton – ei bine, ştia că Silverton nu o iubea pe Annabel. Asta nu însemna, însă, că Lady Stanton avea să fie de acord cu evenimentele care avuseseră loc pe parcursul bolii ei.

În ceea ce privea planurile lui Silverton, Meredith nu avea nicio idee care erau acelea, din moment ce nu schimbaseră mai mult de două vorbe în ultima săptămână. Dacă era să fie sinceră, nu ştia cu adevărat ce părere avea el despre ea, în afară de faptul că părea să îi placă să o sărute. Şi avea o puternică bănuială cum că Lady Stanton nu ar fi fost de acord nici cu asta.

Oftă, ceaţa din capul ei devenind mai densă cu fiecare secundă. Cu Annabel în aşteptarea răspunsului ei, Meredith decise că nu se putea ocupa decât de o singură problemă o dată. Trase adânc aer în piept şi se obligă să zâmbească.

— Annabel, draga mea, dacă eşti sigură de ceea ce simţi, atunci voi face tot ce îmi stă în putere să te susţin. Dar – ridică o mână să împiedice încercarea lui Annabel de a-şi arunca braţele în jurul ei – insist ca tu şi Robert să aşteptaţi câteva zile înainte de a vorbi cu generalul. Fără îndoială că va dori să discute situaţia cu Lady Stanton, iar aceasta are nevoie să i se îngăduie să se odihnească înainte să discute despre asta.

Annabel se întoarse din nou pe scaunul ei. Se încruntă înainte de a arunca o privire către Meredith, reticenţa ei de a se conforma fiindu-i limpede scrisă pe chip.

— Annabel, trebuie să înveţi să fii răbdătoare.

Fata oftă şi îşi coborî umerii, sprijinindu-se pe pernele tapiţate.

— Ştiu. Ai dreptate, Meredith, şi este îngrozitor să mă gândesc numai la mine. Îi voi spune lui Robert că trebuie să aşteptăm până când bunica se va simţi mai bine. O lucire poznaşă i se strecură în ochi. Nu îi va plăcea lucrul acesta, dar cred că ştiu o modalitate de a-l face să tacă.

— Annabel!

Meredith clipi, şocată de expresia plină de subînţelesuri de pe chipul surorii sale.

Annabel râse, o sărută pe obraz şi se îndreptă dansând către uşa garderobei.

— Nu eşti singura care ştie cum e să ai un iubit, să ştii. Singura diferenţă este că unii dintre noi nu încercăm să ţinem asta secret!

Meredith mormăi şi îşi frecă tâmplele care îi pulsau, dorindu-şi să se afle în pat, cu păturile trase în siguranţă peste cap.

*

Silverton îşi întinse picioarele încălţate cu cizme lungi către flăcările domoale care pâlpâiau în grătarul de fier. Îşi roti coniacul în paharul de cristal, lungindu-se pe pernele canapelei pluşate de catifea roşie. Generalul tocmai ce se retrăsese în camera lui pentru noaptea aceea, lăsându-l pe Silverton singur să aibă grijă de băutura lui din bibliotecă.

Socoti că ar fi trebuit să îşi ia haina şi să se plimbe cele câteva străzi până la propria casă, dar nu păru să se poată ridica din poziţia confortabilă în care se aşezase în faţa căminului.

Era pentru întâia oară într-o săptămână infernală când se putea odihni în sfârşit. Era întâia oară de când se îmbolnăvise mătuşa Georgiana când ştiau cu adevărat că era pe drumul cel bun. Şi prima oară când se putea gândi limpede la noaptea în care o salvase pe Meredith de la asaltul lui Jacob Burnley.

Silverton se înfrigură la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi ajuns la timp. Nemernicul acela fusese norocos că nu îl ucisese.

Clătină din cap, încă nedumerit de încercările agresive de a le obliga pe Meredith şi pe Annabel să se întoarcă la Swallow Hill. Avea bănuielile lui, dar avea nevoie de mai multe informaţii despre familia Burnley şi de starea finanţelor lor, înainte de a pune la punct o teorie concretă.

Însă Silverton fusese nevoit să amâne orice investigaţie atunci când Lady Stanton se îmbolnăvise. Săptămâna care urmase fusese marcată de câteva crize, infecţia lui Lady Stanton agravându-se şi transformându-se într-o febră periculoasă. Meredith petrecuse fiecare noapte cu mătuşa lui, dar el ştia că ea îşi petrecuse şi multe ore din zi în camera bolnavei. Devotamentul şi îngrijirea ei atentă câştigaseră până şi admiraţia lui Tillman, camerista

fioros de posesivă care o slujea de foarte mult timp pe Lady Stanton.

De fapt, întreaga gospodărie ajunsese să se sprijine pe umerii lui Meredith. Păru un proces gradual, dar natural când servitorii începură să îi ceară să rezolve o varietate de chestiuni de natură domestică pe timpul bolii lui Lady Stanton. Ea răspunsese fiecărei probleme cu o pricepere tăcută şi modestă, care câştigase respectul tuturor locuitorilor Casei Stanton, inclusiv pe cel al generalului.

Meredith se ridicase cu graţie la nivelul fiecărei încercări. Silverton nu mai nutrea nici cea mai mică îndoială în ceea ce privea abilitatea ei de a-şi îndeplini funcţiile rolului de marchiză a lui. Poate că *ea* nu credea că era potrivită să se mişte prin lumea bună, dar ea era în toate felurile importante mai doamnă decât orice altă femeie cunoscuse el vreodată.

Ieri, Meredith şi doctorul Sibley veniseră să îi spună generalului că febra lui Lady Stanton cedase. Până în acea dimineaţă, starea i se îmbunătăţise atât de mult, încât Sibley o declarase în afara oricărui pericol. Annabel vărsase lacrimi de bucurie, iar unchiul lui practic îi smulsese doctorului mâna din încheietură.

— Nu-mi mulţumi mie, spusese Sibley, mulţumeşte-i domnişoarei Burnley. Îngrijirea ei atentă a făcut toată diferenţa în recuperarea soţiei dumitale. Ei ar trebui să îi fiţi extrem de recunoscător.

Silverton zâmbise în timp ce unchiul său îşi dresese glasul şi se bâlbâise, ezitând încă să îşi exprime recunoştinţa faţă de Meredith, iar fiind destul de corect încât să ştie că ar fi trebuit să o facă.

În cursul zilei, şezuse în bibliotecă cu unchiul lui în timp ce Annabel şi Robert se îngrămădiseră pe o canapea, cu capetele alăturate n timp ce răsfoiau caietul de schiţe al lui Meredith. Fata hotărâse că aveau cu toţii nevoie de o distracţie după calvarul săptămânii şi propusese ca sora ei să picteze un portret al generalului Stanton.

— Este teribil de bună, să ştiţi, explicase Annabel după ce adusese caietul de schiţe de acasă. Sunt sigură că

ar fi bucuroasă să îl picteze pe bunicul. Bunica mi-a spus că doreşte de foarte mult timp să comand un portret al bunicului, dar că acesta pur şi simplu nu vrea să stea liniştit ca să pozeze.

Silverton îşi înăbuşi râsul provocat de privirea îngrozită de pe chipul unchiului său, în timp ce răsfoia schiţele. Meredith avea talent, dar subiectele alese de ea nu erau unele pe care generalul le-ar fi considerat ca fiind potrivite pentru o tânără bine-crescută.

Un rânjet viclean traversă chipul lui Robert în timp ce acesta cerceta o reprezentare grafică a lui Tezeu ucigând Minotaurul.

— Pe cuvânt, zise el, arătând cu degetul către bestia care îşi arăta colţii, pe care o crease Meredith, asta seamănă destul de mult cu expresia de pe chipul bunicului la prima oră a dimineţii!

Numai reproşul imediat şi aspru al lui Annabel îl salvase pe Robert de mânia generalului Stanton.

Da, totul părea să revină la normal. Acum îşi putea întoarce din nou întreaga atenţie asupra lui Meredith şi a întrebărilor care îi dădeau ghes permanent undeva într-un colţ al minţii.

Silverton scăpă un oftat obosit în timp ce îşi aşeză paharul înalt pe măsuţa joasă aflată în faţa canapelei. Ridicându-se alene, îşi întinse braţele deasupra capului, întinzându-şi treptat nodurile muşchilor săi încordaţi. În ciuda coniacului, nervii îi erau iritaţi. Avu bănuiala că singurul remediu pentru acea iritare ar fi fost senzaţia trupului voluptuos al lui Meredith lipit de al lui şi gustul limbii ei dulci în gura lui. Însă nu avea să aibă norocul acesta astă-seară, aşa că mai bine se ducea acasă.

Silverton căută cu privirea haina pe care o aruncase pe un scaun mai devreme în seara aceea. Traversând podeaua ca să o ia, flăcările lumânărilor pâlpâiră dintr-odată, când uşa bibliotecii se deschise rapid în spatele lui. Senzaţiile i se ascuţiră pe deplin la sunetul unei exclamaţii înăbuşite iute. Se întoarse repede pe călcâie, ştiind exact cine avea să se afle în faţa lui.

Meredith se opri exact în dreptul uşii. Gura i se căscă, tresărind surprinsă, iar el putu să vadă în lumina reflectată de lumânări că ochii ei erau larg deschişi şi temători. Lent, dar hotărât traversă încăperea către ea.

Pe când făcea asta, Silverton îşi îngădui un moment în care aprecie faptul că, până la urmă, norocul avea să i se schimbe.

Capitolul 20

Ochii lui Meredith ţâşniră neliniştiţi împrejurul încăperii. Făcu un pas mic înapoi, spre uşă, în timp ce Silverton se apropia de ea.

— Scuze, milord, îşi ceru ea iertare, ducându-şi în trecere mâna spre păr. Nu mi-am dat seama că mai era cineva în bibliotecă.

Silverton îşi ţinu gura în timp ce o studie. Deşi era îmbrăcată cu aceeaşi rochie de mătase bordo pe care o purtase la cină, îşi eliberase părul din agrafe. Valurile lucioase, ca nisipul, îi cădeau în jurul umerilor şi i se revărsau pe spate, până la coate. Părul ei era demodat de lung, iar pentru asta Silverton fu din cale-afară de recunoscător. Toată acea frumuseţe splendidă îl făcu să se gândească la chestiuni legate de pat şi la lucrurile pe care le-ar fi făcut odată ce ar fi dus-o în patul lui.

— Nu este nimic de iertat, Meredith.

Îi zâmbi de sus, în timp ce o îngrămădi cu dibăcie în tocul uşii. Mireasma slabă de violete se ridică din pletele ei dese, amăgindu-i nările cu o dulceaţă delicată.

— Sunt foarte mulţumit să te am doar pentru mine, în sfârşit, chiar dacă doar pentru puţin timp.

Ea se îmbujoră şi îşi ridică ezitând privirea către el. El o apucă de cot, trăgând-o cu blândeţe, dar neînduplecat în încăpere.

— Lord Silverton, protestă ea slab, când el închise uşa în spatele ei, chiar nu cred că se cuvine să-mi spui pe numele mic. Lady Stanton ar obiecta cu siguranţă.

— Ei bine, din moment ce nu se află aici, răspunse el,

îţi sugerez să nu ne facem griji pentru asta.

Răsuci rapid cheia în uşă, înainte de a o conduce spre canapea. Deşi simţi tensiunea din braţul ei când aceasta încercă să se retragă, el îi ignoră încercarea de a i se împotrivi. Cu un oftat iritat, Meredith capitulă fără tragere de inimă în faţa puterii lui superioare.

— Înţeleg că generalul a plecat la culcare?

Cercetă cu grijă încăperea întunecată.

— Da, draga mea, murmură el. Pentru moment eşti în siguranţă faţă de orice critică ori evaluare, artistică ori de orice alt fel.

Se strâmbă la el, dar îi aprobă remarca inteligentă cu un râset scurt. Silverton îi eliberă braţul şi îi înghionti şalele, îndemnând-o să ia loc pe canapea. Ea se supuse, deşi îi aruncă o privire îndoielnică în timp ce se aşeză.

— Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru faptul că viaţa începe să îşi reia cursul firesc, mormăi ea cu un oftat, sprijinindu-se relaxată pe pernele prea pline.

Silverton zăbovi un moment ca să aprecieze contrastul dintre coama ei lucitoare pe catifeaua purpurie a canapelei.

— Mulţumită în cea mai mare parte ţie, zise el în timp ce traversă încăperea către dulăpiorul de pe margine în care se aflau numeroase sticle de cristal.

Meredith îşi sprijini capul de spătarul canapelei. Îşi închise ochii şi expiră lung, ca într-o şoaptă, ca şi cum toată tensiunea din săptămâna aceea zbură dintr-odată din trupul ei.

— Doctorul Sibley este un medic excelent. Îşi înăbuşi un căscat. Iar Tillman este o infirmieră experimentată şi devotată. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără ea.

Silverton nu comentă. Era în natura lui Meredith să fie modestă, iar el ştia că ea s-ar fi contrazis cu el dacă ar fi încercat să o laude mai departe. În schimb, turnă un păhărel de vişinată şi i-l duse. Când ajunse lângă canapea, ea îşi ridică pleoapele, concentrându-şi atenţia asupra lui, în ciuda oboselii care îi înnora ochii argintii.

Se opri doar câteva secunde, studiind cu atenţie

chipul care îi devenise atât de drag. Tenul ei palid făcea ca petele întunecate de sub ochii ei să iasă în evidenţă ca nişte vânătăi dureroase. Inima lui se strânse de compasiune.

„Sărăcuţa! Este evident extenuată după ce a îngrijit-o pe mătuşa Georgiana. ** Cu un oftat, îşi încredinţă planurile amoroase pentru viitor, când ea nu avea să mai fie aproape moartă de oboseală. Îi înmână paharul şi, spre deosebire de data trecută când îi adusese o băutură chiar în încăperea aceasta, ea nu îl refuză. Ea sorbi şi îşi închise din nou ochii, murmurându-şi moale mulţumirea.

Privirea lui Silverton alunecă în jos, spre curbele generoase ale sânilor ei, care erau încadraţi strâns de delicateţea lucitoare a mătăsii uşoare. Simţi cum durerea din vintre începu să crească uşor, laolaltă cu frustrarea dorinţei lui stăpânite continuu. Dacă nu avea *să* aibă parte curând de o oarecare descărcare, era sigur că avea să devină infirm.

Mormăi un blestem printre dinţi şi se aşeză la celălalt capăt al canapelei, atent să păstreze cel puţin un metru între ei. Silverton îşi luă coniacul de pe măsuţă şi sorbi o înghiţitură zdravănă, sperând că arsura alcoolului avea să anuleze cumva focul care îi curgea prin vene.

Meredith îşi deschise alene ochii şi îşi mişcă capul pe perne pentru a-l privi.

— Ai spus ceva, milord?

— Este târziu, Meredith, răspunse el tăios. Ar trebui să dormi la ora asta. Am înţeles că în noaptea asta Tillman va sta în sufrageria mătuşii Georgiana ca să te poţi odihni un pic. Cu siguranţă că nu mai este necesar să stai trează alături de ea întreaga noapte.

Ea înăbuşi un alt căscat în spatele unei mâini graţioase.

— Nu, Lady Stanton s-a însănătoşit mult. Am trecut pe la domnia sa şi doarme liniştită. Doctorul Sibley a spus că este destul de bine încât să poată călători în Kent în câteva zile.

Medicul recomandase ca Lady Stanton să se mute la

ţară pentru câteva săptămâni ca să se recupereze. Generalul şi Silverton hotărâseră ca întreaga familie să plece degrabă la Belfield Abbey, cea mai apropiată dintre moşiile lui Silverton, în loc să meargă la Stanton Park în Yorkshire. Era o călătorie uşoară de la Londra până la Abbey – una care putea fi făcută în mai puţin de o zi, punând cât mai puţin stres posibil asupra mătuşii sale.

Silverton inspectă din nou petele de sub ochii lui Meredith. Părea să aibă la fel de multă nevoie de odihnă ca şi mătuşa lui.

— Meredith, ar trebui să fii în pat, repetă el.

„Preferabil cu mine”, adăugă el în gând, dar lucrul acesta trebuia să aştepte până când aveau să se afle la Abbey.

— Ştiu, oftă ea, dar se pare că nu pot dormi. Poate că m-am obişnuit să fiu trează la ora aceasta din noapte. Am încercat să mă întind, Iar asta nu a făcut decât să mă simt şi mai trează decât înainte.

Ea aruncă o privire către el, atingându-şi din nou părul ca şi cum ar fi fost stânjenită de faptul că el o vedea într-o asemenea stare de dezordine.

— Doream doar să împrumut o carte din biblioteca generalului şi să o iau în camera mea.

Se priviră unul pe celălalt pentru un moment îndelungat. Silverton putu să jure că simţea lovitura unui bici de căldură între ei. Meredith îşi smulse privirea pentru a se uita fix la foc, o îmbujorare dulce aprinzându-i obrajii.

— Dar, cumva, spuse ea, înghiţind nervos, se pare că sunt prea agitată ca să pot măcar să citesc.

Silverton zâmbi în sinea lui. Lunecă până la capătul ei de canapea, îi luă din mână paharul de vişinată şi îl aşeză cu grijă pe măsuţă. Şerpuindu-şi braţul prin spatele ei, îşi duse degetele în părul ei şi pieptănă blând masa mătăsoasă.

Meredith sări uşurel pe locul ei, dar nu se retrase. Chipul îi fu traversat de un miliard de emoţii, până când se domoliră toate într-o expresie clară de dorinţă mută şi aproape disperată.

— Eu… eu probabil că ar trebui să urc acum, se bâlbâi ea în timp ce ochii îi căzură asupra gurii lui.

Silverton îşi simţi buzele curbându-i-se într-un zâmbet rapace în timp ce îşi încolăci celălalt braţ în jurul taliei ei.

— Într-un minut, scumpa mea, şopti el înainte să se aplece ca să îi captureze buzele de culoarea căpşunelor sub gura lui.

*

Meredith se simţi deschizându-i-se ca o floare spre lumina dimineţii. Toată oboseala şi tensiunea care o apăsaseră zile la rând fură dintr-odată spulberate de căldura înviorătoare a sărutului lui. Îşi deschise buzele, iar limba lui dădu năvală în gura ei. O devoră ca un bărbat care nu primise hrană timp de o săptămână.

Ea scânci, prăbuşindu-se uşor înapoi pe perne. Silverton răspunse cu un murmur din adâncul gâtlejului, iar sunetul lui fu atât de delicios încât stomacul ei se strânse de o emoţie nefamiliară. Picioarele îi deveniră atât de lipsite de putere încât ştiu că nu ar fi putut să fugă de el nici dacă şi-ar fi dorit să o facă.

Meredith aproape că leşinase atunci când îl văzuse stând în lumina lucitoare a focului, părul lui auriu strălucind precum culoarea flăcării. Arătase atât de impunător şi de puternic, ca un zeu antic ori un spirit care sosise să o ia pe sus către tărâmul lui fermecat. Instinctul îi spusese să fugă din încăpere înainte să o poată domina, dar mintea ei raţională se opusese, pretinzând că avea forţa să îi reziste. Îşi spuse că nu avea să se întâmple nimic rău dacă petrecea câteva momente pe furiş în compania lui.

Acum ştia cât de nesăbuit fusese din partea ei să creadă că ar fi putut să îi spună vreodată nu. Şi, în adâncul sufletului ei, ştia că nici nu dorea să o facă, pentru că Silverton era tot ceea ce îşi dorise vreodată.

Meredith îi strânse braţele, îngropându-şi degetele în materialul moale al cămăşii lui. El îi ridică mâna şi i-o aşeză pe după gâtul lui, pe ceafă, aducând-o mai aproape în

îmbrăţişarea lui. Rotunjimea moale a sânilor ei se lipi de vesta lui de satin, frecarea sfârcurilor ei de material simţindu-se ca nimic din ceea ce simţise vreodată până atunci. Tari şi proeminente, acestea o furnicară cu o intensitate aproape dureroasă.

Se lipi insistent de el, încercând să potolească agonia delicioasă.

Silverton păru să ştie exact ce nevoie avea ea. Pe când îi invadă gura cu mângâierea limbii lui, mâna îi mângâie partea din faţă a corsajului până când îi cuprinse sânul drept între degetele lui lungi. Când îi atinse sfârcul, acesta se strânse şi mai tare, devenind ca o mărgea. Lucrul acesta păru să îl mulţumească, pentru că scoase un sunet din adâncul gâtlejului în timp ce îl roti între degetul mare şi cel arătător.

Meredith se retrase şi se holbă la el, şocată de junghiul de senzaţii care îi fulgeră pântecul. Ochii albaştri ai lui Silverton se întunecaseră, devenind indigo, iar expresia de pe chipul lui era atât de înverşunat de triumfătoare încât se cutremură sub forţa ei. El o privi la rândul lui, ochii înmuindu-i-se când îi simţi starea de agitaţie.

— Linişteşte-te, iubire, îi şopti el în ureche. Nu ai niciun motiv de teamă. Nu doresc decât să te ţin în braţe în noaptea asta – să te gust un pic şi să te alin ca să poţi dormi.

Mâna i se odihni calm pe sânul ei în timp ce gura i se mişcă în sărutări uşoare peste obrazul ei peste ureche şi coborî pe gâtul ei. Ea se relaxă sub mângâierea lui liniştitoare, tensiunea zburându-i din nou din trup când el o strânse în braţe, cuibărind-o la piept. Izbucnirea momentană de nervozitate scăzu, alungată de sentimentul dat de braţele lui puternice care o învăluiau cu atâta siguranţă.

Meredith începu să inspire în valuri lungi şi lente când îşi trecu mâinile peste pieptul lui. Ca şi cum ar fi avut viaţă proprie, degetele ei îi deschiseră nasturii vestei, dând la o parte materialul pentru a-i mângâia muşchii tari prin cămaşa pe care o purta. Mâna lui Silverton îi părăsi sânul,

ridicându-se ca să tragă de nodul lavalierei de la gât, scoţându-şi-o şi aruncând-o pe podea. Ea îşi duse uşor degetele către deschiderea cămăşii lui şi le strecură dedesubt.

Meredith se minună de puterea fremătândă pe care o simţi în el, de căldura care se scurgea în trupul ei obosit atunci când se cuibări la pieptul şi sub braţul lui. Mângâie şi se jucă, împletindu-şi degetele prin părul blond sârmos împrăştiat pe pielea lui bronzată.

El rămase nemişcat sub mâinile ei, lăsând-o să îl exploreze. Plăcerea crescu în fiinţa ei când îi simţi muşchii încordându-i-se sub vârfurile degetelor ei sensibilizate.

Nu se putu abţine să nu se întindă şi să nu îi atingă cu vârful limbii baza gâtului. Linse într-o doară pulsul rapid care bătea acolo, şoptind o apreciere incoerentă a masculinităţii lui îmbătătoare şi ameţitoare.

Pentru un moment îndelungat, el păru să fi îngheţat. Apoi, cu o mişcare atât de iute încât ea o simţi înainte de a o vedea, o trase în poala lui, aşezând-o pe coapsele lui. Ea îşi deschise gura într-un ţipăt surprins, dar el se afundă între buzele ei, capturându-i nemilos respiraţia şi trăgând-o în el. Un braţ se înfăşură cu putere în jurul umerilor ei, ţinând-o nemişcată, în timp ce celălalt îi apucă şoldul, mângâind şi frământând prin straturile subţiri ale rochiei şi cămăşuţei ei.

Meredith simţi cum se topea, carnea moale dintre picioarele ei devenind fierbinte şi umedă. Simţi nevoia să se frece de el, deşi avu impresia că avea să se prăbuşească în braţele lui, într-un leşin înfierbântat.

Sărutul lui Silverton avea gust de coniac fierbinte. Mirosea slab a aromă de tutun şi a ceva intangibil, dar totuşi aşa minunat încât îi venea să se îngroape în el ca un pisoi în căutarea căldurii.

Îi întoarse sărutul cu o înflăcărare despre care o parte vagă din mintea ei ştia că ar fi trebuit să se ruşineze. Dar în locul ruşinii simţi doar un entuziasm crescând şi dorinţă – un sentiment cum că avea să se arunce dintr-un hău într-un loc plin de strălucire, unde fiecare simţ avea să fie

multiplicat, fiecare sentiment amplificat.

Apucând marginile gulerului lui deschis, se trase în sărutul lui, sugându-i limba într-o imitaţie imorală a ceea ce el îi făcuse cu doar câteva momente în urmă. Silverton se retrase blând şi îi mângâie cu nasul obrazul, împingându-i capul într-o parte ca să expună partea laterală a gâtului ei gurii lui cercetătoare. O făcu să se cutremure de plăcere când linse înfometat şi muşcă uşor carnea sensibilă de sub urechea ei.

Meredith îşi lăsă capul să îi cadă pe spate, alunecarea limbii lui ude de-a lungul pielii ei fiind atât de intensă încât se simţi ameţită. Ochii ei erau acum închişi, dar îi putea simţi mâna mişcându-se fără grabă peste corsetul ei, cu degete dibace căutând şi trăgând de legături, dând la o parte de pe sânii ei delicata mătase. Se forţă să îşi ridice pleoapele, căci ceva din ea o obligă să îi privească chipul în timp ce el îi dezvelea pentru întâia oară trupul privirii lui.

El o legănă în poală, cu o mână urcând pe spatele ei ca să o sprijine în timp ce o ţinea peste coapsele lui. Cealaltă mână trase de fundele cămăşuţei ei, coborându-i cu grijă îmbrăcămintea tivită cu dantelă până în talie.

Meredith nu putu decât să geamă văzând expresia sălbatică de pe chipul lui – un sunet ca un scâncet care îl făcu să îşi ridice ochii spre ochii ei. Trăsăturile lui erau dure ca granitul, dar ochii îi luceau cu o tandreţe care o făcu să îi vină să plângă. Îşi coborî gura peste a ei, depunând un sărut blând pe buzele ei ca pentru a o asigura. Dar îşi reîntoarse imediat privirea către sânii ei, iar ea înţelese că ei au avea să se lase distras din nou până când nu avea să capete exact ceea ce dorea de la ea.

Cu un sentiment aproape dureros de anticipare, îl privi cum o studia. Lui Meredith îi fu ruşine să recunoască, dar îi plăcu la nebunie expresia plină de dorinţă de pe chipul lui în timp ce îi admira trupul. Mâna lui se mută, în sfârşit, înapoi pe sânul ei, degetele mângâindu-i în sus plinătatea de sub sfârc. Gâfâi când el o tachină, stânjenită de faptul că nu îşi putea controla respiraţia întretăiată. Buzele lui se deschiseră din nou într-un zâmbet hipnotizant,

în timp ce degetele îi încercuiau sfârcul, făcând-o să îşi zvârcolească fundul pe coapsele lui musculoase.

Deveni brusc conştientă de mădularul lui care o împungea atunci când el îşi depărtă uşurel picioarele ca să o aşeze în aşa fel încât ea să le lase cu mai multă greutate pe partea de jos a trupului lui. Meredith simţi cum căldura umedă dintre picioarele ei crescuse şi se temu că el avea să simtă umezeala prin materialul subţire al rochiei.

Dar în clipa următoare el îşi coborî capul pe sânul ei, luând sfârcul întărit şi sugându-l. Ea se smuci în braţele lui, înghiţindu-şi un strigăt de uimire la succesiunea de senzaţii pe care le simţi până în adâncul pântecului.

Silverton îşi ridică capul la auzul strigătului înăbuşit, ochii fiindu-i plini de amuzament şi având o expresie de alarmă falsă pe chip.

— Ştt, draga mea, exclamă el moale. Nu trebuie să strigi aşa de tare.

— Îmi pare rău, icni Meredith, umilită peste măsură de lipsa ei de control. Se pare că, pur şi simplu, nu mă pot abţine.

— Pe asta mă şi bazez, murmură el înainte de a-şi coborî din nou capul asupra sânului ei.

Era gata să îl întrebe ce voise să spună când dinţii lui se strânseră în jurul sfârcului. Trase de carnea ei cu atâta delicateţe încât ea putu să jure că aceasta se umflase şi mai mult în gura lui. Meredith încercă să înghită gemetele smulse împotriva voinţei sale de felul în care el îi linse şi îi muşcă uşor mugurele întărit, oprindu-se din când în când doar ca să sufle aer deasupra lui, înainte de a-l lua din nou în jură şi de a-l suge. Chiar în momentul în care avu impresia că avea să îşi piardă minţile, el se mută la celălalt sân, rotindu-şi limba cu mângâieri senzuale care îi crescu tensiunea din adâncul pântecului până la niveluri aproape de neîndurat.

— Te rog! bâigui ea, neînţelegând cu exactitate ceea ce dorea, dar sigură că el ştia foarte bine ce îi trebuia. Te rog!

Meredith îşi arcui spinarea, împingându-şi intenţionat

sânul pe limba lui aspră. El scoase un sunet înăbuşit, ca torsul unei pisici uriaşe, înfruptându-se cu cât mai mult din moliciunea ei pe care o putu trage în gură. Ea se zvârcoli în poala lui, apăsând un mădular care se simţea tare ca piatra şi înspăimântător de mare pe fundul ei.

El îşi ridică capul icnind, chipul fiindu-i marcat de un val de dorinţă care făcu ca inima ei să bubuie chiar şi mai tare. O privi în ochi; expresia lui era în acelaşi timp violent de posesivă şi dureros de tandră.

Meredith îşi dădu dintr-odată seama cu o convingere până în adâncul oaselor că el avea să facă tot ce îi stătea în putere să o protejeze. Stătea peste el, complet vulnerabilă şi deschisă atingerii lui, în întregime la mila lui, dar se simţea mai în siguranţă decât îşi amintea să se fi simţit vreodată.

— Dumnezeule, Meredith. Glasul lui adânc răsună prin tot trupul ei. Eşti atât de frumoasă încât cu greu pot face faţă.

Cuvintele fură aproape la fel de plăcute ca şi atingerea lui. Când gura lui se întoarse din nou asupra buzelor ei, pleoapele ei fluturară şi se închiseră.

În timp ce limba îi luneca în interiorul gurii ei, mâna i se mişcă sub fusta ei şi urcă pe coapsa ei. Atingerea lui nu mai era la fel de blândă acum, degetele lui fiind ferme pe piciorul ei ca şi cum se abţinea cu greu. Trecu de jartiera ei şi ajunse la pielea goală, alunecând în sus până când ajunse la cârlionţii umezi dintre picioarele ei.

Respira cu greu şi inspiră cu suspine neregulate, emoţiile ei fiind o combinaţie ameţitoare de nerăbdare entuziastă şi timiditate stupefiată care o făcu să îi vină să fugă de atingerea lui autoritară. Dar Meredith ştia că el nu s-ar fi oprit, iar ea nici nu i-ar fi cerut să o facă.

Silverton mângâie prin cârlionţii ei şi exploră cu atenţie, apăsând un deget lung în faldurile moi care părură să se topească pe măsură ce apăsa mai adânc în interiorul ei. Ea nu mai era o femeie cu judecată ori control, ci o creatură de senzaţii, şi numai el îi putea satisface nevoia crescândă.

O mângâie, o mână expertă jucându-se cu moliciunea ei udă. Meredith tremură sub asalt, trupul ei străduindu-se să înţeleagă ce o învăţau mâinile lui.

Silverton îşi retrase brusc degetul din ea. La pierderea atingerii lui, îşi deschise pleoapele grele să îl privească. Ochii lui o explorau, iar ea se simţi incredibil de desfrânată stând pe coapsele şi pe pieptul lui. Cârlionţii dintre picioarele ei luceau de umezeală, iar sânii, încoronaţi de sfârcuri roz întărite, erau încă uzi din cauza gurii lui. Un mârâit moale se rostogoli din gâtlejul lui, iar ochii i se ridicară către ai ei.

O privi în ochi în timp ce, intenţionat şi continuu, îi deschise picioarele mai larg cu mâna care se juca încă între picioarele ei. Mângâindu-i încă o dată cârlionţii, îi găsi cea mai secretă parte din ea, o sensibilitate dureroasă ascunsă în pliurile cărnii pline. Desfăcând-o încă o dată, degetele lui mângâiară şi frecară cu blândeţe mugurul umflat. Ea începu să tremure în adâncul ei, senzaţia fiind una de nesuportat şi glorioasă în acelaşi timp.

Ea nu mai putea îndura, nu mai putea să reziste. Ca şi cum ar fi ştiut, el împinse un deget lung înapoi în interiorul ei în timp ce, simultan, aplică o presiune continuă pe micul mugur. Ea îşi arcui spatele, complet dezmembrată de intensitatea plăcerii care radia din adâncul fiinţei ei, pulsând în vibraţii pline de fiori prin întregul ei trup.

Meredith îşi desfăcu buzele ca să strige, chiar în clipa în care Silverton îşi coborî gura peste a ei – tare, dominator, absorbind în sine binecuvântarea dulce, foarte dulce a uluitoarei eliberări.

*

Silverton se lăsă pe spate, pe perne, în timp ce Meredith se prăbuşi într-o grămadă tremurătoare în poala lui. Era un miracol faptul că nu se eliberase şi el, cu fundul ei încântător fâţâindu-se atât de senzual pe mădularul lui. Continuă să îi mângâie blând carnea moale ca untul şi îi ţinu captiv posesiv în mână sânul plin. Silverton nu avea

nicio idee despre cum ar fi putut vreodată să îi dea drumul, când tot ceea ce dorea să facă era să o tragă pe podea şi să se îngroape în toată căldura aceea mătăsoasă.

Dar nu avea să o facă a lui în biblioteca unchiului, mai ales nu pentru prima oară. Unei părţi din el nu îi venea să creadă că o împinsese atât de departe, dar frustrarea lui adunată intrase în conflict cu dorinţa ei oferită atât de dulce, şi controlul lui se topise ca gheaţa într-un dezgheţ de primăvară. Ştia că următoarea oară când avea să o ţină astfel nu va mai fi cale de întoarcere pentru niciunul din ei. Totuşi, îşi aminti lui însuşi, nu i-ar fi fost de niciun ajutor lui Meredith să fie descoperită într-o poziţie atât de compromiţătoare.

Cu o ultimă privire galeşă asupra trupului ei splendid, Silverton îi netezi rochia şi îi trase cămăşuţa şi corsajul peste sâni. Meredith, care părea să se afle într-un fel de uluire plutitoare, începu să se mişte când îl simţi aranjându-i hainele. Pleoapele îi fluturară şi i se deschiseră, iar el văzu conştiinţa revenind, alături de mijirea unei expresii de panică incipientă.

Ea începu să se zbată deasupra lui, încercând să se ridice. El îşi înghiţi un blestem şi o ţinu strâns pe loc.

— Încetează să te mai zbaţi, iubito. Silverton se luptă să vorbească pe un glas liniştitor. Odihneşte-te în poala mea pentru un minut ca să îţi revii.

Ea continuă să se zvârcolească, scoţând cu forţa un geamăt din partea lui când se lăsă pe mădularul lui dureros.

— Meredith, mârâi el, stai liniştită!

Ea îngheţă la comanda ascuţită din vocea lui, o expresie consternată aşternându-i-se pe chip. El oftă şi se ridică mai mult, ajutând-o să se aşeze într-o poziţie mai confortabilă în poala lui.

— N-am avut de gând să te alarmez, iubita mea, dar dacă vei continua să te mişti astfel, nu pot fi tras la răspundere pentru acţiunile mele.

Meredith se încruntă, neînţelegând durerea pe care i-o provocase. Apoi însă aruncă o privire către chipul lui.

Îmbujorându-se, îşi coborî privirea şi începu să îşi lege neîndemânatică corsajul.

— Lasă-mă să te ajut, iubito, spuse el, dându-i la o parte mâinile tremurânde. Ai nevoie de un minut în care să stai liniştită, să îţi dai ocazia de a-ţi recăpăta, ăă, calmul. La urma urmelor, îi zâmbi el, tocmai ai avut primul tău…

— Nu, nu, nu o spune, exclamă ea cu glas neliniştit. Nu doresc să ştiu cum se numeşte! Te rog, milord, trebuie să mă laşi să mă ridic.

Îşi fâţâi fundul pe vintrele lui, încercând să se ridice.

Drept răspuns, Silverton îşi crescu strânsoarea braţelor în jurul ei.

— Meredith, scrâşni el printre dinţi, te rog să încetezi să-mi mai spui milord.

— Păi, nu prea ştiu cum altfel să îţi spun, în afară de Lord Silverton, protestă ea, împingându-se fără succes în pieptul lui.

Sperând să o reducă la tăcere, îşi aşeză gura pe gâtul ei. Preţ de o clipă, ea chiar se opri din zbatere. Silverton îşi ridică capul, mulţumit să o vadă deschizându-şi buzele în timp ce ochii ei căpătară culoarea ceţii de catifea.

— Ai putea încerca să-mi spui Stephen, murmură el. Cel puţin atunci când suntem singuri.

Trupul ei se încordă şi începu din nou să se zbată ca să se ridice.

— Milord, este imposibil să mai fim vreodată singuri în felul acesta. Mă cutremur când mă gândesc la ce trebuie să crezi despre mine, dar te asigur că n-am mai făcut niciodată ceva de genul acesta, în viaţa mea. Trebuie să mă laşi să mă ridic – acum!

El mormăi un alt blestem, eliberându-i talia şi umerii. Meredith se împinse şi se ridică din poala lui într-un amalgam de membre şi de fuste agitate. Se împiedică când se ridică în picioare, iar el întinse tăcut mâna ca să o susţină.

Ridicându-se, Silverton o privi încruntat cum se apleacă să bâjbâie pe podea după pantofii care îi căzuseră din picioare.

— Meredith, trebuie să discutăm despre ceea ce s-a petrecut aici în noaptea asta.

Ea clătină cu putere din cap, trăgând de pantofii ei moi.

— Nu, milord, nu trebuie. A fost o greşeală. Nu te învinovăţesc pentru faptul că te-ai distrat cu mine…

— Nu mă joc cu tine! Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

Oricât ar fi încercat, Silverton nu îşi putu reţine indignarea că ea putea avea o părere atât de proastă despre el.

Meredith se îndepărtă tiptil de el.

— Ştiu că nu ai vrut să faci ceva rău, milord. Se feri de ochii lui, legându-şi în grabă şireturile rochiei. Şi ştiu că ai oarece sentimente faţă de mine…

— Sentimente faţă de tine! tună el. Aşa numeşti tu asta?

— Vorbeşte mai încet, şuieră ea, privind peste umăr către uşă.

Silverton traversă încăperea cu paşi mari şi îi apucă bărbia în mâna lui. Îi dădu capul pe spate, obligând-o să îl privească în ochi.

— Explică-mi, îi ceru el.

Ea îl privi fix, chipul ei fiind un amestec de emoţii contradictorii.

— Ştiu că n-ai avut intenţia de a-mi face rău. Ştiu că chiar îţi pasă de mine. Dar este o greşeală să ne lăsăm luaţi de val astfel şi…

Ochii îi alunecară într-o parte.

— Şi ce?

— Nu trebuie să te joci cu mine, şopti ea. Nu aş putea îndura.

Silverton simţi cum gura i se cască de şoc. Pentru numele lui Dumnezeu, cum ajunsese ea la o astfel de concluzie aiurită?

Închizându-şi brusc gura, îi eliberă bărbia şi o apucă de umeri.

— Meredith, nu mă joc cu tine. Ce fel de bărbat mă crezi?

Ochii ei zburară pe chipul lui, măriţi şi surprinşi.

— Doresc să mă însor cu tine, copil prostuţ. Îşi putu auzi mârâitul din glas. Nu te-aş fi atins niciodată dacă nu asta ar fi fost intenţia mea de neclintit.

Ea îl fixă cu privirea preţ de o clipă. Buzele ei, încă umflate după ce făcuseră dragoste, se deschiseră în ceea ce păru consternare. Înainte ca el să o poată împiedica, se smulse din braţele lui şi se dădu iute cu spatele către uşă.

— Nu, nu, Lord Silverton, nu trebuie – este imposibil. Gândeşte-te la ceea ce spui! Te rog, trebuie să plec.

El rămase pe loc, îngheţat, ascultând refuzul ei nervos la oferta lui, era adevărat, lipsită de tact. Ea orbecăi un pic după cheie înainte de a deschide smulgând uşa în graba ei de a fugi.

Meredith se întoarse cu faţa la el. În timp ce el privea nevenindu-i să-şi creadă ochilor, ea făcu o reverenţă strâmbă.

— Te rog să mă ierţi, milord, exclamă ea cu glasul întretăiat. Îţi voi ura noapte bună.

Se întoarse şi ieşi în fugă din încăpere, lăsându-l într-o stare aproape de ameţeală. În ciuda a ceea ce tocmai se întâmplase între ei, în ciuda evidentei umilinţe şi panici pe care le simţise Meredith, aceasta se simţise în continuare obligată să ţină cont de bunele maniere. Deşi era mai mult decât frustrat, vintrele pulsându-i de o durere neîntreruptă, Silverton nu se putu abţine să nu izbucnească în râs. Avea să îi preţuiască reverenţa ridicolă pentru tot restul vieţii lui.

Nu îi mai rămânea decât să îşi dea seama ce anume o tulbura în legătură cu căsătoria propusă. După noaptea aceasta fu convins că ea îl iubea, aşa că bănui că refuzul ei pornea de la emoţiile şi senzaţiile necunoscute pe care tocmai le trăise. Era limpede că întreaga situaţie o copleşise.

Ca să nu menţioneze faptul că, gândi el cu regret, propunerea lui fusese cât se poate de neelegantă. Trebuia să îndrepte lucrurile pentru mica lui prostie.

Luându-şi haina, Silverton o îmbrăcă şi ieşi liniştit din bibliotecă. Ieşi singur pe uşile masive de la ieşirea Casei

Stanton, ştiind că Tolliver avea să încuie în urma lui. Plimbându-se pe străzile pustii ale Mayfairului, începu să întocmească un plan de a o curta pe Meredith şi de a-i linişti orice dubii pe care aceasta le-ar fi putut avea legat de căsătoria lor. Ridică privirea către cerul întunecat al nopţii şi râse uşurel. Mai întâi avea să o ducă la Belfield Abbey, apoi avea să o curteze, să se însoare cu ea şi să o ducă în patul lui.

Dar nu, îşi promise Silverton lui însuşi, neapărat în ordinea aceea.

Capitolul 21

Râsete feminine se împleteau cu sunetul uşor al ceştilor de ceai de Sèvres aşezate pe farfuriuţe, împrăştiindu-se prin spaţiul enorm al sufrageriei până dincolo de uşile mari de sticlă care se deschideau spre terasă. Silverton stătea în uşă, admirând parcul pentru cerbi învăluit în umbrele prelungi ale serii de vară timpurie.

Prindea crâmpeie ocazionale din conversaţie, dar nu reuşea să audă firul nici unei discuţii concrete la distanţa la care se afla de grupul acela mare. Salonul elisabetan era destul de încăpător încât să încartiruiască un regiment întreg şi nu îi plăcuse niciodată stilul poleit şi elaborat al decorului său grandios. Nu pricepea deloc de ce mama lui alesese încăperea aceea uriaşă pentru un grup atât de mic.

Bănui că mama lui dorise să îşi impresioneze oaspeţii – câţiva dintre micii aristocraţi locali, Sophia şi Robert, Trask şi contele şi contesa de Wrackley cu cei doi copii ai lor. Familia din urmă fu un adaos surprinzător grupului, din moment ce mama lui arareori se deranja să socializeze cu vecinii lor apropiaţi.

Moşia familiei Wrackley era paralelă cu Belfield Abbey de-a lungul Colinelor Nordice. Contele deţinea un titlu străvechi şi distins, dar era mână spartă şi un slab administrator, iar pământurile lui suferiseră după ani de

neglijenţă. Toată lumea ştia că familia se afla la vânătoare după o alianţă profitabilă pentru fiica lor, Isabel, considerată încă un diamant de primă clasă chiar şi după trei ani de când se afla pe piaţa căsătoriei.

În timp ce Silverton observa compania de la locul său de lângă uşă, recunoscu o suspiciune ascunsă cum că el era prada aleasă de familia Wrackley. Nou-descoperita simpatie a mamei lui pentru contesă, o femeie pe care, în mod normal, ar fi dispreţuit-o, îi confirmă presupunerea. Bănuia, de asemenea, că sursa purtării ciudate a mamei lui stătea în dezaprobarea acesteia faţă de încercările lui discrete de a o curta pe Meredith. Era limpede că spera să îi distragă atenţia de la acel obiectiv fluturând-o pe frumoasa Isabel direct sub nasul lui.

Oftă, convins de faptul că aversiunea mult prea evidentă a mamei lui faţă de Meredith era unul dintre motivele pentru care fata lui dulce se dovedise atât de greu de atins. Deşi locuiau în aceeaşi casă de aproape două săptămâni, Meredith reuşise să evite orice încercare din partea lui de a o prinde singură. Îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului ei alături de Lady Stanton, stând la dispoziţia mătuşii lui în perioada de recuperare de pe urma bolii.

În ciuda tuturor instinctelor lui înnăscute, Silverton nu o presase. Dar ura faptul că ea se ferea de el de fiecare dată când se apropia, probabil îngrozită de pierderea controlului de sine în braţele lui în noaptea aceea, în reşedinţa Stanton.

Aruncă pe ascuns o privire către ea, de partea cealaltă a încăperii, acolo unde ea şedea pe o canapea de fildeş şi mătase purpurie, conversând cu tânărul fiu al contelui de Wrackley, vicontele Tuddler.

Amintirea predării erotice a lui Meredith avea încă puterea de a-l excita. Fusese nevoie de o disciplină enormă din partea lui pe parcursul acestor ultime săptămâni ca să nu se arunce asupra ei şi să nu o târască până la cel mai apropiat pat. În schimb, aşteptase răbdător. Acum scuza pe care Meredith o folosise atât de eficient ca să îl evite

dispăruse cu adevărat. Generalul şi Lady Stanton plecaseră în dimineaţa aceea spre Brighton. Mătuşa lui iubea marea, iar generalul hotărâse că o călătorie până la staţiunea de pe malul mării avea să îi ajute soţia să se însănătoşească.

Meredith dorise să meargă cu ei, dar, *spre* marea încântare a lui Silverton, Lady Stanton insistase ca ea şi Annabel să rămână la Abbey.

— Nu, draga mea, răspunsese ferm mătuşa lui atunci când Meredith încercase să protesteze împotriva deciziei. Ai stat la cheremul meu zi şi noapte timp de trei săptămâni. A sosit vremea să te distrezi şi tu un pic, iar Abbey este încântătoare în perioada aceasta a anului.

Există multe perspective şi oportunităţi atât pentru tine, cât şi pentru Annabel să pictaţi şi să faceţi schiţe. Insist foarte mult să rămâi.

Meredith păruse să se supună cu bunăvoinţă, dar nu fusese în stare să se înfrâneze din a arunca o privire nervoasă în direcţia lui Silverton. Privirea aceea timidă îi întărise hotărârea de a o prinde singură cât de curând.

Se trezi din cugetarea lui plăcută când îl văzu pe Tuddler aplecându-se mai aproape de Meredith şi şoptindu-i ceva la ureche. Tinerelul viconte flirtase cu ea toată seara, apropiindu-se foarte tare de limitele unei purtări acceptabile. Silverton nu îşi dorea nimic mai mult decât să îl apuce pe băiatul cu faţa plină de coşuri de gulerul lui absurd de înalt, să îl târască afară pe terasă şi să îl zvârle peste balustradă în tufişurile ţepoase de trandafiri de dedesubt.

Din fericire, răspunsul rece al lui Meredith la avansurile tânărului reuşi să domolească impulsurile primitive ale lui Silverton. În clipa aceea, îl cerceta pe Tuddler de parcă era o specie de broască exotică care îşi găsise cumva ţopăind drumul către salon.

— Silverton, încetează să te faci de râs, îi întrerupse brusc Trask fantezia criminală. Fata este în mod clar imună la avansurile oricui altcuiva în afară de ale tale.

Silverton îi zâmbi contelui larg, dar trist.

— Atât de evident sunt?

Prietenul lui pufni batjocoritor. O priviră amândoi pe Meredith care, în momentul acela, îi întorsese în mod explicit spatele lui Tuddler ca să vorbească cu Annabel. Cei doi bărbaţi se priviră unul pe celălalt şi izbucniră în râs.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, exclamă Trask după ce amuzamentul îi mai scăzu, când ai de gând să pui capăt suferinţelor noastre şi să îi ceri domnişoarei Burnley să se mărite cu tine?

— Tot încerc, bombăni Silverton, dar nu mă lasă să mă apropii de ea. Se încruntă în timp ce studie obiectul afecţiunii lui. Şi-a băgat în cap ideea că mă joc cu ea.

— Şi tu ce ai făcut ca să îi spulberi ideea aceea?

— Păi… Silverton ezită, temându-se că avea să pară ridicol. O curtez.

— O curtezi! Despre ce focurile iadului vorbeşti? Orice idiot poate vedea că aţi depăşit cu mult faza aceasta. Spune-i odată domnişoarei Burnley ce simţi şi gata!

Silverton clătină din cap.

— Nu cred că ar fi de ajuns. Scandalul de la balul lui Lady Framingham şi urmările lui au afectat-o profund. Urăşte viaţa înaltei societăţi şi bănuiesc că are ceva dificultăţi imaginându-se ca marchiză de Silverton.

Ura chiar şi să recunoască acel gând, dar instinctele lui – şi comportamentul lui Meredith – îi spuneau că, probabil, avea dreptate.

— Ei bine, mama lui Tuddler nu pare să aibă nicio dificultate imaginându-şi asta, replică tăios Trask.

Silverton îşi miji ochii şi o studie pe mama sa şi pe Lady Wrackley, care şedeau împreună de partea cealaltă a încăperii. Erau adâncite într-o conversaţie liniştită, dar intensă, contesa aruncând din când în când câte o privire mândră şi satisfăcută către eforturile fiului său de a-i atrage atenţia lui Meredith.

— Într-adevăr, murmură Silverton. Asta chiar este ciudat.

— Cred că mama ta este responsabilă de asta. Este limpede că Lady Silverton a încurajat-o pe contesă să privească pateticele încercări ale fiului său de a flirta cu

Meredith ca pe o tactică diversionistă. Dacă Tuddler poate să o curteze şi să o ia de lângă tine, atunci frumoasa Isabel va avea cale liberă să îşi atingă obiectivul. Şi – Trask rânji răutăcios – în cazul în care nu ai observat, obiectivul acesta eşti tu.

— Am observat, răspunse sec Silverton.

— Să înţeleg că Lady Silverton ar fi împotriva domnişoarei Burnley ca noră?

— Tu ce crezi?

Buzele lui Trask se curbară într-o expresie de dispreţ subtil.

— Permite-mi să spun, cu tot respectul, Silverton, că mama ta este o neghioabă.

— Trask, nu faci decât să spui ceea ce este evident. Însă eşti conştient că, oricât de devotat îi sunt, rareori dau ascultare mamei mele.

— Mă bucur să aud asta, mai ales în cazul de faţă. Domnişoara Burnley este un premiu preţios. Ochii lui Trask se reîntoarseră cercetători şi apreciativi către Meredith. De fapt, dacă încercările tale de a o curta nu dau roade, atunci poate că aş fi înclinat să încep eu să o vânez.

— Nici să nu te gândeşti, mormăi Silverton, fără să se deranjeze să îşi ascundă reacţia la gluma prietenului său.

Trask îşi dădu ochii peste cap, dar lui Silverton nu îi mai păsa de faptul că se purta ca un animal sălbatic care îşi apăra perechea. Când era vorba de Meredith, trecuse de mult de faza în care îşi ascundea instinctele posesive.

— Păi, în cazul acesta, cugetă contele, e clar că ai nevoie de un alt plan.

— *Ce* sugerezi?

— De ce nu te culci cu ea, pur şi simplu, şi apoi va fi nevoită să se mărite cu tine.

— Nu o cunoşti pe Meredith, răspunse Silverton, refuzând să îl privească în ochi pe prietenul său.

Trask îl privi atent pentru un minut, apoi izbucni într-un hohot de râs înăbuşit.

— Haide, Silverton, nu îmi spune că priceperea ta prealăudată a eşuat să aibă efectul dorit?

— Te rog, putem schimba subiectul? scrâşni el printre dinţii încleştaţi. Deşi poate că nu îţi vine să crezi, te-am invitat aici nu pentru îndoielnica plăcere a companiei tale, d pentru că am nevoie de sfatul tău într-un subiect de mare importanţă.

Trask zâmbi larg, dar se abţinu de la a mai face alte comentarii indecente.

— Îţi stau la dispoziţie.

Aruncând o privire rapidă în jur ca să se asigure că nu sunt auziţi, Silverton se lansă într-o povestire pe scurt a evenimentelor care avuseseră loc în noaptea în care Jacob Burnley o atacase pe Meredith. Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Trask când Silverton îi povesti despre încercarea lui Isaac Burnley de a le controla pe surori şi despre ameninţarea acestuia de a o închide pe Annabel într-un azil.

— Ce motiv ar putea avea pentru a dori să facă asta?

— Asta este ceea ce trebuie să aflu, răspunse Silverton. Familia Burnley sunt comercianţi de lână şi oameni de afaceri prosperi. Cred că unchiul este singurul proprietar al unei fabrici mari în Bristol. Dat fiind faptul că tu ai nişte investiţii în industrie, speram că vei putea să te foloseşti de cunoştinţele tale pentru a afla care este starea averii familiei. Aparent, unchiul şi fiul său nu au avut niciun interes faţă de Meredith ori de Annabel până în urmă cu câteva luni. Trebuie să se fi schimbat ceva care să le precipite purtarea nechibzuită.

Înţelegerea se ivi pe chipul lui Trask.

— Annabel este o moştenitoare serioasă din partea mamei sale, nu-i aşa?

Silverton dădu din cap.

— 10.000 pe an. Şi, deşi venitul lui Meredith este mult mai mic, ar asigura totuşi o sumă frumuşică unei afaceri care ar putea întâmpina unele dificultăţi.

— Lasă pe mine! Mă voi întoarce în Londra peste câteva zile, În oraş sunt unul sau doi oameni care ar putea să fie în stare să îmi dea nişte răspunsuri. Între timp, voi scrie persoanelor de contact pe care le am în Bath şi

Bristol. Dacă este ceva de aflat, voi afla.

Silverton era pe cale de a-i răspunde când mama lui îşi făcu apariţia într-un nor de mătase de culoarea piersicii şi a aurului. Cei doi bărbaţi se întoarseră politicoşi ca să o salute.

— Amândoi sunteţi nişte băieţi foarte neascultători, toarse ea, încolăcindu-şi mâna în jurul antebraţului lui Silverton. Fiule, din păcate îţi neglijezi oaspeţii. Lady Isabel a acceptat cu foarte multă amabilitate să ne cânte la pian. Trebuie să ştii ce desăvârşită este, iar vocea ei – pur şi simplu divină!

Trask îşi ridică sprâncenele cu subînţeles. Silverton îi răspunse cu un zâmbet cinic.

— În cazul acesta, milady, mă voi alătura celorlalţi.

Contele evadă, traversând rapid încăperea pentru a lua loc lângă Sophia.

— Stephen, întrebă Lady Silverton cu o privire poruncitoare pe trăsăturile ei delicate, eşti amabil să deschizi instrumentul pentru Lady Isabel? Ai ignorat-o toată seara şi te asigur că biata fată îşi dă foarte bine seama de neglijenţa asta.

Silverton studie expresia semeaţă a mamei sale.

— Păi, cu siguranţă că nu putem tolera aşa ceva.

Îşi aranjă trăsăturile luându-şi masca socială obişnuită şi îi permise mamei lui să îl conducă până la tânăra care aştepta nerăbdătoare lângă pian.

*

Meredith îşi petrecuse ultimele săptămâni încercând să uite întâlnirea marcantă ce avusese loc în biblioteca din reşedinţa Stanton. Lucrul acesta fusese, evident, imposibil. De fiecare dată când se uita la Silverton, amintirile o năpădeau din nou, alături de o căldură lichidă care ameninţa să o topească pe dinăuntru.

Făcuse totul pentru a-l putea evita – ispravă deloc uşoară, având în vedere faptul că trăiau în aceeaşi casă –, dar bastionul şi scutul ei plecaseră în dimineaţa aceea într-

o diligenţă către Brighton.

Meredith îşi întoarse cu greu atenţia înapoi la tânărul îmbrăcat absurd, care îşi petrecuse întreaga seară flirtând cu ea. Vicontele Tuddler fusese o bătaie de cap încă din clipa în care bărbaţii li se alăturaseră doamnelor în salon, după cină. Privirile încruntate ucigătoare pe care Silverton le îndreptase asupra vicontelui fură singura consolare pe care o avu în purgatoriul companiei lui.

Aruncă pe furiş o privire către gazda ei atunci când aceasta se lansă într-o conversaţie profundă cu contele de Trask. Meredith încercă din răsputeri să îşi înăbuşe dorul nostalgic pe care îl avea în prezenţa lui Silverton, un dor care nu făcuse decât să crească şi mai mult în timpul celor două săptămâni petrecute pe moşia lui.

Impunătoare şi frumoasă, Belfield Abbey îi fermeca imediat sensibilitatea artistică. Meredith nu avea să uite niciodată prima oară când zărise conacul. Atât ea, cât şi Annabel admirau nerăbdătoare pe ferestrele trăsurii cum acesta se apropia în timp ce călătoreau pe lunga alee din parcul pentru cerbi enorm, luxurios împădurit. Dintr-odată, copacii se despărţiră, şi Abbey le apăru în faţa ochilor în toată splendoarea gloriei sale în stil Tudor.

Petrecuse multe ore în secret cutreierând prin casă şi pe pământurile din jur, măreţia şi istoria străveche a moşiei exercitând o influenţă puternică asupra imaginaţiei ei. Meredith nu se putu împiedica să nu tânjească după o viaţă aici, alături de Silverton, crescând copii şi împletindu-se în ţesătura generaţiilor care trecuseră şi aveau să continue neîntrerupt mulţi ani de-atunci înainte.

Dar fanteziile ei melancolice erau sortite să rămână doar atât: fantezii. De fiecare dată când se gândea la cum ar fi fost cu adevărat viaţa ca marchiză de Silverton, era copleşită de nelinişte şi de un sentiment amar al propriei sale nepotriviri. Şi chiar dacă Silverton nu putea să îşi dea seama cât de slab pregătită era pentru acea poziţie, mama lui îşi dădea cu siguranţă seama.

Lady Silverton fusese glacial de politicoasă în aceste ultime două săptămâni. Aversiunea evidentă a femeii faţă

de ea îi amintea limpede lui Meredith de primirea pe care ar fi avut-o din partea înaltei societăţi dacă ar fi fost destul de nesăbuită încât să se mărite cu Silverton. Nici măcar nu dorea să îşi imagineze cât de rău ar fi reacţionat Excelenţa Sa dacă ar fi aflat că fiul ei o ceruse deja în căsătorie.

Din fericire, Meredith nu avea să afle niciodată, din moment ce nu avea nicio intenţie de a accepta oferta lui. Stătea în pat trează noaptea, gândindu-se doar la asta, şi nu exista nicio îndoială în mintea ei că, dacă s-ar fi măritat cu el, ar fi fost doar o chestiune de timp până când el avea să se plictisească de ea. Chiar şi mai rău, avea să îl irite, în cele din urmă, cu lipsa ei în ceea ce privea manierele elegante în societate, o calitate esenţială în cercurile în care se învârtea el. El avea nevoie de o adevărată doamnă, obişnuită cu obiceiurile înaltei societăţi, una care nu l-ar fi stânjenit cu repetate boacăne în societate.

Avea nevoie de cineva ca Lady Isabel.

Privind-o doar pe tânăra elegantă i se strângea stomacul de ranchiună. Fiica familiei Wrackley era o frumuseţe uimitoare, micuţă şi zveltă, cu trăsături clasice şi un ten trandafiriu. Pe lângă ea, Meredith se simţea ca o fată bătrână bleagă, îmbătrânită.

Ba mai rău, când Lady Isabel stătuse de vorbă cu Silverton înainte de cină, Meredith nu putuse să nu observe ce pereche remarcabilă făceau cei doi. Aparent, Lady Silverton credea acelaşi lucru, pentru că făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a-i aduce împreună, inclusiv să o aşeze pe fata contelui lângă el la cină.

Şi pentru a-i face seara pe cât se putea de îngrozitoare, Meredith trebuise pe deasupra să îndure chinul de a fi acaparată de broscoiul de frate al lui Lady Isabel, care evident avusese impresia că avansurile lui insipide erau visul oricărei femei.

— Ah, domnişoară Burnley, murmură dintr-odată vicontele în urechea ei, aerul serii şopteşte de parfum şi de romantism! Insist să mă însoţiţi pe terasă – frumuseţea dumitale întunecată va eclipsa, cu siguranţă, chiar şi glorioasele raze ale soarelui care apune.

Pe Meredith o mâncă mâna să îi dea una peste cap.

— Mulţumesc, milord, dar nu, spuse ea ferm, întorcându-şi spatele spre el când Annabel veni şi se aşeză lângă ea.

— Sophia mi-a zis să vin şi să te salvez, şopti Annabel. Băiatul acela îngrozitor a pălăvrăgit cu tine toată seara. Vrei să încerc să îl trag de lângă tine? Sunt sigură că l-aş putea convinge să iasă cu mine pe terasă, dacă doreşti.

Meredith izbucni în râs.

— Nu, draga mea, dar îţi mulţumesc. Bănuiesc că, dacă ai face asta, Robert ar fi foarte nefericit. Se uită încruntat la noi chiar în clipa asta.

Annabel aruncă o privire către logodnicul ei şi chicoti.

— Vai de mine, nu m-am gândit la asta. Chiar devine teribil de posesiv, nu-i aşa?

— Devine posesiv? replică Meredith. Serios, Annabel, este un adevărat miracol că nu te-a încuiat într-o cameră până acum. Ţi-a fost devotat de la început, dar acum ţi-a devenit cu adevărat proprietar.

Cele două surori îl priviră pe Robert, care o admira pe Annabel, aruncându-i o privire care reuşea să fie atât aspră, cât şi adoratoare în acelaşi timp.

Meredith râse pe înfundate.

— Robert pare să se fi schimbat foarte mult în ultimele câteva săptămâni, de când bunicul tău i-a dat permisiunea de a se căsători cu tine. Cred că te-ar căra în buzunarul lui dacă l-ai lăsa.

Un zâmbet larg şi prostesc se întinse pe chipul surorii sale.

— Da, ştiu. Nu este un lucru minunat?

— Ba da, dragă, este.

Îi zâmbi lui Annabel, dar în sinea ei se luptă cu un junghi de regret la gândul că avea să îşi piardă sora în curând.

Spre surpriza lui Meredith, generalul şi Lady Stanton îşi dăduseră aprobarea necondiţionată pentru căsătorie. Excelenţa Sa nu a mai spus niciun cuvânt despre planul ei de a o căsători pe Annabel cu Silverton, aparent mulţumită

de decizia tânărului cuplu. De fapt, relaţia dintre Annabel şi Robert păru să aducă un sentiment de împăcare înstrăinării tragice care separase familia atâţia ani. Toată lumea se bucura de fericirea lor. Meredith încercă şi ea să se bucure, dar o îngrozeau anii de singurătate pustie care se întindeau în faţa ei ca o pânză goală care nu avea niciodată să cunoască culoarea.

Trăgând adânc aer în piept, îşi aplică o mustrare aspră, hotărâtă să alunge astfel de gânduri sumbre din mintea ei. Annabel era radios de fericită şi de sănătoasă, şi asta era tot ce conta.

— Toată lumea, atenţie!

Lady Silverton merse în centrul salon, bătând uşor din palme pentru a reduce la tăcere sporovăială discretă.

— Lady Isabel a fost de acord să ne cânte în seara aceasta. Vă asigur, vom avea parte de o adevărată plăcere.

Annabel murmură o scuză rapidă înainte de a se strecura ca să i se alăture lui Robert, care îi aştepta nerăbdător întoarcerea. Meredith oftă, supunându-se încă o dată torturii întregii atenţii a vicontelui Tuddler. Se întrebă dacă seara putea să devină şi mai rea.

Avu răspunsul un moment mai târziu, când Silverton luă mâna lui Lady Isabel şi o conduse pe aceasta la pian. Tânăra murmură ceva şi apoi râse; fu un sunet încântător de uşurel, care făcu ca pieptul lui Meredith să se strângă de durere. Un surâs plin de înţelesuri curbă buzele lui Silverton în timp ce acesta o privi şi, la rândul lui, îi răspunse ceva care o făcu să râdă din nou.

— Ce cuplu încântător fac, nu sunteţi de acord, Lady Wrackley?

Lady Silverton se aşeză graţios pe scaunul de lângă Meredith.

— Absolut încântător!

Cu o mişcare bruscă din încheietură, contesa îi făcu semn fiului ei să elibereze celălalt scaun de lângă Meredith. Tânărul o privi încruntat pe mama sa, dar se ridică şi merse lângă tatăl său, care părea să se îmbete criţă cu o mare bucurie.

— Domnişoară Burnley, cântaţi la pian? întrebă Lady Wrackley aranjându-şi agitată veşmintele.

— Nu, Excelenţă, nu cânt, răspunse liniştită Meredith.

— Totuşi, domnişoara Burnley este o artistă desăvârşită, zise marchiza, deşi unii ar putea spune că subiectele tablourilor sale sunt destul de ciudate, mai ales pentru o tânără domnişoară.

Meredith putu auzi dispreţul nemascat din vocea lui Lady Silverton.

— Vai de mine, chicoti contesa Wrackley. Cât de neobişnuit! Isabel a mea, după cum veţi auzi, cântă la pian şi are o voce ca un înger. Este foarte căutată pentru seratele muzicale din Londra.

În momentul acela, angelica Isabel îşi coborî mâinile graţios pe claviatură şi începu să cânte o arie bine-cunoscută de Händel. „Ah, Dumnezeule”, se gândi Meredith, înghiţind în sec, „chiar cântă uimitor de bine”. Ba şi mai rău, Lady Isabel părea senin de frumoasă în timp ce se avântă să îi uimească pe oaspeţi cu priceperea ei muzicală.

— Nu este divină, domnişoară Burnley? întrebă Lady Silverton în şoaptă. Atât de educată, atât de doamnă! Este exact genul de femeie cu care aş vrea să se însoare fiul meu.

Amuţită de acel comentariu, Meredith nu făcu decât să dea din cap.

— Ţinuta ei este perfectă, şi ar fi o gazdă excelentă. Şi mai important, nu l-ar deranja niciodată. Fiul meu urăşte să fie deranjat.

— La ce vă referiţi? întrebă cu voce slabă Meredith.

Ştia că Lady Silverton o momea, dar cu toate astea nu se putu opri să nu o întrebe.

Râsul manierat al lui Lady Silverton trimise fiori pe spinarea lui Meredith.

— Cu siguranţă că eşti la curent cu reputaţia lui Silverton, draga mea. Este un fluşturatic notoriu, care a frânt nenumărate inimi de-a lungul anilor.

Cu toată sinceritatea, Meredith nu îl văzuse niciodată

flirtând cu nimeni în afară de ea, deşi ceea ce se petrecuse în bibliotecă cu două săptămâni în urmă fusese, cu siguranţă, mult mai mult decât un flirt. Îl privi în timp ce acesta stătea în picioare lângă pian, cu un zâmbet uşor pe chipul perfect, întorcând filele partiturii pentru Lady Isabel. Dintr-odată, Meredith îşi dădu seama că fusese o idioată fără pereche.

— Nu se poate aştepta din partea unui bărbat ca Silverton să îşi schimbe caracterul doar ca să îi facă pe plac soţiei sale. Şi o tânără ca Lady Isabel nu va fi niciodată atât de nesăbuită încât să îl facă de râs cu demonstraţii de pasiune ori purtări necumpătate. Excelenţa Sa se cutremură uşor. Astfel de manifestări sunt, desigur, respingătoare pentru orice bărbat aflat în poziţia lui Silverton. L-ar face de tot râsul în faţa cunoştinţelor lui.

Marchiza o cercetă pe Meredith pe sub gene. În mod limpede satisfăcută de ceea ce văzu, se lăsă din nou pe spate în scaunul ei, făcându-şi moale aer cu evantaiul în timp ce dădea din cap după muzică.

Meredith însă descoperi că nu putea decât să se holbeze orbeşte la podea în timp ce disperarea rece din interiorul ei transformă cu succes orice rămăşiţă de căldură într-un bloc impenetrabil de gheaţă.

Capitolul 22

Silverton încercă bărbăteşte să îşi concentreze atenţia asupra vocii monotone a administratorului moşiei sale. În mod normal, ar fi ascultat cu mare interes raportul lui Peterson cu privire la producţiile planificate ale livezilor de măr din toamna aceea. Kent era faimos pentru livezile sale, iar fructele de la Abbey asigurau o sursă rentabilă de venit pentru moşie.

Dar mintea lui Silverton zburase de la registrele contabile de o oră, când le văzuse pe Meredith şi pe Annabel ieşind din casă şi coborând treptele terasei. Prin

ferestrele deschise ale bibliotecii sale, le privise plimbându-se agale de-a lungul peluzei, pe drumul lor către cărarea împădurită ce ducea la coasta nordică.

Surorile aveau cu ele coşuri pline de lucruri trebuincioase pentru desenat. Erau urmate de doi lachei care se clătinau destul de tare sub greutatea şevaletelor, a scăunelelor şi a altor echipamente necesare pentru o dimineaţă de activităţi artistice. Meredith se întorsese să discute cu bărbaţii, făcând semne către poverile masive pe care le purtau. Silverton nu o putuse auzi, dar era limpede că ea se oferise să îi ajute cu poverile lor.

Desigur că servitorii lui refuzară, clătinând viguros din capete drept răspuns. Nu era de mirare că angajaţii lui îi deveniseră atât de devotaţi lui Meredith, se gândi el. Ea îi trata cu o politeţe modestă care ilustra fără intenţie lipsa evidentă a unui asemenea comportament din partea lui Lady Silverton.

Se încruntă când se gândi la mama lui şi la purtarea acesteia la petrecerea de la cină din seara trecută. Aceasta fusese absolut expansivă cu familia Wrackley, făcând tot ce îi stătuse în putinţă pentru a o arunca pe fiica lor în calea lui. Îi fusese imposibil să o evite pe Lady Isabel. Mama lui se asigurase că orice încercare din partea lui de a se eschiva de la compania fetei avea să fie percepută de ceilalţi oaspeţi ca fiind o neglijenţă clară din partea gazdei lor.

Şi mai îngrijorătoare i se păruse privirea de pe chipul lui Meredith în timpul interpretării lui Lady Isabel. Avea crampe de frustrare în timp ce privea neajutorat cum mama lui şi Lady Wrackley îi picurau otravă în urechi. Nu putea decât să ghicească ce îi spuseseră ele, iar nefericirea de pe chipul lui Meredith îl înnebunise. Avusese nevoie de întreaga sa putere de a se stăpâni ca să rămână alături de Lady Isabel, întorcând calm paginile partiturii ei ca o maimuţă dresată.

Din nefericire, de îndată ce interpretarea luase sfârşit, Meredith se scuzase şi zburase din încăpere, fugind din nou de el.

Însă astăzi era ziua în care toate aceste eschivări

aveau să ia sfârşit. Silverton îşi jură că avea să îi dea de urmă chiar în după-amiaza aceea şi avea să îi explice clar şi răspicat viitorul ei ca soţie a lui. Ştia că Meredith îl iubea; trecuse de mult vremea ca îndoielile ei legate de el să fie împrăştiate pentru totdeauna. Avea să trebuiască să se ocupe de mama lui, desigur, dar prioritar era să o convingă pe Meredith de afecţiunea şi loialitatea lui.

Şi apoi natura lui primitivă devenea din ce în ce mai greu de stăpânit. Avea nevoie să simtă trupul lui Meredith topindu-se cu al lui, avea nevoie să simtă căldura voluptuoasă a buzelor ei perfecte întorcându-i gingaş săruturile. Asta şi numai asta avea să îi satisfacă nevoile de animal de pradă pe care se lupta să şi le ţină în frâu.

— Scuzaţi-mă, milord! Vocea monotonă a lui Peterson îl readuse la realitate. Nu am reuşit să mă fac înţeles?

Silverton zâmbi cu părere de rău bărbatului îmbrăcat simplu care şedea de cealaltă parte a biroului de modă veche, cioplit din stejar.

— Iartă-mă, Peterson, ce ai spus?

Întinzând braţul peste birou, Peterson îi arătă un rând de cifre din registru.

— Dacă veţi compara numerele din coloana aceasta, Lord Silverton, recită el, cu numerele de pe coloana următoare, veţi vedea venitul estimat care va rezulta din producţia crescută a recoltei din acest an. Aceste producţii estimate par să confirme eficacitatea schimbărilor pe care le-am făcut în exploatarea livezilor din sudul moşiei.

Peterson era un administrator exemplar – cinstit şi chibzuit din cale-afară. Dar era probabil cel mai plictisitor bărbat care umblase pe faţa pământului încă de pe vremea lui Adam. Astăzi era mai rău decât de obicei, iar Silverton pur şi simplu nu reuşea să îşi facă raţiunea să coopereze cu sarcina respectivă.

Privirea i se abătu din nou către priveliştea de pe fereastră. Deveni atent când o văzu pe Annabel ieşind din pădure şi traversând pajiştea, legănându-şi boneta în mână. Urcă treptele terasei şi dispăru în interiorul casei.

Meredith se afla singură pe coastă.

Silverton era gata să se despartă de administrator când auzi o altă pereche de paşi pe aleea de lespezi care duceau la grădinile bucătăriei. Ridicându-se de pe scaun, merse să deschidă fereastra. Un lacheu îşi făcu apariţia de după colţul casei, purtând o tăviţă cu două pahare şi un urcior plin cu o băutură cu gheaţă.

Servitorul se grăbi către cărarea pe care Annabel tocmai se întorsese. Destinaţia lui evidentă era coasta şi, la fel de evident, Meredith nu avea nicio intenţie de a se întoarce acasă prea curând.

— Peterson.

Silverton întrerupse nemilos recitarea nesfârşită a faptelor şi a cifrelor.

— Milord?

— Asta e tot pentru azi.

— Cum doriţi, milord.

Peterson îşi adună sistematic hârtiile, stivui registrele şi făcu solemn o plecăciune înainte de a ieşi din încăpere. Oftând uşurat, Silverton merse la uşile de sticlă ale bibliotecii şi păşi afară.

Îşi întoarse faţa către soarele după-amiezii timpurii, absorbind căldura şi lumina care se răsfrângeau de pe marmura albă a terasei, întinzându-şi braţele amorţite, trase adânc aer în piept, inspirând aerul umed parfumat cu aroma grea a ierbii tăiate şi a tufelor de trandafiri înfloriţi.

Pe Silverton nu îl deranjase niciodată căldura verii. Iubea provincia pe orice fel de vreme atât timp cât putea să stea afară – mergând uşor la trap pe calul său murg de vânătoare prin parcul pentru cerbi ori prin pădurile din Abbey, vorbind cu îngrijitorii ori cu arendaşii, călărindu-şi calul în timpul sezonului de vânătoare – iubea toate astea. Oricât de mult i-ar fi plăcut tumultul şi agitaţia Londrei, aici era, la Belfield Abbey, locul unde îşi găsea mulţumirea. Chiar şi mai important, nu se plictisea niciodată.

Exceptând, când şi când, relatările lui Peterson, admise el ironic.

Traversă terasa şi coborî alergând treptele care duceau la pajiştea vastă ce încercuia conacul. Mergând cu

paşi mari pe iarbă, intră în pădure şi o luă pe cărarea îngustă folosită acum doar de paznici, dar care fusese cândva intrarea în pădurea magică a copilăriei lui.

Silverton petrecuse ore nesfârşite jucându-se în aceste păduri. Se avântase în nenumărate expediţii în căutarea Sfântului Graal ori se îmbarcase pentru vânători după comori ascunse adânc în peştera lui Merlin. Inocenţa copilăriei sale dispăruse de ani buni, dar pădurea deasă şi umbrită cu amintirile lui de demult exercita încă o atracţie subtilă asupra imaginaţiei lui.

Azi era din nou la vânătoare, dar de data aceasta nu era un joc pentru copii şi ştia exact unde să îşi caute prada alunecoasă.

Adânc în pădure, merse paralel cu cărarea obişnuită care ducea la mica pajişte de la marginea coastei. Deşi era după-amiază, lumina puternică a soarelui pătrundea doar slab prin bolta groasă a străvechilor stejari. Atmosfera era calmă, căldura reducând la tăcere cele mai multe dintre păsări şi micile animale. Silverton auzea doar sunetul cizmelor sale zdrobind frunzele uscate de pe cărarea năpădită de vegetaţie şi, din când în când, foşnetul unei veveriţe ori al unui şoarece de câmp care îşi săpa vizuina sub pământ.

Dintr-odată auzi paşi zgomotoşi tropăind pe cealaltă cărare, venind din direcţia coastei. Printre copaci zări un bărbat îmbrăcat într-o livrea de lacheu, alergând ca şi cum s-ar fi aflat în panică. Probabil că era servitorul care îi adusese băuturile lui Meredith, dar umbrele aruncate de bolta grea a stejarilor îi ascunseră faţa.

Silverton se încruntă în sinea lui, izbit de purtarea ciudată a lacheului. Se opri din drum, dorind să îl observe pe servitor fără să îl alerteze în legătură cu prezenţa lui.

Bărbatul se împiedică şi se opri, întorcându-se să cerceteze cărarea ce ducea la pajişte, ca şi cum ar fi aşteptat să se întâmple ceva. Sunetele respiraţiei lui îngreunate răsunară aspru în tăcerea pădurilor adânci. Înainte ca Silverton să îl poată identifica, lacheul se învârti pe călcâie şi o luă la goană înapoi pe cărare către Abbey.

Rămase nemişcat pentru o clipă, privindu-l pe servitorul care dispărea printre copaci. Apoi se întoarse şi merse iute cu paşi mari prin vegetaţie, tăind pe diagonală cărarea, în graba lui de a ajunge la pajişte. Dorinţa lui de a o vedea pe Meredith devenise ascuţită, subliniată de teama creată de fuga lacheului prin pădure. Îşi acceleră paşii, stejarii din jurul lui începând să se rărească pe măsură ce se apropia de marginea colinei.

Ieşind în viteză din linia copacilor, Silverton se opri brusc pentru ca ochii să i se obişnuiască cu lumina orbitoare a soarelui de la miezul zilei, după întunecimea pădurii. Clipi, şi pajiştea deveni mai clară. Privirea sa mătură întinderea din faţă şi o văzu şezând liniştită în soare. Se îndoi de şale şi îşi odihni mâinile pe genunchi, trăgându-şi suflul, căci un val fierbinte de uşurare i se scurse prin trup. Numai Dumnezeu ştia de ce se purtase lacheul ca un nebun – trebuia să afle mai târziu –, dar era limpede că Meredith era în regulă.

Străduindu-se să tragă încet aer în piept, Silverton îşi obligă muşchii să se relaxeze înainte de a se îndepărta de copaci ca să traverseze pajiştea pentru a i se alătura. Ea stătea cu spatele la el, aplecată deasupra unui scăunel de lemn în faţa şevaletului, la doar câţiva metri de marginea colinei. Şevaletul lui Annabel se afla în apropiere, scăunelul ei gol servind pe post de masă pentru tava care conţinea băuturile.

Decorul nu putea fi mai idilic. Pajiştea, punctată cu flori sălbatice roşii şi albe, dădea către dealurile sinuoase de cretă ale Colinelor Nordice din Kent. Era un peisaj creat pentru artişti: o întindere variată de ţinuturi împădurite, păşuni şi livezi, cu biserica răzleaţă care se zărea înălţându-se către cer în depărtare.

Silverton merse alene pe pajişte, lăsându-şi cizmele să foşnească în iarbă pentru ca ea să îl poată auzi venind din spatele ei.

Nasul lui Meredith atingea, practic, pânza, atât era de absorbită de lucru, dar la zgomotul paşilor lui îşi puse jos pensula şi se întoarse pe scăunel. Un zâmbet bucuros

începu să îi lumineze chipul.

Zâmbetul acela dispăru de îndată ce îl văzu, înlocuit fiind de o expresie posomorâtă pe care el o găsi în acelaşi timp surprinzătoare şi enervantă. Evident că o aştepta pe Annabel. Chiar şi mai clar, el nu era un înlocuitor bine-venit.

Silverton îşi înăbuşi un mormăit iritat. Ştia că Meredith era supărată atunci când aceasta fugise din salon seara trecută, dar el sperase că somnul bun de peste noapte avea să îi înveselească starea de spirit. Acum, în loc să se bucure de încântarea de a o avea, în sfârşit, pentru el însuşi, urma să fie nevoit să îşi dedice cea mai mare parte a energiei pentru a descoperi care erau motivele pentru care ea îl evita.

Poate, reflectă el în treacăt, ar trebui să o tragă pur şi simplu jos în iarbă şi să îi reamintească de căldura care îi arsese pe amândoi în noaptea aceea la reşedinţa Stanton. Dar, observând ţinuta fermă a elegantei ei bărbii, Silverton îşi dădu seama că o strategie atât de hotărâtă probabil că nu avea să aibă prea mult succes. Strunindu-şi nerăbdarea, se forţă să zâmbească în timp ce se aşeză pe pământ, alături de ea.

— Bună ziua, milord, spuse ea cu o voce stinsă, impenetrabilă, înainte de a-şi reîntoarce atenţia asupra tabloului ei.

— Bună ziua, Meredith.

Silverton se întinse ca să îi vadă lucrarea. Avu un şoc. În locul unei redări însorite a panoramei idilice care se întindea în faţa lor, Meredith alesese să picteze dealurile unduite uşor ca fiind acoperite de o pătură de zăpadă şi gheaţă. Era o zugrăvire sumbră – gri, neînsufleţită şi rece.

Nedumerit, îşi înclină capul într-o întrebare nerostită, dar ea fi ignoră. Decise, pentru moment, să o lase să facă asta, sprijinindu-se din nou pe braţe ca să îşi îngăduie o perspectivă mai bună asupra chipului ei.

Ea îşi înmuie cu grijă pensula într-un borcănel cu vopsea şi se aplecă în faţă către pânză, cu sprânceana încreţită de concentrare. Lui Silverton i se păru că ea arăta adorabil, cu părul dat pe spate de pe faţă, prins într-un coc

lejer, şi cu nasul încreţit în timp ce cântărea următoarea mişcare a pensulei.

Îi plăcu la nebunie concentrarea şi intensitatea privirii ei, amintindu-şi de ultima oară când văzuse acea privire. Asta avusese loc în biblioteca din reşedinţa Stanton, când i se lungise aproape goală şi gâfâind în poală. Abia aştepta să o aibă din nou în braţele lui, când avea să dezlănţuie toată intensitatea aceea pentru el însuşi în momentul în care avea să îi penetreze uşor carnea mătăsoasă.

Silverton se desfătă preţ de câteva minute cu imaginea aceea încântătoare, îngăduind liniştii să se aştearnă între ei.

— Meredith, spuse el în cele din urmă, lăsându-şi ochii să cutreiere pe chipul ei, doream să îţi vorbesc aseară, dar ai părăsit încăperea înainte să am ocazia să o fac.

Mâna ei îngheţă în aer. Îi aruncă o privire voalată înainte de a-şi relua lucrul pe pânză.

— Ce ciudat, murmură ea, glasul şi expresia ei nelăsând să se vadă nimic. Eu aş zice că ai avut multe ocazii să faci asta, atât înainte, cât şi după cină.

— Da. Păi… El ezită, căutând cuvintele potrivite pentru a explica situaţia. Ai putea crede asta, dar situaţia nu era… convenabilă.

Ea se opri din nou în mijlocul mişcării, încruntându-se cu atenţie la pictura ei ca şi cum s-ar fi aşteptat ca aceasta să îi vorbească. Apoi îşi reluă, cu calm, lucrul.

— Nu sunt surprinsă, răspunse ea în cele din urmă.

De data aceasta el auzi cu foarte mare claritate tonurile dure din vocea ei.

— Lady Silverton mi-a spus că nu te deranjezi niciodată de dragul nimănui.

— Poftim?

Se ridică în capul oaselor.

— Ai dori să mă repet? întrebă ea politicos.

— Nu, mulţumesc, bombăni el.

Aceasta nu era conversaţia la care se aşteptase atunci când venise în căutarea ei. Se holbă la ea, dorind ca ea să îl privească pentru ca el să poată cântări intenţia din

spatele remarcii ei.

Meredith îşi păstră faţa întoarsă, concentrându-se asupra lucrului ei. Părea aproape dezinteresată de conversaţie, în general, şi de el, în particular.

Silverton îşi simţi buzele curbându-i-se într-un zâmbet lipsit de umor. Nu se gândise niciodată la el ca fiind vanitos, dar comentariul ei neaşteptat îi înţepase mândria. Îşi trase un picior în sus şi îşi odihni un braţ pe genunchi, cântărind situaţia.

— Destul de des, familia mea a crezut de cuviinţă să mă catalogheze drept o creatură egoistă, zise el.

— Ah, nu, răspunse ea absent, în continuare fără să îl privească. Nu egoist – răsfăţat. Se lăsă pe spate, depărtându-se de şevalet pentru a cerceta pânza. Este o diferenţă, să ştii.

Silverton căscă gura, dar o închise iute. Clocoti preţ de un minut, iritat nu doar de declaraţia ei obraznică, ci de asemenea de faptul că ea refuza în continuare să îl privească.

— Ei bine, spuse el printre dinţi în cele din urmă, care este diferenţa?

Meredith amestecă grijuliu o altă culoare cu pensula ei şi se apucă din nou să picteze. I se păru că mâna ei tremură un pic, dar vocea ei sună ciudat de detaşată.

— Oamenilor egoişti le lipseşte generozitatea în sensul adevărat. Sunt duşmănoşi şi răi şi nu se pot iubi cu adevărat decât pe ei înşişi. Dumneata, pe de altă parte, eşti un bărbat bun şi generos. Ţii la familia şi la prietenii dumitale. Dar, din cauza poziţiei în societate şi a… — ezită, iar el văzu o îmbujorare apărându-i în obraji – a calităţilor personale, ţi s-a dat tot ceea ce ai fi putut dori vreodată ori de care ai fi avut vreodată nevoie. Nimeni nu ţi-a spus niciodată nu. Nu a trebuit niciodată să munceşti cu adevărat pentru nimic. În realitate, nimeni nu ar putea să te acuze că eşti răsfăţat, din moment ce lucrul acesta se datorează în întregime circumstanţelor vieţii dumitale.

„De ce nu îmi trânteşte pur şi simplu o nicovală în cap”, se gândi el, năucit de comentariul ei. Îi făcuse o

analiză devastatoare a caracterului lui cu acelaşi calm cu care ar fi comentat despre vreme. Cu excepţia mătuşii şi a unchiului său, nimeni nu îndrăznise vreodată să îi vorbească într-un asemenea hal. Îndurase, desigur, ocările şi glumele vulgare ale prietenilor lui, dar lucrul acela era diferit. Era doar felul în care bărbaţii vorbesc între ei.

De fapt, fusese întotdeauna comod cu locul lui pe lume: în vârful piramidei, plin de încredere. Dar Meredith îl făcuse să se simtă ca un tânăr fără experienţă. Îl uimea faptul că o tânără fără experienţă, din provincie, îl putea face să fie atât de al naibii de nesigur pe el însuşi.

— Te înşeli, să ştii, îi răspunse el într-un final. Avea nevoie ca ea să înţeleagă faptul că masca socială pe care o purta uneori nu era decât atât: o mască. Sunt unii care mi-au spus „nu” mai înainte de multe ori. Mătuşa Georgiana, mai ales, a încercat întotdeauna să întipărească în mine înţelepciunea de a pune nevoile altora înaintea propriilor mele nevoi. Din moment ce sunt capul familiei, ea a dorit întotdeauna ca eu să îmi cultiv un caracter mai serios şi mai hotărât. Regret faptul că a eşuat în eforturile ei.

În ciuda bunelor lui intenţii, Silverton simţi o urmă de satisfacţie atunci când o văzu mişcându-se incomod pe scăunelul ei. Se aplecă şi îi cercetă chipul, acum sigur de faptul că ea îşi regreta remarcile sincere.

— De fapt, continuă el, neputându-şi reprima dorinţa de a obţine o mică răzbunare, îmi aminteşti foarte mult de mătuşa Georgiana. Eşti atât de solemnă, încât semeni remarcabil de tare ca ea. Chiar şi înfăţişarea ta are aceeaşi expresie aspră, dezaprobatoare.

Meredith îşi muşcă buza de jos. El privi cu interes cum umerii ei se ridicară până la nivelul urechilor.

— Lord Silverton. Vocea îi fu foarte fermă. Te rog să mă ierţi. M-am obişnuit prea tare să mă consider ca fiind un membru al familiei dumitale. Nu aveam niciun drept să spun ceea ce am spus. Nu există nicio îndoială că îţi îndeplineşti îndatoririle pe care le ai exact aşa cum ar trebui.

El nu răspunse, hotărât să o oblige să dezvăluie ceea

ce credea ea cu adevărat despre el. Trecură clipe îndelungi în care Meredith îşi făcu de lucru cu pensula ei.

Îi aruncă o privire hăituită.

— Doar că uneori pare că îţi lipseşte…

Se opri scrâşnind din dinţi. Silverton bănui că acum ea îşi blestema cu adevărat limba-i nestăpânită.

— Îmi lipseşte seriozitatea caracterului? o îndemnă el.

— Nu, izbucni ea. Seriozitatea scopului.

Silverton se încruntă şi se sprijini cu putere pe mâini. Nu ştiu cum să îi răspundă, din moment ce fu cu adevărat nedumerit de remarca ei. Nu încăpea nicio îndoială că Meredith avusese parte de multă suferinţă de-a lungul anilor, dar nu i se păru normal ca o tânără frumoasă şi bogată să aibă o viziune atât de sumbră asupra vieţii. Avu impresia că ea se împotrivea în mod activ ideii de a se bucura.

Îşi lăsă capul pe o parte şi îi studie chipul, care îi devenise rozaliu din cauza ruşinii.

— Meredith, luând în considerare faptul că am fost binecuvântaţi cu un asemenea privilegiu, nu crezi că ar trebui să încercăm să ne distrăm, măcar un pic?

— Dumneata pari să te distrezi prea mult, replică Meredith.

Ochii ei fulgerară cu mânie înainte să se întoarcă, de parcă ar fi fost conştientă de faptul că divulgase mai mult decât îşi dorise.

El avu dintr-odată revelaţia că tocmai descoperise dâra de firimituri din pădure.

— Şi când mă distrez prea mult, Meredith?

Ea ridică din umăr, refuzând să răspundă.

— M-am distrat prea mult aseară? insistă el. M-am simţit bine cu Lady Isabel?

Meredith sări de pe locul ei şi începu să îşi adune în grabă pensulele şi să le înfăşoare în cârpe. Silverton se ridică de pe iarbă, urmărind-o îndeaproape în timp ce îşi scutură praful de pe pantalonii din piele de căprioară.

După câteva momente, o apucă cu blândeţe de braţ, luându-i pensulele cu cealaltă mână. Meredith îngheţă la

atingerea lui, culoarea venindu-i şi dispărându-i de pe chip cu o îmbujorare febrilă. Îi ridică încet mâna la buze, atingând-o cu un sărut moale.

— Poate că uneori mă bucur prea mult de viaţă, zise el, dar tu, draga mea fată, nu te bucuri deloc de ea.

Ea îşi ridică privirea către a lui, ochii ei ca argintul viu oglindind un tumult de emoţii contradictorii. Spre disperarea lui Silverton, ochii aceia începură să se umple de lacrimi ce străluceau pe desele ei gene negre. Meredith clipi rapid, întorcându-şi capul într-o parte pentru a-şi ascunde faţa. Îşi trase braţul, încercând să scape din strânsoarea lui, aşa că el se strădui să îi dea drumul.

Pe când o privea căutându-şi orbeşte batista în buzunarul rochiei, Silverton îşi frământa mintea, întrebându-se ce ar fi putut face pentru a uşura o durere care bănuia el că avea rădăcini foarte adânci.

Ura să îi vadă lacrimile şi nu se simţise niciodată în viaţa lui atât de neputincios.

Capitolul 23

Meredith se îndepărtă de Silverton, incapabilă să îndure privirea de compătimire de pe chipul lui frumos. Ura ca oamenilor să le fie milă de ea. Faptul că acesta era Silverton făcu ca lucrurile să fie şi mai neplăcute; el nu avea să simtă niciodată milă faţă de o femeie ca Lady Isabel.

Gândindu-se la frumuseţea aceea graţioasă şi la flirtul acesteia cu Silverton, Meredith descoperi că emoţiile ei îşi schimbară brusc direcţia, transformându-se rapid în furie. Întinse în grabă mâna şi scoase o pensulă din coşul ei, trântindu-se din nou pe scăunel. Dacă se prefăcea că pictează, atunci cel puţin nu avea să fie nevoită să trebuiască să se confrunte în mod direct cu aroganţa aristocratică a lui Silverton atunci când avea să îi răspundă.

— Spune-mi, milord, exclamă ea, ce anume a fost în

viaţa mea de care să mă bucur? Deşi este adevărat că Annabel şi eu suntem norocoase şi nu suferim de sărăcie, nu au fost prea multe alte lucruri în existenţa noastră până acum care să ne facă fericite. Am doar două lucruri care îmi aduc bucurie: sora mea şi pictura.

Lacrimile se adunară din nou în ochii ei, iar ea îşi strânse tare ochii ca să le împiedice să îi curgă pe obraji. Blestemă în sinea ei, ştiind tot timpul că era o greşeală să îşi îngăduie să discute cu el.

Inima ei fusese sfărâmată când îl văzuse traversând cu paşi mari pajiştea, picioarele lui lungi şi puternice înghiţind distanţa dintre ei. Meredith nu se aşteptase niciodată ca el să o urmărească până acolo, presupunând că el urma să se plictisească în cele din urmă să se ţină după ea şi avea să o lase în pace.

Mai ales că binecuvântata Lady Isabel locuia la doar câţiva paşi distanţă. După seara trecută, Meredith fusese sigură că el prefera să îşi petreacă timpul cu cineva mai potrivit vieţii lui, de care părea să se bucure atât de mult.

În schimb, din motive pe care nu le putea înţelege, el alesese să îi violeze sanctuarul şi să facă ţăndări reţinerea ei obţinută cu greu, aşa cum făcea el mereu. Iar ea răspunsese în cel mai rău mod posibil, insultându-i caracterul, felul de viaţă, aproape tot ceea ce era legat de el.

De ce nu îi turna, pur şi simplu, un borcan cu vopsea în cap şi gata, oftă Meredith în sinea ei, strângând cu putere pensula în pumn. El scotea la suprafaţă, fără greş, ce era mai rău din ea, mai ales după noaptea aceea de neuitat din bibliotecă. Nu se putea gândi la acea întâlnire fără să se simtă înfierbântată, agitată şi furioasă pe el pentru că o făcuse să se simtă atât de inconfortabil cu ea însăşi.

Aruncă o privire pe furiş şi văzu că gravitatea îi era întipărită pe trăsături, dar ochii lui frumoşi erau înmuiaţi de o căldură şi o bunătate care îi alinară mândria rănită. Când o privi în felul acela, ea trebui să se lupte împotriva unei dorinţe copleşitoare de a se arunca în braţele lui, ignorând

toate avertismentele care se învârteau încontinuu în mintea ei.

Dar nu putu face asta, indiferent cât de mult îşi dorea.

Meredith ştia că într-o bună zi, în curând, avea să se reîntoarcă la viaţa ei singuratică de la Swallow Hill. În ciuda promisiunilor pe care el i le făcuse în bibliotecă, ea ştia cât de puţin probabil era ca Silverton să dorească cu adevărat să se însoare cu ea. Şi, chiar dacă el credea că dorea, ea nu avea nicio îndoială că mama lui avea să se opună cu vehemenţă. Lady Silverton făcuse acest fapt extrem de clar seara trecută. De asemenea, Meredith nu îşi putea imagina că generalul şi Lady Stanton aveau să fie de acord cu această căsătorie, au după durerea pe care fiica lor – mama ei vitregă – le-o cauzase cu atâţia ani în urmă.

Nu, Meredith ştia că trebuia să continue să încerce să fi ignore. Lucru dificil, de altfel, din moment ce el nu voia să plece şi să o lase singură.

— Meredith.

Ea îşi înăbuşi un icnet. Silverton se apropiase foarte tare, stând aplecat deasupra ei în timp ce îi studia gânditor pictura. Acesta îşi încrucişă braţele peste pieptul lat, cu capul aplecat pe o parte ca şi cum ar fi fost nedumerit.

— De ce pictezi tablouri atât de tulburătoare?

Ea clipi des, surprinsă de faptul că el pusese întrebarea aceea atât de direct. Cei mai mulţi oameni se învârteau în jurul subiectului, îngrijoraţi că ar fi putut-o jigni ori, şi mai rău, că ea chiar le-ar fi spus cu adevărat motivul pentru care o făcea.

— Este dificil de explicat, evită ea să răspundă.

— Încearcă, porunci el blând.

Meredith ridică ochii spre el, temându-se că avea să vadă pe trăsăturile lui fie amuzament, fie dispreţ. Drept răspuns, el o privi calm, iar ea avu sentimentul că el nu avea să îi dea pace până la sfârşitul lumii dacă nu încerca cumva să îi răspundă întrebării.

— Ei bine, spuse ea, înghiţind greu din cauza unui nod în gât.

Luându-şi paharul de pe celălalt scaun, sorbi,

strâmbându-se uşor la gustul amar al băuturii. Fu pentru o clipă distrasă de gândul că era cea mai rea limonadă pe care o gustase vreodată.

— Ei bine, începu ea din nou, nu aleg intenţionat un anumit peisaj pentru a tulbura pe cineva. Ideile mele provin de obicei de la ceva ce simt în momentul acela…

Vocea i se stinse treptat, dându-şi seama cât de nepotrivită trebuia să sune orice explicaţie. Cum putea să îi transmită lui durerea şi furia care luau naştere în interiorul ei atunci când picta? Cum să îi descrie uşurarea de care avea parte atunci când permitea acelei puteri teribile să îi curgă prin degete şi să se manifeste pe pânză? Fuseseră multe zile în care pictatul fusese singurul lucru care o făcuse să se simtă vie şi în stare să continue.

Silverton nu se mişcă şi nu făcu niciun sunet, hotărât în mod evident să aştepte ca ea să termine. Meredith îşi muşcă buza de jos şi încercă din nou.

— Ştiu că poate părea ciudat, dar adesea mă gândesc la părinţii mei atunci când pictez. Uneori mă simt copleşită de tristeţe, iar asta este singura cale prin care se pare că o pot exprima. Se uită în gol în depărtare, vag conştientă de frumuseţea dealurilor unduitoare şi a verdelui luminos al frunzişului verii timpurii. Presupun că durerea adâncă şi necazul sunt cele care mă fac să pictez astfel.

Ridică din umeri şi se uită în cele din urmă la el, sigură de faptul că un bărbat care îşi stăpânea atât de complet lumea nu avea să înţeleagă niciodată ceea ce încerca ea să spună.

Silverton îi întâlni privirea, intensitatea din ochii lui albaştri torizi părând să reflecte cerul fierbinte de vară. Se aplecă şi o mângâie uşor pe obraz.

— Draga mea fată, doar de durere îţi aminteşti? Păstrezi vii în mintea ta doar durerea şi amărăciunea? De ce nu îţi poţi aminti de afecţiunea pe care părinţii tăi trebuie să o fi simţit faţă de tine şi de sora ta? Nu încape nicio urmă de îndoială în mintea mea că v-au iubit foarte mult şi că vei fi din nou iubită astfel în viitor.

Cuvintele lui penetrară barierele de gheaţă pe care ea

şi le ridicase cu disperare în jurul inimii ei vulnerabile. Simţi greutatea teribilă a dorului pe care îl avea pentru el, o povară pe care ea ştia că avea să o care pentru tot restul vieţii ei.

— Nu ştiu, spuse ea moale. Poate că nu ştiu cum să fac asta. Am pierdut trei părinţi. Este tragic să pierzi doi. Să pierzi trei este… pur şi simplu absurd.

Meredith îşi coborî ochii, observând cu surpriză că îşi strânsese pensula atât de tare, încât unghiile i se înfipseseră în palmă. Trăgând adânc aer în piept, îşi relaxă degetele străduindu-se în acelaşi timp să se stăpânească şi să nu izbucnească în lacrimi. Ura faptul că el o putea face să se simtă atât de sentimentală în legătură cu viaţa ei.

Brusc, deveni extrem de scoasă din fire de ea însăşi şi de el. Putea exista ceva mai ridicol decât să te plângi de trecut cu o îngăduinţă prea mare faţă de tine însuţi? Oricum nu prea avea importanţă ce credea Silverton despre picturile ei ori despre orice altceva, la urma urmei.

Nu chiar.

Meredith îşi îndreptă spinarea.

— Asta este ceea ce simt, zise ea sfidător, mutându-şi privirea de la el şi reîntorcându-se la pânza ei. Asta mi se pare adevărat şi corect. Aşa aleg *eu* să îmi amintesc viaţa mea.

Silverton nu răspunse, şi tăcerea dintre ei se prelungi. În mod ciudat, ei nu i se păru inconfortabil. Preţ de câteva minute nu făcură nimic altceva în afară de a asculta trilul ocazional al unei ciocârlii şi zumzetul albinelor din florile sălbatice de pe pajişte. Meredith simţi cum tensiunea începu să se scurgă uşor din trupul ei.

În cele din urmă îşi făcu curaj să îşi ridice ochii şi să îl privească. Acesta stătea tăcut alături de ea, într-o manieră supusă. Ea îşi arcui întrebător sprânceana, iar gura lui frumos conturată schiţă brusc un zâmbet devastator, aprinzând în ea arsura lentă a tânjirii senzuale care rămăsese întotdeauna atât de aproape de suprafaţă.

— Meredith, ţi-a spus cineva vreodată ce creatură înspăimântătoare eşti? Simt degetele reci şi îngrozitoare

ale unei sorţi nefericite târându-mi-se pe şira spinării chiar în clipa asta.

Fără prea mare tragere de inimă îi răspunse zâmbetului lui, neputând, ca de obicei, să se împotrivească atragerii căldurii lui.

— Vino, zise el. Este mult prea cald aici, în soare – te-ai făcut foarte roz. Termină-ţi băutura şi te voi lua la o plimbare exagerat de plictisitoare şi nu prea plăcută prin grădina cu hulubării. Nu este un lucru foarte incitant, ştiu, dar sunt sigur că natura anostă a plimbării noastre va îmbunătăţi foarte mult tonusul minţii tale.

Meredith sorbi din nou cu grijă din paharul ei, strâmbând din nas la gustul ciudat.

— Cum doreşti, milord, dar aş prefera să nu termin asta. Jur, este limonada cu cel mai ciudat gust pe care am băut-o vreodată. Şi mai şi miroase amar. Mă întreb dacă nu cumva unele dintre lămâi au fost stricate.

Silverton tocmai întinsese o mână ca să o ajute să se ridice, dar se opri la auzul vorbelor ei şi în schimb îi luă din mână paharul. Îl duse la nas şi mirosi. De pe buze îi scăpă o exclamaţie de surpriză.

Cealaltă mână îi zvâcni şi o apucă de încheietura mâinii.

— Cât de mult ai băut din asta?

Meredith încercă fără succes să îşi smulgă mâna din strânsoarea de neînvins. Dintr-odată se simţi ciudat de febrilă şi i se făcu uşor rău de la stomac.

— Doar câteva înghiţituri. Ţi-am spus, nu mi-a plăcut.

El o trase în picioare.

— Vino, spuse el nerăbdător. Trebuie să ne întoarcem imediat în casă.

— De ce? protestă ea, aruncând o privire către pânza ei udă. Nu înţeleg, milord.

Purtarea ei se schimbase atât de rapid încât începu să fie alarmată. Nu avu de ales decât să îl urmeze, căci el o trăgea de-a lungul pajiştii către cărarea dintre copaci.

Silverton se uită în jos la faţa ei, cu gura strânsă într-o linie foarte gravă.

— Cum te simţi?

Încercă să o grăbească, dar picioarele lui Meredith începură să se simtă foarte grele şi ciudat de detaşate de restul trupului ei. Se împiedică şi se lovi de el.

Silverton se opri şi o cercetă din priviri, cu expresia chiar şi mai întunecată decât fusese cu doar un minut în urmă. Fu inundată de un val furnicător de neliniște.

Iar stomacul începea să i se întoarcă pe dos din cauza unei greţi arzătoare.

— Acum… acum că ai pomenit, se bâlbâi ea, să ştii că nu mă simt foarte bine.

Se agăţă de celălalt braţ al lui şi totodată de el.

— Eu… eu cred că trebuie să mă aşez.

*

Silverton se împotrivi temerii îngrozitoare care i se ridica în gâtlej. Chipul lui Meredith se făcuse alb ca moartea, pupilele ochilor ei fiind atât de mari, încât nu putu vedea decât întunecimea conturată cu un cerc subţire de gri. Se lăsă cu putere pe el.

— Ce se întâmplă? şopti ea.

Ridicând-o în braţe, porni cu paşi mari pe cărare strângând-o cu putere la piept. Se luptă să îşi stăpânească amestecul schimbător de mânie şi teamă care ameninţa să îl copleşească; trebuia să o liniştească, nu să o sperie.

— Lămâile au fost probabil stricate, zise el, cu o voce surprinzător de calmă. Fără îndoială că simţi efectul acestui lucru şi va trebui să scapi de băutură ca să te simţi mai bine.

Silverton nu putu să îndure să rostească ceea ce credea cu adevărat. Ea fusese otrăvită. Mirosul amărui din paharul ei îi spusese tot ceea ce avea nevoie să ştie: cineva îi pusese cianură în limonadă.

— Îmi pare rău, Meredith. O strânse cu blândeţe la piept în timp ce se grăbea prin pădure. Când ajungem acasă va trebui să iei un purgativ.

Ea scânci şi îşi îngropă faţa în vesta lui.

— Mi se face rău, gâfâi ea. Pune-mă jos!

O lăsă pe pământ şi îi desfăcu iute panglicile pălăriei, pe care o aruncă într-o parte, într-un morman de frunze. Ea încercă să se întoarcă cu spatele, iar el ştiu că ea se simţea foarte umilită la gândul de a i se face greaţă în faţa lui.

— Nu fi jenată, iubito, murmură Silverton. Nu eşti prima persoană pe care am văzut-o dând tot afară.

Meredith se aplecă în faţă şi vărsă, trupul răsucindu-i-se din cauza puterii spasmului. Lichidul ţâşni pe pământ din gura ei.

Fu pătruns de uşurare atunci când văzu că ea varsă o cantitate mare de lichid. Ea continuă să verse şi să se înece, aplecată şi cu mâinile săpând în praful de pe drum odată cu forţa contracţiilor trupului său. El o ţinu uşor, dându-i uşor la o parte părul de pe faţă, în timp ce murmura sunete liniştitoare.

Privind-o aplecată pe pământ, gâfâind fără respiraţie, fu cel mai rău lucru pe care îl văzuse vreodată Silverton şi aproape mai mult decât putea să îndure să privească. Îşi înconjură cu grijă braţul în jurul pieptului ei pentru a-i da mai mult sprijin. Îi simţi inima care bubuia ca un ciocan. Propria lui inimă, la rândul ei, se simţi storcită în strângerea unei agonii groaznice, compătimitoare, ţinând pasul cu al ei în ritmul unei emoţii pline de teamă.

„Nu poate muri”. Repetă asta în minte iar şi iar. Pur şi simplu nu avea să îngăduie una ca asta, îşi spuse lui însuşi în timp ce o legăna uşor în braţe.

În clipa aceea Silverton ştiu că, dacă ceva i s-ar fi întâmplat lui Meredith, viaţa lui ar fi luat sfârşit. Ea devenise esenţială existenţei lui – cel puţin o existenţă semnificativă. Şi-ar fi dat cu bucurie viaţa în schimbul vieţii ei, dar pentru moment tot ce putea face era să o ţină în braţe şi să se roage ca acea criză să treacă. O furie neagră se învârtea la marginea conştiinţei lui, dar el o respinse, concentrându-şi toată energia asupra trupului care i se cutremura în braţele lui care o strângeau cu putere.

După câteva minute, tremurul ei păru să se mai liniştească, iar pulsul începu treptat să se încetinească

până la un ritm mai normal. O ridică şi o aşează mai bine la pieptul lui, lăsând-o să se sprijine de el. Părul ei des îi căzu într-o dezordine sălbatică în jurul umerilor. El scoase o batistă din buzunar şi îi şterse uşor chipul şi gura.

— Cum te simţi acum, biata mea scumpă?

Meredith inspiră tremurător şi se mişcă în braţele lui. Fu nevoită să înghită în sec de câteva ori înainte să poată răspunde.

— Aş fi foarte recunoscătoare dacă m-ai duce până la râpă şi m-ai împinge acolo, şopti ea cu glasul răguşit.

El zâmbi şi simţi cum menghina din jurul inimii lui începu să slăbească. Dacă ea putea glumi, însemna că se simţea mai bine.

Silverton îşi înfăşură şi mai tare braţele în jurul ei şi se ridică, trăgând-o alături de el în picioare. Lunecă un braţ sub picioarele ei şi o ridică la piept.

— Mai sunt doar câteva minute, dragostea mea, îi murmură el în ureche, şi te vei putea odihni.

Era tăcută, lipindu-se de el în timp ce el se îndreptă iute şi cu paşi mari către o cărare lăturalnică care ducea direct la grădinile de legume, fiind cea mai rapidă cale înapoi spre casă.

Pe când ieşeau dintre copaci, îi văzu pe bucătăreasă şi pe grădinarul-şef discutând chiar la ieşirea din oficiu. Bucătăreasa întoarse capul şi dădu un ţipăt, în mod clar speriată la vederea stăpânului care îl purta în braţe pe unul dintre oaspeţi. Ea şi grădinarul se grăbiră să îi întâmpine.

— Lord Silverton.

Meredith se mişcă uşor pe umărul lui. Îşi coborî capul ca să o audă mai clar.

— Da, iubito?

— Nu doar lămâile m-au făcut să mă simt rău, nu-i aşa?

El ezită, reticent în a-i cauza şi mai multă tulburare. Dar ea nu era o proastă, iar el nu putea să îi ascundă adevărul pentru a o ocroti.

— Nu, Meredith, cred că nu.

Capul îi căzu din nou. Începu să tremure în timp ce

pătrundea semnificaţia răspunsului lui. El ridică privirea. Bucătăreasa şi grădinarul aveau să se afle curând la o distanţă de la care îi puteau auzi.

— Meredith, zise el pe un ton coborât şi grăbit. Nu spune nimic despre asta nimănui în afară de sora ta. Spune că ai mâncat ceva care nu ţi-a priit. Mă voi ocupa eu de treaba asta, dar, deocamdată, trebuie să păstrezi tăcerea.

Ea dădu din cap, părând să se micşoreze în braţele lui în vreme ce el o strânse şi mai aproape de trupul lui.

Silverton se strădui să îşi ţină în frâu mânia, nedorind să o sperie n-ai mult decât o făcuse deja. Dar cineva avea să plătească cu vârf şi-ndesat pentru treaba aceea. Cineva avea să moară pentru că aproape o ucisese pe femeia pe care el o iubea.

Capitolul 24

— Nici urmă de lacheu.

Silverton ridică privirea din scrisoare în timp ce contele de Trask traversă biblioteca către căruciorul sculptat în lemn de nuc, care ţinea câteva sticle de băuturi alcoolice. Trask îşi turnă un pahar generos de coniac şi dădu pe gât o înghiţitură zdravănă, strâmbându-se uşor în timp ce făcu asta.

Contele încă nu se schimbase de costumul de călărie după ce revenise din căutările după Welland, lacheul care dispăruse după otrăvirea lui Meredith. Trask părea epuizat după două zile lungi în care căutase în împrejurimile zonei. Ochii lui întunecaţi erau încercuiţi de cearcăne, şi linii aspre îi mărgineau gura dură.

Silverton se îndepărtă de biroul lui şi merse să se alăture prietenului său lângă cărucior. După ce îşi turnă lui însuşi un coniac, îi făcu semn cu mâna lui Trask să se aşeze într-unul dintre confortabilele fotolii cu spătar înalt de lângă şemineul din marmură.

— Ia loc, Simon! Arăţi de parcă ai fi stat în şa o

săptămână întreagă.

Trask îi aruncă o privire sardonică.

— Păi unii dintre noi au fost nevoiţi să facă munca murdară, în timp ce alţii au ales să stea acasă cu femeile.

Silverton zâmbi scurt, ştiind că expresia îi era lipsită de orice amuzament.

— Nu le puteam lăsa neprotejate pe Meredith ori pe Annabel, răspunse el încet.

Drept răspuns Trask mârâi obosit.

— Şi apoi, continuă Silverton aşezându-se pe fotoliul asemănător de cealaltă parte a şemineului, nu ai mai crede asta dacă ai fi fost obligat să îţi petreci ultimele zile ascultând litania de nemulţumiri a mamei mele. Nu ai pic de idee cât de groaznic a fost pe aici de când a avut loc toată tărăşenia asta. Le-a făcut să plângă pe jumătate dintre servitoare, iar bucătăreasa chiar a ameninţat că îşi va da demisia şi că va merge la hanul fratelui ei din Londra. M-am chinuit al naibii de mult să o conving să nu facă asta.

Trask râse, expresia luminându-i-se pentru întâia oară de când intrase în încăpere.

— Nu pot decât să îmi imaginez tehnicile la care a apelat Lady Silverton pentru a-şi face cunoscute sentimentele, răspunse el, întinzându-şi picioarele încălţate cu ghete în timp ce îşi masă muşchii coapselor. Dar interogarea fiecărui hangiu şi a fiecărei ospătăriţe pe o rază de 30 de kilometri nu este o experienţă de care îmi voi aminti cu drag. Nişte bădărani – cu toţii.

— Chiar şi chelneriţele? întrebă inocent Silverton.

Trask pufni şi se lăfăi în fotoliu.

— Mai ales chelneriţele. Am auzit atâtea povestiri fără sens încât am avut impresia că avea să îmi explodeze creierul. Sper că Peterson a avut mai mult noroc decât mine.

Silverton ridică din umeri.

— Nu cu mult mai mult. A dat peste cineva care l-a văzut în Aylesford. Proprietarul de la Hare and Crown a spus că era aproape sigur că Welland a venit la cârciumă de câteva ori, dar nu ar jura în faţa unui complet de

judecată. După cele spuse de el, în urmă cu vreo săptămână, Welland s-a întâlnit într-o după-amiază cu doi bărbaţi. Au petrecut o oră ghemuiţi într-un colţ, sfătuindu-se. Îşi aminteşte pentru că unul dintre străini s-a zbârlit la nevastă-sa când aceasta i-a întrebat dacă doreau ceva de mâncare. I-a spus să-şi vadă naibii de treaba ei. Hangiul a zis că i-a ameninţat să îi dea afară dacă nu aveau de gând să vorbească politicos.

Trask se ridică în capul oaselor, părând acum interesat.

— Vreo descriere?

Silverton clătină din cap.

— Nu prea multe indicii. Unul mai în vârstă, unul mai tânăr. Bărbaţi masivi, bine îmbrăcaţi. Hangiului i s-a părut ciudat că Welland bea cu doi ştabi, cum i-a numit el.

— Crezi că erau Jacob şi Isaac Burnley?

Silverton dădu drumul unui oftat frustrat.

— Da, deşi nu văd la ce ne foloseşte, cel puţin deocamdată.

— Ştii de ce ar încerca Isaac Burnley să o otrăvească pe Meredith?

Silverton clătină din cap.

— Meredith nu a ieşit încă din camera ei, iar Annabel a stat aproape tot timpul cu ea. Nu m-am încumetat să le întreb nimic până când îşi revine Meredith. Prima mea grijă a fost să le ţin în siguranţă.

Îşi fixă privirile asupra focului mic care fusese aprins ca să alunge răcoarea uşoară a serii de vară timpurie.

— Totuşi bănuiala mea este că otrava nu i-a fost destinată lui Meredith, ci lui Annabel. Bănuiesc că Welland a făcut o treabă de mântuială şi ştia asta.

Silverton îşi aminti din nou purtarea plină de panică a lacheului. Probabil că bărbatul fusese şocat când ajunsese pe pajişte şi descoperise că Annabel se întorsese deja în casă.

— De îndată ce va fi în stare, îi voi cere lui Meredith să îmi explice starea exactă a finanţelor lui Annabel, continuă el. Între timp, îi scriu generalului Stanton şi îl rog

să pună nişte întrebări bancherilor lui Annabel. Din moment ce acesta este bunicul ei, i-ar putea convinge să facă lumină asupra situaţiei.

— Nu am nicio îndoială că va reuşi să facă asta, răspunse pe un ton sec Trask.

Cei doi bărbaţi căzură într-o tăcere amicală, ascultând scârţâitul şi vuietele uşoare ale casei vechi care se pregătea pentru noapte.

— Şi, ce altceva s-a mai întâmplat aici? întrebă în cele din urmă Trask, învârtindu-şi alene coniacul în paharul de cristal.

— Haos, răspunse Silverton.

— Nu zău!

Prietenul său îi zâmbi larg.

Silverton se ridică şi începu să dea încet roată bibliotecii. O nelinişte sâcâitoare făcea să îi fie imposibil să stea aşezat vreun pic. Deşi Meredith era în siguranţă, cel puţin pentru moment, el ştia că îngrijorarea avea să îl roadă până când avea să elimine ameninţarea care plana asupra ei.

— Am întors pe dos bucătăria. A trebuit să le spun ce s-a întâmplat cu adevărat bucătăresei, menajerei şi majordomului meu – bucătăreasa a fost revoltată de ideea că mâncarea ei i-a făcut rău lui Meredith. Şi ar fi fost dificil de explicat de ce nu i se făcuse rău nimănui altcuiva.

Silverton clătină din cap, amintindu-şi privirea de groază de pe chipul şefului personalului său la dezvăluirea faptului că Meredith fusese otrăvită.

— Am controlat şi am aruncat orice mâncare sau băutură care nu fusese închisă în containere ori încuiată cu cheia. Toate vasele au fost frecate, tot lichiorul deschis a fost aruncat. Deşi nu părea să fie nicio urmă de otravă nicăieri altundeva în afară de carafa de limonadă, mi s-a părut o măsură de precauţie înţeleaptă.

Continuă să dea neliniştit ocol încăperii, obligându-l pe Trask să se rotească pe locul său ca să îl urmărească cu privirea.

— Ce le-ai spus celorlalţi?

— Că ceva s-a stricat, dar că bucătăreasa nu era sigură ce anume. Mama, desigur, s-a plâns foarte mult de deranjul şi tulburarea rutinei ei zilnice, deşi trebuie să te întrebi cum anume a fost afectată. Mi-a dat de înţeles în termeni foarte clari că o învinuia pe Meredith pentru tot tărăboiul şi bătaia de cap, după cum le-a numit ea.

— Imaginează-ţi cât sunt de surprins, răspunse Trask, buza superioară ridicându-i-se cu dispreţ.

Silverton nu răspunse. Purtarea mizerabilă a mamei lui îl şocase, deşi credea că, după toţi aceşti ani, devenise impenetrabil în faţa egoismului ei.

— Sincer, Stephen, se plânsese Lady Silverton în acea primă zi în care cina fusese întârziată, tânăra aceea creează foarte multă harababură. Cum îndrăzneşte să deranjeze în halul acesta pe toată lumea? Nu ştiu când vom mânca în seara asta, iar servitorii sunt atât de agitaţi, încât jur că va fi un miracol dacă nu mă ia durerea de cap.

Silverton abia reuşise să îşi păstreze calmul care îi fusese deja întins la limită de cea mai rea zi din viaţa lui. Mânia lui trebuie să fi fost scrisă limpede pe chipul său pentru că mama lui făcu grăbită un pas înapoi înainte ca el să apuce să deschidă gura.

— Aproape că a murit, doamnă, spuse el cu foarte mult control în voce. Ţi-ar fi făcut plăcere dacă ar fi murit?

Ochii ei se lărgiseră de groază şi îşi bolborosise scuzele, asigurându-l pe fiul ei că nu exista deranj prea mare pentru oaspeţii lor. Silverton o întrerupse cu nişte mulţumiri tăioase şi părăsi dormitorul ei cât putu de iute. Drept urmare, mama lui făcu tot ce îi stătu în putinţă ca să îl împace, însă ameliorarea purtării ei nu se extinse şi asupra servitorilor.

După ce îndurase două zile de haos domestic din partea mamei sale, Silverton scăpase în cele din urmă, închizându-se în biblioteca lui ca să îşi vadă de corespondenţă. Doar contele îndrăznise să îi întrerupă izolarea.

— Ei bine, căscă Trask în timp ce îşi întinse braţele deasupra capului, ai toată compasiunea mea. Mi-ar plăcea

grozav să stau şi să pălăvrăgim despre mama ta, dar mi-a fost de ajuns pentru o singură zi. În orice caz, cel mai probabil Welland se află la cel puţin 160 de kilometri distanţă până acum. Îţi sugerez să contactezi Bow Street[7]. Ei ar putea avea mai mult noroc în a-i da de urmă.

— Am făcut deja asta.

— Bun. Trask căscă din nou şi se ridică în picioare. Şi apoi, uitându-mă la tine parcă m-aş uita la un titirez care se învârte prin încăpere. În starea mea, sunt predispus la ameţeli.

— Simon.

Contele se opri din drumul său către uşă, privind cu sprâncenele ridicate în urmă, la Silverton.

— Îţi mulţumesc.

Trask dădu grăbit din cap şi părăsi încăperea.

Silverton se întoarse la biroul său şi încercă să se concentreze asupra scrisorii către generalul Stanton. După ce se strădui câteva minute, îşi aruncă deoparte condeiul şi oftă. Găsi că îi era imposibil să se concentreze. Dacă nu avea să o vadă curând pe Meredith, avea să înnebunească de frustrare.

Aceasta nu îşi părăsise încăperea de când el o cărase acolo, în urmă cu două zile. Medicul local, doctorul Thatcher, care lucrase pe moşie de ani buni, îi administrase o tinctură şi îi recomandase odihnă. Conform spuselor lui Annabel, Meredith adormise aproape imediat, dormind toată noaptea şi o mare parte din ziua următoare. Doctorul Thatcher venise din nou în după-amiaza aceea, informându-şi pacienta că îşi revenea frumos şi că putea să se dea jos din pat a doua zi.

Auzind veştile, Silverton fusese copleşit de uşurare şi fu cuprins de o nerăbdare crescândă de a fi din nou cu Meredith. Sentimentul acela nu făcuse decât să devină din ce în ce mai acut odată cu trecerea zilei. Ascultând acum bătăile ceasului aflat pe poliţa căminului, decise că aşteptase destul.

Îşi împinse scaunul şi se ridică. Traversă cu paşi

7 Primul post de poliţie, întemeiat în 1750, poliţiştii fiind voluntari (n.tr)

hotărâţi încăperea şi ieşi în holul mare, apoi urcă cu repeziciune treptele uriaşei scări din lemn de stejar şi coti către coridorul din aripa estică. Dormitorul lui Meredith se afla tocmai în capătul coridorului, fiind orientat către sud şi având vedere asupra pantei uşoare pe care se întindea parcul pentru căprioare. Silverton îşi spuse că urma doar să se asigure că ea se simţea mai bine şi că apoi avea să o lase în pace până dimineaţă.

Dar, în timp ce stătea în faţa uşii ei, cu mâna ridicată pentru a ciocăni, ştiu că minţea. Avea nevoie să o simtă în braţele lui, să ştie că ea era cu adevărat în siguranţă şi că îi aparţinea.

Silverton îşi sprijini capul de uşa grea pentru scurt timp, încercând să îşi liniştească inima care-i bubuia. Ea avea atâta putere asupra lui, făcându-l să se simtă doar ca un biet tânăr neexperimentat. Şi totuşi, nevoia de a o revendica în cel mai elementar şi mai primitiv mod i se năpusti prin vene, aţâţându-i trupul într-o clipă.

Trăgând adânc aer în piept, ciocăni uşurel la uşă, rugându-se ca ea să fie trează încă. Şi singură.

După o pauză scurtă, auzi răspunsul ei moale.

— Intră!

Deschise uşa şi păşi în încăperea slab luminată. Ochii îi zburară către patul mare cu baldachin, dar acesta era gol. Închizând cu grijă uşa în urma lui, privi în jur şi o descoperi aşezată într-un fotoliu confortabil tras lângă o fereastră deschisă.

Ea păru surprinsă pentru un moment, însă apoi chipul îi fu luminat de un surâs strălucitor. Se ridică graţios de pe fotoliu când el înaintă în încăpere şi se opri în faţa ei.

„Dumnezeule, este atât de frumoasă!”, se gândi el.

Meredith purta o cămăşuţă delicată din batist, curbele ei generoase fiind subliniate uşor de ţesătura fină a materialului care îi învăluia trupul. Strânse un şal de culoarea vinului în jurul umerilor, dar acesta nu reuşi să ascundă faptul că era goală sub cămăşuţă. Părul ei lucios îi cădea în cascadă pe spate, şuviţe negre-albăstrui lucind în lumina aruncată de un mănunchi de lumânări aflate pe o

masă din apropiere.

Arăta ca o zeiţă şi nu una dintre cele virginale. Silverton nu îşi putu imagina cum ar fi putut să îşi ţină departe mâinile de trupul ei voluptuos. Fu foarte sigur că nici măcar nu ar fi dorit să încerce.

— Mă bucur foarte mult să te văd, milord. Meredith întinse o mână pentru a-l saluta. Doream atât de mult să-ţi mulţumesc că ai grijă de mine. Într-adevăr, în ultimele câteva zile nu m-am gândit decât la asta.

Chiar şi în lumina pâlpâitoare putu vedea că ea se îmbujorase, dar privirea de pe chipul ei era deschisă şi caldă. Când el îi luă mâna şi o ridică la buze, îmbujorarea ei se adânci şi căpătă o nuanţă de roz trandafiriu.

— Nici eu nu m-am gândit la altceva în afară de tine, Meredith, în aceste ultime două zile.

Cu o apăsare uşoară o îndemnă să se aşeze din nou. Aruncând o privire împrejur, luă o păturică care fusese împăturită şi pusă pe un taburet şi i-o înfăşură în jurul picioarelor. Trase taburetul şi se aşeză în faţa ei.

Luându-i mâinile în ale lui, Silverton îi cercetă cu atenţie chipul. Ochii ei erau limpezi, iar tenul avea nuanţa obişnuită a porţelanului şi a trandafirilor.

— Cum te simţi?

— Sunt bine, milord. Îi zâmbi dulce. Medicul zice că mâine pot ieşi din cameră.

— Doar dacă te simţi destul de bine, o certă el cu blândeţe în timp ce se juca cu degetele ei.

Ea strâmbă din nas.

— Cred că am dormit destul cât să-mi ajungă o lună. Şi apoi sunt sigură că menajera şi cameristele sunt sătule să slujească.

— Toate sunt bucuroase să o facă.

Ea rămase tăcută şi îl privi cum îi mângâia degetele. Zâmbetul i se stinse şi păru să evite, ca şi cum i-ar fi fost teamă să dea glas gândurilor ei.

— Ce este, scumpa mea?

Îi strânse mâinile uşor, ca să o încurajeze.

Ochii ei se ridicară către ai lui, iar el fu tulburat când

văzu o urmă de neliniște în adâncurile argintii.

— Acum îmi poţi spune ce mi s-a întâmplat? întrebă ea.

El oftă şi îi apucă mâinile mai bine.

— Annabel nu ţi-a spus?

Ea clătină din cap.

— Nu a dorit să mă facă să mă îngrijorez. În realitate, cred că era prea supărată să vorbească despre asta, aşa că nu am insistat.

El dădu din cap şi îi ridică mâinile la buze, apăsând pe ele un sărut tandru înainte de a i le aşeza din nou în poală.

— Limonada a fost otrăvită cu cianură. Pusă, suntem siguri, de lacheul care a adus băutura pe pajişte.

Sângele se scurse din chipul ei.

— De ce nu m-a ucis?

Silverton fu nevoit să îşi închidă ochii pentru a-şi stăpâni furia care ameninţa să îl cuprindă de fiecare dată când se gândea la cât de aproape fusese ea de moarte. Aşteptă un moment pentru a-şi controla emoţiile.

— Din fericire, omul s-a dovedit a fi un incapabil. A pus prea mult în carafă, făcând limonada atât de amară, încât i-ai putut simţi gustul. Slavă Domnului că ai băut aşa puţin!

Ea clătină nerăbdătoare din cap.

— Nu înţeleg. De ce ar dori cineva să mă otrăvească?

— Nu pe tine, dragostea mea, spuse el încet, încercând să înmoaie lovitura. Pe Annabel.

Ochii lui Meredith se lărgiră pentru o clipă, înainte de a se îngusta plini de furie.

— Unchiul Isaac!

Practic îi scuipă numele.

— Mă tem că da, deşi deocamdată nu avem nicio dovadă pentru a o dovedi.

— Spune-mi ce ai făcut.

Împotriva voinţei sale, zâmbetul lui Silverton păli. Meredith sunase atât de poruncitoare, încât îi aminti cu adevărat de mătuşa Georgiana. Aproape se aşteptase ca ea să se prăbuşească atunci când el avea să îi spună adevărul;

desigur, ar fi trebuit să ştie mai bine.

Povesti despre evenimentele care avuseseră loc în ultimele două zile, inclusiv despre posibilitatea ca Welland să se fi întâlnit cu unchiul şi cu vărul ei în Aylesford. Ea ascultă cu atenţie, întrerupându-l o dată sau de două ori ca să lămurească câte ceva. Când el îi spuse că ajunseseră într-un impas, o încruntare fioroasă îi încreţi sprânceana.

— Lucrul acesta este pur şi simplu intolerabil, exclamă ea, strângând cu putere şalul în jurul ei.

Era furioasă, dar el putu vedea cum ea începuse să tremure. În ciuda purtării ei curajoase, era limpede că era speriată.

— Cu siguranţă că putem face ceva. Nu poţi merge la magistrat ca să obţii un mandat de arestare împotriva unchiului meu?

— Avem nevoie de dovezi solide, dragostea mea, înainte să putem face asta. Tot ce avem pentru moment este o descriere vagă din partea unui hangiu şi un lacheu care lipseşte.

— Cum rămâne cu ameninţarea lui de a o închide pe Annabel într-un azil de nebuni?

El clătină din cap.

— Unchiul tău ar spune doar că a ascultat sfatul medicului ei. La urma urmei, el este tutorele ei legal.

Meredith fumegă de furie în tăcere, o îmbujorare mânioasă pătându-i obrajii.

— Dar eşti marchizul de Silverton! izbucni ea dintr-odată. Cu siguranţă că magistratul te va asculta.

— Când este vorba despre o acuzaţie de tentativă de omor chiar şi un marchiz are nevoie de dovezi care să ţină într-un tribunal. Îi zâmbi trist. Îmi pare rău, Meredith. Nu trebuie să crezi că nu fac nimic în legătură cu asta, dar pentru moment trebuie să aştept nişte răspunsuri din Londra. Ştiu că este foarte greu, dar încearcă să ai răbdare.

Ea se afundă în fotoliu bombănind.

— Este foarte greu să fii răbdător când ai fost otrăvit.

El simţi imediat un junghi de vină.

— Ştiu, dulceaţa mea, şi sunt o brută că îţi fac morală.

Cu siguranţă că ştii că voi face tot ce îmi va sta în putere pentru a vă proteja pe tine şi pe Annabel.

Îi mângâie obrazul, şi privirea rebelă de pe chipul ei dispăru. Ochii îi deveniră calzi şi fumurii.

— Ştiu, şopti ea.

Şezând pe taburet, el se aplecă şi îi dădu pe spate părul lucios care îi căzuse pe umeri.

— Trebuie să mă ierţi că nu am avut mai bine grijă de tine, murmură el. Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva…

Ea îi puse degetele pe buze.

— Dar ai fost acolo. Ai avut grijă de mine şi sunt bine.

La atingerea mâinii calde pe buzele lui, toate simţurile i se treziră la viaţă.

— Meredith, zise el cu glas răguşit, trebuie să mă crezi…

— Ştt, murmură ea.

Îşi puse mâinile fine, cu oase frumoase, pe faţa lui şi îl trase spre ea, astfel încât gurile aproape li se atinseră.

— Gata cu vorba, zise ea.

Buzele i se întredeschiseră şi le întâlniră pe ale lui într-un sărut dulce şi fierbinte, la care el visase în ultimele două zile.

Capitolul 25

În timp ce mâinile lui Silverton îi înconjurară umerii, Meredith se lipi de el, disperată să îşi domolească dorinţa puternică ce o poseda, trup şi suflet.

Când se simţise atât de rău în pădure, copleşită de greaţă şi de teamă, doar faptul că îi simţise braţele puternice în jurul ei o făcuse să poată îndura. Puterea lui brăzdase teroarea pe care ea o simţea şi, la un nivel mult mai profund decât gândea, ea ştiuse că el avea să o apere.

Amintirile ei de după ce se întorseseră în casă erau haotice – strigăte de panică, servitori care treceau în grabă pe lângă ei în timp ce Silverton o căra pe trepte, Annabel

ţinându-i o cârpă rece pe fruntea care ardea. Dar ce îşi amintea cel mai bine era vidul rămas înăuntrul ei după ce Silverton o aşezase uşor pe pat şi ieşise pentru puţin timp, lăsând-o pe menajera lui să aibă grijă de ea. Nu avea să iute niciodată privirea chinuită de pe chipul lui atunci când femeia în vârstă îl goni din încăpere. Dacă Meredith ar fi fost în stare să vorbească, l-ar fi implorat să nu plece de lângă ea.

Dar acum el era aici, iar ea nu avea să îl lase să mai plece până când nu urma să îi arate cât de mult îl iubea.

Ezitând, îi atinse cu buzele marginea gurii. El preluă imediat controlul sărutului ei timid, alunecând cu limba peste buzele ei şi apoi în gura ei. Gustul lui o făcu să simtă că i se învârte capul. Îşi aminti de aroma de coniac şi de fum şi de o căldură după care tânjea de prima oară când o sărutase.

Silverton îşi întrerupse sărutul, o cuprinse cu braţele şi o trase în picioare. Mişcarea o aduse în contact brusc cu mădularul lui; rămase fără suflare când îl simţi întărit pe pântecul ei. Sânii îi alunecară peste brocardul vestei lui şi savura din plin felul în care simţi materialul alunecos, mătăsos. Meredith nu se putu abţine să nu se zvârcolească în braţele lui, încercând să îşi uşureze durerea din sfârcurile încreţite lipindu-se de trupul lui puternic.

Silverton mârâi din adâncul gâtlejului. Se îndepărtă brusc de ea, ridicându-şi capul ca să o privească fix în ochi. Pielea lui – bronzată deja – se coloră şi mai tare, iar ochii îi luciră cu un foc care îi făcu genunchii să îi tremure şi să i se înmoaie. Ar fi alunecat la podea dacă el nu ar fi ţinut-o bine.

El trase adânc aer în piept şi o îndepărtă uşor de el.

— Meredith, murmură el cu glas răguşit, eşti sigură că asta este ceea ce doreşti?

Ochii lui de cobalt cutreierară peste trupul ei cu o intensitate întunecată. Îi mângâie coapsele prin materialul subţire al cămăşii de noapte, degetele lui lungi trimiţând valuri de căldură care năvăliră între picioarele ei.

— Odată ce începem asta, nu mai este cale de întoarcere, pentru niciunul din noi.

În glasul lui se afla o notă întunecată de avertisment, făcând-o să îşi ridice privirea spre a lui.

Nu era nici urmă de zâmbet pe chipul lui. De fapt, arăta aproape sălbatic, iar ea simţi că el se lupta din greu să îşi ţină în frâu emoţiile. Fu fulgerată de o stare de agitaţie gândindu-se la ceea ce avea să i se întâmple odată ce avea să capituleze în faţa excitaţiei lui.

Dar când ochii arzători ai lui Silverton îi cercetară chipul, Meredith se simţi dintr-odată luată pe sus de un sentiment nefamiliar de bucurie. Din ziua în care îl întâlnise, Silverton nu făcuse decât să o protejeze şi să aibă grijă de ea. Chiar şi acum, după toate cele întâmplate până la acest moment, încă îi oferea oportunitatea de a se retrage.

Meredith se lipi de el, pe deplin conştientă de tensiunea încolăcită în muşchii lui şi de ridicarea şi coborârea rapidă a pieptului lui. Dorinţa ei de a spune da – de a renunţa în faţa acelei energii masculine – era atât de puternică, încât de abia mai putea respira.

Incapabilă să vorbească din cauza gâtlejului sugrumat, îşi ridică capul şi dădu aprobator din el, sperând ca privirea de pe chipul ei să fi transmis adâncimea propriilor dorinţe. Probabil că da, pentru că un zâmbet ridică colţurile gurii lui, iar privirea dură din ochii lui începu să se înmoaie.

— Vino cu mine, iubito!

Îi luă mâna şi o conduse către patul cu baldachin împodobit, acoperit cu satin.

Părea că picioarele ei nu aveau oase, dar reuşi cumva să îl urmeze fără să se împiedice. Silverton o întoarse cu faţa către el şi îi luă şalul de mătase din mâinile rămase dintr-odată fără vlagă. Îi apucă tivul cămăşii de noapte şi i-l ridică uşor până la talie. Ga închise ochii, nefiind încă destul de curajoasă încât să îl privească. Când materialul foşni deasupra capului ei, îi auzi respiraţia transformându-se într-un şuierat uşor.

— Dumnezeule, Meredith, zise el răguşit, chiar nu-mi dau seama cum am reuşit să îmi ţin mâinile departe de tine tot timpul acesta. Eşti perfectă.

Tonul vocii lui precum şi vorbele lui o încurajară să îi arunce o privire. Ochii îi străluceau cu aceeaşi intensitate ca şi mai înainte, dar zâmbetul lui avea acum o căldură care îi mai linişti agitaţia.

Îl privi în ochi zâmbind la rândul ei, ştiind că avea să îi încredinţeze toate secretele sufletului ei.

— Ce vrei să fac? întrebă ea, dorind în clipa aceea doar să îi facă plăcere.

Spre surprinderea lui, el clătină din cap şi râse uşurel.

— Draga mea fată, spuse el, chipul luminându-i-se de amuzament, de data asta nu trebuie să faci nimic, doar să stai pe spate şi să te simţi bine. Crezi că vei putea face asta?

Meredith îşi încreţi fruntea.

— Păi, voi încerca, dar chiar nu ştiu ce ar trebui să fac.

Îi ceru scuze zâmbind.

— Nu-ţi face griji, o linişti el, ajutând-o să se urce pe salteaua înaltă. Eu ştiu exact ce am de făcut.

Meredith se aşeză pe perne în timp ce Silverton se dezbrăcă de haină şi de lavalieră. Inima îi bubui în piept, iar ea nu se putu abţine să nu simtă o mică tresărire de teamă faţă de ceea ce avea să urmeze. Inspiră adânc, încercând să se relaxeze, având încredere că el urma să facă tot posibilul ca să-i asigure confortul.

El îşi înlătură şi restul hainelor în doar câteva momente. Era întors pe jumătate atunci când îşi dădu jos pantalonii. Lumina pâlpâitoare aruncată de foc se undui pe contururile musculoase ale trupului său atletic, făcându-i pielea să lucească şi să capete culoarea aurului lustruit. Umerii largi i se încordară când îşi aruncă hainele pe un scaun din apropiere.

Inima lui Meredith se topi când îl văzu. În imaginaţia ei, el era ca o pisică mare, mieroasă, care îşi ascundea ghearele doar pentru ea. În faţa lumii, el era un aristocrat bogat şi sofisticat. Dar Meredith văzu dincolo de suprafaţa calmă bărbatul primitiv. Faţă de ea, Silverton radia o putere intensă şi un sentiment primitiv de posesiune faţă de tot

ceea ce îi aparţinea.

Acum ea ştia că posesiunea aceea o includea.

El se întoarse din nou la pat, iar ei i se uscă brusc gura. Meredith avea o idee generală despre lucrurile la care trebuia să se aştepte, dar fu scuturată de un şoc mic şi foarte real de panică atunci când văzu cât era el de mare. Aruncă agitată o privire către chipul lui, întrebându-se dacă ar fi trebuit să spună ceva, deşi nu îşi putea imagina ce anume.

Din fericire, raţiunea ei începu iute să se reafirme. Meredith îşi reaminti că bărbaţii şi femeile aveau relaţii intime încă de pe vremea lui Adam şi a Evei. Cu siguranţă că natura o construise în aşa fel încât să îl poată primi, chiar dacă el părea cu adevărat foarte mare.â

Îl primi în pat cu un zâmbet timid, dând la o parte cuvertura aurie de satin şi cearşafurile de pânză fină când el se urcă alături de ea. Silverton îşi murmură mulţumirea în timp ce o trase în braţe, ţintuindu-i uşor cu picioarele pe saltea partea inferioară a trupului.

— Iubita mea, nu îţi poţi imagina cât de mult mi-am dorit să fac asta.

— De fapt, mărturisi ea, cred că pot.

El râse uşurel, apoi îşi coborî gura peste a ei. Ea se afundă în perne, tremurând de plăcere în timp ce el îi mângâie cu o mână sânii şi cobori pe talia ei. Îşi strecură cealaltă mână pe sub spatele ei, ţinând-o nemişcată în timp ce îi sărută obrazul, sub ureche, coborând apoi pe gât.

Senzaţia de nerăbdare pe care o mai avusese o dată crescu înăuntrul ei când el o sărută până la baza gâtului şi apoi peste partea de sus a sânilor. Când limba h trecu lent peste sfârc, ea scânci de plăcere. Durerea surdă din locul ascuns dintre coapsele ei începu să se înteţească, sentimentul crescând şi devenind un val umed şi fierbinte.

Mâinile lui Meredith, din propria lor voinţă, începură să cutreiere peste trupul lui, mângâindu-i spatele şi gâtul şi îngropându-se în părul lui des. Silverton mormăi ceva pe sânul ei înainte de a-i suge sfârcul rotunjit în fierbinţeala umedă a gurii.

Ea îşi înăbuşi un uşor ţipăt, ridicându-şi trupul de pe pat ca să îi urmeze gura. Când el muşcă, trăgând cu blândeţe de carnea umflată, de pe buzele ei evadă un strigăt.

El îşi ridică capul, iar ochii săi o priviră arzători.

— Nu mai pot aştepta mult, Meredith. Vocea îi era un mârâit adânc, sălbatic. Îmi pui răbdarea la încercare dincolo de orice rezistenţă.

Ameţită, îşi ridică privirea, atât de uimită de senzaţia gurii şi limbii lui pe trupul ei gol, încât abia putea înţelege ce spunea el. Ştia doar că avea să moară dacă el nu continua.

— Nu te opri, gâfâi ea, încercând să îl tragă din nou în jos. Te rog, nu te opri!

Ochii lui deveniră negri şi se aplecă ca să îi îndepărteze picioarele. Degetele lungi îi mângâiară pielea fină a interiorului coapselor, trimiţând fiori în adâncul fiinţei ei. Meredith nu făcu nicio încercare de a se opune, ci îşi ridică genunchii ca să se deschidă şi mai mult atingerii lui. El mângâie cârlionţii umezi dintre picioarele ei, iar ea nu se putu abţine să nu se frece de mâna lui.

— Dumnezeule, Meredith. Îşi odihni preţ de o clipă fruntea pe a ei. Eşti atât de fierbinte... atât de udă! Îmi uzi mâna cu rouă ta.

Se retrase pe perne, stânjenită de comentariul lui şi de răspunsul necontrolat al trupului ei faţă de el. Dar umilinţa ei dispăru într-o clipă atunci când mâna lui se îngropă mai adânc în coapsele ei. Îi găsi micul mugur ascuns acolo şi îl încercui cu blândeţe. Ea se zvârcoli în mâna lui, gemând în timp ce căuta eliberarea din sentimentul aproape de neîndurat de tensiune din adâncul pântecului. Îşi desfăcu şi mai larg picioarele, invitându-l să facă mai mult – să facă ceea ce trebuia ca să îi aducă eliberarea.

— Da, îi toarse el la ureche. Eşti pregătită pentru mine, dragostea mea.

Se mişcă până când ajunse să se cuibărească între picioarele ei, mădularul lui cercetând intrarea în trupul ei.

Îşi undui uşor coapsele, alunecându-şi lungimea tare peste micul ei mugur umed. Lui Meredith îi veni să plângă, consumată de o nevoie urgentă de a fi posedată de el, de a fi a lui în toate felurile posibile. Se auzi rugându-se de el cu vorbe incoerente, în timp ce îi înlănţui gâtul cu braţele.

— Deschide ochii, Meredith, ordonă Silverton cu glas răguşit. Priveşte-mă când te pătrund.

Nici măcar nu îşi dăduse seama că ochii ei erau închişi, atât era de pierdută în senzaţiile care curgeau prin trupul ei. El îi prinse capul în mâini şi o obligă tandru să îl privească. Meredith zâmbi tremurând şi îi privi chipul frumos, acum înăsprit de dorinţa pentru ea şi cu maxilarul încordat ca granitul. Ştia că toată dragostea din inima ei era oglindită în strălucirea privirii lui.

— Sunt pregătită, şopti ea.

Îşi încleştă dinţii şi o penetra lent, împingând neîntrerupt şi adânc în carnea ei jilavă. Meredith icni, şocată de durerea brutal de ascuţită când el o revendică.

— Lord Silverton!

Vocea el fu ridicată şi ascuţită când protestă.

El tresări, ridicându-se pe coate în timp ce stătea nemişcat în interiorul ei. Expresia de pe chipul lui era în acelaşi timp plină de regret, cât şi, observă ea cu iritare, uşor amuzată.

— Îmi pare rău, iubito, o linişti el, dar în glasul lui se simţea o urmă de amuzament. Ştiu că doare.

— Mult mai mult decât mă aşteptam, bombăni ea, iritată de faptul că el neglijase să îi spună despre această parte.

— Durerea va dispărea într-o clipă, Meredith, te asigur. Întinse mâna şi îi apucă genunchiul, împingându-i-l pe şoldul lui. Înfăşoară-ţi picioarele în jurul meu, iubito!

Vocea lui fu groasă şi întunecată şi, în ciuda disconfortului pe care îl simţea, îi trimise o vibraţie de căldură şerpuind prin pântec. Ezită un moment apoi se supuse comenzii lui blânde şi îşi înfăşură picioarele peste fesele lui musculoase.

Durerea dintre coapsele ei se amelioră spectaculos.

Silverton rămase sprijinit pe coate, mângâindu-i părul încâlcit în timp ce o privi admirativ.

— Acum încetează să-ţi mai ţii respiraţia.

Meredith dădu drumul respiraţiei pe care nu îşi dăduse seama că şi-o ţinea şi îşi slăbi strânsoarea convulsivă cu care se ţinea de umerii lui.

— E mai bine? întrebă el zâmbindu-i.

Ea îi privi chipul, apoi îşi lăsă ochii să îi alunece peste trupul puternic şi perfect care se afla deasupra ei. Bănuia că, dacă ar fi fost o femeie mai slabă, ar fi leşinat din cauza naturii copleşitoare a intimităţii lor fizice. Nu se simţise niciodată în viaţa ei atât de vulnerabilă, aşa cum era prinsă sub el. Dar ştia cu o convingere de neclintit că el nu avea să o mai rănească dinadins niciodată, mai ales acum, când o revendicase ca fiind a lui.

Meredith simţi bucuria pulsând din nou prin ea când îşi dădu seama că, pentru întâia oară în viaţa ei, aparţinea cu adevărat cuiva, iar el îi aparţinea ei. Se relaxă şi îşi îngădui să se afunde în salteaua moale, răsfăţându-se cu felul în care simţea trupul lui acoperindu-l pe al ei. Îi zâmbi.

— Ah, da, milord. Torsul răguşit nici măcar nu suna ca şi cum ar fi fost al ei. Este mult mai bine.

El îşi aplecă capul ca să se înfrupte din gura ei înainte de a-i săruta obrajii cu sărutări mărunte.

— Mă bucur foarte mult, îi şopti el în ureche.

Începu să îşi mişte uşor şoldurile, împingându-se în ea.

Durerea surdă dispăru pe măsură ce mângâierea senzuală a mădularului aprinse focul dintre picioarele ei. Se împinse în el, savurând felul în care sfârcurile ei ridicate se frecau de părul aspru de pe pieptul lui.

— Meredith! gemu el, coborându-şi pentru o clipă capul pentru a-i suge vârful mărgelat.

Ea îşi ridică şoldurile spre el, încercând instinctiv să aline durerea crescândă dintre coapsele ei.

El se retrase aproape complet din trupul ei, apoi se împinse cu putere înapoi în ea – lovind acum mai tare –, dar cu acelaşi ritm lent care făcea ca măruntaiele ei să se

înnoade într-o căldură tensionată.

Meredith căzu din nou pe perne, forţându-se să îşi deschidă pleoapele care i se închideau şi să îl privească. Silverton o privi la rândul lui cu o expresie care era în acelaşi timp sălbatică şi sfâşietor de tandră. Ea se desfătă cu sentimentul că el o domina atât de profund, tremurând la vederea trupului lui mişcându-se deasupra ei şi la felul în care tăria lui groasă aluneca înăuntrul ei.

O slăbiciune nefamiliară începu să îi invadeze membrele, captivând-o cu un sentiment delicios în timp ce şoldurile i se ridicau ca să întâmpine mişcările lui languroase. Meredith îşi imaginase prima lor uniune ca fiind una liniştită şi dureroasă. În schimb, se simţea topindu-se sub el într-un somptuos vârtej de senzaţii arzătoare.

Se arcui încet, lipindu-se de el, ameţită de bucuria faptului că simţea trupul lui extrem de masculin apăsându-i moliciunea ei femeiască în cearşafurile reci de pânză. Acoperind-o atât de complet, încât îşi închipui că *avea* să leşine cu adevărat în urma plăcerii fizice desăvârşite a actului.

Silverton se aplecă ca să îi absoarbă buzele în timp ce începu să împingă mai repede şi mai puternic în trupul ei. Ea scoase un strigăt moale de surpriză când mădularul lui îi înghionti pântecul.

— Dumnezeule, Meredith, gemu el în gura ei, îmi doresc să te devorez.

Căldura încordată şerpui insuportabil înăuntrul ei şi se auzi pe ea însăşi rugându-l din nou să o facă să se elibereze. El îşi coborî mâna, găsi micul mugur cuibărit în cârlionţii ei uzi şi îl frecă cu blândeţe. Climaxul îi arse dintr-odată fiinţa. Focul dulce îi curse prin membrele care tremurau în timp ce el continua să o pătrundă.

Putu să-şi simtă carnea moale contractându-se în jurul lui ca pentru a-l trage şi mai adânc înăuntrul ei. El îi strigă numele în timp ce împinse – cu putere – pentru o ultimă oară. Îşi îngropa faţa în gâtul ei, înfăşurându-şi braţele strâns în jurul umerilor ei şi legănându-şi şoldurile într-o eliberare cutremurătoare.

Preţ de câteva secunde, singurul sunet din încăpere fu gâfâitul respiraţiilor lor amestecate.

Apoi Meredith se încolăci strâns în jurul lui şi se surprinse singură, izbucnind în lacrimi. Nu îi venea să creadă, dar inima ei se eliberase în sfârşit de singurătatea teribilă care o chinuise de când îşi putea aminti. Nu mai era singură.

Izbucnirea ei emoţională îl sperie. Lui Silverton abia îi revenise respiraţia când Meredith îşi îngropase chipul la pieptul lui şi începuse să plângă. Luând în considerare răspunsul ei pasional faţă de el din urmă cu doar câteva momente, fu relativ sigur de faptul că nu actul lui de iubire era cauza tulburării ei. Dar atunci când el o îndemnă cu blândeţe să îi spună de ce plângea, ea nu făcu altceva decât să se apropie şi mai mult şi să se bage în el, plângând şi mai tare.

O mângâie şi o linişti, desigur, murmurând cuvinte dulci de iubire în timp ce o legăna în braţele lui. Ea reuşi să spună printre sughiţuri câteva propoziţii fără sens, pretinzând doar că era epuizată de evenimentele din ultimele zile. Şi, deşi bănuia că se ascundea ceva mai mult în spatele plânsului ei, decise să lase pe mai târziu orice întrebare, pentru un moment mai puţin emoţional.

În schimb, îi opri lacrimile rostogolind-o pe spate şi făcând dragoste cu ea încă o dată. Ea luase foc cu o ardoare dulce, care îl înnebunea. Silverton ştia că nu avea să se sature niciodată de ea.

Intensitatea cu care făcuseră dragoste nu 0 surprinsese. Întotdeauna ştiuse că Meredith avea o pasiune mare înăuntrul ei. Într-adevăr, natura nu ar fi creat-o atât de voluptuoasă dacă nu ar fi intenţionat să răspundă sexual bărbatului potrivit.

Iar Silverton ştia dincolo de orice îndoială că el era acel bărbat.

În ceea ce îl privea, era vorba doar de o scurtă perioadă înainte ca ea să îi devină soţie. Niciun alt bărbat nu avea să se bucure vreodată de plăcerea companiei ei intime, de generozitatea dulce a senzualităţii ei ori de

bogăţiile trupului care în momentul acela se odihnea sub mâna lui.

Meredith i se dăruise trup şi suflet, iar el nu avea să îi dea drumul niciodată. Îl uimise cu adevărat atunci când nu se abţinuse de la nimic, iniţiind curajoasă actul lor de iubire şi dând la o parte îngrijorarea lui că i-ar fi putut face rău. Ba şi mai mult, odată ce o pătrunsese în sfârşit, el avusese un sentiment că totul era bine şi că îşi găsise locul aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

Silverton ştia foarte bine valoarea unui astfel de cadou şi nimeni nu avea să îl împiedice să îl revendice. De îndată ce avea să îi obţină promisiunea de a se căsători cu el, avea să plece la Londra ca să obţină o aprobare specială.

Desigur, mai avea un alt motiv, la fel de imperios, de a se întoarce în Londra. Silverton îi scrisese secretarului său personal, dându-i instrucţiuni să contacteze poliţia din Bow Street şi să înceapă o investigaţie legată de atentatul la viaţa lui Meredith. Simţea o nevoie puternică de a-i băga în pământ pe Isaac şi pe Jacob Burnley. Atât timp cât Meredith şi Annabel rămâneau necăsătorite, Silverton nu le putea proteja pe deplin. Din fericire, anunţul logodnei lui Robert cu Annabel fusese deja trimis la ziare şi în curând aveau să se întoarcă cu toţii la reşedinţa Stanton, ca să se pregătească de nuntă.

Cât priveşte ceea ce ar fi trebuit să li se întâmple lui Isaac şi lui Jacob Burnley când *avea* să îi bage în pământ în cele din urmă, tot ce ştia cu siguranţă Silverton era că nu trebuia ca surorile să fie supuse unui proces public. Însă, indiferent de ceea ce urma să hotărască să facă, avea nevoie de probe reale în mână, ca să dovedească existenţa unui complot de a o ucide pe Annabel. Trask le scrisese cunoştinţelor lui din Bristol, sperând să adune informaţii cu privire la starea financiară a familiei Burnley, iar Silverton intenţiona să discute el însuşi cu bancherii din Londra ai lui Annabel. Spera cu adevărat ca aceste surse să arunce un strop de lumină asupra situaţiei încurcate şi periculoase, şi asta curând.

Gândul la bancheri şi la bani îi aminti de întrebarea pe care intenţionase să i-o adreseze lui Meredith cu câteva ore în urmă. Privi în jos către belşugul de bucle negre strălucitoare care se revărsau peste pieptul lui şi îi dădu uşor un ghiont moliciunii calde care se afla ghemuită în braţele lui.

— Meredith, eşti trează?

— Mmm… murmură ea, părând foarte mulţumită şi foarte somnoroasă.

El zâmbi, pe deplin satisfăcut de starea în care o adusese.

— Dacă ar fi să i se întâmple ceva lui Annabel, cine i-ar moşteni averea?

Ea se mişcă, lipită de el.

— Eu, căscă ea.

El se afundă în tăcere. După câteva momente, simţi cum trupul ei începe să se încordeze, pe măsură ce ea se trezea cu totul. După o pauză lungă, ea exclamă:

— Vai… Jacob!

— Da, răspunse el. Jacob, într-adevăr.

Capitolul 26

Cizmele lui Silverton răsunară pe podeaua galbenă din gresie cu inserţii de fier în timp ce traversă holul de la intrare de la Abbey şi se îndreptă cu paşi mari spre galeria lată care ducea la salonul de dimineaţă. Mulţumirea îi curgea prin vene şi se simţea mai fericit ca niciodată.

Meredith îl iubea. Orice probleme ar fi stat în calea căsătoriei lor, ştia că putea să le rezolve. Singurul lucru care îl deranja era refuzul ei din seara trecută de a discuta despre o dată pentru căsătorie. Neliniştile ei îşi aveau desigur originile în temerile ei legate de reacţia familiei lui

faţă de căsătoria lor iminentă, dar, cu excepţia mamei lui, Silverton credea cu toată puterea că cei care îi erau cei mai apropiaţi aveau să fie de acord din toată inima cu mireasa lui.

Părăsise patul lui Meredith în zori, smulgându-se cu părere de rău din braţele ei, în ciuda protestelor ei adormite. Îl ucisese să plece de lângă ea. Arăta atât de frumoasă, cu părul ca miazănoaptea răvăşit în dezordine pe pernă şi trupul cald şi îmbujorat în urma unei nopţi de dragoste. Dar casa avea să înceapă în curând să se trezească, aşa că doar îi atinse cu buzele gura umflată de sărutări şi îi spuse că urma să o vadă după micul dejun.

Prea agitat ca să poată adormi din nou, Silverton se îmbrăcase, se întâlnise cu administratorul moşiei sale şi vizitase grajdurile ca să vadă ce mai face noul mânz. Doamnele, ca de obicei, se treziseră cu câteva ore mai târziu şi tocmai se adunaseră în salonul de dimineaţă, după un mic dejun lejer.

Mergând de-a lungul galeriei acoperite cu tapiserii, zâmbi în sinea lui, întrebându-se care avea să fie reacţia lui Meredith în această dimineaţă. Era demnitatea personificată, iar noaptea trecută o convinsese să stea în nişte poziţii foarte lipsite de demnitate. Pentru o virgină, se avântase în actul iubirii ca o pasăre în zbor.

Se sforţă să îşi alunge din creier imaginea trupului ei gol, nedorind să dea ochii cu o încăpere plină de oameni purtând un rânjet tâmp pe chip.

Uşa salonului de dimineaţă era deschisă, sporovăială liniştită a vocilor feminine plutind pe coridor. Se opri în pragul salonului vesel, luminat de soare, cercetând încăperea în căutarea lui Meredith.

Aceasta era aşezată pe un divan jos, îmbrăcată într-o rochie simplă, de muselină de culoare crem, care îi scotea în evidenţă frumuseţea voluptuoasă mai mult decât ar fi putut-o face cea mai elegantă rochie de gală. Cârlionţi lucioşi de păr îi căzeau dintr-un coc prins în vârful capului, mângâindu-i pielea fină a gâtului şi a umerilor. Buzele ei aveau culoarea întunecată a cireşelor şi erau uşor umflate,

culoarea purpurie venind nu de la cosmetice, ci de la săruturile lui devoratoare. Simpla vedere a buzelor ei îl făcu să îşi dorească să o târască sus, în camera ei, să îi smulgă hainele de pe ea şi să înceapă din nou.

Silverton trase adânc aer în piept, oprindu-şi accesul de dorinţă care ameninţa să îl dea în vileag în faţa privirilor scrutătoare a familiei şi a prietenilor lui. Îşi stăpâni chipul aşa cum se cuvenea şi păşi în încăpere ca să dea bineţe celorlalţi adunaţi acolo.

Lady Silverton stătea întinsă într-un fotoliu foarte comod, aflat în faţa lui Meredith, cu broderia aruncată în lături, în timp ce îşi făcea leneş vânt cu un evantai splendid şi, ştia el bine, foarte scump, din fildeş şi dantelă. Annabel şi Robert erau aşezaţi în faţa pianului din partea opusă a salonului de dimineaţă, absorbiţi complet unul de celălalt, ca de obicei. Iar Trask şedea pe o băncuţă capitonată într-una din nişele ferestrei, lovindu-şi nerăbdător cizmele cu cravaşa şi încruntându-se la toată lumea, în general.

Silverton traversă camera către mama sa, îi luă mâna şi o duse la buze.

— Bună dimineaţa, mamă. Sper că ai dormit bine azi-noapte?

— Pe cât poate dormi cineva pe căldura asta. Oftă în timp ce întinse mâna să îl mângâie pe obraz. Tu cum ai dormit? Te-a deranjat căldura?

— Şi mie mi-a fost cald, dar se pare că asta nu m-a deranjat, zise el, permiţând unei urme de râs să i se strecoare în glas.

Capul lui Meredith se ridică brusc, obrajii îmbujorându-i-se într-o nuanţă de roz. Făcu o plecăciune către ea şi către Sophia, care era şi ea aşezată pe divan, cuprinzându-le pe amândouă în zâmbetul său.

— Bună dimineaţa, doamnelor. Cum vă simţiţi astăzi?

Meredith îi aruncă sfioasă o privire, cu ochii luminaţi de o strălucire înflăcărată. Privirea aceea inocentă, dar senzuală îl făcu să se simtă ca şi cum i-ar fi venit să îşi umfle pieptul şi să ragă ca un leu.

— Sunt bine, domnule. Mulţumesc, răspunse ea,

glasul calm fiind în contradicţie cu expresia încurcată-dar-fericită de pe chipul ei.

— Fir-ar! murmură Sophia, ignorându-l în timp ce se chinuia cu broderia ei.

Silverton zâmbi larg. La fel ca mama lui, Sophia ura cusutul. Dar, spre deosebire de mama lui, Sophia prefera să se afle în mişcare, să călătorească prin provincie în micul ei faeton, vizitându-i pe arendaşi ori discutând cu soţia vicarului îmbunătăţirile aduse parohiei.

— Sophia, o mustră Lady Silverton, încruntându-se sever la nepoata ei, e foarte necuviincios să foloseşti un limbaj atât de nepotrivit unei doamne.

Trask aruncă o privire de lângă fereastră şi pufni, zgomotul sugerând faptul că purtarea nedemnă pentru o femeie bine-crescută era starea ei normală de existenţă. Ochii fetei alunecară către conte, îngustându-se gânditor pentru o clipă, înainte de a-şi întoarce privirile către lucrul ei.

— Da, mătuşă Alexandra, răspunse blând Sophia.

Silverton îşi întoarse din nou atenţia către Meredith, ai cărei obraji se coloraseră într-o nuanţă şi mai aprinsă de roz sub privirile lui. Se aplecă cu zel asupra broderiei, dar mâna îi tremură uşor în timp ce trăgea de fir. Îl mulţumi faptul că ea nu se putea controla în prezenţa lui, chiar dacă era evident că încerca din răsputeri.

Oricât de mult i-ar fi plăcut să stea degeaba toată ziua şi să se holbeze la ea, Silverton avea treabă de făcut. Noaptea avea să vină destul de curând şi atunci urma să o aibă din nou pe Meredith doar pentru el, îşi jură.

Cu coada ochiului o văzu pe mama sa înălţându-se dreaptă în fotoliul ei, privirea ei alarmată fiind fixată cu toată atenţia asupra lui Meredith. Silverton se împotrivi impulsului de a scrâşni din dinţi, resemnându-se în faţa inevitabilului. Era evident că mama lui mirosise ceva şi, dacă era lăsată de capul ei, avea să îi facă necazuri la nesfârşit. Se hotărî să îi vorbească despre Meredith, după masa de prânz.

În timp ce ieşea din încăpere, privi peste umăr către

conte, care lenevea încă în alcov.

— Ei bine, Trask, eşti pregătit să mergem, ori ar trebui doar să stăm degeaba toată ziua cu doamnele?

— Sunt gata de câteva ore, mârâi prietenul său, alăturându-i-se. Aşa cum bine ştii.

Silverton zâmbi ironic înainte de a-şi întoarce spatele către încăpere.

— Mamă, eu şi Simon vom călări către nordul fermei ca să inspectăm noul pod. Ne vom întoarce la timp pentru masa de prânz.

Sophia îşi ridică entuziasmată privirea de pe cusătura ei.

— Silverton, dacă tot mergeţi într-acolo, poate treci şi pe la Jonas Cooper. A căzut de pe o scară şi şi-a rupt piciorul. Doctorul Burns zice că vor trece câteva săptămâni înainte să poată merge din nou. Îşi lovi cu degetul arătător obrazul ca pentru a-şi aminti ceva. A, şi te rog să te asiguri că vitele care cară piatra pentru pod sunt adăpate cum trebuie. Am trecut ieri pe acolo şi mi s-a părut că bietele de ele arătau foarte chinuite de căldură şi muncite.

Silverton râse. Sophia avea o înclinaţie deosebită de a-l trata ca pe un prostuţ, o trăsătură pe care o găsea mai degrabă fermecătoare. Însă, înainte de a apuca să răspundă, Trask se răsti la ea cu o voce iritată.

— Sincer, Sophia, sunt sigur că Silverton îşi cunoaşte propriile treburi. Şi permite-mi să îţi atrag atenţia că de lucrurile acestea ar trebui să se ocupe doamna casei, nu tu.

Ochii lui Lady Silverton se lărgiră alarmaţi, ca şi cum contele s-ar fi aşteptat ca ea să sară imediat şi să înceapă să aibă grijă de toţi bolnavii şi răniţii de pe moşie, inclusiv de animalele extenuate.

Sophia îşi împături cu grijă lucrul de mână înainte de a-i răspunde.

— Milord, nu fac decât să o asist pe mătuşa mea în multele sale îndatoriri de aici, din Belfield Abbey. Nu înţeleg de ce aţi obiecta la acest lucru.

— Pentru că, replică Trask, nu e treaba ta să faci asta. De ce nu te poţi concentra pur şi simplu asupra broderiei şi

muzicii tale, ca alte tinere bine-crescute?

În loc să îi răspundă, Sophia îşi ridică privirea către tavan şi clătină din cap aproape imperceptibil.

— Sophia, cumva ţi-ai dat ochii peste cap la adresa mea?

Contele părea din cale-afară de indignat.

Ea flutură din gene, tabloul perfect al inocenţei rănite.

— Vai, milord, cum vă imaginaţi că aş avea vreodată curajul de a vă arăta o astfel de lipsă de respect?

Lady Silverton o privi dezaprobator pe nepoata ei. Trask deschise gura, părând gata să se certe cu fata, dar apoi păru să îşi dea seama cât de ridicolă devenise situaţia. Aşa că doar îi aruncă o privire încruntată, în timp ce ieşi pe uşă. Sophia îi întoarse privirea aprinsă cu un zâmbet nedesluşit, deşi obrajii îi deveniseră foarte rozalii.

Cu interesul aţâţat, Silverton se uită la chipul îmbujorat al Sophiei, apoi la expresia de piatră a lui Trask, în timp ce prietenul său trecu pe lângă el şi ieşi din încăpere. Îl urmă de-a lungul galeriei. Trask părea să mormăie ceva printre dinţi.

— Iartă-mă, Simon, întrebă el politicos. Ce ai spus?

Trask îi aruncă o privire nerăbdătoare, încetinind pasul ca să meargă alături de el.

— Nimic, răspunse el tăios.

Reţinându-şi cu greu un zâmbet, Silverton făcu o pauză şi comentă inocent:

— O fată foarte drăguţă, Sophia, nu crezi?

— Taci, Silverton, replică prietenul său, tropăind pe coridorul de la intrare şi apoi ieşind pe uşa principală.

Silverton zâmbi larg, mai recunoscător ca niciodată pentru faptul a avea să se căsătorească în curând.

*

Pulsul lui Meredith începu în cele din urmă să se liniştească când Silverton şi lordul Trask părăsiră salonul de dimineaţă. Abia îndrăznise să îşi ridice capul de teamă să nu îşi dea în vileag sentimentele în faţa mamei lui.

Silverton o iubea! Aşa spusese noaptea trecută, apoi se apucase să o demonstreze în mai multe feluri decât îşi putuse imagina ea vreodată. Actul lor de iubire îi înfierase un semn pe inimă, iar Meredith ştiu fără urmă de îndoială că îi aparţinea lui pentru totdeauna. Se temea încă de dezaprobarea familiei şi a prietenilor lui, desigur, dar spera că dragostea lui avea să îi dea curajul de a face faţă dezaprobării lor.

Astăzi însă, trebuia să se poarte ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic între ei. Ea şi Silverton mai aveau de înfruntat încă multe încercări – siguranţa lui Annabel, de exemplu iar Meredith refuza ca măcar să se gândească la propriul ei viitor înainte ca fericirea şi siguranţa surorii sale să fie asigurate. Lui Silverton nu îi plăcuse lucrul acesta, dar Annabel trebuia să fie pe primul plan.

Vizavi de ea, Lady Silverton oftă şi în cele din urmă încetă să se mai prefacă că lucrează la broderia sa. Frământă pentru scurt timp materialul înainte de a-l înghesui înapoi într-un coşuleţ de lucru elaborat împletit.

— Ei bine, dragii mei, graseie femeia în vârstă, trebuie să scriu nişe epistole pentru Londra înainte să treacă dimineaţa. Meredith, aş dori să culeg nişte trandafiri din grădină ca să înlocuiesc florile din holul mare. Mi se pare că se ofilesc atât de repede pe căldura asta. Marchiza se ridică graţios din fotoliul ei. Eşti amabilă să mă însoţeşti ca să-mi ţii coşul în timp ce le tai?

Meredith clipi des, uimită de rugăminte. Lady Silverton prefera mai mult compania lui Annabel decât pe a ei, dar poate că marchiza era reticentă în a-i deranja pe tinerii îndrăgostiţi. Îşi înghiţi un oftat, încercând să îşi ascundă consternarea.

— Desigur, Excelenţă. Oricând doriţi.

— Atunci, să zicem într-o oră? Te voi întâlni în grădina de trandafiri.

Lady Silverton o onoră pe Meredith cu un zâmbet fermecător înainte de a ieşi din încăpere foşnind într-un freamăt de mătăsuri delicate.

Meredith îşi reprimă impulsul de a bombăni şi aruncă

o privire către Sophia. Fata părea hărţuită, luptându-se cu acul ei şi împingându-şi în repetate rânduri ochelarii în sus pe nas.

— Pot să te ajut? întrebă blând Meredith.

Sophia tresări uşor şi apoi îşi aplecă capul ca să se dedice cu sârguinţă lucrului ei.

— A, nu, mulţumesc, domnişoară Burnley. Sunt în regulă.

Îşi ceru scuze zâmbind.

Obrajii Sophiei erau foarte îmbujoraţi, şi lui Meredith i se păru că vede strălucirea unei lacrimi în ochii fetei. Cusură în tăcere, în timp ce Meredith reflecta la mica scenă care avusese loc între Sophia şi contele de Trask.

— De cât timp îl cunoşti pe lordul Trask? întrebă ea în cele din urmă, încercând să pară ca şi cum doar pălăvrăgea.

— Dintotdeauna, veni răspunsul laconic.

Meredith îşi încreţi sprânceana în timp ce reflecta asupra purtării fetei. Observase adesea că ochii Sophiei aveau obiceiul de a-l urma pe conte de fiecare dată când acesta se afla în compania ei.

— Şi îl cunoşti bine, cred? o îndemnă cu blândeţe Meredith.

Sophia aruncă o privire către Robert, care se afla încă la pian alături de Annabel, râzând împreună cu aceasta în timp ce se încurcau la o nouă bucată muzicală.

— Nu ne pot auzi, spuse sec Meredith. Oricum, mă îndoiesc că putem face ceva care să le atragă atenţia.

— Sunt sigură că ai dreptate, se strâmbă Sophia, care îl privi pe fratele său cu o expresie de afecţiune amestecată cu tristeţe.

Dintr-odată, Meredith se gândi că nu era singura care în curând avea să piardă compania unei surori mult iubite. Sophia şi Robert erau foarte apropiaţi şi, fără îndoială, după ce fratele ei avea să se însoare cu Annabel, fata avea să simtă în profunzime schimbarea situaţiei.

Meredith aşteptă răbdătoare răspunsul la întrebarea despre lordul Trask. În cele din urmă, Sophia ridică privirea

cu un zâmbet strâmb.

— Poate că îl cunosc prea bine, spuse ea pe un ton aspru. Ştii, aproape că a făcut parte din familia mea de când eram mică. Când aveam 12 ani m-a scos dintr-un lac după ce am căzut dintr-o barcă.

De atunci m-a tratat ca pe o soră mai mică. Zâmbetul strâmb îi dispăru. Din nefericire, acum nici măcar nu se mai uită la mine vreodată, decât pentru a mă mustra ori ca să mă repeadă. Este extrem de enervant.

Privi trist la materialul care îi căzuse în poală nebăgat în seamă. Meredith îşi scotoci mintea după ceva ce ar fi putut spune că să o consoleze pe fată. Înainte să apuce să se gândească la ceva, Sophia ridică din umeri şi zâmbi melancolic către Meredith.

— Şi de ce nu ar trebui să mă trateze astfel? zise ea cu un râset autoironie. Sunt sigură că mă găseşte a fi o mare pacoste, dar mă tolerează de dragul lui Silverton. Este de aşteptat. La urma urmei, mă cunoaşte de atâta vreme.

Sophia începu să cotrobăie ocupată în coşuleţul ei de lucru, arătându-şi în mod clar dorinţa de a încheia conversaţia.

Meredith căzu în tăcere şi se reîntoarse la cusutul ei, profund recunoscătoare că propriile ei zile de fată bătrână ajungeau, în sfârşit, la final.

*

Meredith cutreieră fără ţintă prin grădina de trandafiri, pe cărarea pietruită care ducea la pergolă şi apoi din nou pe lângă treptele terasei. Din minut în minut arunca o privire către uşile salonului, aşteptând ca Lady Silverton să îşi facă apariţia.

Marchiza întârziase deja cu o jumătate de oră. În timpul acesta, care părea fără sfârşit, Meredith se convinsese că Lady Silverton ghicise că ea şi fiul ei erau aproape logodiţi. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci gândul de a da ochii singură cu viitoarea sa soacră îi făcu sângele să i se răcească în vene, în ciuda arşiţei din ziua aceea.

Meredith inspiră cutremurându-se şi se învârti pe călcâie, mergând din nou cu paşi înceţi către treptele terasei. Deveni din ce în ce mai neliniştită, pe măsură ce minutele ticăiau. Şi, trebuia să recunoască, era foarte supărată pe Silverton pentru că o pusese în situaţia aceea. De ce n-o avertizase asupra faptului că mama lui ştia despre ei?

Uşile glisante de la salon se deschiseră larg, şi Lady Silverton pluti pe terasă. Urmând-o îndeaproape, în spatele ei se afla o cameristă tânără care părea neliniştită şi care căra un coş mare de paie.

— Draga mea Meredith, toarse ca o pisică marchiza, iartă-mă că te-am lăsat să aştepţi atât de mult în soarele fierbinte. Într-adevăr, draga mea, nu ar trebui să fii aici, afară, fără o pălărie. Capeţi deja o nuanţă foarte nepotrivită de roşu.

Lady Silverton o cercetă cu un ochi critic înainte de a îi face un semn poruncitor cameristei.

— Dă-i coşul domnişoarei Burnley şi mergi sus, în camera ei, ca să îi aduci boneta.

— Ah, Excelenţă, nu este nevoie. Meredith zâmbi şi îi făcu uşor un semn cu mâna cameristei să se îndepărteze. Voi da o fugă şi o voi lua eu însămi. Nu va dura decât o clipă.

— Draga mea fată, nu fi prostuţă, exclamă Lady Silverton, ridicându-şi sprâncenele pe sub marginea pălăriei cu boruri imense. Pentru asta sunt servitorii.

O concedie pe cameristă fluturând scurt din mână. Tânăra o luă la goană pe treptele terasei şi zbură în siguranţa casei.

Meredith oftă în sinea ei, acut conştientă de faptul că dăduse din nou dovadă de o grijă nepotrivită faţă de binele unui servitor. Era genul de purtare pe care Lady Silverton îl dispreţuia. Oftă în timp ce o urmă pe marchiză în grădină, oţelindu-se pentru ceea ce bănuia că avea să fie o conversaţie foarte neplăcută.

Dar, spre surpriza ei, bătrâna începu să pălăvrăgească amical despre cunoştinţele ei din oraş. Tăia

trandafiri şi îi arunca în coşul pe care i-l întindea Meredith, în tot acest timp povestind câteva incidente amuzante care avuseseră loc la sfârşitul sezonului.

Câteva minute mai târziu, camerista ieşi în fugă din casă, strângând cu putere în pumni cea mai bună bonetă de vară a lui Meredith. Lady Silverton se încruntă, ochii îngustându-i-se ameninţător, dar aparent decise să nu îi ţină fetei o predică pentru că distrusese borul bonetei. În schimb, o alungă tăios şi o conduse pe Meredith în adâncul grădinii, departe de terasă.

— Zău, este mare păcat că fata aia neglijentă ţi-a stricat boneta. Cei mai mulţi dintre servitorii aceştia de la ţară sunt prea proşti ca să poată fi instruiţi cum trebuie.

— Ah, milady, începu Meredith, sunt sigură că…

— Draga mea, o întrerupse fără milă Lady Silverton, nu trebuie niciodată să găseşti scuze servitorilor ori să le îngădui să repete o greşeală. Altfel, cu siguranţă vor profita de tine.

Se aplecă graţios şi tăie un alt trandafir, aruncându-l în coşul lui Meredith.

— Ar trebui să-ţi dai seama, Meredith, că eşti în dezavantaj faţă de servitori. Simt sigură că ei ştiu că originile tale sunt doar cu puţin deasupra originilor lor. Familiaritatea cu ei nu va face decât să le încurajeze lipsa de respect faţă de tine.

Meredith simţi cum în obraji i se strecoară o îmbujoram fierbinte. Era limpede că Lady Silverton intenţionase să o insulte, dar ea era nevoită să recunoască că adesea prefera servitorii multor altor oameni pe care îi întâlnise în lumea bună.

Marchiza ridică dintr-odată marginea pălăriei ei, fixând-o cu o privire nemiloasă. Furnicături de avertizare străbătură şira spinării lui Meredith.

— Îţi spun lucrurile acestea, draga mea, doar pentru că ai atâta nevoie de îndrumare, spuse cu glas monoton şi solemn Lady Silverton. Din moment ce nu ai mamă, simt că se cuvine să încerc să îţi aduc purtarea pe calea cea bună.

Inima lui Meredith sări din piept în timp ce aştepta ca

lovitura să cadă asupra sa. Marchiza o studie cu o privire crucişă şi se aplecă să taie un alt trandafir.

— Ştiu că ţi-ai dori să vorbesc deschis, Meredith. Îmi este clar faptul că fiul meu intenţionează să te ceară în căsătorie. Deşi situaţia aceasta nu este una pe care familia lui şi-o doreşte pentru el, este un bărbat în toată firea şi va lua propriile decizii.

Meredith adoptă ceea ce speră ea că era o expresie nepăsătoare, chiar dacă avu senzaţia că cei patru călăreţi ai apocalipsei se pogorâseră asupra grădinii de trandafiri de la Belfield Abbey.

— Bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprinsă, oftă Lady Silverton. Fiul meu te găseşte… interesantă. Cu siguranţă nu eşti ceva obişnuit pentru el. Dar, deşi îi sunt mamă, nu pot fi oarbă la anumite carenţe din caracterul său şi aş da dovadă de neglijenţă în ceea ce priveşte îndatoririle mele dacă nu te-aş avertiza în legătură cu acestea. Silverton se plictiseşte uşor. Trebuie să te aştepţi ca atenţiile lui faţă de tine să dispară în cele din urmă. Ştii, interesul lui faţă de orice femeie nu rămâne stabil mai mult de două luni. Toată lumea ştie asta.

Meredith recunoscu cu tristeţe faptul că Lady Silverton avea o abilitate ieşită din comun de a găsi locul potrivit pentru a-şi înfige tăişul. Dorea să nege ceea ce auzise, dar o voce din mintea sa şopti într-un mod ameninţător că Excelenţa Sa avea probabil dreptate. Cine era ea pentru a cuceri dragostea unui bărbat ca marchizul de Silverton?

— Nu trebuie să te îngrijorezi prea tare în legătură cu asta, draga mea, adăugă Lady Silverton, cu ochii strălucind precum chiciura. Silverton va fi întotdeauna cel mai meticulos dintre soţi. Nu este niciodată vulgar şi nu te-ar expune niciodată nici unei ruşini. Dar ai dus o viaţă atât de protejată şi cum ai putea să ştii că bărbaţii ca fiul meu au şi alte nevoi – nevoi pe care soţiile lor nu sunt capabile să le îndeplinească.

Marchiza se cutremură delicat.

— Nici nu ar trebui. O doamnă n-ar trebui să aibă

niciodată de-a face cu poftele josnice ale bărbaţilor. Iar bărbaţii ar trebui să se dedea acelor pofte doar cu un gen diferit de femeie.

Meredith înghiţi un oftat de exasperare. Ce spunea despre ea – şi ce trebuia să creadă despre ea Silverton – faptul că îi plăcuse atât de mult actul lor de a face dragoste din seara trecută? Era oare posibil ca tot ceea ce spusese mama lui despre el să fi fost adevărat?

Lady Silverton se întoarse şi începu să se îndrepte cu paşi liniştiţi către casă. Meredith se împletici în urma ei, deşi dorea să dea drumul coşului încărcat de trandafiri şi să fugă în pădurea deasă.

Marchiza aruncă o privire peste umăr către Meredith.

— Desigur, o soţie bună nu pune la îndoială activităţile soţului său, zise ea, hotărâtă să îşi continue oribila predică. Ca marchiză de Silverton, este de datoria ta să îi dăruieşti un moştenitor, să îi conduci gospodăria şi să îi amuzi prietenii şi rudele din înalta societate. Trebuie să menţii întotdeauna un aer de decenţă şi de eleganţă care să fie fără de cusur şi deasupra oricărei urme de scandal.

Lady Silverton se opri la baza terasei, zâmbind cu amabilitate.

— Dacă poţi face toate astea, Meredith, atunci sunt convinsă că vei fi o alegere acceptabilă pentru hui meu.

Marchiza întinse mâna şi îi mângâie încheietura. Meredith se simţi ca şi cum un şarpe veninos îşi croise drum în jurul inimii sale. Transpiraţia începu să îi picure pe spinare.

— Ştiu că la început va h dificil, draga mea. Zâmbetul lui Lady Silverton păru gravat în gheaţă. Dar eu îţi voi h alături mereu ca să te ajut. Va h foarte drăguţ să avem o altă femeie în casă, mai ales în nopţile acelea în care Silverton va h ocupat cu prietenii lui, făcând ce fac bărbaţii cu timpul lor.

Stomacul lui Meredith începu să se învolbureze aproape ca şi cum fusese din nou otrăvită. În toată agitaţia ultimelor 24 de ore, nu îi trecuse niciodată prin minte că ea şi Silverton aveau să trăiască cu mama lui.

Marchiza îşi retrase mâna de pe încheietura ei şi îşi ridică fustele delicate ale rochiei, urcând treptele terasei.

— Nu mai sta în soare prea mult, draga mea. Îţi distrugi tenul.

Lady Silverton îi trimise o bezea şi pluti prin uşile glisante, dispărând în casă.

Meredith privi în gol la grădina de trandafiri, aproape pierzându-şi cunoştinţa din cauza aerului puternic parfumat şi a bâzâitului ascuţit al albinelor care zburau din tufiş în tufiş. Minutele trecură, dar ea păru incapabilă să îşi facă picioarele să se mişte.

Cum stătea acolo, cu inima transformându-i-se în piatră, auzi voci bărbăteşti venind din direcţia grajdurilor. Un moment mai târziu, Silverton şi lordul Trask îşi făcură apariţia de după un gard mare de tisă. Păşiră împreună pe cărarea pietruită care traversa grădina de trandafiri şi ducea la terasa unde aştepta ea.

Silverton îşi ridică privirile către ea şi zâmbi, cu ochii calzi de afecţiune şi râset. Meredith îl privi cu ochii mari preţ de câteva secunde, apoi lăsă să-i cadă coşul plin de trandafiri şi zbură în casă.

Capitolul 27

Meredith îşi împături cu grijă şalul de lână şi îl aşeză în cufărul aflat la capul patului. Ea şi Annabel aveau să plece de dimineaţă către Londra ca să o întâlnească pe croitoreasa care avea să facă hainele de nuntă ale surorii ei.

Ultima seară a lui Meredith la Belfield Abbey fusese un adevărat coşmar, căci încercase să ascundă tumultul care îi afecta mintea. Reuşise să îl evite pe Silverton întreaga zi, deşi era conştientă că nu avea să îl mai poată evita pentru mult timp.

Era furios pe ea, desigur. După ce fugise de el în grădină, Meredith rămăsese în camera lui Annabel tot restul

după-amiezii. Apoi se strecurase imediat după cină, înainte ca bărbaţii să se alăture doamnelor pentru ceai în salon.

Lady Silverton zâmbise în culmea fericirii atunci când Meredith îşi ceruse scuze să meargă să termine de împachetat.

— Desigur, iubita mea, murmură ea, dându-i mâna lui Meredith. Ne vedem mai târziu săptămâna aceasta, în Londra. Trebuie să vii la ceai de îndată ce ajung în oraş. Avem atâtea de discutat, nu-i aşa?

Meredith se cutremură chiar şi numai gândindu-se la strălucirea maliţioasă din ochii marchizei. Ştia foarte bine că femeia o manipulase, dar asta nu îi oferea prea multă consolare în faţa siguranţei brutale a faptului că măritişul ei cu Silverton avea să fie unul dezastruos.

Oricât şi-ar fi dorit să nege, Meredith ştia că nu avea să se simtă niciodată acasă în lumea înaltei societăţi.

Se aşeză pe pat şi rămase cu ochii în gol şi lipsită de viaţă, privind la grămăjoara de mănuşi adunate pe cuvertură. Una dintre servitoare împachetase cea mai mare parte a conţinutului cuferelor sale, dar Meredith îi dăduse în sfârşit voie tinerei să plece, nemaiputând îndura vorbăria neîncetată a acesteia. I se strângea pieptul de durere de fiecare dată când se gândea la conversaţia sfâşietoare care i se aşternea înainte.

Aruncă o privire către ceasul de argint de pe poliţă. Era aproape miezul nopţii. Fără îndoială, Silverton avea să dea buzna în camera ei în orice clipă. Se gândi că cel mai cuminte lucru pe care îl putea face era să îşi încuie uşa şi să nu mai vorbească cu el până când aveau să se fi întors cu toţii în Londra. Dar Meredith hotărâse deja că ar fi putut foarte bine să îşi smulgă inima din piept şi să încheie o dată pentru totdeauna.

Aşa cum se aştepta, o clipă mai târziu el deschise uşa fără cea mai mică urmă de ciocănit. Silverton închise uşa în urma lui, răsucind cheia în broască înainte să se întoarcă spre ea.

Meredith înghiţi disperată în sec la vederea expresiei dure, mânioase de pe chipul lui. Din doi paşi mari el fu

lângă pat şi o cercetă în tăcerea ei împietrită, în timp ce ea se ridică alene în picioare. El îşi dezbrăcase haina şi vesta, iar cămaşa îi era deja deschisă la gât şi la piept. I se păru tulburătoare vederea pielii bronzate care acoperea toată acea musculatură amplă.

— Bună seara, milord. Te aşteptam.

Glasul îi fu şocant de calm – un miracol, cugetă ea, dat fiind faptul că el arăta atât de furios.

— Da, Meredith, sunt sigur de asta.

Ochii lui alunecară peste trupul ei. Dacă lucrul acesta era posibil, privirea lui deveni şi mai rece.

Deşi purta o cămaşă de noapte subţire din batist, se înfăşurase într-un halat voluminos care îi acoperea efectiv fiecare centimetru din întregul trup. De asemenea, îşi prinsese părul într-o coadă dureros de strâns împletită care îi cădea pe spinare. Meredith se gândi că nu îi mai trebuia decât o scufie demodată şi nişte ochelari ca să se transforme în faţa bătrână care îi era destinat să ajungă.

— Ce naiba ţi-ai făcut la păr? întrebă Silverton.

Meredith alunecă pe lângă el şi trecu de cealaltă parte a patului. Simţea nevoia disperată de a pune o oarecare distanţă între ei.

— Lord Silverton, începu ea, decisă să preia controlul situaţiei, sunt sigură că te întrebi…

— Da, Meredith, mă întreb. Mă întreb de ce ai alege să te comporţi ca o prostovană cum ştiu că nu eşti, mai ales după tot ceea ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută. Mi se pare imposibil să ai dubii, având în vedere faptul că ai ales să îţi lepezi inocenţa în faţa mea. Ori, întrebă el sardonic, cumva am interpretat greşit ceea ce a avut loc aici?

Făcu semn către pat în timp ce îl înconjură cu paşi mari ca să meargă lângă ea.

Chipul lui Meredith înflori cu o căldură violentă.

— N-nu, milord, se bâlbâi ea, amintindu-şi de toate lucrurile pe care i le făcuse el noaptea trecută. Nu ai interpretat greşit ceea ce s-a petrecut între noi.

O parte din focul arzător păru să se stingă în ochii lui.

Îi cuprinse obrazul cu blândeţe. Meredith fu nevoită să se împotrivească unei dorinţe copleşitoare de a-şi cuibări faţa în mâna lui.

— Atunci spune-mi care este problema, dragostea mea, o îndemnă el duios.

Oţelindu-se, se îndepărtă din nou de el. El se încruntă, dar nu o urmă.

— Lord Silverton, începu ea, voi fi întotdeauna profund onorată de generoasa ta ofertă de căsătorie.

El pufni în derâdere.

Ea trase adânc aer în piept şi continuă:

— Dar, după ce m-am gândit bine, trebuie să refuz oferta. Diferenţele dintre noi sunt prea mari. Sunt convinsă că, în timp, vom ajunge să ne dăm seama că mariajul nostru ar fi fost o greşeală.

Silverton pufni din nou nerăbdător, dar ea ridică o mână ca să îl reducă la tăcere.

— Eşti prea generos ca să o recunoşti, dar sunt sigură că ştii cât de nepotrivită sunt să îţi devin marchiză. În cele din urmă vei înţelege asta, chiar dacă bunătatea ta te-ar împiedica să recunoşti vreodată nepotrivirea mea.

El clipi des, în mod clar fiind luat prin surprindere de vorbele ei. Expresia furioasă a lui Silverton dispăru în timp ce clătină întristat din cap. Părea atât de înduioşător de trist, încât Meredith fu nevoită să se împotrivească lacrimilor care îi dădeau ghes. Se întoarse cu spatele la el, decisă să nu plângă.

— Eu însă sunt foarte conştientă de propriile mele lipsuri şi nu aş putea îndura să te dezamăgesc.

— Meredith. Îi apucă umerii, întorcând-o cu faţa către el. Noaptea trecută nu ţi-a arătat cât de mult ne potrivim unul cu celălalt? Îşi coborî mâinile spre coatele ei. Nu există nicio altă femeie pe care să mi-o imaginez în casa ori în patul meu.

Meredith ridică capul şi îl privi în ochi; văzu în ei doar tandreţe şi sinceritate. Era limpede că trebuia să îl salveze de el însuşi, se gândi ea cu tristeţe, chiar dacă asta însemna să îşi taie propria inimă în două.

— După cum spuneam, eşti generos, milord. Dar viaţa pe care ţi-o imaginezi pentru mine nu este viaţa pe care mi-o doresc. Se smulse din strânsoarea lui. După ce Annabel se căsătoreşte, mă voi întoarce la ţară. Timpul pe care l-am petrecut împreună va fi întotdeauna preţios pentru mine, dar, te asigur, sunt extrem de mulţumită să mă întorc la existenţa mea anterioară. De fapt, prefer asta.

Îşi închise strâns ochii, sigură că Dumnezeu avea să o trăsnească pentru că spunea astfel de minciuni îngrozitoare.

Când Meredith deschise ochii, expresia blândă de pe chipul lui Silverton dispăruse. De fapt, acum arăta absolut ameninţător, iar ea nu se putu împiedica să nu se retragă câţiva paşi.

— Şi ce vei face când te vei întoarce la Swallow Hill, Meredith? Te vei căsători cu un moşier local care te va înconjura cu o droaie de plozi urlând? Ori îţi este atât de dor de viaţa pustie de fată bătrână, încât refuzi oferta unui bărbat care îşi declară cu sinceritate dragostea pentru tine?

Ea îngheţă când el clătină din cap.

— Este ciudat, zise el amărât, dar nu te-am crezut niciodată laşă. Aparent, m-am înşelat.

Meredith se trase înapoi, mai înţepată de vorbele lui decât şi-ar fi imaginat. Îşi îndreptă spinarea.

— Lord Silverton, sunt sigură că nu merit insultele pe care mi le aduci. Dacă nu doreşti să discutăm despre lucrul acesta într-o manieră raţională, atunci voi fi nevoită să îţi cer să-mi părăseşti camera. Vom putea continua conversaţia aceasta după ce ne vom fi întors amândoi în Londra.

Mânia din ochii lui se transformă încet în altceva. Meredith simţi un fior de avertizare luând naştere pe şira spinării atunci când buzele lui se întredeschiseră într-un zâmbet lent – cel care îi înmuia întotdeauna atât de tare genunchii. Făcu un efort să se depărteze de el, dar el o urmă pas cu pas.

— De fapt, Meredith, nu mă simt deloc raţional. Şi aş dori să subliniez că aceasta este casa mea, nu a ta. Nu am

nicio intenţie să plec nicăieri.

— Milord, spuse Meredith cu un tremur în glas. Înghiţi în sec, încercând din nou să îl îndepărteze. Când eu şi mama ta am vorbit azi-dimineaţă…

Silverton izbucni în râs. Sunetul neaşteptat şi răguşit îi făcu inima să bată nebuneşte în piept.

— Iubita mea, sunt două cuvinte pe care niciun bărbat nu doreşte să le audă atunci când este pe cale să facă dragoste cu femeia lui, iar acestea sunt: *mama ta!*

— Dar eu nu sunt femeia ta, protestă ea.

— După noaptea trecută eşti cu siguranţă femeia mea.

Se îndreptă către ea cu o strălucire periculoasă în ochi. Meredith se retrase din nou, dar el continuă să o urmărească prin încăpere până când ea se trezi cu spatele lipit de perete. El o ţintui iute, punându-şi mâinile de o parte şi de alta a umerilor ei, lipindu-şi în acelaşi timp de ea partea de jos a trupului său. Cu uimire, ea sesiză lungimea grea a mădularului lui prin hainele ei subţiri.

— Nu-ţi dau drumul, aşa că mai bine te-ai obişnui cu ideea, zise el aspru, coborându-şi capul ca să îi sărute pielea sensibilă de sub ureche.

Meredith scânci, nedorind să se predea, dar fiind incapabilă să se abţină. Devenea slabă atunci când el o atingea aşa, iar ea îl iubea prea mult ca să îşi refuze o ultimă noapte în braţele lui. Pasiunea lor nu putea schimba viitorul, dar, cel puţin deocamdată, nu avea să îl refuze. Îşi puse palmele pe perete şi îşi întoarse capul ca să îi întâlnească buzele într-un sărut care îi tăie respiraţia.

Silverton gemu de satisfacţie în timp ce limba îi pătrunse în gura ei. Intensitatea răspunsului său făcu ca picioarele lui Meredith să tremure, dar el o susţinu, apăsându-şi coapsele puternice pe trupul ei. Mâinile îi alunecară în jos ca să îi desfacă halatul, scoţând iute veşmântul de pe ea.

Retrăgându-se uşor, Silverton îşi lăsă ochii să cutreiere peste sânii ei, acoperiţi doar de cămaşa ei subţire de noapte. Îi mângâie încetişor cu degetul marginea

gulerului delicat de dantelă care îi încadra umerii.

— Nu ştii că poţi înnebuni un bărbat purtând ceva de genul ăsta?

— Nu am purtat-o cu tine în gând, şopti ea.

Răguşeala din glasul lui îi făcuse măruntaiele să se topească de dorinţă.

— Eşti sigură?

Silverton linse pulsul care palpita la baza gâtului ei. Coborî cu săruturi până la gulerul cămăşii ei de noapte, cu respiraţia fierbinte pătrunzând prin dantelă, înainte să îi tragă sfârcul în gura lui. Senzaţia limbii lui care o atingea umed prin material o irită şi îi excită în acelaşi timp trupul într-un fel pe care ea nu îl înţelegea. Se mişcă agitată, captivată de vederea capului lui pe sânul ei şi sugându-i curbele pline.

Meredith îşi înăbuşi un protest când gura lui o părăsi, dar el se opri doar pentru a-i ridica cămaşa de noapte. Privi năucită cum materialul transparent alunecă la podea. Mâinile mari ale lui Silverton se îndoiră în jurul taliei ei şi căldura fierbinte a limbii lui îi găsi din nou sânii. Îi scăldă sfârcurile până când acestea se împietriră devenind muguri întăriţi. Ea gemu din nou, arcuindu-se în el în timp ce căuta să îşi liniştească durerea îmbătătoare care i se revărsa pe piele.

Dintr-odată, el se coborî alunecând pe trupul ei, îngenunchind pe podea în faţa ei. Aproape că se împiedică atunci când el o eliberă şi se ţinu de umerii lui ca să nu cadă. Mâinile lui se ridicară pe şoldurile ei şi o împinse uşor cu spatele de perete.

— Ce… ce faci? icni Meredith.

— Ai încredere în mine, iubito, murmură el.

Un strigăt mic îi scăpă de pe buze când el depuse un sărut umed pe zona sensibilă dintre coapsele ei. Aparent satisfăcut de reacţia ei, el îşi folosi limba pentru a-i cerceta cu blândeţe şi a-i tachina carnea sensibilă ascunsă în cuibul ei de cârlionţi. Tocmai când Meredith credea că avea să se topească sub atacul senzual, Silverton împinse uşurel un deget în interiorul ei umed, continuând în acest timp să îi

lingă moliciunea tremurândă. Ea simţi că genunchii începuseră să i se înmoaie.

— Milord! reuşi în cele din urmă să spună cu glasul sugrumat.

— Meredith, murmură Silverton înainte de a-i săruta mugurul care fremăta, spune-mi Stephen.

— Vai, n-aş putea face una ca asta, răspunse ea în mod automat. Nu s-ar cuveni.

Silverton se opri, iar ea îngheţă, dându-şi dintr-odată seama cât de absurdă era conversaţia lor, având în vedere faptul că el se afla între picioarele ei. El îşi ridică privirea către chipul ei.

— A, într-adevăr, răspunse el, ridicând dintr-o sprânceană.

Apoi se reîntoarse la ceea ce făcea, iar măruntaiele ei începură să tremure în urma presiunii moi, dar fără oprire a limbii lui.

— Stephen! strigă ea un moment mai târziu, strângându-i cu putere umerii ca să îşi menţină echilibrul.

— Aşa mai merge, mârâi el.

Dintr-odată se văzu în oglinda mare care atârna lângă masa ei de toaletă. Pielea ei palidă strălucea ca fildeşul pe damascul de bumbac roşu care acoperea pereţii. Lumina lumânărilor licărea din părul auriu al lui Silverton în timp ce îl privea pe acesta vârât între coapsele ei. Mâinile lui, bronzate de soare, păreau mari şi puternice aşa cum o ţineau lipită de perete.

Meredith simţi o dezorientare ciudată privind la reflexia lor din oglindă. Vederea umerilor lui între picioarele ei, senzaţia gurii lui fierbinţi care îi înfiora trupul – toate senzaţiile se contopiră până când capul începu să i se învârtă de la intensitatea felului în care el făcea dragoste.

Începu să alunece către podea, dar el îi apucă ferm şoldurile şi o susţinu.

— Stephen! imploră ea fără suflu.

El ridică privirea, o pasiune aprigă întunecându-i ochii albaştri până la o nuanţă de indigo.

O căldură pătrunzătoare se desfăşură adânc în

interiorul ei pe măsură ce o tensiune de nesuportat îmboboci în locul unde se afla gura lui. Strigă arcuindu-şi spinarea, umerii ei lipindu-se de perete în timp ce tremurături se unduiră din însuşi centrul fiinţei sale şi până în vârful picioarelor. Plămânii încetară să îi mai funcţioneze când un val copleşitor de plăcere îi traversă trupul.

Meredith gâfâi, închizându-şi ochii, întâmpinând cu bucurie bezna catifelată în timp ce unduirile păliră, iar inima care o luase la goană începu să încetinească. O slăbiciune tremurătoare îi invadă picioarele. S-ar fi prăbuşit dacă Silverton nu ar fi susţinut-o cu o mână mare aşezată pe abdomenul ei.

Îl simţi ridicându-se, mâna lui alunecând de pe şoldurile ei până pe talie, sprijinind-o atent. Pleoapele ei fluturară şi deschise ochii. El o privea cu ochii îngustaţi. O privire de posesiune sălbatică îi transformase trăsăturile chipeşe în cele ale unui războinic.

Slăbită, Meredith îşi lăsă capul să cadă pe pieptul lui.

— Milord, îngăimă ea, eşti un bărbat foarte păcătos.

Buzele lui îi atinseră creştetul capului, apoi o ridică în braţe la fel de uşor de parcă ar fi fost un copilaş.

— Mă bucur că tu crezi asta, răspunse el traversând încăperea către pat, cu ea în braţe.

Silverton se aşeză cu grijă pe marginea saltelei. Întinse mâna la spatele ei şi îi trase coada împletită, aşezând-o pe pieptul ei. Degetele lui abile începură iute să desfacă şuviţele de păr împletite. Meredith şezu tăcută, scoţând un oftat de uşurare când el îi eliberă buclele din strânsoarea puternică a cozii. Când buclele ei negre fură din nou libere, căzându-i în jurul umerilor, el îşi trecu degetele prin părul ei şi îi masă uşor pielea capului. Ea gemu de plăcere şi se sprijini de el.

— Să nu mai faci niciodată asta părului tău, ordonă el cu glas aspru.

Meredith dădu din cap, într-o aprobare mută.

Aparent mulţumit de aspectul ei, el îşi scoase cămaşa, fără să îşi ia o clipă ochii de pe trupul ei care stătea gol în mijlocul aşternuturilor de pe pat. Îşi smulse cizmele şi ieşi

rapid din pantaloni. Când se întoarse cu faţa spre ea, ea putu să vadă că era foarte excitat. Meredith nu se putu împiedica să nu se cutremure cu un amestec nestatornic de îngrijorare şi entuziasm.

Ce demoni dezlănţuise când îi refuzase propunerea şi încercase să îl alunge? Nimeni nu îi spusese vreodată nu lui Silverton. Nu numai că îl rănise pe el refuzându-i oferta în căsătorie, ştia că de asemeni îi rănise şi mândria.

El se căţără în pat, o trase sub el şi o strivi în saltea. Îndepărtându-i larg picioarele, o pătrunse, cufundându-se tare şi adânc. Ea se ridică ca să primească în ea întreaga lui lungime, agăţându-se de el cu o nevoie disperată de a-l poseda aşa cum o posedase el pe ea. Silverton împinse într-un ritm neobosit care aţâţă iute căldura crescândă din pântecul ei.

Fără niciun avertisment, Silverton se aplecă şi o muşcă uşor de umăr, iar fulgerul neaşteptat de durere îi traversă trupul până în adâncuri, acolo unde mădularul lui gros o revendică fără milă. Ea ştiu că el o însemna ca fiind a lui şi o parte primitivă din ea fu încântată de nevoia lui masculină de a o domina şi de faptul că el îşi pierduse controlul.

El îşi băgă mâinile sub fundul ei, înclinându-i şoldurile în aşa fel încât să se poată cufunda mai puternic în ea. Meredith gâfâi cu o exaltare aproape de nesuportat, degetele ei frământând fesele lui musculoase în încercarea de a-l trage mai aproape cu fiecare împingere puternică. Putea simţi tensiunea crescând, o plinătate în carnea ei umflată care îi dădea o plăcere atât de intensă încât o parte din ea dorea să nu ajungă niciodată la final.

Dar chiar atunci când avu impresia că avea să strige dacă nu ajungea curând la culme, Silverton îşi înconjură strâns braţul în jurul ei şi se rostogoli pe spate. O împinse în sus, astfel încât se trezi călare pe şoldurile lui. Căscă gura de surpriză la neaşteptata schimbare de poziţie. Meredith îngheţă, nesigură de ceea ce trebuia să facă.

Ochii lui Silverton sclipiră, iar gura i se curbă într-un zâmbet pur şi simplu păcătos, masculin. Mâinile lui

începură să îi cutreiere peste întregul trup, mângâindu-i sânii, ciupindu-i sfârcurile, mângâindu-i coapsele. Degetele lui alunecară către cârlionţii ei uzi, tachinându-i prin ei mugurul extraordinar de sensibil, jucându-se cu carnea udă din locul în care erau uniţi.

Măruntaiele lui Meredith se topiră ca siropul fierbinte. Capul îi căzu pe spate şi un geamăt îi scăpă de pe buze când începu să se mişte pe mădularul care îi străpungea trupul. Silverton mormăi nişte vorbe aspre pe care ea nu le înţelese, îndepărtându-i coapsele şi mai mult în timp ce se unduia sub ea.

Deşi se afla deasupra lui, în aparenţă dominându-l, Meredith se simţi complet expusă – deschisă şi vulnerabilă în faţa dorinţei lui năvalnice. Lucrul acesta o excită dincolo de orice trăise vreodată.

Împingându-se în el, urcă disperată într-o spirală crescândă de dorinţă, dorind, dar neputând ajunge la eliberare. Se aplecă în faţă, apăsându-şi buzele pe gura lui, încercând să îşi comunice nevoia urgentă într-un sărut fierbinte. El îi apucă capul şi i-l imobiliză în timp ce exploră mătasea din interiorul gurii ei, cercetând-o cu limba. Ea scânci neputincioasă, copleşită de dorinţa fierbinte de a ajunge la finalizarea pe care numai el putea să i-o ofere.

El întrerupse sărutul şi o împinse din nou în poziţia şezând.

— Ştiu, dragostea mea, gâfâi Silverton, propria sa faţă fiind însemnată de o nevoie dureroasă. Aproape ai ajuns.

Alunecându-şi mâna înapoi către locul în care trupurile li se uneau, mângâie pentru ultima oară carnea. Fu prea mult. Era prea plină şi în cele din urmă se contractă în jurul lui. Răsuci aşternuturile în pumni, strigând odată ce un climax glorios îi năvăli prin vene, transformând-o într-un foc lichid.

În timp ce ea se abandonă descărcării fierbinţi, Silverton îşi împinse şoldurile şi se avântă în ea pentru o ultimă dată, umerii ridicându-i-se de pe saltea în timp ce se afundă în pântecul ei. Un geamăt lung şi adânc i se ridică în gâtlej în timp ce mădularul lui pulsă, vărsându-şi sămânţa

în adâncul ei.

Meredith se prăbuşi inertă pe pieptul lui, cuibărindu-şi chipul lângă gâtul lui. Pulsul lui rapid bătea pe obrazul ei. El îşi înfăşură braţele tremurânde în jurul trupului ei, trăgând-o la adăpost lângă el.

Mult mai târziu, Meredith se odihnea în braţele lui, ascultându-i bătaia puternică şi regulată a inimii. Nu se simţise niciodată atât de în siguranţă ori de iubită. Dar ştia că era o siguranţă falsă, care nu putea niciodată să supravieţuiască luminii zilei ori privirii aspre a familiei şi a prietenilor lui. Se agăţă de Silverton cu toată dragostea şi disperarea pe care le avea în ea, ştiind că el era doar un adăpost temporar împotriva furtunilor emoţionale care se învârteau fără sfârşit în sufletul ei.

Meredith plânse în tăcere, cu amărăciunea certă că avea să fie întotdeauna singură.

Capitolul 28

Silverton îşi sprijini umerii de balustrada de stejar a scării principale, privind agitaţia din holul de la intrarea de la Abbey în timp ce călătorii se pregăteau de plecare. Trask era deja afară şi urcat pe imensul său cal gri cu pete, nerăbdător, ca întotdeauna, să plece. Contele fusese de acord să le însoţească pe Meredith şi pe Annabel înapoi la Londra, şi doar lucrul acesta îl făcuse pe Silverton să le îngăduie să plece fără el.

Asta şi rândaşii înarmaţi care aveau să însoţească şi ei trăsura în scurta sa călătorie până în oraş.

Silverton blestemă motivele care îl ţinură încă o zi în Kent, dar nu mai putea amâna confruntarea iminentă cu mama sa. Însă, după aceea, nu avea să se odihnească până nu avea să îi bage în pământ pe Isaac şi pe Jacob Burnley.

Între timp era nevoit să stea deoparte şi să o privească pe femeia pe care o iubea – o femeie aflată în pericol – plecând de lângă el. Partea posesivă a firii sale îi

urla în ureche să o ţină pe Meredith alături de el. Avea dreptul şi, în acelaşi timp, obligaţia de a o proteja şi nu putea suporta să cedeze altora acele drepturi, nici măcar pentru o singură zi. Din fericire, Trask era mai mult decât capabil să facă faţă oricăror pericole pe care le-ar fi putut întâmpina pe drum, iar riscul real de a se întâmpla ceva, credea Silverton, era foarte mic. Se îndoia de faptul că Isaac Burnley ar fi încercat să o rănească din nou pe Annabel, mai ales după ce, probabil, îşi dăduse seama până atunci că prima lui încercare eşuase. Cu toate astea, Silverton nu avea nicio intenţie să îşi asume vreun risc.

Ridică privirea când Robert trecu în goană pe lângă el, îndrumând unul dintre servitori cum să aşeze corect numeroasele cutii ale lui Annabel, care trebuiau prinse în chingi. Entuziasmul băiatului şi preocuparea lui faţă de bunăstarea logodnicei sale aduseseră un zâmbet reticent pe buzele lui Silverton. Vărul său se schimbase foarte mult de când se logodise cu Annabel, părând să devină bărbat aproape peste noapte.

Desigur, cugetă Silverton cu ceva mai mult decât o urmă de ironie amară, şi el, la rândul lui, era un bărbat schimbat de când se îndrăgostise de Meredith. Şi, dacă nu avea grijă, cel mai probabil că ea avea să îl facă nebun de legat, străduindu-se să înţeleagă motivul pentru care ea se răzgândise din nou.

Aruncă o privire către Meredith, care stătea alături de sora ei, tăcută şi nemişcată ca o statuie de marmură. Comportamentul ei era într-o contradicţie pronunţată cu cel al lui Annabel şi al Sophiei, care discutau şi râdeau vesel una cu cealaltă. Silverton cercetă cu atenţie felul în care ea privea în gol la desenele din podeaua de marmură cu irizaţii de fier, adâncită în gânduri şi nepăsătoare la haosul vesel care se învârtea în jurul ei.

Şi, aparent, nepăsătoare faţă de el.

El se luptă să-şi înăbuşe sentimentul crescând de exasperare. Ce prost fusese să creadă că îşi putea impune voinţa asupra ei, sexuală ori de orice altă natură. Meredith îi răspunsese noaptea trecută cu o ardoare disperată, dar

acum îşi dădea el seama că răspunsul ei pasional era mai apropiat de un rămas-bun decât de o capitulare.

— Suntem gata de plecare!

Chemarea veselă a lui Robert din uşa deschisă îl scoase pe Silverton din meditaţia lui plină de frustrare. Meredith tresări şi ea, iar ochii îi zburară ca să îi întâlnească pe ai lui, înainte de a-şi lua din nou zborul. Le urmă pe Annabel şi pe Sophia afară, aşteptând tăcută ca Robert să le ajute pe cele două fete să urce în trăsura de voiaj.

Când Silverton veni în spatele ei, o văzu pe Meredith cutremurându-se în timp ce trăgea adânc aer în piept înainte de a se întoarce ca să îi întindă mâna înmănuşată. Refuză să îl privească.

— Le revedere, milord. Suntem foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce aţi făcut pentru noi. Vă rog să transmiteţi recunoştinţa mea pentru ospitalitate mamei domniei voastre.

Când ea încercă să se retragă, el o reţinu strângând-o puternic, obligând-o să îşi ridice ochii către chipul lui. O singură privire în adâncimile îndurerate îi spuse lui Silverton tot ceea ce trebuia să ştie.

— Te voi urma mâine în Londra, spuse el încetişor, în aşa fel încât ceilalţi să nu audă. Vom discuta atunci despre ce te frământă.

Ea îşi trase din nou mâna, dar el refuză să li dea drumul, îi întoarse palma şi o ridică la buzele lui, aşezând un sărut delicat pe pielea goală de deasupra mănuşii ei. Meredith închise ochii, cu gura tremurând. Un val de uşurare îl învălui la această mică demonstraţie de vulnerabilitate emoţională. Pentru întâia oară în acea dimineaţă, Silverton respiră mai liber.

— Nu te teme, iubire! Îşi aplecă apoi capul ca să îi şoptească la ureche în timp ce o însoţi către treptele trăsurii. Totul va fi bine.

Ea clătină din cap, dar reuşi să îi dăruiască un surâs, deşi ochii îi erau luminoşi din cauza lacrimilor nevărsate. Silverton fu nevoit să îşi reprime imboldul de a o ridica în braţe şi de a o căra în dormitorul lui, unde să o iubească

până când ea avea să ştie dincolo de orice urmă de îndoială că ea îi aparţinea lui – irevocabil şi pentru totdeauna.

Timpul pentru asta avea să vină destul de curând, îşi jură în sinea lui, de îndată ce avea să pună la punct orice rudă şi mai ales pe cele care se amestecau în treaba lui.

Portiera trăsurii se închise cu zgomot. Robert, Annabel şi Sophia îşi luară la revedere, făcând cu mâna, iar vehiculul începu să înainteze.

— Ne vedem în Londra, strigă Trask care mergea la trap uşor, urmat îndeaproape de rândaşii înarmaţi.

Silverton ridică mâna şi privi trăsura până când aceasta dispăru pe aleea lungă, intrând iute în pădurile dese care străjuiau moşia. Apoi se învârti pe călcâie şi pătrunse cu paşi hotărâţi în casă prin uşile masive de stejar. Când trecu pe lângă majordomul său, Deacon, lătra o întrebare peste umăr:

— Lady Silverton nu a ieşit încă din camera ei?

— Nu, milord. Slujnica tocmai i-a dus Excelenţei Sale ciocolata de dimineaţă, răspunse Deacon.

Sprâncenele ridicate insesizabil indicau faptul că nu îi venea să creadă că stăpânul său putea măcar să întrebe aşa ceva.

— Ei bine, atunci cred că va avea parte de o surpriză, replică Silverton urcând treptele care duceau la apartamentele mamei sale.

*

Meredith numără bătăile ceasului de pe hol. Deşi era abia ora nouă, seara părea deja nesfârşită. Clipi de câteva ori, ochii fiindu-i nisipoşi din cauza unei combinaţii enervante de lacrimi înăbuşite şi lipsă de somn.

Plecarea de ieri din Kent o abătuse mai mult decât crezuse că era posibil. Se străduise să nu plângă când Silverton îi sărutase încheietura mâinii înainte de a o ajuta să urce în trăsură. Gestul acela simplu aproape că îi destrămase hotărârea în timp ce se lupta din răsputeri cu o dorinţă groaznică de a se preda în faţa protecţiei lui

bărbăteşti.

Din fericire, reuşise se îşi reprime imboldul. Meredith se felicită mohorâtă pentru stăpânirea de sine din faţa unei tentaţii atât de copleşitoare.

Ceea ce necesitase aproape la fel de mult control de sine, totuşi, fusese să îşi stăpânească sentimentul de frustrare faţă de tovarăşii ei lipsiţi de griji pe drumul de întoarcere în Londra. Entuziasmul lui Robert, mai ales, era atât de exuberant, încât lui Meredith îi venea să îi tragă o scatoalcă. Doar Annabel observase tăcerea ei mohorâtă, aruncând nenumărate priviri îngrijorate înspre ea. Din fericire, sora ei avusese destulă prezenţă de spirit încât să o lase în pace, atât ieri, cât şi astăzi. Meredith nu putea suporta să vorbească despre Silverton şi evitase cât putuse de mult să îi menţioneze numele.

Oftă, dând la o parte facturile care se adunaseră pe biroul ei în perioada în care fuseseră plecate în provincie. Cifrele păreau să îi înoate în faţa ochilor şi îşi dădu seama că nu avea niciun rost să mai lucreze înainte să doarmă un pic.

Nu erau prea multe şanse ca somnul să vină prea curând, se gândi posomorâtă Meredith.

Sări de pe scaun când se auzi o bătaie puternică la uşa vilei lor. Fără îndoială, era Silverton care venise, în sfârşit, să le viziteze. Meredith îl aşteptase toată ziua, cu un amestec obositor de anticipare sufocantă şi groază zdrobitoare. Ridicându-se de la birou, îşi frecă cu batista palmele dintr-odată umede. Îşi scutură fustele rochiei din batist subţire şi îşi verifică rapid reflexia din oglinda care atârna deasupra şemineului.

Un ciocănit moale se auzi la uşa biroului său. Meredith fu nevoită să îşi dreagă de două ori glasul înainte să îi poată porunci lacheului să intre.

— Lordul Silverton cere voie să vă vadă, domnişoară Burnley, zise Peter, înclinându-se şi poftind vizitatorul să intre în încăpere.

— Mulţumesc, Peter, răspunse ea, blestemând în sinea ei uşorul tremur din vocea sa.

Uşa se închise. Ea rămase stânjenită lângă birou, prea emoţionată ca să înainteze şi să îl întâmpine. Silverton nu se mişcă din locul în care se afla, lângă uşă. În schimb, îşi încrucişă braţele pe piept şi o studie atent, cu ochii îngustaţi. Atitudinea lui nu ajută deloc la domolirea neliniştii pe care ea o simţea.

Chipul lui era impenetrabil, aproape sinistru, cugetă ea. Pe măsură ce el îngăduia liniştii dintre ei să se prelungească, Meredith se luptă cu impulsul de a-şi mişca poziţia sub privirile lui, ca un copil neascultător – şi nu doar din cauză că el o urmărea cu o privire atât de critică.

Era îmbrăcat într-o ţinută severă, dar elegant croită, haina complet neagră îmbrăţişându-i umerii laţi şi scoţându-i în evidenţă puterea atletică a fizicului. Silverton era atât de chipeş, atât de puternic *bărbătesc,* încât Meredith simţi că ameţeşte privindu-l. Se întrebă, nu pentru întâia oară, cum de reuşise el să scape de maşinaţiile matrimoniale ale atâtor debutante hotărâte. Părea imposibil ca el să fi aşteptat atâţia ani înainte să îşi aleagă o soţie, înainte să o aleagă *pe ea.*

Nemaiputând să îndure pentru mult timp tăcerea, Meredith făcu o mică reverenţă, aşa cum se cuvenea.

— Bună seara, milord. Îţi aşteptam vizita.

Silverton îşi înăbuşi un blestem, micşorând spaţiul dintre ei atât de rapid, încât ea tresări. O apucă de umeri şi o trase în braţele lui.

— Meredith, mârâi el, nu fi prostuţă!

Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut atât de intens, încât picioarele ei aproape că cedară. Pentru un moment îndelungat simţi că se topeşte în îmbrăţişarea lui brutală, trupul ei perfid fiind acum atât de limpede condiţionat să răspundă atingerii lui. Apoi însă se împotrivi propriilor instincte şi îşi smulse gura de pe a lui ca să se îndepărteze.

— Te rog, milord! Trebuie să încetezi să mai faci asta.

Silverton mormăi alte câteva blesteme printre dinţi, dar nu încercă să o ţină.

— Meredith, îmi pui răbdarea la încercare prea din cale-afară.

Inspiră adânc, pieptul său mare lărgindu-se în timp ce, evident, se străduia să se stăpânească. Luându-i mâna cu blândeţe, o conduse către un scaun aflat lângă şemineu.

— În regulă, dragostea mea. Îmi poţi spune, din nou, motivul pentru care nu te poţi căsători cu mine, iar eu îţi voi spune, încă o dată, motivul pentru care poţi.

În ciuda durerii din inima sa, Meredith aproape izbucni în râs la auzul tonului mâhnit de exasperare aristocratică din vocea lui. Ştia că el era încă uimit de faptul că cineva îndrăznea să îl sfideze, cu atât mai mult femeia pe care o alesese să îi fie mireasă.

În loc să se aşeze, Silverton se postă ferm în faţa ei, cu braţele încrucişate peste piept şi picioarele depărtate într-o poziţie dominatoare. Aparent, avea de gând să fie dificil.

— Ştii că nu mă pot căsători cu tine, începu Meredith, hotărând că o abordare fermă şi directă era cea mai bună alegere.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Milord, cu siguranţă că înţelegi că sunt multe obstacole în faţa căsătoriei noastre! Obiecţiile mamei tale, de exemplu…

Silverton îşi ridică ochii spre tavan. Ea îşi muşcă buza.

— Unchiul tău, generalul Stanton, va obiecta şi el la…

— Ba, nu, nu o va face, o întrerupse el. Unchiul meu a ajuns să te admire foarte mult. Şi ştii că mătuşa Georgiana ţine la tine la fel de mult ca la Annabel.

— Oricum ar fi, continuă Meredith înainte ca el să mai poată spune altceva, eşti mai conştient decât oricine altcineva de multele responsabilităţi ale marchizei de Silverton. Nu sunt potrivită pentru a-mi asuma acest rol şi nu încape nicio îndoială că cea mai mare parte a prietenilor şi a familiei tăi ar fi de acord.

El se încruntă la ea.

— Eşti perfect capabilă de a fi o marchiză excelentă. Am văzut nenumărate dovezi.

— Problema nu este dacă *sunt* capabilă de a fi marchiză, insistă ea, împotrivindu-se impulsului de a-şi

încleşta dinţii, ci dacă *pot* să o fac. Înţelegi diferenţa?

— Nu. Şi cred că nici tu. Şi apoi nu ai fi doar marchiza. Ai fi soţia mea. Nu ne-am înţeles că amândoi ne dorim asta?

Răbdarea lui Meredith începu să se destrame la refuzul lui de a o asculta.

— Este pur şi simplu imposibili De ce nu înţelegi?

Sărind de pe scaun, începu să se plimbe cu paşi mărunţi până la fereastră şi înapoi. Se simţea ameţită din cauza agitaţiei şi a oboselii şi furioasă pe el pentru că era atât de încăpăţânat.

Silverton, pe de altă parte, părea că acum îşi controla perfect emoţiile, privind-o cu o expresie imperturbabilă pe chip. Lucrul acesta o înfurie şi mai tare. Inima îi bubuia atât de tare, încât se temu că avea să îi sară din piept.

— Pur şi simplu nu vrei să înţelegi! îi aruncă ea. Am încercat deja să-ţi explic asta. Pentru noi, căsătoria ar fi dezastruoasă. Suntem prea diferiţi – vieţile noastre sunt prea diferite. *Aici* este locul căruia îi aparţii. *Asta* este ceea ce ţi se potriveşte. Londra, lumea bună şi tot restul.

Ea se opri din mers şi îşi deschise larg braţele, ca pentru a cuprinde întregul oraş şi viaţa lui de acolo.

— Toate acestea sunt lumea ta, nu a mea. Este ceea ce tu doreşti. Eşti respectat şi admirat de cei care aparţin locului acesta. Eşti unul dintre ei.

Meredith înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gâtlej. Cuvintele ei aveau gust de cenuşă.

— Locul meu nu este în Londra – în lumea ta –, iar tu o ştii. Spre deosebire de tine, eu nu mi-o doresc. Nu ar trebui să mă faci să ţi-o explic, exclamă ea cu amărăciune. Ştii foarte bine ce eşec a fost sezonul meu.

Silverton se încruntă şi clătină din cap către ea.

La gestul lui dezaprobator, ceva din interiorul ei plesni. Era atât de sătulă să i se spună cum ar trebui să se simtă de către alţii, chiar şi de către el. Dintr-odată, totul se revărsă dinlăuntrul ei, ca un torent de primăvară care rupe malul unui râu. Mânia ei, ranchiuna ei. Dezamăgirea ei uimită faţă de atât de mulţi oameni dintre cei pe care îi

întâlnise. Strădania ei zadarnică de a înţelege lumea opacă în care el trăia, până când abia mai ştia cine era ea însăşi.

Se plimbă în sus şi în jos de-a lungul biroului şi, fără să îi ascundă nimic, îi spuse tot ceea ce gândise şi simţise în aceste ultime luni. Cât de mult ura lumea bună, cât de mult îi răniseră sufletul şoaptele, privirile tăioase şi râsetele nemiloase. Cum se simţea atunci când era întotdeauna comparată cu un standard invizibil. Cum eşecul ei de a se ridica la acel standard îi creaseră nelinişti despre care nici măcar nu ştiuse că existau înainte de venirea în Londra.

În timp ce toată otrava se scurse din ea, Silverton nu se mişcă. Doar ochii îi urmară mişcarea ei neobosită prin încăpere în timp ce torentul ei emoţional ieşea la iveală, cerându-i ca el să înţeleagă.

În cele din urmă, ea rămase fără cuvinte. Meredith se opri brusc lângă fereastră, încercând să îşi liniştească respiraţia opintită, consternată de faptul că îi dezvăluise atât de multe. Aruncă pe furiş o privire către Silverton, care se uita la ea cu atât de multă înţelegere, încât ei îi veni să se ascundă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce o apucase? Cum de putuse fi atât de nesăbuită încât să îi arate toată acea urâţenie?

— Nu mă privi astfel! îi trânti ea, întorcându-şi capul.

Lui Meredith nu îi plăcu deloc cât de nefericit îi sunase glasul, dar vocea ei părea să nu îi mai aparţină.

Silverton îşi coborî capul şi privi încruntat în podea, fie gândindu-se serios de data aceasta la vorbele ei, fie doar dându-i ei ocazia de a se reculege. Păru să treacă o veşnicie până îşi ridică capul să vorbească. Când o făcu, glasul lui grav pătrunse până în adâncurile sufletului ei.

— Meredith, îţi înţeleg temerile, chiar le înţeleg. Dar nu întrevăd niciun obstacol pe care să nu îl putem depăşi împreună. Ai fi marchiza de Silverton, soţia mea. Cine eşti, locul tău în lume, nu va fi niciodată subiect de discuţie. Cu mine alături de tine, nimeni nu ar îndrăzni să te provoace.

Meredith se luptă cu imboldul disperat de a ceda. Îşi dorea atât de mult să creadă că erau în stare să depăşească banalităţile reci ale lumii bune.

Din nefericire, ezitarea lui din acele momente de dinainte să îi răspundă o luminaseră mai mult decât îşi dăduse el probabil seama, în mod clar, Silverton luase o decizie calculată de a-i ignora îngrijorarea. El o dorea de soţie şi avea să treacă peste orice obstacole care îi stăteau în cale.

Dar Meredith nu se putea hotărî să ignore critica mamei lui ori dezaprobarea venită din partea prietenilor acestuia. Nici nu putea promite că avea să se simtă vreodată mai în largul ei în înalta societate. Mai mult decât orice, se temu că el avea să ajungă să regrete uniunea lor, iar ea nu putea îndura gândul de a-i pierde dragostea ori respectul. Ori să şi le piardă pe ale ei faţă de el.

Meredith admise în cele din urmă în sinea ei că faptul că se culcase cu Silverton fusese cea mai mare greşeală a vieţii ei.

„Nu”, se corectă ea în tăcere, aruncând o privire pe furiş către el. „Cea mai mare greşeală ar fi să mă căsătoresc cu el”.

— Nu, Meredith, nu ar fi o greşeală să te măriţi cu mine.

I se tăie respiraţia, uimită de intuiţia lui. Cum de reuşea să îi citească atât de uşor gândurile? Se uită adânc în ochii lui, care o priviră la rândul lor cu o tandreţe mistuitoare. Simţi o lacrimă alunecându-i pe obraz, născută din oboseală şi o dorinţă chinuitoare de a-şi ignora propriile ei îndoieli şi de a-i da ceea ce el dorea.

— Vino şi aşează-te lângă mine, scumpa mea!

Întinse mâna către ea, obligând-o să plece de lângă fereastră şi să se aşeze pe canapeaua confortabilă de catifea. Înconjurându-i umerii cu braţul său puternic, îi şterse de pe obraz umezeala. Era atât de obosită, încât îşi permise să se sprijine de el, oftând cu un fel de uşurare simţită în inima-i frântă.

— Meredith, mă iubeşti?

Îşi ridică capul de pe umărul lui, iritată de faptul că el putea să îi pună o astfel de întrebare.

— Ştii că da!

— Atunci ascultă, dragostea mea! Toate lucrurile acelea care te îngrijorează pe tine – viaţa mea la Londra, sezonul, şirul nesfârşit de petreceri plictisitoare şi inutile –, ele nu mai înseamnă aproape nimic pentru mine, mai ales dacă nu eşti tu în viaţa mea.

Se holbă la el fără să spună nimic, dar el trebuie să fi văzut scepticismul de pe chipul ei. Se încruntă gânditor preţ de câteva momente, apoi păru să fi ajuns la o decizie.

— Meredith, când eram tânăr – nu mai mult decât un băietan – m-am îndrăgostit.

Ea flutură din gene, surprinsă atât de cuvintele lui, cât şi de tonul lui tăios. Expresia lui încruntată se relaxă într-un zâmbet ironic, dar vocea lui încă avea o nuanţă caustică.

— Îndrăgostit nebuneşte, de fapt, continuă el, ori cel puţin aşa credeam la vremea respectivă. Era o copiliţă încântătoare pe nume Esme Newton. Eram convins că îmi împărtăşea sentimentele şi aveam toate intenţiile de a-i cere să se căsătorească cu mine.

Meredith simţi un mic junghi ascuţit de gelozie faţă de miniona şi, era sigură, blonda Esme Newton. Dar, la vederea expresiei sumbre de pe chipul lui Silverton, îşi simţi mânia meschină dispărând. Mâna ei alunecă pe coapsa lui puternică şi îi apucă degetele într-o strângere încurajatoare.

— Ce s-a întâmplat? îndrăzni ea.

— Spre marea mea surpriză, s-a îndrăgostit de altcineva, cineva pe care îl cunoşteam foarte bine.

— Un prieten?

El ezită.

— Pe vremea aceea, da.

Nu exista nicio îndoială asupra resentimentelor întunecate din glasul lui. O parte din ea îşi dorea ca el să se oprească, nedorind să audă povestea despre amărăciune şi dragoste pierdută, dar Meredith ştia că el îi spunea ceva important.

— Ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri, privind în jos la degetele ei împletite cu ale lui.

— De fapt, nimic, lucru care face ca întreaga poveste să fie atât de prostească. Evident că Esme nu s-a căsătorit cu mine, dar nu s-a căsătorit nici cu... prietenul meu. Acesta a plecat ca să se alăture armatei lui Wellington şi s-a întors câţiva ani mai târziu ca erou de război. Esme a devenit soţia unui conte scoţian, venind rareori în Londra după căsătorie. Din câte ştiu, a fost întotdeauna mulţumită de alegerea pe care a făcut-o.

Silverton îşi ridică ochii către ea, iar nervii ei tresăriri când văzu ferocitatea oglindită acolo.

— Eu însă m-am lăsat să devin înverşunat şi rece, nedorind să mă mai îndrăgostesc vreodată. Şi am crezut că nu aveam să o mai fac, până când te-am întâlnit pe tine. Tu m-ai salvat, Meredith, de propria mea prostie şi de propriul meu egoism.

Mărturisirea lui îi topi inima. Ştia cât de mult trebuia să îl şi costat – atât de mândru şi deţinând întotdeauna controlul – să dezvăluie durerea infatuării lui tinereşti. Meredith mai simţi şi că el îşi ţinea emoţiile în frâu, mai ales pe acelea legate de trădarea prietenului său. Dar, în loc să insiste pentru a obţine răspunsuri, îi mângâie pur şi simplu dosul palmei, încercând să îi transmită alinare şi iubire prin atingerea ei.

El îi zâmbi, şi căldura reveni în glasul lui.

— Ideea este, dragostea mea, că nu mai simt acel tinerel lipsit de experienţă. Sunt bărbat şi ştiu exact ce îmi doresc. Îmi doresc o soţie pe care să o preţuiesc şi copii pe care să îi protejez şi de care să am grijă până când vor fi destul de mari ca să aibă propriile lor familii. Asta este ceea ce îmi doresc de la viaţa mea. Asta este ceea ce doresc alături de tine.

Ea trase tremurând aer în piept, cercetându-i chipul. Văzu adevărul în expresia lui, îl auzi în tonul vocii lui. Silverton îi luă grijuliu chipul în palmele lui, privind-o cu ochi limpezi, adânci şi albaştri ca cerul unei dimineţi fierbinţi de vară. Meredith avu ciudatul sentiment că el înţelegea totul despre ea, şi că ea nu trebuia să rostească niciun alt cuvânt.

— Meredith, înainte să te întâlnesc eram... în derivă. Mi-am înţeles scopul în viaţă, datoria faţă de familie şi responsabilităţile faţă de titlu şi de moşie. Dar nu mi s-a părut niciodată că le *simt,* că le am în suflet, aşa cum ar fi trebuit.

Îi atinse fruntea cu buzele lui hotărâte, şi o altă piatră din zidul rezistenţei ei se prăbuşi la pământ.

— Toate astea s-au schimbat când te-am întâlnit. Am şansa de a deveni bărbatul care ar trebui să fiu, mulţumită ţie. Eşti cea mai mărinimoasă, cea mai iubitoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Am nevoie de tine mai mult decât îţi vei da vreodată seama.

Meredith îşi ridică ochii către chipul lui drag, şi ceea ce văzu acolo o îngrozi şi o însufleţi în acelaşi timp. Simţi ceva nou şi neaşteptat trezindu-se la viaţă înăuntrul ei. Îi luă un moment până când recunoscu că era răsăritul speranţei.

— Adevărat?

Împotriva voinţei ei, nu putu împiedica un strop de îndoială să i se strecoare în voce.

— Meredith! Acum tonul lui fu un mârâit nerăbdător. Te iubesc. Asta nu se va schimba niciodată, promit!

Zidul se prăbuşi în ţărână, dar apoi un gând alarmant îi trecu, neinvitat, prin minte.

— Dar cum rămâne cu mama ta? izbucni ea.

El oftă în timp ce braţele lui o strânseră mai tare.

— Iubita mea, îmi pare cu adevărat rău că mama mea ţi-a cauzat atât de multă neliniște. Totuşi, te pot asigura că nu va mai avea nicio obiecţie faţă de căsătoria noastră.

Dacă era să se ia după expresia de pe chipul lui, bănuia că Silverton nu îi dăduse marchizei prea multe opţiuni în legătură cu subiectul acesta. Meredith ştia că ar fi trebuit să regrete faptul că intervenea între mamă şi fiu, dar, când fu vorba de Lady Silverton, găsi dificil să adune mai mult decât o umbră de vină.

— Va trebui să locuim cu ea? întrebă ea ezitând, nedorind să îl supere. Adică tot timpul?

— Sfinte Dumnezeule, răspunse el, părând mai mult

decât îngrozit. Bineînţeles că nu. Cu siguranţă vom locui separat când ne vom afla în Londra. În ceea ce priveşte Belfield Abbey, mama nu merge în vizită decât de două ori pe an şi aproape niciodată nu vine pe moşiile mele din nord.

Meredith îşi îngădui încet, foarte încet, să se relaxeze în braţele lui. Silverton zâmbi – un picuţ arogant, gândi ea – în timp ce un licăr plin de subînţelesuri îi lumină ochii.

— S-ar putea să te intereseze să afli, adăugă el, că îmi place mult mai mult în provincie decât în oraş. Iubita mea, nu trebuie să presupui că ştii totul despre mine. Mi-aş petrece mai degrabă tot timpul la Belfield Abbey sau în nord, trândăvind în praf, ca fermierul plictisitor care sunt în realitate.

— Milord, protestă Meredith, uimită de imaginea absurdă a lui Silverton acoperit de nămol, găsesc asta greu de acceptat.

— Păi, mai bine te-ai obişnui cu asta, pentru că eşti pe cale de a deveni soţia unui fermier.

Aplecându-şi capul, îi cuceri gura într-o posedare arzătoare. Se topi în braţele lui când el apăsă un sărut flămând, cu gura deschisă, pe buzele ei. Braţele lui Silverton alunecară pe spinarea ei, ridicând o mână pentru a-şi împleti degetele în părul ei. Îi trase cu blândeţe capul pe spate în timp ce cu limba îi trasă o cărare de foc pe gât în jos.

Pasiunea şi uşurarea i se revărsară prin vene ca un elixir, alungându-i oboseala şi tristeţea. O voce măruntă din capul ei îi şoptea că în calea ei încă se aşternea necazul, dar Meredith ajunsese la finalul împotrivirii. Cel puţin deocamdată avea să îşi pună nădejdea şi încrederea în mâinile capabile ale lui Silverton.

El îi sărută urechea înainte de a-şi ridica privirea ca să o admire stând în braţele lui. Ochii îi luciră de o dorinţă care-i răpi sufletul.

— Sper că am răspuns, în cele din urmă, tuturor îndoielilor tale.

Vocea lui răguşită îi trimise fiori pe şira spinării.

Dădu din cap, atât de fermecată, încât nu putea să vorbească. El apăsă un alt sărut imposibil de priceput pe buzele ei, apoi se ridică în capul oaselor, odată cu ea.

— Am ceva pentru tine.

Băgă mâna în buzunarul vestei lui şi scoase un săculeţ de catifea, răsturnându-i conţinutul în mâna lui.

— A fost a bunicii mele, zise el duios.

Meredith deschise larg ochii când din săculeţ alunecă în palma lui o învălmăşeală de aur. Era o brăţară foarte veche şi foarte frumoasă.

Fire de filigran aurii într-o împletitură delicată lucră în lumina lumânării. Încrustate din loc în loc de-a lungul brăţării se aflau smaralde mici, strălucitoare şi caboşoane de opal care luceau alb ca laptele, îşi ridică privirile într-ale lui, plină de admiraţie.

— Este minunat, şopti ea. Dar mult prea frumoasă pentru mine!

Silverton îşi ridică din nou privirile către cer, ca pentru a implora răbdare din partea zeilor. Ridicând volănaşul mânecii ei lungi, îi prinse brăţara la încheietura mâinii. Meredith o ridică în lumină, fascinată de jocul culorilor care păreau să radieze din adâncul pietrelor, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îi depuse un sărut pe bărbie.

— Mulţumesc, milord. O voi preţui întotdeauna.

El zâmbi şi îşi înfăşură braţele în jurul ei, răspunzând manifestării ei entuziaste de recunoştinţă.

— Meredith, chiar trebuie să îmi spui Stephen. Măcar atunci când suntem singuri.

— Da, Stephen, răspunse ea absent, întorcându-şi din nou privirile admirative către brăţară.

O mângâie drăgăstos cu un deget, gândind că niciodată nu avea să aibă nimic la fel de frumos ori de preţios, nici dacă ar fi trăit până la 100 de ani.

— Acum, spuse Silverton cu o voce amuzată, poate că ar trebui să vorbim despre data nunţii noastre.

Ea îşi ridică brusc capul, realitatea inundând-o din nou.

— Ah, milord – Stephen – chiar trebuie să discutăm

acum despre asta? A fost o zi atât de lungă!

Îi zâmbi ezitând, încercând să înlăture usturimea respingerii din vorbele ei, dar era pur şi simplu prea obosită să se mai certe cu el.

El începu din nou să arate mohorât. Ea îşi puse mâna pe mâneca lui şi masă muşchiul încordat care se ascundea sub postavul fin al hainei.

— Sunt atât de multe de făcut pentru nunta lui Annabel. Nu crezi că cel mai important lucru în momentul de faţă este să o vedem aşezată la adăpost? Avem destul timp să discutăm mai târziu despre propria noastră nuntă.

Flutură din gene către el, sperând ca el să răspundă în faţa farmecelor feminine.

Silverton păru gata să continue discuţia, dar, după ce îi cercetă chipul cu ochii îngustaţi, renunţă.

— În regulă, dragostea mea. Annabel şi Robert se vor căsători până la sfârşitul lunii. Bănuiesc că pot aştepta până atunci.

Ea oftă uşurată. Un colţ al gurii lui se ridică pieziş.

— Meredith, îţi fad prea multe griji!

— Ştiu, răspunse ea grav. Întotdeauna mi s-a părut o trăsătură de caracter dintre cele mai supărătoare.

El izbucni în râs.

— Păi, va trebui să vedem ce putem face ca să schimbăm asta.

Îi depuse un sărut delicat pe buze înainte de a se ridică şi de a o trage şi pe ea în picioare.

— Oricât de mult mi-aş dori să rămân, murmură el cu glas răguşit, cred că ai nevoie de somn mai mult decât ai nevoie să faci dragoste.

Silverton zâmbi larg, ca un şcolar, de expresia ei, fără îndoială, şocată. Îi ridică ambele mâini la gură şi i le duse, una după alta, la buze.

— Odihneşte-te, iubito! Ne vedem de dimineaţă.

Se îndreptă alene către uşă, îi aruncă o ultimă privire lungă şi părăsi încăperea.

Meredith oftă şi se afundă din nou în canapea. Emoţiile o bulversaseră. O parte din ea credea în

continuare că săvârşea o greşeală, dar, dacă Silverton dorea să se însoare cu ea peste o lună, ea avea să găsească curajul de a fi cea mai bună soţie. În orice caz, cugetă ea cu melancolie, părea că el nu avea să accepte, cu siguranţă, un răspuns negativ.

— Meredith?

Ridică privirea când Annabel aruncă pe furiş o privire prin încăpere.

— Tocmai a fost lordul Silverton aici? întrebă inocent fata.

Meredith încercă să se încrunte sever la sora ei.

— Ştii exact cine a fost.

Annabel se trânti pe canapea, alături de ea.

— Ei bine, sper din toată inima că te-ai împăcat cu el. Se fac două zile de când stai bosumflată şi oricine poate vedea că asta e din cauză că ai fost destul de nesăbuită încât să i te opui.

— Annabel! icni Meredith.

Ochii surorii sale se măriră dintr-odată, plini de încântare.

— El ţi-a dat brăţara aceea? strigă ea ascuţit, apucând braţul lui Meredith. Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Ştiu, şopti Meredith, întorcându-şi privirile admirative către bijuteria lucitoare. Nu ar fi trebui să o accept, dar pur şi simplu nu m-am putut abţine.

Ochii lui Annabel deveniră gravi.

— Te iubeşte, nu-i aşa?

— Da, dar oare este de ajuns?

— Iubito! Annabel îşi aruncă braţele în jurul ei. Desigur că este de ajuns. Este totul!

Meredith întoarse îmbrăţişarea entuziastă a surorii sale. Dacă Annabel era atât de fericită pentru ea, atunci poate că făcuse, până la urmă, alegerea corectă. Fata o fi fost ea tânără, dar avea o percepţie şi o înţelepciune în care Meredith învăţase cu mult timp în urmă să aibă încredere. Râse nervos, permiţându-şi în cele din urmă să simtă fericirea neobosită pe care o ţinuse în frâu în ultima

jumătate de oră.

Annabel deschise gura, fără îndoială ca să pună o mie de întrebări, când fu întreruptă de o bătaie puternică în uşa de la intrare.

— Cine ar putea veni în vizită la ora asta din noapte? se miră Meredith, ridicându-se în picioare.

Annabel ridică din umeri.

— Nu am nicio idee, poate doar dacă nu cumva este Robert. Se pare că are nevoie să mă vadă de cel puţin trei ori pe zi.

Meredith era pe cale să îi dea un răspuns sarcastic, dar îngheţă atunci când auzi sunet de voci ridicate şi sticlă spartă. Annabel sări în sus şi se grăbi să o prindă de braţ.

— Meredith, îi tremură vocea plină de nelinişte. Nu crezi…

Auziră paşi grei alergând pe scări şi pe coridor. Uşa biroului se deschise, dându-se de perete.

Isaac Burnley dădu năvală în încăpere, urmat îndeaproape de fiul său, Jacob. Ambii bărbaţi purtau pelerine grele şi şaluri groase în jurul gâtului. Meredith şi Annabel se ghemuiră pe canapea, în timp ce unchiul lor avansa neîndurător către ele.

— Dragile mele nepoate, mârâi el, cu buzele deformate într-un rânjet sălbatic. Chiar credeaţi că mă puteţi evita la nesfârşit?

Capitolul 29

— De ce nu mi-ai spus mai înainte? întrebă Robert cu ostilitate în glas.

Silverton îşi ignoră vărul şi bătu tare în uşa de la intrarea vilei lui Meredith, de pe Hill Street. Se făcură and minute de când bătea în uşă, şi nimeni nu răspundea. Era abia ora 10 dimineaţă. Chiar dacă Meredith şi Annabel ar fi ieşit – deşi greu de crezut – unul dintre servitori ar fi răspuns până atunci.

— Stephen! Robert îi împunse tare braţul. Cum de ai putut să îmi ascunzi asta? Nu te-ai gândit că aş fi dorit să ştiu că Annabel se află în pericol?

Robert, desigur, se referea la faptul că fusese ţinut în întuneric în ceea ce privea tentativa de a o otrăvi pe Annabel. Silverton nu îi spusese vărului său despre complot decât în dimineaţa aceea, după ce îl luase în drum spre Hill Street.

Se roti pe călcâie şi coborî în grabă treptele de la intrarea principală, alergând către intrarea dinspre aleea care trecea prin spatele vilelor. Robert şi rândaşul lui Silverton, Simmons, îl urmară îndeaproape.

— Îmi pare rău, Robert, aruncă peste umăr Silverton. Annabel şi Meredith nu au dorit să vă îngrijoreze nici pe tine şi nici pe restul familiei. Am crezut că cel mai bine era să păstrăm secretul până când vom avea o dovadă reală a tentativei asupra vieţii ei.

Robert alergă ca să îl ajungă din urmă.

— Pun pariu pe calul meu că i-ai spus lui Trask, însă, nu-i aşa? ripostă el cu amărăciune.

Silverton se opri brusc la intrarea pe alee. Apucă umerii vărului său şi, în cele din urmă, privi faţa palidă a băiatului.

— Îmi pare rău, Robert, chiar îmi pare rău. Dar aveam nevoie de ajutorul lui. Te rog să mă ierţi că te-am ofensat, dar putem înceta să ne mai certăm pentru moment şi să încercăm să aflăm motivul pentru care nimeni nu răspunde la uşa casei logodnicei tale?

Robert dădu din cap insistent. Silverton înţelese faptul că o parte din mânia vărului său izvora din teama că ceva groaznic li se întâmplase lui Annabel şi lui Meredith. Împărtăşea acea teamă şi acum se blestema în sinea lui pentru că presupusese că surorile aveau să fie în siguranţă odată ce aveau să revină în oraş.

Aseară, după ce o părăsise pe Meredith, Silverton se dusese la balul lui Lady Mountley, ultimul mare eveniment social dinaintea plecării lumii bune din oraş, pe perioada verii. Nu avea niciun chef să socializeze, dar Trask îi

trimisese mai devreme o misivă prin care îl informa că avea să se afle la bal. Aparent, contele descoperise informaţii importante privind situaţia financiară a familiei Burnley.

Silverton îl găsise pe Trask în camera pentru jocurile de cărţi. De îndată ce îl observase, contele îşi aruncase cărţile şi se ridicase de la masă. Ignorând protestele venite din partea celorlalţi jucători, Trask îl condusese pe terasa lui Lady Mountley.

— Este atât de rău pe cât credeam? întrebase Silverton fără niciun preambul.

— Mai rău, se strâmbase Trask. Isaac Burnley este complet falit. Sursele mele din Bristol mi-au spus că fabrica lor de lână a avut probleme de câţiva ani şi că probabil nu şi-au revenit niciodată din criza financiară din 1811. Când comerţul a început să se mute către nord, şi-au pierdut cea mai mare parte din afacerile care le rămăseseră. Burnley a încercat apoi să îşi recupereze pierderile, investind la bursă banii pe care nu îi avea. Acele investiţii au mers prost la un moment dat în anul următor, lucru care a precipitat distrugerea finală a averii familiei.

— Atunci momentul se cam potriveşte, cugetase Silverton. Familia Burnley şi-a făcut apariţia la Swallow Hill în luna februarie, moment care, întâmplător, corespunde cu cel în care Annabel a suferit o recidivă în ceea ce priveşte boala ei. Cred că o sedau pe fată ca să justifice închiderea ei într-un azil de nebuni.

— Până acum ai primit vreo informaţie de la poliţişti?

— Nu. Nu m-am întors în Londra decât în după-amiaza aceasta. Am trimis un bilet către Bow Street cerând un raport la prima oră mâine de dimineaţă.

Trask dăduse grăbit din cap.

— Dă-mi de ştire dacă te mai pot ajuta cu ceva.

Contele se întorsese la jocul lui de cărţi, iar Silverton se întorsese acasă ca să cugete la informaţia pe care i-o dăduse prietenul său.

Acum, lui Silverton nu îi venea să creadă că aşteptase până dimineaţă ca să acţioneze. Ar fi trebuit să se fi întors imediat pe Hill Street, să le fi scos pe Meredith şi pe

Annabel din paturile lor şi să le fi adus în siguranţa reşedinţei sale din Grosvenor Square. În timp ce alerga pe alee, se rugă cu evlavie ca propria sa lipsă de judecată să nu îl separe pentru totdeauna de Meredith.

Cei trei bărbaţi trecură în fugă pe lângă ziduri înalte şi porţi de fier, călcând din plin în noroiul şi gunoaiele care se adunaseră pe alee. Silverton numără intrările, apoi deschise smulgând poarta grădiniţei din spatele casei lui Meredith. Păşi iute către uşa beciului. Era larg deschisă, dată la perete.

„La naiba!" Teama îi strânse pieptul, făcându-l să îşi piardă respiraţia.

Coborî în bucătărie, fugind cât îl ţineau picioarele. Aceasta era goală şi părea scena unui măcel – scaune răsturnate, vase de lut făcute ţăndări pe podea, masa strâmbă, aruncată de perete.

— Robert, Simmons! Făcu neliniştit semne celor doi bărbaţi care stăteau cu gurile căscate în uşă. Mergeţi sus şi vedeţi dacă aflaţi ceva.

Simmons trecu în viteză pe lângă el şi se îndreptă către partea din faţă a casei. Robert, însă, părea paralizat, respirând sacadat, în timp ce sângele i se scursese de pe chip.

— Robert, îl îndemnă Silverton uşor. Urcă în dormitorul lui Annabel!

Ochii băiatului se întunecară de nelinişte, trupul său fiind în continuare incapabil să se mişte. Silverton îşi dădu seama că acesta se temea de ceea ce putea găsi sus.

Apucă umărul lui Robert.

— Îţi promit, ea este bine. Isaac Burnley nu îi va face rău. Are prea mare nevoie de ea.

Vărul lui dădu din cap şi ieşi în grabă din cameră.

Silverton era gata să îi urmeze, când auzi lovituri venind dintr-un colţ al beciului. Dând roată, văzu nişte trepte înguste care duceau la pivniţa rece.

— Cine e acolo? întrebă el poruncitor şi cu glas puternic.

— Sunt Peter, domnule, lacheul, sosi răspunsul stins.

Silverton cercetă podeaua şi găsi rapid o cheie care fusese în mod evident aruncată într-un colţ. Descuie lacătul şi smulse uşa, deschizând-o larg, pierzându-şi apoi respiraţia în faţa priveliştii care i se înfăţişă ochilor.

Peter, doamna Biggs şi o tânără fată în casă se ridicară, clipind des în lumina care pătrunse din bucătărie. Erau răvăşiţi, murdari şi, după privirea zăpăcită de pe chipurile lor, păreau să fi fost încuiaţi în întuneric preţ de câteva ore. Silverton întinse mâna şi le ajută pe femei să urce treptele către bucătărie. Tânăra fată în casă plângea, iar doamna Biggs îşi flutura disperată şorţul imens, ridicând nori de praf.

— Vai, milord, boci ea, acei nemernici nenorociţi mi-au luat bieţii mieluşei, asta a făcut, şi noi nu am putut face nimic ca să îi oprim!

Stomacul lui Silverton se înnodă când ochii îi rătăciră pe vânătăile de pe obrazul doamnei Biggs. Peter era într-o stare şi mai proastă, cu o buză tăiată şi doi ochi vineţi şi umflaţi.

— Am încercat, milord. Lacheul îşi frângea disperat mâinile. Dar erau prea mulţi – cinci sau şase, pe puţin. Şi noi nu eram decât trei, având în vedere faptul că domnişoara Noyes şi Agatha nu trebuiau să se întoarcă până astăzi, iar Ruddle era plecat să îşi viziteze sora în provincie. Îmi pare rău, milord. Acele domnişoare erau responsabilitatea mea, şi v-am dezamăgit.

Silverton o conduse pe doamna Biggs până la masa din bucătărie, ridicând un scaun şi aşezând-o uşurel pe el. Aruncă o privire către lacheu şi clătină din cap.

— Nu, Peter, vina este a mea. Ar fi trebuit să anticipez asta şi să nu le fi îngăduit să se întoarcă acasă.

Robert şi Simmons intrară din nou în bucătărie, la timp pentru a auzi ultima parte a conversaţiei. Silverton aruncă iute o privire întrebătoare către ei. Vărul său îi răspunse cu o privire goală, chipul lui băieţesc exprimând o combinaţie mistuitoare de teamă şi reproş.

Robert îl idolatrizase întotdeauna şi, să ştie că îl dezamăgise atât de mizerabil, era aproape mai mult decât

putea îndura Silverton. Îi dezamăgise pe toţi. Crezuse că anticipase toate situaţiile, dar propria lui aroganţă îl orbise în faţa prostiei disperate a lui Isaac şi a lui Jacob Burnley.

— Ce ai descoperit?

Silverton îşi îndreptă întrebarea către Simmons.

— Mobila din birou este răsturnată, milord, răspunse bărbatul, clătinând din cap. Am impresia că domnişoarele au fost luate de acolo.

— Au fost şi în dormitoare. Robert îşi regăsi, în cele din urmă, glasul, chiar dacă era răguşit din cauza neputinţei. Sertarele sunt trase şi unele dintre hainele lor par să fi dispărut.

Silverton îşi închise ochii, dând din cap pentru sine însuşi. O furie sângeroasă luă naştere în spatele pleoapelor sale, dar se strădui să se stăpânească şi să analizeze cu calm situaţia.

— Peter, zise el, deschizând ochii şi întorcându-se către lacheu. La ce oră au intrat în casă aseară?

— La scurt timp după ce aţi plecat, milord, imediat după ora 22. S-au năpustit asupra mea într-o secundă şi m-au târât imediat în bucătărie cu doamna Biggs şi Maddie.

— Da, şi i-am dat la unu din dracii ăia o lovitură straşnică cu făcăleţul meu, strigă bucătăreasa. Jur că nu a ieşit pe uşa din faţă pe propriile lui picioare.

— Ştiu că aţi făcut tot ce aţi putut, doamnă Biggs, încercă Silverton să îi zâmbească.

— Nu a fost d-ajuns!

Robusta femeie izbucni în lacrimi, aruncându-şi şorţul murdar pe faţă. Inima îndurerată a lui Silverton manifestă empatie pentru sentimentul chinuitor de eşec al doamnei Biggs.

— Şi, din câte ştii, îl întrebă sumbru pe Peter, străduindu-se să le ignore pe femeile care plângeau, când au părăsit efectiv casa cei din familia Burnley?

— Nu cred să fi fost mai mult de 20 de minute ori cam aşa, după ce-au pus mâna pe noi, milord. Bărbaţii aceia ştiau ce fac. Ne-au băgat aşa de iute în pivniţă, încât mi se învârtea capul de ameţeală, cu bătaia pe care mi-au dat-o

şi toate cele. La doar câteva minute după aceea, s-a făcut tăcere în casă. Am strigat şi am ţipat, dar nu am auzit nici un singur lucru până când ne-aţi dat drumul adineauri.

— Un avans de 12 ore... murmură Silverton. Se întâmplă să fi văzut câte trăsuri aveau cu ei?

— Două, milord. Ne-am bătut zdravăn, dar le-am văzut în faţa casei clar ca ziua.

Silverton îşi coborî capul, calculând timpul pierdut, distanţa pe care trebuia să o fi parcurs trăsurile şi toate complicaţiile unei încercări de salvare.

— Ce vom face, Stephen? imploră Robert.

Silverton ridică capul. Toţi cei aflaţi în încăpere îl priveau cu expresii de nelinişte amestecată cu speranţă. Nu îşi putea permite să îi dezamăgească din nou.

— Simmons, mergi acum şi găseşte-l pe lordul Trask. Încearcă mai întâi acasă la el. Dacă nu este acolo, atunci încearcă la clubul White’s, dar nu renunţa până nu îl găseşti. Spune-i să vină să mă vadă la reşedinţa Stanton într-o oră, cu brişcă lui şi cei mai rapizi cai pe care îi are. Vom merge până aproape de Bath.

— Da, milord.

Simmons dispăru pe uşa din spate.

— Peter.

— Da, milord?

— Spală-te şi urmează-ne acasă! Vom pleca într-o oră.

— Eu ce pot face, milord? întrebă doamna Biggs, trăgându-şi nasul cu putere.

Silverton o bătu uşurel pe umăr.

— Cel mai bine puteţi ajuta punând casa la punct, doamnă Biggs. Stăpânele dumitale vor fi obosite când se vor întoarce acasă şi doresc să fie înconjurate de confortul obişnuit.

O mână cărnoasă se întinse şi îl apucă de mânecă.

— Promiteţi că le veţi aduce înapoi, milord?

— Da, doamnă Biggs, zise el, ştiind că avea să reuşească ori va muri încercând. Promit!

— În regulă atunci. Dădu din nou din cap şi se ridică în picioare. Mult noroc, milord!

Silverton îi făcu semn lui Robert şi tropăi pe coridor, către uşa din faţă. O deschise larg şi cobori în fugă treptele până la brişcă care îl aştepta.

— Stephen, bătrâne! Vărul său se grăbi în urma lui. Pentru numele lui Dumnezeu, unde mergem? Nu putem să o luăm pur şi simplu la goană, sperând că vom da de urma lor, nu-i aşa?

Silverton sări pe capra înaltă şi aşteptă ca Robert să urce lângă el. Luând frâiele în mâini, Silverton îşi aminti conversaţia pe care o avusese cu poliţistul de pe Bow Street mai devreme, în dimineaţa aceea. Poliţistul nu reuşise să afle pe unde se afla bărbatul care o otrăvise pe Meredith, dar dezgropase nişte informaţii de aur, care erau acum şi mai valoroase, dată fiind schimbarea circumstanţelor.

— Încearcă să nu te îngrijorezi, Robert! Îţi voi explica totul de îndată ce vom porni la drum. Silverton îndemnă caii la un trap iute. Dar te asigur, ştiu exact unde să îi caut. Iar de data aceasta, Isaac şi Jacob Burnley nu vor scăpa.

*

Meredith coborî împiedicându-se treptele trăsurii, urmând-o pe Annabel de-a lungul unei curţi murdare, pavate cu dale sparte, îşi ridică privirea împăienjenită către cerul bătut de vânt, încercând să scape de efectele sedativului pe care fusese silită să îl bea noaptea trecută. Din câte îşi putea da seama, era aproape miezul zilei, deşi nori groşi acoperiseră soarele încă de la răsărit.

Trăsura călătorise prin noapte, făcând-o pe Meredith să piardă orice noţiune a timpului cu multe ore în urmă. Crezuse că acea călătorie de coşmar nu avea niciodată să ia sfârşit. Nu era ca şi cum Meredith îşi putea aminti prea multe din timpul călătoriei – doar sclipiri de panică de fiecare dată când se trezea din somnul ei nefiresc şi îl prindea pe Jacob holbându-se la ea de pe bancheta opusă a trăsurii. O dată sau de vreo două ori el întinsese mâna să o atingă, dar ea se chircise înapoi, lipindu-se de Annabel şi

întorcându-şi faţa de la el. Mai târziu, către zori, făcuse un efort să îl privească pe vărul ei. În lumina slabă a lămpilor de călătorie, Jacob păruse la fel de rău ca oricare dintre monştrii pe care Meredith i-ar fi putut reda într-un tablou.

Annabel, din fericire, dormise aproape toată noaptea. La început, Meredith se îngrozise că doza de laudanum pe care Isaac o turnase pe gâtlejul surorii ei fusese prea mare. Nu fusese, iar ea fu recunoscătoare pentru faptul că Annabel fusese scutită de a-şi da seama de ceea ce li se întâmpla, măcar pentru câteva ore.

Meredith simţi mâna lui Jacob pe şalele ei, împingând-o înainte către o uşă deschisă. Traversând curtea, îşi ridică privirile către casa veche care se ridica în faţa ei. Era o clădire joasă, strâmbă şi acoperită cu ardezie de culoare gri, spălăcită din cauza anilor. Coşuri de fum înalte se ridicau înspre cerul gri, dar, în ciuda zilei răcoroase, niciun fum nu se înălţa ca să indice vreun foc primitor. Ferestrele erau zăbrelite şi acoperite de funingine, nelăsând să se întrevadă nicio rază de lumină. Întreaga impresie a locului aceluia era una de mizerie şi dărăpănare.

Şi, gândi deprimată Meredith, de deznădejde. Nu avea nevoie să îi spună nimeni că Isaac Burnley le adusese la un azil de nebuni, aşa cum jurase să facă cu multe săptămâni în urmă.

Aproape că se împiedică de pragul inegal al uşii, dar Jacob o apucase de cot ca să o susţină. Chiar dacă i se învârtea capul şi se lupta cu o senzaţie de moleşeală, Meredith îl respinse. Atingerea mâinii lui, chiar şi prin mai multe straturi de haine, îi făcu pielea de găină.

Isaac mergea înaintea ei, sprijinind-o pe Annabel de-a lungul unui culoar întunecat şi jos, care ducea în spatele casei. Sora ei încercă să se uite peste umăr la Meredith, dar unchiul ei o apucă de braţ şi o târî după el.

— Sunt fix în spatele tău, iubita mea, nu te teme, strigă Meredith cu glasul răguşit.

Jacob scoase un râs adânc care sună ca un urlet de animal.

— Teme-te pentru tine, Meredith. Vom avea noi grijă

de Annabel.

O uşă se deschise brusc pe partea dreaptă a culoarului, şi o femeie cu înfăţişare severă, îmbrăcată într-o rochie de stofă de culoare ruginie, îşi făcu apariţia şi îl întâmpină pe Isaac.

— Vă aşteptam, domnule Burnley, zise ea. Totul este pregătit.

Meredith se opri lângă Annabel. Se întinse şi luă mâna surorii sale. Fata ridică privirea, ochii ei fiind imenşi şi negri ca smoala de teamă şi din cauza efectelor prelungite ale sedativului.

— Doamnă Jukes, ia-o pe asta şi încui-o, ordonă Isaac, împingând-o pe Annabel în braţele femeii.

— Ce faceţi? gâfâi Meredith, străduindu-se să se agaţe de sora ei. Unchiule Isaac, ai înnebunit?

— Meredith! strigă Annabel. Nu-i lăsa să mă ia!

Lacrimi curgeau pe chipul lui Annabel în timp ce doamna Jukes încerca să o smulgă de lângă Meredith. Un bărbat mătăhălos cu un nas strâmb apăru ca din neant şi o apucă pe fată de talie, ridicând-o şi intrând cu spatele pe uşă.

— Nu! strigă Meredith, luptându-se să ajungă la sora ei.

Braţul lui Jacob o înconjură peste piept, la fel de puternic ca un drug de fier, scoţându-i tot aerul din plămâni. Privirea i se împăienjeni şi văzu pete negre.

Uşa încăperii se închise cu zgomot, iar Annabel dispăru. Meredith se lăsă pe spate pe trupul vărului ei în timp ce împotrivirea se scurse din ea. Era împietrită – mintea ei fiind complet incapabilă să cuprindă gândul îngrozitor că putea să nu îşi mai vadă niciodată sora. Dintr-odată, picioarele îi părăsiră podeaua, căci Jacob o ridică în braţe să o ducă de-a lungul pasajului.

— Lasă-mă jos, spuse ea cu glasul sugrumat, împingând cu mâinile în pieptul lui Jacob.

El izbucni în râs.

— Dacă fac asta, vei cădea direct în nas. Nu te teme, scumpă verişoară. O vei revedea pe sora ta, atât timp cât

vei face ceea ce zicem.

Meredith încetă să se mai zbată. Jacob era prea puternic, iar ea avea nevoie să îşi conserve puterile dacă avea vreo speranţă de a salva viaţa lui Annabel. Cel mai important lucru era să o ţină în viaţă pe fată până când Silverton avea să le găsească.

Gândindu-se la logodnicul ei, ochii i se umplură de lacrimi. Se agăţase de imaginea lui ca de un bastion împotriva groazei care ameninţa să o copleşească pe parcursul lungii nopţi. Meredith pipăi pe furiş împletitura rece a brăţării de aur care îi încercuia încă încheietura mâinii. Aceasta devenise un talisman în timpul călătoriei care părea fără sfârşit; atât timp cât o purta, putea crede că Silverton avea să le salveze din acel iad. Era dovada dragostei lui şi promisiunea lui de a le ţine pe ea şi pe Annabel în siguranţă.

Jacob o duse într-o încăpere cu tavan jos, luminată slab de o lampă de gaz şi de un foc care fumega într-un mic şemineu. Ferestrele soioase filtrau cea mai mare parte a luminii slabe date de ziua noroasă.

Isaac îşi scoase mănuşile înainte de a-şi arunca mantaua pe spătarul unui scaun demodat.

— Pune-o jos, ordonă el.

Jacob o aşeză în picioare. Meredith se clătină puţin şi se apucă de marginea mesei care se afla în centrul încăperii.

Vărul ei izbucni în râs. Înălţându-se semeaţă, îşi dădu la o parte de pe frunte părul încurcat şi se întoarse cu faţa spre unchiul ei.

— Acum ce ai de gând să faci?

Ea îi spuse aceste cuvinte pe cel mai rece ton cu putinţă.

Isaac pufni şi îşi întinse mâna către o cană de bere care fusese aşezată pe masă. O înmână fiului său şi luă o a doua pentru el însuşi.

— Întotdeauna faci pe stăpâna casei, Meredith, zise batjocoritor unchiul ei. Ei bine, ar fi bine să îţi dai seama că niciun afurisit de aristocrat nu îţi va veni în ajutor de data

asta, fata mea. Dacă doreşti să îţi vezi sora din nou în viaţă, vei face exact aşa cum îţi spun.

Meredith strânse şi mai tare marginea mesei, răspunzând privirii fixe a lui Isaac cu fiecare gram de dezgust din sufletul ei. Ochii lui îi cercetară chipul.

— Vei face ce îţi zic, spuse el cu o cruzime nepăsătoare, ori sora ta va fi moartă până dimineaţă.

Trăsăturile lui vulgare arătau absolut demonic în umbrele aruncate de lampă. Meredith simţi amintirea gustului amar al sedativului pe limbă şi ştiu că unchiul ei avea să facă întocmai cum o ameninţase. Trase adânc aer în piept şi dădu bătoasă din cap.

— Şezi, zise Isaac, apucând un scaun şi împingându-l către ea.

Meredith se aşeză, privind cu precauţie înainte şi înapoi, între vărul şi unchiul ei.

Isaac se lungi pe masă.

— Vei face tot ce zicem, Meredith, pentru că nu avem nimic de pierdut. Te-ai întrebat mereu de ce Nora şi cu mine am venit la Swallow Hill, nu-i aşa? Am fost nevoiţi să o facem. Mi-am pierdut afacerea – tot ce am avut – la sfârşitul anului trecut. Nu a mai rămas nimic din măreaţa avere Burnley, spuse el amar, cu excepţia, desigur, moştenirii lăsate ţie de către tatăl tău. Creditorii ne vânează de luni întregi şi, dacă nu le dăm curând ceva, ne aşteaptă închisoarea datornicilor. Asta, ori continentul.

Meredith simţi cum i se căscase gura, dar reuşi să păstreze tăcerea.

Isaac râse cu asprime.

— Doar nu ai crezut că ne-am mutat acolo din cauza devoţiunii faţă de familie, nu-i aşa? Nu suport să te văd, căţea arogantă! Iar sora ta este atât de slabă, încât ar fi o favoare adusă lumii dacă aş lăsa-o să putrezească în gaura asta de iad până la moarte.

Meredith înghiţi fierea care îi năvăli în gâtlej. Dacă i-ar fi pus cineva un pistol în mână în acel moment, nu avea nicio îndoială că l-ar fi împuşcat pe unchiul său.

— Desigur, am încercat să o otrăvim pe dulcea ta

surioară în Kent, dar bănuiesc că ştii deja asta. Jacob a fost foarte supărat când aproape ai murit şi ne-ai dat peste cap planurile, nu-i aşa, băiatul meu?

Meredith îl privi pe vărul său, surprinsă să îl vadă uitându-se lung la tatăl lui cu o ură prost disimulată. Ştia că era prea mult să spere că Jacob avea să se întoarcă împotriva lui Isaac, dar poate că îi putea folosi duşmănia în avantajul ei.

— Desigur, toate astea sunt acum în trecut, aşa-i? cugetă Isaac. Poate că nu vom pune mâna pe banii lui Annabel, dar vom avea destul pentru a supravieţui, ba chiar mai mult. Aruncă o privire către fiul său. Şi, în sfârşit, vei obţine ceea ce tânjeşti să ai de atâţia ani, nu-i aşa, Jacob?

Meredith văzu triumful lacom din ochii vărului ei, şi speranţa slabă pe care o avusese muri înăuntrul ei. Era limpede că Isaac intenţiona să îi dea lui Jacob exact ceea ce acesta îşi dorea.

— Ce trebuie să fac? întrebă Meredith în ciuda nodului din gâtlejul ei.

— Este chiar simplu, explică Isaac cu un rânjet care o făcu să simtă că sângele i se transformă în apă cu gheaţă. Te măriţi cu Jacob. Ca dar de nuntă, Annabel îţi va da dreptul de proprietate asupra Swallow Hill. Este o moşie micuţă şi curată şi ar trebui să aducă o sumă destul de mare încât să plătim restul creditorilor noştri. Averea ta nu este la fel de mare ca a lui Annabel, dar 1500 pe an este mai bine decât exilul pe continent. Poate că sora ta o fi scăpat din mâinile noastre, dar te asigur, nepoată, că pe tine nu o să te scap niciodată.

— *Eşti* nebun! strigă Meredith, nemaiputându-şi înfrâna dezgustul. Familia lui Annabel ne va găsi şi vei fi dus în faţa tribunalului pentru tentativă de omor şi pentru răpire. Cum de ţi-ai închipuit vreodată că voi fi de acord cu asta?

— A, dar nu o vor găsi, jură domol Isaac. Nu vă vor găsi pe niciuna din voi. Amândouă veţi dispărea, pur şi simplu, la fel ca noi. Chiar crezi că ştie cineva unde vă aflaţi? Am fost mult prea atent în privinţa asta.

— Dar, chiar dacă aş fi de acord să mă căsătoresc cu Jacob, Annabel nu va rămâne nicicând tăcută, susţinu disperată Meredith. Familia Stanton nu vă va permite să ne folosiţi în felul acesta.

— Aici greşeşti, Meredith, interveni, în cele din urmă, Jacob. Până când familia Stanton va afla ce se întâmplă, vei fi deja măritată cu mine. Chiar crezi că măreţul general va accepta ca numele familiei să fie smolit de un astfel de scandal? Ce vei încerca să faci: să divorţezi de mine? Să ne acuzi de răpire? Familia Stanton nu va îngădui ca Annabel să fie târâtă în mijlocul unui proces, iar tu ştii asta. La urma urmei – râsul lui fu un lătrat gutural – este o fată foarte fragilă. Vor fi din cale-afară de mulţumiţi să îşi ţină gurile, atât timp cât îşi vor primi înapoi preţioasa nepoată întreagă.

Jacob întinse mâna şi îi mângâie obrazul. Meredith tresări şi se îndepărtă de el.

— Şi apoi, adăugă Isaac, ridicându-se de la masă, sunt tutorele lui Annabel. Nu vei putea reuşi niciodată să dovedeşti că a fost crimă şi, dacă mi se pare nimerit să o bag pe Annabel într-un azil de nebuni, este dreptul meu legal. Am deja un medic care va jura că este nebună. De fapt, acesta este azilul lui. Ţi-l aminteşti pe doctorul Leeds din Bristol, nu-i aşa? Nu, Meredith. Nemernicii ăia mândri, familia Stanton, vor fi foarte fericiţi să evite scandalul, iar Annabel va fi foarte bucuroasă să îţi dea Swallow Hill. Ştim cu toţii că ar face orice pentru tine.

Meredith abia mai putea să respire, o nefericire la fel de apăsătoare ca moartea strivindu-i pieptul. Nu putea să vadă nicio scăpare din coşmarul acesta, cel puţin nu înainte ca Silverton afle găsească.

Jacob jubilă, aproape ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile.

— În ceea ce te priveşte, scumpa mea, chiar credeai că familiei Stanton îi pasă vreun pic de tine? Pentru ei, nu eşti altceva decât o vânzătoare. Probabil vor fi recunoscători că li te-am luat de pe cap, din moment ce nu vei mai putea să îi stânjeneşti.

Meredith se gândi la promisiunile pe care i le făcuse Silverton în noaptea trecută şi simţi ceva ofilindu-i-se în suflet. Aruncă o privire în tunelul lung al anilor care se întindeau înaintea ei – o viaţă legată fără scăpare de oamenii pe care îi ura cel mai mult. Se gândi la chinul nesfârşit al nopţilor în patul lui Jacob şi ştiu că prefera moartea unei astfel de existenţe.

Dar nu era responsabilă doar de propria sa viaţă. Mai era şi Annabel. Meredith ar fi făcut orice pentru a-şi salva sora, inclusiv să se arunce într-o căsătorie care avea să o distrugă complet.

Asupra ei se strecură un sentiment mohorât de resemnare. Îşi încuie mintea în faţa viziunii înspăimântătoare a unei vieţi ruinate şi se concentră asupra prezentului. Meredith avea să trăiască doar clipa, iar în momentul acela ceea ce avea de făcut era să o salveze pe Annabel.

Îşi ridică capul şi se strădui să scoată vorbele de supunere din gâtlej. Dar nu putu să vorbească. Meredith apucă braţele scaunului, inspiră adânc şi încercă din nou. Totuşi cuvintele nu voiau să iasă.

Chipul lui Jacob se contorsionă de mânie. Întinse mâna şi o ridică, smucind-o de pe scaun.

— Poate ai nevoie de un pic de încurajare, o privi el chiorâş.

Îi acoperi buzele cu un sărut sufocant. Ea reuşi să îşi elibereze un braţ şi îi zgârie faţa cu unghiile. Jacob ţipă, îşi retrase braţul şi o lovi puternic peste faţă. Meredith căzu la podea, cu urechile ţiuind de durere şi faţa pulsându-i, în timp ce se lupta cu valul negru care ameninţa să o tragă la fund. Auzi slab scaunul râcâind podeaua şi se pregăti de lovitura care avea să urmeze cu siguranţă.

— Încetează, Jacob, lătră Isaac. Nu ne dorim ca pastorul să vadă vreun semn pe faţa ei. Încui-o cu Annabel pentru restul zilei. Poate că un pic de timp petrecut în casa de nebuni o va ajuta pe idioată să îi vină mintea la cap.

Mâini nemiloase o ridicară şi începură să o târască către uşă. O gheară de fier i se încolăci în jurul încheieturii

mâinii.

— Ce e asta? îşi arătă colţii Jacob.

Meredith scoase un strigăt când Jacob găsi brăţara ascunsă sub mâneca ei. Se luptă să se elibereze, dar el reuşi să îi desfacă brăţara şi o ridică în lumină.

— Asta e o tinichea drăguţă, răsuflă el grosolan. Este un cadou de la Silverton? Ţi-ai desfăcut deja picioarele pentru el, scumpa mea verişoară? Se pare că, până la urmă, nu vei veni în patul meu virgină. Asta ar trebui să facă lucrurile mai interesante, cel puţin pentru mine.

Meredith abia dacă auzi o vorbă din spusele lui. Valul negru, care ameninţa să o înece, zdrobi în cele din urmă rămăşiţele barierei stăpânirii de sine. Vocile se stinseră în timp ce ea capitulă în faţa unui abis fără fund de deznădejde.

Capitolul 30

— Meredith, eşti trează?

Şoapta lui Annabel pătrunse în conştiinţa lui Meredith, trezind-o din starea de declin în care alunecase în ultimele câteva ore.

— Da, dragă, sunt trează.

Se mişcă pe salteaua jegoasă de paie azvârlită pe un cadru de pat şubred, singura piesă de mobilier din încăperea minusculă. Annabel se ghemui lângă ea, cu braţele strâns înfăşurate în jurul taliei ei. Meredith îşi coborî capul ca să cerceteze chipul fetei în lumina deprimantă, rugându-se ca sora ei să îşi fi revenit din criza de lacrimi isterice de mai înainte.

Meredith era pe jumătate leşinată când Jacob o cărase până în aripa casei de nebuni în care fusese închisă Annabel. La început, crezuse că era prinsă în agonia unui coşmar. Durase câteva momente până să înţeleagă că strigătele care izvorau parcă din pereţi erau strigătele celor închişi în azil.

Mirosurile erau chiar şi mai rele decât strigătele. Mirosul trupurilor nespălate şi cel al toaletelor împuţite o copleşiseră atât de tare, încât Meredith se temuse că avea să leşine pentru a doua oară. Refuzând să se lase să devină din nou vulnerabilă, îşi închisese ochii şi respirase pe gură, ca să îşi liniştească capul care i se învârtea.

Jacob se oprise brusc, iar Meredith auzise un zăngănit zgomotos de chei. Deschisese ochii, observând pentru întâia oară că doamna Jukes se afla în faţa lor. Femeia cu înfăţişare severă deschisese o uşă, iar Jacob o purtase prin ea. Annabel era ghemuită pe un pat uzat îngrămădit lângă peretele camerei de altfel goale. De îndată ce o văzuse pe Meredith, Annabel sărise ca un resort de pe saltea.

— Meredith! ţipase strident, zburând către ea.

Doamna Jukes o apucase pe fată de braţe şi o obligase să se aşeze din nou pe pat.

— Ce i-ai făcut surorii mele? suspinase Annabel.

— Dacă ştii ce e bine pentru tine, fata mea, spusese doamna Jukes cu glas rece, mai bine ai tăcea. Dacă nu te porţi cum trebuie, vom fi nevoiţi să te legăm. Hai, o domnişorică bine-crescută ca tine nu ar trebui să facă atâta scandal, nu-i aşa?

— Annabel, sunt bine, gâfâise Meredith, îngrozită de faptul că doamna Jukes avea să îşi ducă la îndeplinire ameninţarea.

— Nu pentru mult timp, dacă nu faci ce ţi se spune, o avertizase Jacob în timp ce o trântise pe pat, alături de sora ei. Mă voi întoarce mai târziu după tine, Meredith. Gândeşte-te la ce a spus tatăl meu, ori tu şi Annabel nu veţi mai apuca să vedeţi răsăritul unei alte zile.

Jacob şi doamna Jukes părăsiseră încăperea. Uşa se închisese cu zgomot, aruncând minuscula celulă într-o jale întunecată.

— M-am temut atât de tare că nu te voi mai vedea niciodată, plânsese Annabel când Meredith o trăsese în braţele ei.

— Ştiu, draga mea. Acum sunt aici. Nu plânge. Nu voi permite nimănui să îţi facă rău.

Meredith o legănase pe sora ei înainte şi înapoi, în timp ce fata plânsese isteric în braţele ei.

În cele din urmă, suspinele zguduitoare se stinseseră în câte un sughiţ intermitent, şi Annabel căzuse într-un somn adânc. Meredith o ţinuse în braţe ore în şir, încercând să măsoare trecerea timpului în vreme ce lumina slabă scădea prin fereastra mică, cu gratii de fier, aşezată sus de tot în peretele de piatră al închisorii lor.

În cele din urmă, epuizată de propria sa veghe neliniştită, căzuse într-o moţăială agitată.

Acum, când Meredith se ridică în capul oaselor pe patul care scârţâia, se luptă cu moleşeala care îi întuneca mintea. Cercetând cu privirea înceţoşată împrejurimile necunoscute, fii dintr-odată cuprinsă de un fulger scurt de dezorientare şi apoi de panică. Se întunecase, şi Silverton nu venise. Ştia că Jacob se putea întoarce în orice clipă şi că, atunci când urma să o facă, ea nu va avea de ales decât să facă ceea ce dorea el. Dacă nu, vărul şi unchiul ei aveau să le ucidă pe amândouă.

— Cât timp crezi că ne vor lăsa închise aici?

Meredith mângâie părul încâlcit al lui Annabel, cu inima frântă de tremurul din glasul surorii sale.

— Nu ştiu, iubito. Poate că nu pentru mult timp.

Annabel se mişcă pe pat, întorcându-se să o privească direct în ochi. Meredith fu speriată de hotărârea neclintită din privirea surorii sale.

— Nu te teme, Meredith! Vocea lui Annabel fu mult mai puternică decât fusese cu doar o clipă în urmă. Lordul Silverton şi Robert ne vor găsi, ştiu că o vor face.

Meredith nu putu decât să dea din cap, redusă la tăcere de nefericirea care ameninţa să o mistuie. Dacă ar fi putut doar să o ţină în siguranţă pe Annabel, Silverton avea să le salveze, în cele din urmă. Ştia că el nu avea să se odihnească până când nu urma să le găsească.

Dar mai ştia şi că ajutorul avea să sosească prea târziu pentru ea. Fără îndoială că Jacob urma să o oblige să se căsătorească în noaptea aceasta şi că avea să se culce cu ea imediat după aceea. Nici măcar Silverton nu putea să

îşi ofere dragostea unei femei care fusese dezonorată de un alt bărbat ori să tolereze scandalul unui divorţ. Familia lui nu ar fi permis una ca asta şi, pentru binele lui Annabel, nici ea nu avea să o facă.

Meredith se luptă să accepte povara strivitoare a deznădejdii care îi dobora sufletul. Cu cât îşi ştergea mai repede din inimă dragostea pentru Silverton, cu atât mai bine, din moment ce aceasta nu ar fi făcut decât să o chinuie până la nebunie. Partea aceea a vieţii ei era moartă acum pentru ea, şi trebuia să privească fără şovăire către viitor, indiferent cât de îngrozitor putea fi. Annabel era tot ce conta, iar Meredith avea să facă tot ce era necesar ca să îi salveze viaţa.

Dintr-odată, sora ei se mută pe marginea patului.

— Mi se pare că aud ceva.

Meredith auzi şi ea zgomotul paşilor greoi care veneau repede către ele. O cheie fu introdusă în lacăt, şi uşa se deschise, balamalele ruginite scârţâind în semn de protest. Se ridică şi se întoarse cu faţa către uşă, trăgând-o pe Annabel lângă ea. Jacob, doamna Jukes şi bărbatul cu nasul strâmb se înghesuiră în încăpere. Meredith îngheţă când văzu că bărbatul cel urât purta un pistol.

Faţa lui Jacob arăta drăceşte în lumina neregulată aruncată de felinarul doamnei Jukes.

— Ei, Meredith? Ai luat o decizie?

Annabel îşi întoarse capul tresărind, ochii lărgindu-i-se alarmaţi în timp ce o privea fix pe sora ei.

— Meredith, despre ce vorbeşte? Ce decizie?

— Este în regulă, draga mea, murmură Meredith, uitându-se fără ezitare la Jacob. Totul va fi în regulă. Vei fi departe de locul acesta foarte curând.

Gura vărului său se lărgi într-un rânjet triumfător.

— Mă bucur că ai luat decizia corectă. Tata a zis mereu că nu eşti proastă şi, evident, a avut dreptate. O apucă de braţ. Acum ia-ţi la revedere de la Annabel. S-ar putea să treacă ceva vreme până o vei revedea.

— Nu!

Annabel îşi înfăşură braţele în jurul taliei lui Meredith,

agăţându-se de ea cu mâini disperate. Doamna Jukes ţâşni înainte ca să o tragă.

— Să nu îndrăzneşti s-o atingi, o avertiză Meredith, strângând-o şi mai tare în braţe pe sora ei.

Jacob clătină din cap către gardianul azilului. Doamna Jukes se încruntă, dar dădu înapoi.

Meredith prinse în mâini chipul lui Annabel, privind în ochii neliniştiţi ai surorii sale.

— Annabel, trebuie să mă asculţi! Ştiu ce fac. Nimeni nu-ţi va face rău, şi te vei întoarce acasă foarte curând.

Buzele surorii sale tremurară, aceasta străduindu-se să nu plângă, însă chiar şi aşa lacrimi îi picurară pe obraji. Meredith era foarte sigură de faptul că propria ei inimă era sfărâmată, fără să mai poată fi reparată.

— Ne vom vedea în curând, zise ea, ştergând cu tandreţe lacrimile de pe chipul lui Annabel. Promit! aruncă o privire peste umăr, la grupul adunat lângă uşă. Nu-i aşa, Jacob?

Glasul ei avea o notă de provocare pe care vărul ei nu avu cum să nu o înţeleagă.

Jacob se uită pieziş la ea pentru o clipă, înainte de a aproba nerăbdător, dând din cap.

— Da, vă veţi revedea destul de curând.

Meredith oftă în sinea ei cu uşurare. Trebuia să o împiedice pe sora ei să afle adevărul. Dacă Annabel ar fi aflat, s-ar fi împotrivit, iar Meredith era îngrozită de faptul că doamna Jukes avea să o lege pe fată sau chiar mai rău.

— Promiţi? se auzi glasul lui Annabel.

— Iubito, promit!

Meredith o îmbrăţişă cu îndârjire, dându-i drumul doar atunci când mâna lui Jacob coborî, grea, pe umărul ei. Îi îngădui acestuia să o ghideze afară din încăpere, neîndrăznind să privească înapoi, la faţa brăzdată de lacrimi a lui Annabel. Meredith nu putea îndura durerea pe care ştia că ar fi văzut-o în ochii fetei.

Jacob o trase iute după el prin pasajul soios. Meredith îşi înfipse brusc călcâiele în podea, obligându-l să se oprească.

— Nu-ţi forţa norocul, Meredith, zise el cu glasul răguşit, trăgând-o de braţ.

— Voi face tot ceea ce doreşti, răspunse ea calm, deşi simţea că picioarele aveau să îi cedeze în orice secundă. Dar trebuie să îmi dai cuvântul tău ca văr, ca prieten al tinereţii mele, că vei face ceea ce promiţi – că o vei elibera pe Annabel nevătămată.

El o privi încruntat, dar ei i se păru că o urmă de stânjeneală şi, posibil, chiar ruşine îi întunecă trăsăturile grosolane.

— Am spus că va fi teafără dacă te măriţi cu mine. Se va întoarce în Londra de dimineaţă.

Începu să o tragă pe coridor, dar Meredith se împotrivi.

— Chiar dacă tatăl tău nu doreşte asta? îl provocă ea.

Se întoarse atât de iute către ea, încât Meredith aproape se clătină din cauza şocului.

— Să te ia naiba, ţi-am spus doar, nu-i aşa? Îi lipi trupul de perete, privind-o chiorâş în timpul ăsta. *Dacă* fad tot ce îţi spun, atunci Annabel va fi eliberată nevătămată.

Meredith înghiţi un val de salivă, îngreţoşată de senzaţia dată de trupul lui uriaş lipit de al ei. Dădu repede din cap.

— Bun, mormăi el, îndemnând-o către nişte scări aflate la capătul culoarului.

O grăbi să coboare până la un palier care se ramifica în două coridoare separate. Vechea casă era ca o vizuină de iepuri, dărăpănată şi prost luminată. În timp ce Jacob o zorea după doamna Jukes, Meredith încercă disperată să memoreze drumul înapoi, către camera lui Annabel.

Coridorul se ramifică din nou şi ea recunoscu condorul care ducea la partea din faţă a casei. Când ajunseră la capătul coridorului, o uşă se deschise, şi lumina se revărsă în pasaj. Isaac stătea în cadrul uşii.

— De ce ţi-a luat atât de mult?

Jacob îl ignoră pe tatăl lui, împingând-o pe Meredith în încăpere. Era acelaşi salon ca mai înainte, dar acum era intens luminat de două felinare de alamă şi de un foc viu

făcut în vatră.

— Ei bine? mârâi Isaac.

Jacob zâmbi larg tatălui său. Isaac izbucni în râs.

— Ei bine, fato, mă bucur să văd că ţi-a venit mintea la cap. Dimineaţă, Annabel va semna că îţi dă dreptul de proprietate asupra Swallow Hill. Ca tutore al ei, voi aproba tranzacţia. Apoi o vom pune într-o trăsură şi o vom trimite înapoi, la Londra.

— De ce trebuie să aştepte până mâine? întrebă Meredith. De ce nu în noaptea asta?

Isaac ţâţâi şi dădu din deget într-o parodie groaznică a unui unchi grijuliu.

— Hai, hai, draga mea! Nu am dori să vă lipsim pe tine şi pe Jacob de noaptea nunţii voastre, nu-i aşa? Trebuie să facem lucrurile cum se cuvine înainte de a o trimite pe Annabel pe drumul ei.

Ochii lui Jacob alergară înfometaţi peste trupul ei, şi ultima slabă speranţă pe care o nutrea Meredith arse în fumul negru din privirea lui pofticioasă. Ea privi în foc, încercând să-şi stăpânească durerea tulburătoare din stomac.

— Doamnă Jukes. Isaac vorbi aspru. Unde este pastorul? Ar fi trebuit să fie aici până acum.

— Scuzele mele, domnule! Femeia ridică din umeri. A trimis un băiat acum nici 20 de minute ca să îmi spună că va întârzia. Reverendul Cain slujeşte pe cineva aflat pe patul de moarte. Băiatul a spus că bătrânul domn Tyler nu va mai apuca o oră.

Isaac râse zgomotos, în mod limpede nervos.

— Cum… Meredith îşi drese glasul şi începu din nou. Cum vom putea eu şi Jacob să ne căsătorim atât de rapid?

— Nu îţi face griji, dragă nepoată, zise batjocoritor Isaac. Înainte să plecăm din Londra am obţinut o aprobare specială. Tot ce ai de făcut este să îl convingi pe bunul pastor că doreşti să te măriţi. De fapt, râse el, îi vei spune omului că pur şi simplu nu mai poţi aştepta nici măcar un moment ca să devii soţia lui Jacob, nu-i aşa?

Jacob începu şi el să râdă. Meredith înghiţi din nou în

sec, fiindu-i teamă că în curând avea să verse pe podea. Unchiul ei se opri brusc din râs şi aruncă o privire dezaprobatoare asupra siluetei ei.

— Pastorul va crede că este ceva în neregulă dacă vei veni la mirele tău arătând ca o stricată. Mergi cu doamna Jukes şi aranjează-te!

Era evident faptul că nu putea face nimic ca să li se opună. Resemnată, Meredith era pe cale să o urmeze pe femeie şi să părăsească încăperea, când auzi sunetul unor voci ridicate venind din partea din faţă a casei. Se auzi o îmbulzeală în depărtare, apoi o uşă aflată undeva pe coridor se închise cu zgomot.

— Ce naiba a fost asta?

La auzul zgomotului, Isaac ridică brusc capul.

Doamna Jukes căscă gura la cei doi bărbaţi.

— Nu am nici cea mai vagă idee, dom'le. Îl aşteptăm doar pe pastor. Nu există alţi pacienţi care să sosească azi.

Isaac smulse felinarul de pe masă şi se îndreptă către uşă.

— Jacob, stai cu ochii pe verişoara ta! Nu o lăsa să iasă din cameră. Tu – îi făcu el semn cu capul doamnei Jukes – vino cu mine!

Ieşi din cameră cu paşi mari. Jacob privi neliniştit în urma tatălui său şi apoi începu să cotrobăie după ceva din buzunarul hainei.

Rugându-se în sinea ei ca vărul ei să rămână distras, Meredith începu să se îndrepte încetişor către uşă. Jacob ridică privirea, blestemă şi traversă încăperea într-o clipită. Îşi înfăşură degetele în jurul cefei ei, într-o strânsoare zdrobitoare. Ea icni din cauza durerii, în timp ce ochii îi fură inundaţi.

— Unde naiba crezi că te duci?

O împinse de-a lungul camerei, către unul dintre scaunele cu spătarul destrămat.

— Şezi şi taci, Meredith, ori jur că vei regreta pentru tot restul vieţii tale!

Era gata să o împingă pe scaunul tare, de lemn, când de pe hol se auziră paşi bubuind şi, dintr-odată, uşa

salonului se deschise zburând. Silverton intră în cameră cu paşi mari, arătând la fel de sumbru şi de dur ca orice războinic mutilat de cicatrici în bătălii. Era îmbrăcat într-o manta prăfuită şi purta cizme stropite de noroi. Avea capul descoperit, iar părul îi era ciufulit şi jilav.

Când văzu expresia din ochii lui Silverton, lui Meredith îi sări inima din piept. Erau ca nişte ferestre înspre iad – dar era un iad învelit în foi de gheaţă de nepătruns, mai degrabă decât în flăcările arzătoare ale celor damnaţi. Ridică calm mâna dreaptă şi îndreptă un pistol mare către capul lui Jacob.

Cu o viteză surprinzătoare, Jacob se dădu înapoi şi o trase pe Meredith în faţa lui. O apucă puternic din spate, în timp ce Silverton avansa încet către ei. Ea auzi şi alte zgomote afară, pe hol, apoi Robert năvăli în încăpere. Îngheţă când văzu scena care i se înfăţişă înaintea ochilor.

Jacob o târî pe Meredith în spatele mesei, departe de Silverton.

— Dă-i drumul!

Vocea lui Silverton era moale şi mortală.

Mâna lui Jacob îi strânse încheietura mâinii atât de tare, încât Meredith se temu că avea să îi frângă oasele. Silverton îşi continuă urmărirea agresivă în jurul camerei, în timp ce vărul ei o trăgea mai departe, împrejurul imensei mese de lemn.

Ochii lui Robert ţâşniră către colţuri.

— Meredith, gâfâi el, unde e Annabel?

Zgârie cu frenezie degetele lui Jacob, încercând să se elibereze de presiunea insuportabilă asupra încheieturii mâinii ei.

— Pe coridor la dreapta şi apoi sus, pe scări, către palier, strigă ea. Apoi fă din nou dreapta, până la capătul pasajului. Annabel este acolo.

Robert se învârti şi o luă la goană pe uşă. Auzi pe cineva strigând, poruncind unei persoane să îl urmeze.

Jacob o ţinu pe Meredith în faţa lui, mergând tiptil de cealaltă parte a mesei şi îndreptându-se către uşă. Ea se împinse puternic în el, încercând să îl încetinească.

Silverton îşi păstră pistolul aţintit asupra capului lui Jacob.

— Trage şi o vei lovi, zise Jacob cu glasul răguşit.

Silverton ezită. Băgă pistolul în buzunarul mantalei.

— Dă-i drumul, Burnley, spuse el, cu glasul complet golit de emoţie. Meredith se cutremură auzindu-l. Dă-i drumul acum, ori te voi ucide!

Râsul aspru al lui Jacob se rostogoli din tavanul jos.

— Meredith îmi aparţine, nemernicule! Înainte ca noaptea asta să ia sfârşit, ea va fi marfă stricată. Niciun alt bărbat în afară de mine nu o va mai dori vreodată, mă voi asigura de asta.

Faţa lui Jacob era congestionată de sânge, iar globii oculari îi ieşeau din orbite. Dar, dacă era să te iei după răspunsul lui la tachinările celuilalt bărbat, Silverton putea la fel de bine să fi fost sculptat în granit.

Jacob o împinse pe Meredith către uşă. Mâna lui îi storci braţul atât de tare, încât ea putu să-şi simtă oasele zdrobite. Se înecă, respiraţia oprindu-i-se din cauza durerii care îi explodă în umăr.

Văzând mânia care fulgera pe chipul lui Silverton, Meredith hotărî că îi ajunsese. Răsucindu-se, apucă braţul vărului său. Îşi coborî capul şi îşi înfipse dinţii în încheietura mâinii lui, muşcându-l cât putu de tare. Jacob urlă, lovind-o peste cap cu cealaltă mână. Vederea lui Meredith se înceţoşă, în timp ce se prăbuşi în genunchi

Silverton se aruncă de-a lungul încăperii, către Jacob. Toţi trei căzură într-un amestec de membre care se zbăteau, iar Meredith fu aruncată cu spatele, cu o forţă uimitoare, şi izbită de perete. Se prăbuşi la podea, gâfâind dureros în timp ce încercă să tragă aer în plămâni. Rostogolindu-se din calea bărbaţilor încăieraţi, pipăi peretele şi se ridică în picioare.

Silverton reuşise cumva să se ridice şi el, trăgându-l după el pe Jacob. Pumnul lui stâng izbi faţa vărului ei, şi sângele ţâşni din gura celuilalt bărbat.

Fusese un pumn devastator. Jacob se clătină, dar rămase în picioare. Împleticindu-se într-o parte, se avântă

să îl lovească pe Silverton, care se feri chiar înainte ca lovitura să îşi atingă ţinta. Jacob se repezi din nou. Silverton îşi feri faţa din drum, dar, de data aceasta, pumnul imens al vărului ei ateriză în plin pe umărul lui. Silverton căzu pe spate peste masă, iar Jacob se aruncă deasupra lui. Se prăbuşiră la podea.

Meredith privi îngrozită cum cei doi bărbaţi se rostogoliră pe duşumeaua cu denivelări. Jacob era o brută, depăşindu-l în greutate pe Silverton cu peste zece kilograme. Dacă avea să se afle în avantaj, Meredith era sigură că Jacob urma să îl ucidă pe bărbatul pe care ea îl iubea.

Îşi aruncă cu frenezie ochii în jur, în căutarea unei arme. Observând un sfeşnic mare de alamă pe poliţa de deasupra şemineului, Meredith alergă de-a lungul încăperii. Aruncă în foc lumânarea aprinsă şi se grăbi înapoi, lângă trupurile care se rostogoleau pe podea. Jacob se ridicase deasupra lui Silverton, încercând să îşi înfăşoare mâinile-i cărnoase în jurul gâtului acestuia. Silverton se luptă să tragă aer în piept, dar fu în continuare capabil să îşi elibereze un braţ şi să îşi împingă podul palmei în bărbia celuilalt bărbat.

Când capul lui Jacob se dădu înapoi sub forţa mâinii lui Silverton, Meredith îl izbi cu sfeşnicul în moalele capului pe vărul său. Acesta se prăbuşi cu sângele şiroindu-i în voie din rana pe care i-o cauzase.

Camera era cufundată în tăcere, cu excepţia sunetului respiraţiilor grele. Silverton împinse de pe el trupul lui Jacob şi se ridică uşurel în capul oaselor, tuşind în timp ce îşi frecă atent gâtul. Meredith rămase îngheţată, cu sfeşnicul atârnându-i în mână. De la distanţă, observă câteva fire de păr însângerat lipite de alamă.

— E mort? întrebă ea într-o şoaptă gâtuită.

Silverton îşi puse mâna pe gâtlejul lui Jacob ca să îl simtă pulsul. Un moment mai târziu, clătină din cap. El îşi ridică privirea către ea, şi marginile gurii începură să i se ridice într-un zâmbet strâmb.

— Îţi mulţumesc, dragostea mea, murmură el cu

glasul răguşit. Vărul tău este un bărbat foarte mare.

Sunetul vocii lui o eliberă din paralizie. Strigă uşor, aruncă sfeşnicul şi se aruncă la podea şi în braţele lui. Meredith plânse la pieptul lui, în timp ce el o strânse şi o alină, exact aşa cum făcuse ea cu Annabel cu doar puţin timp în urmă.

Gândindu-se la sora ei, se smulse brusc din îmbrăţişare, panica încordându-i fiecare muşchi din trup.

— Annabel! icni ea. Trebuie să o găsim.

Silverton se strâmbă în timp ce o ajută să se ridice în picioare.

— Robert şi Peter au plecat deja în căutarea ei. Arată-mi unde o ţineau.

Pentru o clipă fu distrasă de paloarea şi de crisparea de pe chipul lui.

— Eşti rănit! exclamă ea. Ce ţi-a făcut?

Silverton tresări, atingându-şi umărul.

— Nimic, doar o mică zgârietură, iubirea mea. Nu îţi face griji.

Îşi puse braţul în jurul ei ca să o scoată din cameră, chiar în clipa când pe uşă pătrunseră grăbiţi Trask şi alţi doi bărbaţi. Meredith îi recunoscu vag pe străini ca fiind doi dintre rândaşii lui Silverton.

— Ei bine? întrebă Silverton.

Contele zâmbi posomorât, în timp ce îşi şterse sângele care-i curgea dintr-o tăietură urâtă de pe obraz.

— Isaac Burnley şi tovarăşii lui sunt legaţi într-una din încăperile grajdurilor. Simmons stă de strajă cu un pistol. Nu că Burnley ar fi într-o stare care să îi permită să observe astfel de detalii.

La vestea că unchiul ei era capturat, Meredith scoase un oftat tremurător de uşurare.

— Ce e cu el?

Contele făcu semn cu capul către Jacob, care stătea nemişcat pe podea.

— Meredith i-a tras una în cap cu un sfeşnic.

Trask izbucni în râs.

— Mă bucur să aud asta.

Făcu semn către rândaşi, care îl ridicară pe Jacob şi îl cărară afară din încăpere.

— Domnişoară Burnley. Contele făcu o mică plecăciune. Sunt foarte uşurat să vă văd întreagă.

— Şi eu, răspunse ea cu ardoare, dar trebuie să mergem la Annabel.

Se auzi un pas rapid şi uşor afară, pe hol.

— Meredith!

Într-o clipă Annabel se afla în braţele ei. Robert intră imediat după ea şi merse să stea alături de Silverton şi de Trask. Meredith îşi înfăşură braţele în jurul surorii sale, jurându-şi în sinea ei că nu avea să o mai piardă vreodată pe fată din ochi.

După o clipă, Annabel îşi trase nasul tare şi foarte lipsit de eleganţă şi îşi ridică capul ca să-i zâmbească printre lacrimi lui Meredith.

— Ţi-am spus că Silverton şi Robert ne vor găsi, nu-i aşa?

Meredith privi peste capul surorii sale către cei trei bărbaţi care stăteau lângă uşă, fiecare dintre ei clipind rapid, ca şi cum îi supărau ochii. Silverton îşi frecă pe furiş obrazul.

Ceva efervescent începu să-şi facă loc înăuntrul ei, aproape ca şampania, dar cu adevărat minunat, astfel că Meredith nici măcar nu încercă să găsească o definiţie. Studiindu-l pe bărbatul lovit şi acoperit de praf, care îşi riscase viaţa ca să o salveze, un râs începu să îi gâdile gâtlejul. Silverton o privi cu atâta dor, încât râsul îi fu redus la tăcere de o bucurie atât de mare, încât aproape că o copleşi. Dintr-odată, spiritul i se eliberă, zdrobind lanţurile de îndoială şi de teamă ce îi cuprinseseră sufletul timp de atât de mulţi ani lungi şi pustii.

Meredith o îmbrăţişă strâns în braţe pe Annabel.

— Da, iubirea mea, răspunse ea, aproape pentru sine. Da, mi-ai spus că ne va găsi. Şi a făcut-o!

Epilog

Se simţi sufocată. Întunericul o copleşea, şi singurul sunet pe care îl auzea era bătaia rapidă a propriei inimii. Meredith scânci, zgribulindu-se din cauza terorii care plana la marginea conştiinţei sale.

Simţi ceva mişcându-se chiar înainte ca micul sunet de pe buzele ei să se stingă. Ceva mare se înfăşură în jurul ei, învelind-o într-o căldură care alungă rămăşiţele persistente de teamă. Se relaxă, liberă să zboare din beznă, înotând către lumina blândă care strălucea în depărtare.

Meredith se trezi. Clipi în strălucirea moale a dimineţii care începea să lumineze dormitorul ei de la Swallow Hill. O greutate mare ti apăsa trupul, învelind-o într-o îmbrăţişare liniştitoare. Trezindu-se cu totul, îşi dădu seama că acea căldură liniştitoare venea din partea unui trup mare de bărbat întins peste ea. Un cap auriu se odihnea pe sânul ei, un braţ puternic era aruncat peste şoldurile ei şi un picior lung îi pironeau picioarele pe saltea.

Lui Meredith i se strânse inima şi apoi i se mări de bucuria surprinzătoare de a se trezi în propriul ei pat, cu Silverton deasupra ei. Rămase acolo tăcută preţ de câteva momente, cernând emoţiile splendide, dar tulburătoare care năvăliseră să o întâmpine odată cu zorile şi noua ei viaţă.

Mişcându-se cu atenţie ca să nu îl trezească, Meredith îşi ridică încheietura mâinii stângi într-o rază de soare pribeagă, prinzând lumina dimineţii pe brăţara ei de smaralde şi opal. Refuzase să şi-o scoată, ca şi cadoul de nuntă de altfel – un colier asortat – noaptea trecută. Silverton, însă, nu păruse deranjat de faptul că ea dorise să poarte bijuteriile în pat. De fapt, fusese foarte încântat de ideea noii sale mirese îmbrăcate în nimic altceva decât metale şi pietre preţioase. Meredith încă nu se putea abţine să nu roşească atunci când se gândea la răspunsul lui

entuziast când observase că ea nu purta haine.

Îşi răsuci leneş încheietura mâinii, privind cum lumina strălucea pe pietrele preţioase şi pe smaraldul unic, perfect, fixat în brăţara de aur de pe mâna ei stângă. Oricât de mult îşi iubea verigheta şi colierul, nicio altă bijuterie nu avea să însemne vreodată atât de mult pentru ea ca brăţara. Servise ca o legătură preţioasă cu Silverton în timpul groaznicului calvar pe care îl îndurase alături de Annabel.

În noaptea aceea îngrozitoare, din urmă cu două săptămâni, Silverton fusese nerăbdător să le îndepărteze pe surori de scena captivităţii lor. Atât Meredith, cât şi Annabel erau epuizate, şi nimeni nu fusese încântat la gândul lungii călătorii înapoi către Londra. După ce se sfătuise rapid cu Robert şi cu Trask, Silverton hotărâse că ar trebui să meargă la Swallow Hill, unde se putea ajunge în mai puţin de două ore. Meredith insistase ca doi lachei să călărească înainte pentru a-i preveni pe servitori şi să se asigure că Nora Burnley avea să părăsească moşia înainte de sosirea lor.

Meredith şi Annabel ieşiseră din azilul întunecat în aerul curat al unei nopţi fără nori şi pline de stele. Furtuna care ameninţase mai devreme, în cursul zilei, se împrăştiase în faţa unui vânt înfiorător care măturase totul în calea lui. Torţe pâlpâiseră în curte, în timp ce rândaşii se grăbiseră să pregătească bine caleaşca pentru plecarea lor.

Meredith începuse să urce în trăsură când îşi aminti că încă nu îşi luase înapoi brăţara. Oprindu-se brusc, îl rugase pe Silverton să i-o aducă imediat. Însă el era nerăbdător să plece şi îi promisese să trimită pe unul dintre lachei să o ia. Meredith refuzase cu încăpăţânare să mai facă un pas. În cele din urmă, Silverton se rotise pe călcâie şi, mormăind în barbă, se grăbise către hambarul în care erau ţinuţi Jacob şi Isaac.

Revenise la scurt timp după aceea, cu chipul dur şi întunecat. Când Meredith îl întrebase ce se întâmplase, acesta pur şi simplu clătinase din cap şi îi întinsese brăţara. Ea îşi aruncase braţele în jurul gâtului lui şi îl sărutase

recunoscător pe obraz. Silverton surâsese uşor, întorcându-i îmbrăţişarea, aparent mulţumit de răsplata primită pentru că adusese la îndeplinire rugămintea doamnei sale.

Acum, Meredith stătea tăcută în patul ei, privind admirativ la braţară şi încercând să nu se gândească prea mult la vărul şi la unchiul care o trădaseră. Oricât încercă, însă, nu reuşi să îşi reprime un oftat micuţ şi amar. Silverton îşi mişcă capul pe sânul ei, în timp ce braţul îi strânse mai tare şoldurile. Ea se zbătu sub greutatea lui.

— Milord, mă striveşti, şopti ea, nefiind sigură dacă el era treaz.

Simţi un suflu de aer cald pe sfârc când el oftă uşor, dar exasperat.

— Meredith, când vei înceta să-mi mai spui milord?

— Când vei înceta să mă striveşti.

El se rostogoli pe spate, înfăşurându-şi un braţ în jurul taliei ei şi trăgând-o lângă el. Ea se cuibări lângă el, odihnindu-şi capul pe umărul lui şi mângâindu-i muşchii netezi de pe pieptul lat.

Meredith nu se simţise niciodată atât de preţuită ori atât de în siguranţă. Dar încă nu părea să poată da uitării amintirea întunecată a lui Jacob şi a urii arzătoare pe care el i-o arătase.

— De ce te mai frământi încă, iubirea mea?

Ea îşi înclină capul ca să îşi ridice privirea către soţul său, luată prin surprindere, ca de obicei, de abilitatea lui stranie de a-i de gândurile. Ochii lui de cobalt erau blânzi, iar ea nu se putu abţine să nu ridice mâna ca să îi mângâie bărbia puternică, aspră din cauza bărbii de dimineaţă. El îi prinse mâna şi o apăsă pe buze.

Oftă din nou şi se cuibări şi mai aproape ca să simtă căldura lui.

— Ştiu că este un lucru prostesc, dar nu pot înceta să mă gândesc la asta.

Silverton o aşează mai confortabil în adâncitura braţului său.

— Iubito, acum eşti în siguranţă. Îi ridică bărbia şi îi sărută delicat buzele. Promit! Nu te vor mai putea răni

vreodată.

Trask şi servitorii lui îi aruncaseră iute pe Jacob şi pe Isaac la bordul unuia dintre vasele comerciale ale contelui, care se îndrepta spre Noua Galie de Sud. Silverton crezuse că, cu cât aveau să părăsească mai repede ţara, cu atât mai bine. În mod surprinzător, doar Annabel se împotrivise planului, revoltată de faptul că unchiul şi vărul ei aveau să scape de pedeapsa legii. Însă, în cele din urmă, Robert îşi convinsese logodnica de faptul că un exil fără niciun ban era preferabil unui scandal dat de un proces public, mai ales de dragul generalului şi al lui Lady Stanton. Annabel acceptase în silă, iar familia Burnley plecase din Bristol sub strictă supraveghere, pentru a nu mai fi văzută niciodată.

— Nu crezi că vor încerca vreodată să se întoarcă, nu-i aşa?

Lui Meredith îi displăcea chiar să şi pună acea întrebare, dar ideea îi bântuise visele din ultimele două săptămâni.

— Dacă o vor face, vor fi nişte oameni morţi, răspunse soţul ei cu o voce nepăsătoare pe care ea o găsi de-a dreptul înspăimântătoare.

El rămase tăcut, şi Meredith presupuse că reticenţa lui semnala sfârşitul discuţiei despre rudele ei cu înclinaţii criminale. Ea lăsă lucrurile aşa cum erau. La urma urmei, era prima ei dimineaţă ca femeie căsătorită, şi chiar trebuia să facă un efort şi să găsească un subiect de conversaţie mai vesel. Meredith încercă încă o dată să se obişnuiască cu ideea că era noua marchiză de Silverton şi că bărbatul care stătea lângă ea avea să se afle acolo în fiecare dimineaţă, pentru tot restul vieţii ei.

— Uneori am impresia că nu merit să fiu atât de fericită.

Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să apuce să le oprească.

Silverton se întoarse pe o parte ca să o privească, buzele deschizându-i-se uşor ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă. Meredith nu se putu gândi la nimic de spus care i-ar fi putut justifica remarca, aşa că, în schimb, zâmbi

scuzându-se. El mormăi şi îşi lăsă din nou capul pe pernă, ridicându-şi ochii către tavan. Ea avu o vagă bănuială că el cerea răbdare din ceruri.

— Păi, este adevărat, se apără ea imediat. Se pare, pur şi simplu, că asta cred.

El se mişcă iute, rostogolind-o pe spate şi lăsându-se greu peste ea.

— Meredith, ţi-am mai spus o dată – eşti cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Meriţi tot ceea ce îţi pot da, ba şi mai mult. De ce este nevoie ca să te convingi?

Ea îi studie ochii îngustaţi, prefăcându-se a cântări foarte serios întrebarea lui.

— Păi... bănuiesc că pur şi simplu va trebui să îmi arăţi. Meredith îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui. De preferat când suntem singuri. Îi sărută buzele. Aşa cum suntem acum.

O fierbinţeală îi cuprinse lui ochii şi, pentru o vreme, ea nu mai ştiu nimic altceva în afară de senzaţia gurii şi a mâinilor lui cutreierându-i trupul. Într-un timp mai scurt decât şi-ar fi imaginat ea vreodată o aduse gâfâind la finalul extatic şi îndoielile minuscule, care îi mai rămăseseră în inimă, dispărură în focul ameţitor care se aprinsese între ei.

Când se odihniră din nou unul în braţele celuilalt, gâfâind mai mult decât o făcuseră înainte, Meredith îşi aminti dintr-odată de o întrebare pe care dorise să i-o adreseze în urmă cu o zi.

— Stephen?

— Hm?

— Cum ai reuşit să o convingi pe mama ta să se poarte atât de frumos la nunta noastră?

Mai degrabă simţi decât auzi hohotul de râs din pieptul lui.

— A, purtarea ei impecabilă poate să fi avut de-a face cu noua casă pe care am promis să i-o construiesc în Londra.

Meredith pufni uşor.

— Trebuia să-mi fi dat seama că nu avea nimic de-a face cu mine.

— Nu dispera, iubirea mea. La urma urmelor, ai obţinut o victorie măreaţă făcându-l pe general să fie atât de temeinic de partea ta. Îmi doresc doar ca tu să fi putut auzi predica tunătoare pe care i-a ţinut-o mamei mele când aceasta a încercat să i se plângă despre căsătoria noastră.

Meredith era încă uimită de apărarea plină de pasiune a generalului. *Devenise* mai tolerant cu ea după boala lui Lady Stanton, dar acum părea să aibă cam aceleaşi sentimente pe care le nutrea faţă de Annabel. Fusese foarte afectat de răpire şi îi fusese aproape înduioşător de recunoscător lui Silverton pentru faptul că le salvase pe nepoata lui şi pe Meredith.

— Doreşte să îi dau unul dintre tablourile mele. Trebuie să recunosc, nu îmi imaginez că ar fi vreunul care nu l-ar şoca. Are nişte gusturi atât de conservatoare.

Silverton se sprijini într-un cot, cu un zâmbet jucăuş în colţul buzelor.

— Ştiu exact ce tablou să îi dai.

Ea îl privi uimită, nedumerită de reacţia lui.

— Ştii tu, o îndemnă el. Ea putu auzi tonul poznaş din glasul lui. Robert i l-a sugerat acum câteva săptămâni, când mătuşa Georgiana îşi revenea din boală. Nu îţi aminteşti? Tabloul tău cu Minotaurul în labirint – cel despre care Robert a spus că arată exact ca generalul.

Ochii lui Meredith se lărgiră de uimire, apoi ea izbucni în râs.

Surâsul lui se transformă într-un zâmbet larg, apoi izbucni şi el în râs. Se aplecă şi o trase în braţe. Râsul lui Meredith continuă să crească înăuntrul ei, hrănit de fericirea absolută a momentului perfect, nemuritor.

Sunetul bucuriei lor pluti prin încăpere şi apoi afară, prin fereastra deschisă. Meredith auzi trilul unei rândunică care imită exuberant râsul lor atunci când mica pasăre zbură, rotindu-se în grădina parfumată de lavandă, ca să dea bineţe zorilor luminoase de august.

Vara, hotărî ea în timp ce gura lui Silverton o acoperi

pe a ei, era, cu siguranţă, cel mai fericit anotimp dintre toate.

Sfârşit